ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\B\Block H.T\Block Thomas H - Vynucené přistání.pdb

PDB Name: T H Block - Vynucene pristani
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.8.2002
Modification Date: 27.8.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Thomas H. Block*

Vynucené přistání.*

1

Íránská ponorka Sharaf plující v hloubce devatenáct metrů pod temnou hladinou Ománského zálivu udržovala severozápadní kurz směrem k Arabskému moři. Hormuzský průliv měla už dávno za sebou, a tak se posádka mohla věnovat běžným denním povinnostem. V tom okamžiku byli právě šestnáct hodin cesty od svého domovského přístavu Abbas na pravidelné kontrolní hlídce, která měla trvat sedmadvacet dní.

Hamed Ammar ležel klidně ve své kóji, hlavu podloženu polštářem, s tváří mírně pootočenou k muži, který seděl u psacího stolu vedle něj. Ammarovy oči se mu však vyhýbaly; dával přednost pohledu na změť trubek a kabelů vedoucích pod stropem malé důstojnické kajuty a poslechu zvuků procházejících starou dieselelektrickou ponorkou. Slabý hukot dvojitých motorů, skřípění a sténání konstrukce lodního trupu i tichý šum hlasů vnímal dříve jako přátelské zvuky. Teď mu připadaly zlověstné, hrozivé. Každý hlas se svým ostrým hrotem zarýval Ammarovi do mozku. Mladý íránský nadporučík se otočil zpátky k druhému muži v kajutě.

"Co jsi mi říkal předtím, je pravda," prohlásil Mohamed Abu-Zeid, když mu zas jeho společník začal věnovat pozornost. "Také jsem slyšel," pokračoval nedbale, "že začali prosazovat zákaz veřejného koupání." Abu-Zeid se naklonil, vzal si z talíře na stole kousek baklavy a vložil si ho do úst.

"Viděl jsem na vlastní oči, jak zatkli nějaká děvčata za nemravné chování. Nedělala nic jiného, než že se smála, když procházeli po ulici."

"To je jistě hrozný přestupek," odpověděl ironicky Ammar. Abu-Zeid zvedl nervózně ruku, pak pohlédl ke dveřím jejich útulné kajuty a naslouchal zvukům kroků z chodby. Naštěstí se zdálo, že chodba je prázdná. Abu-Zeid si ulehčeně vydechl a otočil se k Ammarovi. "Měl bys už dobře vědět, že je lepší mluvit potichu," řekl sotva slyšitelným šepotem. "Kapitán Jaffar je v Ábádánu jako doma. U nejvyšších úřadů v Pasdaranu je velice oblíbený. Jestli teď Jaffar poslouchá, uvede rada tvoje jméno - a moje taky," dodal rychle a zamračil se, "hned na začátek dalšího seznamu."

"Modlím se jen, aby nás Alláh ochránil před výbory," soptil Ammar, přestože teď už si vzal k srdci varování svého druha a ztišil hlas. "Ti pojídači švábů mají snad absolutní přehled o každém významném jednání."

Abu-Zeid se zachvěl. I když on sám byl poloviční Arab, v podstatě souhlasil s Ammarem, že arabský vliv na íránskou kulturu začíná být nezměrný. Na rozdíl od většiny Středního východu byl Írán převážně muslimský, ale ne arabský. Íránská kultura a kořeny byly stejné, lidé však byli jiní. Ale to byl jen akademický problém. Arabský vliv byl teď nezměnitelnou, všude přítomnou složkou současného íránského života. "Spíláním se nic nevyřeší," odpověděl nakonec Abu-Zeid.

Ammar vyprostil své opálené, svalnaté tělo z kóje a naklonil se blíže ke svému partnerovi, se kterým sdílel kajutu. "Pasdaran nemá v úmyslu zachránit Persii, ale zničit ji." Zvuk toho historického, archaického označení jejich vlasti zůstal viset ve vzduchu.Ammar věděl, že je to poslední náznak před otevřenou výzvou, který mohl dát Abu-Zeidovi, jedinému ze sedmdesáti tří mužů na palubě Sharafu, se kterým se sblížil, i když jen opatrně. Rozhodnutí, jestli mu má říci víc - bez ohledu na to, co říkal ten Američan - bude záležet na další reakci jeho přítele. Ammar se s očekáváním díval na Abu-Zeida a po celou dobu se snažil nedávat najevo svůj skutečný zájem a záměry. Byl to sice dobrý přítel, ale pro Ammara bylo v sázce příliš mnoho, než aby se mu mohl svěřit, spíš by znal jeho skutečné sympatie a názory.

Abu-Zeid se posunul na své židli, vzal si další kousek baklavy a pak se na Ammara zamračil. "Přehánět je velice nebezpečné. Věci nejsou tak zlé. Tohle je prostě další období změny, doba zmatků. Vášně na obou stranách vychladnou. Extrémisté ustoupí. Vím například, že zemědělci v Ázerbájdžánu už zase dostali volnou ruku, aby mohli sami rozhodovat o plodinách a sklizni. Pokrok je pomalý, ale definitivní." Abu-Zeid se zeširoka usmál, jako by chtěl na svém příkladu dokázat, že události v jejich zemi nejsou tak chmurné. Byl přesvědčen, že je příliš nebezpečné myslet si něco jiného.

"Možná." Ammar zase klesl do své kóje. Uhnul očima z tváře svého druha a místo toho pohlédl na oblinu, kde strop přecházel do lodní přepážky. To byla Abu-Zeidova poslední šance. Objevila se, a zase byla pryč. Ammar se teď musel usilovně snažit, aby udržel své skutečné pocity velmi hluboko pod povrchem, aby nemusel počítat s problémy v těch důležitých chvílích, které měl před sebou. Také věděl, že v jeho odpovědi zazněl tón beznaděje, a doufal, že si toho Abu-Zeid nevšiml. Bez ohledu na to, jak to bude bolestné, musí původní dohodu splnit do písmene. "Snad máš pravdu," lhal. "Věci se zlepšují. Pomalu, ale jistě."

"Pomalu, ale jistě," opakoval Abu-Zeid, přikývl a usmál se. Byl šťastný, že má tu zbytečnou odbočku jejich rozhovoru za sebou. Zvedl se ze židle. "A protože mluvíme o zlepšování, co mám říct kapitánu Jaffarovi? Už se ti uklidnil žaludek natolik, aby ses mohl vrátit do centrály - nebo mám říct, že budeš potřebovat pár dnů odpočinku na uzdravení?" Abu-Zeid ještě srdečně připojil: "Bez tvého umění se snad nějak protlučeme, ale jsem přesvědčen, že by posádka uvítala tvou návštěvu."

Ammar se přinutil k úsměvu. Přesunul opět oči ze svého přítele ke stropu. Hleděl na jeden ze štítků, který v angličtině oznamoval, jaký je význam a účel každé jednotlivé sady trubek. Ammar viděl jakousi spravedlnost ve skutečnosti, že tato zastaralá americká ponorka - již zakoupil šach sotva rok předtím, než ho sesadila revoluce - bude klíčovým prvkem při svržení šílenců a banditů, kteří takovým způsobem ničili Irán. Osud a ironie - tomu plánu dal znamení sám Bůh.

"Ano. Už se cítím líp," řekl Ammar a opět pohlédl na AbuZeida. "Nebylo to asi nic víc než nepříjemná porucha trávení. Řekni kapitánu Jaffarovi, že budu brzy schopný zaujmout své místo v centrále."

"Výborně."

Ammar vrhl pohled na hodinky. "Jedeme přesně podle plánu?" zeptal se tak lhostejně, jak jen dovedl. "Opravdu počítáme s tím, že během půl hodiny projedeme kolem Maskatu?"

"Ano. Náš postup je naprosto přesný. Sharaf pluje, jako by ho řídil sám Alláh." Abu-Zeid zívl, protáhl se, pak sáhl na kliku. "Vyřídím, co jsi mi řekl," prohlásil a vyšel z kajuty. "Brzy na shledanou." Abu-Zeid vstoupil do chodby, která vedla středem staré ponorky, a vydal se směrem k zádi lodi.

Hamed Ammar vyčkal, až se zavřely dveře jeho kajuty, a pak se posadil. Znovu pohlédl na hodinky a nechal se chvíli unášet pohledem na pomalý oblouk, který opisovala vteřinová ručička. Alláh vše řídí, řekl si Ammar. vše je v rukou Alláhových. Věřil, že ho Alláh povede, protože tomu zoufale potřeboval věřit. Za necelých pět minut zahájí Hamed Ammar akci, jejímuž plánování věnoval každý okamžik několika posledních měsíců.

Cliftona Harrisona začal svědit jeho nově narostlý vous a během rychlé chůze vlhkým nočním vzduchem si ho začal škrábat. Zahnul za roh zchátralého skladu, sestoupil ze zpuchřelých schodů a vstoupil na jeden z četných doků podél severního výběžku přístavního města Maskat v Ománském sultanátu. Po několika dalších krocích začal Harrison v dálce poznávat muže, kterého opustil u vstupu na molo.

"Jsou všichni na palubě?" vykřikl Harrison, když se ocitl na doslech. Ned Pierce byl známý tím, že střílel při každém sebemenším podnětu, a Harrison neměl v úmyslu připustit, aby si ho s někým spletl a vpálil do něho kulku.

"Všechno v pořádku," tiše zavrčel Pierce. Počkal, dokud Harrison nepřišel až k němu, a teprve pak sklonil svoji osmatřicítku. "Moss byl poslední," dodal Pierce. "Šel ještě pro nějaké zvláštní součástky do rádia nebo něco takového."

"Fajn. Co kapitán?"

"Nastoupil na palubu před půlhodinou."

"Počkej ještě deset minut a pak přijď dolů. Do té doby budeme připraveni vyplout. Nezapomeň vrátit kapitánovi jeho pistoli, až se dostaneš na palubu." Harrison nečekal na odpověď obrátil se a dal se do rychlého klusu směrem k temné siluetě lodi uvázané na konci doku. Ovanula ho vůně slaného vzduchu a pach rybiny, pak uslyšel rytmické šplouchání vody narážející na dřevěné pilíře podjeho nohama.

Když se Harrison dostal blíž, spatřil na můstku laminátové motorové lodi kapitána Zindella. Jeho veliké, zavalité tělo se hrbilo nad námořní mapou, kterou si oba muži připravili už dříve. Kužel světla ze stolní lampy byl tak jasný, že ozařoval obrysy pahýlu, kde kdysi Zindell míval levou paži.

"Kapitáne. Zprávy jsou příznivé," vykřikl Harrison na okraji mola a pohlédl na jednorukého muže na můstku. "Nakonec jsem se dovolal. Telefonický vzkaz už tam byl."

Jerome Zindell odložil posuvné měřítko na mapu a obrátil se k muži stojícímu na molu necelé čtyři metry od něj. "Je to to přesně tak, jak očekáváme? Žádné změny?"

"Přesně tak, pane. Doslova. Ponorka pluje podle plánu."

Harrison mrkl na hodinky. "Za deset minut bychom měli odrazit od břehu, abychom se drželi v mezích našeho plánu."

"Výborně." Zindell několik vteřin tápal jednou rukou po mapě, pak opět pohlédl na muže u doku. "Pojďte na palubu. Připravte se k vyplutí."

"Ano, pane". Harrison cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Sestoupil dolů po můstku vedoucím na palubu motorové jachty. Když vstoupil na palubu, otevřely se dveře spodní kajuty. Vyšla z nich Olga.

"Myslela jsem si, že jsi to ty," řekla. "Všechno v pořádku?"

"Perfektní. Během deseti minut budeme na cestě." Harrison se na ni usmál. "Jak si vede posádka?"

"Jsou neklidní. Mají z toho obavy."

"Nedivím se jim."

"Já taky." Olga Rodriguezová si opřela ruku o pravý bok, kde najejím opasku byla do smyčky svinuta kožená bola. Otočila se čelem k Harrisonovi a mírně se k němu přisunula. Světlo ze dveří otevřené kajuty proudilo mezi jejími

stehny a vrhalo na palubu dva dlouhé stíny. "Bude to pekelná noc," pronesla hrdelním šepotem se stopou španělského přízvuku. Její dech se zachvíval vzrušeným očekáváním.

"Ano." Harrison hleděl na ni. I při světle zezadu viděl, že rudé vlasy má shrnuty dozadu a převázány šátkem. Dodávalo ji to jiný vzhled - avšak o nic méně svůdný než jindy. Nebyla nijak krásná, ale neuvěřitelně sexy. Její fyzická přitažlivost byla nesmírná a Harrison tu divokou, živočišnou smyslnost vděčně přijímal. Věděl, že je sotva schopen se ovládat, když byla nablízku. Už se o to ani nepokoušel.

Olga se k němu přitočila s úsměvem na tváři. "Ruce pryč," řekla posměšně, když se tiskla svými plnými ňadry k jeho hrudi a levý bok tlačila na jeho slabiny. "Znáš kapitánovy zásady "

"Čert vem kapitána," odpověděl Harrison a rukou zajel dolů pod její košili. Ale měl dost rozumu, aby svoji poznámku pronesl tiše, hlasem, který nikdo kromě nich nemohl slyšet. Harrison neměl v úmyslu porušovat žádné ze Zindellových pravidel, ani teď, ani jindy. Když se Harrisonovy ruce dostaly k opasku Olžiných kalhot, náhle je spustil podél těla, jako by mu je odtrhlo neviditelné lano.

"Dnes večer budeme mít dost času. Až se všechno uklidní," zašeptala Olga a kývla hlavou směrem k Zindellovi na můstku.

"Jasně." Ale Harrison věděl, že se Olga mýlí alespoň vjednom. Pro něho už žádný klid nenastane. Nikdy to nedovolí. Vychutnávat život naplno, prožívat každý okamžik - nebezpečí, vášně - co nejintenzivněji, to všechno bylo pro něho příliš vzrušující, než aby mohl třeba jen na chvíli vypnout. Když Clifton Harrison pohlédl z mola do temnoty, tam, kde věděl, že je Ománský záliv - místo, kde zahájili tu neuvěřitelnou cestu, na kterou je vzal Zindell - napadlo ho, proč promeškal tolik ze svých třiatřiceti let a strávil posledních pět let na předměstí Connecticutu a v newyorské kanceláři. Bez ohledu na to, co pro ně Zindell chystal, bylo to pořád mnohem lepší než to, co by ho čekalo, kdyby ten idiotský greenwichský detektiv zjistil pravdu o něco dříve. To, že býval ženatým mužem, obchodníkem s městskými dluhopisy na Manhattanu, mu připadalo tak vzdálené, že Clifton Harrison sotva mohl uvěřit, že to kdysi nebyl jen sen.

Aniž by se Hamed Ammar potřeboval podívat na hodinky, věděl, kolik je. Zhluboka se nadechl, pak se zvedl ze své kóje a přistoupil ke skříňce na stěně v zadní části své kajuty. Ammar zarachotil klíčem, třesoucí se rukou s ním chvíli zápolil, když se snažil, aby zapadl do zámku. Konečně se mu podařilo otevřít zámek a strčit dovnitř ruku, přitom však neustále pozorně poslouchal zvuky kroků z chodby. Žádné se neozvaly.

V hromadě šatstva se ukrývaly dvě kovové láhve. Ammar vytáhl větší z nich, válec zelené barvy s připojeným dýchacím přístrojem. Přehodil si upínací popruh láhve přes rameno, nasadil si kyslíkovou masku a pečlivě ji zkontroloval. Spokojen s tím, jak gumový okraj při nasazení na obličej dobře těsní, sáhl Ammar do skříně pro druhou láhev.

Mladý íránský nadporučík uchopil modrou kulovitou láhev velmi opatrně, jako by snad obsahovala nebezpečnou výbušninu. Dobře věděl, že žádné hrubé zacházení s obsahem láhve nic neudělá, ale to nevadilo: každopádně mu připadalo velmi nebezpečné s ní jakkoliv manipulovat. Ammar přistoupil ke dveřím kajuty, na okamžik se zastavil, aby se ujistil, že úzkou chodbou za nimi nikdo neprochází, pak dveře otevřel a vyšel ven.

Chodba byla pustá, přestože o deset metrů dál za otevřeným průlezem viděl Ammar v přední torpédovně několik mužů z posádky. Někteří spali ve svých kójích, jiní chodili mlčky sem a tam. Ammar se chvěl tak silně, až si začal myslet, že jeho druhové na palubě musí slyšet, jak mu drkotají zuby. Určitě také slyší hučení, které se mu rozléhá v uších. Alláh mě ochraňuj! Světlo jasně ozařovalo řadu mosazných ventilů v přední části oddělení a Ammar viděl jednoho z poddůstojníků, jak se nenuceně opírá o torpédo na levé straně. Uslyšel, že se někdo v oddělení začal smát a ostatní se k němu připojili.

Ammar obrátil pozornost k malé důstojnické jídelně, která byla sotva tři metry ode dveří jeho vlastní kajuty. To snad bylo jediné místo, odkud by mohly přijít problémy. Zdálo se, že je tam ticho. Ammar se ohlédl. Ani z opačného konce chodby nikdo nepřicházel a dveře do kapitánovy soukromé kajuty čtyři metry od místa, kde stál - byly zavřeny. Všechno bylo, jak má být. Kapitán byl zcela jistě v centrále.

Ammar se sklonil a položil modrou kulovitou láhev na linoleum na podlaze. Přitom se kyslíková láhev na jeho rameni svezla napravo a zařinčela hlučně o ocelové pažení. Ammar nedbal na ten zvuk a zpocenýma rukama začal otevírat ventily na tlakové nádobě, kterou položil na zem.

"Co to děláš?"

Ammar vzhlédl. U dveří do důstojnické jídelny stála postava. Byl to Mohamed Abu-Zeid, s talířem baklavy v jedné ruce a s hromadou papírů v druhé. Oči se mu údivem doširoka otevřely, když uviděl na chodbě sehnutého muže s kyslíkovou maskou na obličeji.

Ammar ucítil, jak jím projela směsice strachu a obav, když spatřil, že jeho přítel váhavě vykročil směrem k němu. Pokusil se nevšímat si Abu-Zeida a soustředit se místo toho na láhev u svých nohou.

"Hamede, to jsi ty? Co tam děláš?" ptal se Abu-Zeid. "Nějaké problémy?"

Ammar neřekl ani slovo. Ventil na láhvi byl pevně uzavřen a potřeboval hodně síly, abyjím otočil. Co nejrychleji povoloval ventil modré nádoby, až po několikerém otočení konečně uslyšel zřetelné syčení unikajícího plynu.

"Stůj!" Abu-Zeid najednou vyrazil vpřed, zmaten tím, co viděl, ale s přesvědčením, že je to něco, čemu musí zabránit. Talíř baklavy mu vypadl z ruky a roztříštil se na podlaze. Střepy se rozlétly do všech stran. Ammar se prudce napřímil a klopýtl o vlastní nohu, když se stáhl ke stěně. Syčící láhev s jedovatým plynem ležela na podlaze mezi ním a Abu-Zeidem.

Abu-Zeid sáhl pro modrou nádobu, ale v okamžiku, kdy se jí dotkl, vytřeštil oči a otevřel ústa. Jeho tělo se začalo prudce otřásat, když padal vpřed, ruka se tiskla na syčící láhev smrtícího plynu, ale neudělala nic víc, než že ji

neškodně odstrčila po podlaze. Neviditelný, nezapáchající jed dál prchal ze své tlakové schránky.

Abu-Zeid upadl na tvář u Ammarových nohou, rukama několikrát zatápal po nohavicích přítele, než se jeho prsty sevřely tak, že se mohly zavěsit na látku kalhot. Dalších několik vteřin se Abu-Zeid snažil zvednout se na kolena, používaje přitom druhou nohu muže jako podpěru. Ale dostal se jen k tomu, že zvedl hlavu a pohlédl Ammarovi do tváře, napůl skryté za kyslíkovou maskou, pak se znovu sesul na podlahu chodby a hlavou tvrdě udeřil o linoleum. Abu-Zeidovy oči zůstaly otevřené, ale bez života; jazyk mu bizarně visel z koutku úst.

Ammar zůstal strnule stát opřen o zeď s Abu-Zeidem u nohou. Nedíval se na tělo ležící pár desítek centimetrů před ním, ale obhlížel celou dlouhou úzkou chodbu. V přední torpédovně už několik mužů upadlo na zem. Jak si Ammar všiml, jeden z nich - ukázalo se, že je to velitel Ardabeli - vrávoral k otevřenému průlezu s rukama přitisknutýma na krk v marném gestu proti nevyhnutelnému osudu. Muž zmizel z dobledu na pravé straně přeplněné místnosti. Děsivá řada zvuků - vzdechy, dušené chroptění, slabé výkřiky - se nesla z tohoto oddělení do chodby. V prostoru bylo víc než tucet mužů a Ammar věděl, že každý z nich bude za několik okamžiků mrtev. Před neviditelným démonem, který byl vypuštěn z modré nádoby, nebylo úniku. Ammar zavřel oči, modlil se k Alláhovi a přitom čekal, až smrtící plyn skončí svou pouť po celé ponorce. Spolu s proudem vzduchu rozváděným klimatizačním systémem lodi byl smrtící plyn hnán do zadní části ponorky.

V centrále uprostřed lodi se kapitán Jaffar zabýval navigační tabulkou. Uslyšel podivný tlumený hluk a vzhlédl. Ke svému údivu zpozoroval, že jak Kani vpředu, tak i Rafsanjani u ovládání hydrauliky se zároveň zhroutili, jako by jim někdo náhle podtrhl nohy. Než mohl Jaffar zareagovat, také další tři muži na protější straně centrály upadli na zem. Nikdo z nich ze sebe nevydal ani výkřik a jen jedinému z nich, druhému elektrikáři Mellatovi, se podařilo vyloudit jakýsi zvuk - krátké dušené zaúpění, které připomínalo spíš zvíře než člověka.

Jaffar se otočil a vrhl se k rohovému panelu. Udeřil pěstí do tlačítka havarijní signalizace. Ponorka se naplnila zvukem hlasitého a přerušovaného zvuku sirény. "Toxický plyn!" vykřikl Jaffar a stiskl spínač vysílání do všech prostorů na lodním komunikačním panelu. "Akumulátorový plyn! Zajistěte všechny prostory! Uzavřete ventilátory!" Jaffar ucítil záchvat nevolnosti. Vidění se mu zamlžilo a paže mu zeslábly. Plynný chlór. Z akumulátorů. Ale ještě když mu ta myšlenka probíhala hlavou, věděl, že se mýlí. Plynný chlór byl jedovatý, ale páchl. Bylo ho vidět. Byl to nežádoucí, ale předvídatelný vedlejší produkt akumulátorů, které používali pro pohon lodi pod hladinou. Ale takovou situaci nezažili snad nikdy a navíc byli proti ní chráněni monitorováním. To nemohl být plynný chlór...nemohl se dostat tak daleko... aniž by se to zjistilo... ten plyn... je příliš jedovatý... je to... něco jiného... Kapitán Jaffar klesl na kolena, pak se zhroutil na podlahu. Byl to poslední člověk v centrále, který ztratil vědomí.

V jídelně mužstva za centrálou většina posádky nebyla ani schopna zvednout se ze svých židlí, když se ozvala výstražná siréna - a ti, kterým se to povedlo, klesli okamžitě k zemi. V kajutách posádky padali muži ze svých kójí, když se pokoušeli vyskočit při ohlušujícím signálu poplachu. Ti, kteří dokázali alespoň chvíli vzdorovat, klopýtali přes těla svých nehybných druhů a drali se ven ve snaze zbavit se neviditelného nepřítele, který trhal na kusy jejich hrdla a plíce.

V přední a zadní strojovně běželi muži ke svým bojovým stanovištím a podlehli plynu už v okamžiku, kdy tam dorazili. Mohamed Mehdevis vrávoral podél ochranného zábradlí mezi dvěma řadami válců dieselových motorů, které sotva před hodinou poháněly loď na povrchu, ruce si tiskl ke tváři v zoufalé snaze zbavit se omračující bolesti, která ho zachvacovala. Mehdevis přestal ovládat svaly v nohách, a ačkoliv byl ještě při vědomí, klopýtl a upadl na řadu stříbřitých válců. Během okamžiku byly Mehdevisovy tváře a paže ožehnuty zbytkovým teplem kovových částí strojů. Pach vlastního spáleného masa byl posledním vjemem, který zaregistrovaljeho mozek.

Abol Khanoum stál právě u elektrorozvaděče v kormidelně,když se ozval poplach. Slyšel rozkazy kapitána Jaffara v palubním telefonu a vyplnil je do písmene. Zabouchl průlez mezi kormidelnou a zadní torpédovnou - posledním oddělením lodi - a pak měl tolik duchapřítomnosti, že si vytáhl zpod svého sedadla kyslíkovou láhev a masku. Khanoum otočil ventilem své přenosné kyslíkové láhve, pak si přitiskl masku na obličej. Nic. Žádný kyslík. Strhl masku z tváře a pohlédl na ukazatel tlaku. 14 Mpa. Plný tlak. Ale láhev se zdála být prázdná. Zuřivě bušil do ventilu, pak si znovu nasadil masku. Pořád nic. Ucítil vzrůstající závrať a nevolnost.

Khanoum klesl zpátky na sedadlo a pohlédl nepřítomně na řadu ukazatelů, měřidel a řídicích pák před sebou. Vypadaly zrovna tak zbytečně jako kyslíková láhev v jeho rukou. Plná... a přece prázdná. Najednou spatřil to, co bylo celou tu dobu zřejmé; ručička ukazatele tlaku byla opatrně přetočena ve směru hodinových ručiček, takže při nulovém stavu ukazovala plný tlak. Plná opravdu byla prázdná. Někdo vyprázdnil lodní havarijní kyslíkové láhve, pak udělal takové změny na měřidlech, že si toho nikdo nevšiml. Někdo... Khanoum se zhroutil dopředu a zemřel. Jeho tělo ochable kleslo a usadilo se u paty pák, které ovládaly lodní motory.

V zadní torpédovně dostihl zbytek smrtícího plynu jedenáct mužů na jejich pracovních místech v oddělení, než uzavřeli průlez a vypnuli ventilátory. Aram Bactar přitiskl tvář k malému skleněnému okénku v uzavřeném průlezu a nahlížel do kormidelny. Bactar uviděl v kormidelně Khanouma, jak si na obličej nasazuje kyslíkovou masku, a přikázal mužům ve svém torpédovém prostoru, aby provedli totéž. Ale ke svému překvapení spatřil, že Khanoum si masku opět strhl a začal zuřivě cloumat ventilem na láhvi. Po několika vteřinách kyslíková láhev vyklouzla Khanoumovi z ruky a on upadl do bezvědomí.

"Láhve jsou prázdné! Ukazatel hlásí, že jsou plné, ale není v nich nic!" vykřikl jeden z mužů v zadní části torpédovny.

Bactar se prudce obrátil. Jeho tvář se leskla potem.

"Počkej. Ať už to zamoření způsobilo cokoliv, zůstalo to za naším vzduchotěsným průlezem," odpověděl. Jeho hlas byl sotva dost hlasitý na to, aby přehlušil neustávající zvuk sirény. Bactsr ukázal na kulatá ocelová dvířka s uzavřeným uzávěrem a zablokovanými čepy. "Jsme v bezpečí." V tom okamžiku ponorka vyrazila vpřed a paluba pod

jejich nohama se prudce naklonila směrem k hladině oceánu.

"Hloubková kormidla!" vykřikl jeden z mladých mužů u torpéda. "V centrále není už nikdo, kdo byje obsluhoval!"

"Voda je mělká - nehrozí nám žádné nebezpečí!" Bactar věděl, že musí zabránit šíření paniky mezi mužstvem. "Když se loď dostane na hladinu, můžeme použít havarijní únikový průlez." Bactar ukázal na poklop na stropě. "Nebude to nic těžkého," řekl a modlil se, aby nikdo nepoukázal na na některou ze stovek komplikací, které by jim mohly znemožnit únik.

"Alespoň jsme chráněni před toxickým ovzduším, které se rozšířilo po celé lodi." Jakoby naschvál jeden z mužů v zadní části místnosti klesl na kolena a začal zvracet. Sotva to ostatní s hrůzou zpozorovali, zhroutili se dva další muži. Jeden se začal škrábat po obličeji, druhý vyrazil ostrý a děsivý výkřik.

"To není možné - jsme ve vzduchotěsném prostoru!" vykřikl Bactar, jako by chtěl protestovat proti tomu, o čem už věděl, že nezmění. Část jedovatého vzduchu se dostala do oddělení ještě předtím, než byl uzavřen poklop. Jejich osud bude stejný jako osud ostatních mužů na palubě. "Rychle ven!" Bactar se rozběhl ke středu oddělení, kde byl ve stropě zabudován únikový průlez. Věděl, že překotný útěk bude nebezpečný, ale nezbývalo jim nic jiného. "Už není čas na bezpečnostní opatření! Lezte ven!"

Už ve chvíli, kdy zmáhal šestimetrovou vzdálenost, kterou musel urazit, aby se dostal k únikovému poklopu, další jeho muži klesali k zemi. Někteří z nich se svíjeli bolestí, když se nadechli vzduchu nasyceného chemikálii, jejich těla hořela jako v ohni - a přesto byla chladná jako led. Bactar se dostal k žebříku a začal na něj tlačit před sebe mladého technika Salara Fadla. "Běž! Rychle k poklopu!" Bactar se snažil chránit Fadla před pádem, ale jeho pokus zachytit mladíkovo tělo ho téměř stál vlastní pozici na žebříku.

Mladý technik padal kolem Bactara a narazil na podlahu dole pod žebříkem. Bactar pohlédl na Fadlovo bezvládné tělo, pak se rozhlédl po celé torpédovně. Nikdo už nebyl na nohou. Většinou nehybně leželi, až na několik mužů, jejichž paže a nohy se zmítaly v ukrutné křeči. Už tam nezbyl nikdo, o koho by se měl starat. Nezůstal nikdo, jen on sám.

"Ven! Lez dál!" Bactar si to říkal nahlas sám pro sebe, když postupoval po žebříku dál k havarijnímu průlezu a pryč od té hrůzy pod sebou. Noha mu sklouzla, ale včas se chytil příčky, aby zabránil pádu. "Opatrně. Ne tak rychle!" Kruhový poklop byl vzdálen už jen na délku paže.

Bactar ucítil, že se změnila poloha lodi. Snad se někdo ujal řízení, snad situace na palubě Sharafu není ještě tak beznadějná. Na okamžik zaváhal a pokoušel se určit, na kterou stranu se teď loď naklonila. Ale uvězněn v útrobách ponorky, bez pomoci měřicích přístrojů v centrále neměl možnost to spolehlivě zjistit. Vnímání pohybu bylo klamné. Iluze byla skutečnější než skutečnost. Hlasitý zvuk sirény se ozýval dál.

Bactar usoudil, že se v pohybu lodi nic nezměnilo, že se mu to prostě jen zdálo. I kdyby k nějaké změně došlo, bylo víc než pravděpodobné, že neřízená ponorka byla jen zachycena mořským vírem. Loď mohla směřovat kamkoliv, kolmo nahoru, nebo kolmo dolů, to bylo všechno, co mohl říci. Bactar se vytáhl na další stupeň a do únikové komory. Otočil se a sáhl po spodním poklopu, aby se mohl zamknout v ocelové rouře dlouhé dva metry, která mu měla sloužit jako úniková cesta. Jakmile se ocitne uvnitř té malé komory, otevřením ručního ventilu na stěně ji zatopí a pak rychle otevře vnější poklop. Když zadrží dech, snad se mu podaří dostat se na povrch - pokud ponorka není v hloubce větší než čtyřicet metrů. Kdyby byla hlouběji, roztrhly by se jeho plíce dříve, než by se dostal na hladinu.

Když se Bactar nakláněl, aby uzavřel spodní dvířka, zachvátil ho dusivý pocit, který předtím pozoroval u ostatních. Jedním nadechnutím se mu nitro změnilo v plamen. Arama Bactara zalila vlna intenzivní bolesti a zbavila ho síly. Paže mu bezvládně klesly a nohy se sesuly z příček. Převrátil se a padal ke spodnímu konci únikového poklopu. Přitom se jeho levá paže zkroutila a zachytila mezi příčkami aluminiového žebříku. Bactarovo padající tělo, zadržené jeho levou paží, sebou prudce trhlo a narazilo do konstrukce žebříku. Náraz mu zlomil rameno a vaz a Bactar zůstal viset na žebříku jako pták se zlomeným křídlem nabodnutý na plot. Ale v několika posledních vteřinách svého života necítil nic než hroznou, nesnesitelnou bolest chemické otravy.

Když Hamed Ammar vyšel z úzké chodby před svou kajutou a zamířil do centrály, dával si dobrý pozor. Ammar věděl, že kdyby mu spadla kyslíková maska z obličeje - ať už náhodou, nebo násilím někoho z posádky, kdo ještě neupadl do bezvědomí - pak by také zemřel.

Když Ammar vstoupil do místnosti velení, loď se začala zvedat tak prudce, že mu ujela půda pod nohama, a byl vržen proti pažení, kde měl své místo sonar a pohotovostní přílby. Na zemi byla roztroušena těla důstojníků a posádky, ale Ammar jim nevěnoval pozornost; místo toho se zaměřil na příďová a záďová hloubková kormidla a veliké měřicí přístroje před sebou. Ukazovaly, že zadní část lodi je v hloubce padesát metrů, zatím co přední částje v padesáti šesti metrech. Ponorka byla hnána směrem dolů, takže by se její příď mohla rozbít o dno moře.

Ammar zavrávoral a obrátil se k ovladačům hloubkových kormidel. Když se pohnul dopředu, hadice jeho kyslíkové masky uvízla na jedné z řídicích pák na stěně. Strhla by mu masku z obličeje, kdyby se náhle loď nepohnula a nepřinutila ho couvnout zpět. Ammar chňapl po řídicí páce, uvolnil kyslíkovou hadici a znovu se vydal k ovladačům.

Alláh vše řídí. Pod maskou stékaly Ammarovi po tváři kapky potu. Zakopl o tělo Kaniho, pak šlápl na Rafsanjaniho nataženou paži. Všude kolem byla smrt. Masakr v centrále byl horší, než si Ammar představoval. Alláhu, stůj při mně, prosim.

Ammar uchopil veliké mosazné kolo řídící sklon přídě a rychle jím otočil. Uspokojen tím, že přední konec ponorky reaguje správně, sáhl po kormidle, které řídilo sklon zadních ponorných ploutví. Když měřicí přístroje ukázaly, že Sharaf přestal klesat a znovu namířil nahoru, Ammar překročil těla, která pokrývala podlahu a začal pracovat s řídicími a vyrovnávacími pákami. Do jeho uší se neustále zarýval zvuk sirény.

Změny způsobené manipulací s řadou ventilů, které zavíral nebo otevíral, vedly k tomu, že ponorka trhavým

pohybem stoupala stále rychleji k hladině. Ammar zavrávoral, pak se zachytil a pevně sevřel příčku žebříku vedoucího nahoru do velitelské věže, s kyslíkovou láhví uloženou na prsou, tvář přitisknutou k příčkám žebříku, aby se nemohlo stát, že by mu při náhodném pohybu divoce se zmítající lodi sklouzla z tváře maska. Sotva na délku paže před ním se houpala bezvládná ruka - ruka mrtvého kormidelníka - vyčnívající z otevřeného poklopu mezi centrálou a velitelskou věží nad ní. Ammar se zadíval na prsty toho muže - dlouhé, zažloutlé nikotinem, které se rozhýbaly jen při pohybech lodi - a čekal na znamení, že ponorka vyrazila na vodní hladinu.

Nebylo pochybností, kdy k tomu okamžiku došlo. Mimořádně strmý úhel stoupání Sharafu způsobil, že příď prorazila vodní hladinu jako raketa. Jakmile se objevil přední konec venku, dopadla ponorka okamžitě na hladinu. Síla nárazu způsobila, že světla uvnitř několikrát zablikala, ale nakonec zůstala rozsvícená. Ammara náraz srazil na podlahu, přestože stále svíral příčku žebříku velitelské věže.

Když výkyvy ustaly, Ammar se opatrně zvedl a rozhlédl se.Měřicí přístroje na panelu před ním ukazovaly, že loď je schopná plavby a spočívá na hladině. Viděl, že jeho kyslíková hadice je dosud neporušená a maska sedí pevně na obličeji. Ammar se pokoušel začít systematicky uvažovat a vybavit si další krok v plánu, ale hlasitý zvuk klaxonu mu rozptyloval myšlenky. Zamířil k zadní části centrály, překročil tělo kapitána Jaffara a třesoucí se rukou stiskl tlačítko, aby umlčel sirénu. Kromě hučení dvou elektrických motorů v zadní části lodi bylo uvnitř Sharafu nsprosté ticho. Ammar slyšel hlasitou ozvěnu vlastního namáhavého dýchání v kyslíkové masce, když přepínal několik dalších pák a spínačů v centrále. Uspokojen tím, že všechnu potřebnou práci už vykonal, začal šplhat po žebříku do velitelské věže a pak po dalších příčkách k poklopu na stropě. Poté, co uvolnil závory a úchytky, začal se přesouvat s velkou dávkou opatrnosti ke kulatému ocelovému poklopu nad hlavou.

Nad ním byla noční obloha. Částečně ji clonila obrovitá nástavba můstku, ale zbytek oblohy zářil jasnými hvězdami. Nad obzorem se třpytil půlměsíc a Ammar věděl, že poskytne dostatek světla k tomu, co mělo následovat. Otevřel poklop a na okamžik vyčkal, tělo zčásti ukryto ve velitelské věži a zčásti vyčnívající do nočního vzduchu na můstku. Přestože Ammar zoufale toužil vystoupit na můstek, věděl, že na to ještě není čas. Váhavě zkontroloval ještě jednou láhev s kyslíkem, pak sestoupil dolů po žebříku, aby dokončil potřebnou práci.

Sestoupil dolů velitelskou věží do centrály, pak se otočil a zamířil do zadní části ponorky. Kyslíkovou láhev a hadici tiskl pevně k hrudi, když se vyhýbal tělům rozházeným na podlaze. Lodní kuchyně, jídelna mužstva a kajuty pro posádku byly téměř neprůchodné a Ammar se jen pomalu přesouval přes hromady těl, ležících jedno přes druhé nebo roztroušených vedle sebe. Byl rád, že poslechl varování a nesblížil se s posádkou, takže většinu znal pouze po pracovní stránce.

Ammar s námahou prošel přední a zadní strojovnu a vstoupil do centrály. Když se dostal na konec oddělení, naklonil se nad tělo Abola Khanouma a trhl k sobě velkou stříbřitou řídicí pákou. Zvuk dvojitých elektrických motorů, které poháněly loď, začal slábnout a posléze utichl. Ammar se na okamžik zastavil, dokud podle mírného houpání nepoznal, že se ponorka úplně zastavila a spočívá teď bez hnutí na hladině.

Otevřel poklop, který vedl do zadní torpédovny. Popošel v ní o několik kroků, než si všiml těla, visícího z žebříku pod havarijním průlezem. Aram Bactar, uvědomil si Ammar.

Kromě Abu-Zeida - jeho spolubydlícího a mladšího kolegy - byl Aram Bactarjediným mužem z poddůstojníků, který mu byl sympatický. Vyrůstali ve stejné části severního Teheránu a on během hovoru zjistil, že mají několik společných přátel. Ammara najednou zaplavil pocit viny, a když přistoupil k Bactarovi, pomyslel si, že mu měl dát možnost podílet se na plánu. Alláhu, prosím, neopouštěj mě. Ammar sáhl po Bactarově paži a uvolnil ji z místa, kde se zachytila. Kůže na Bactarově ruce byla dosud teplá, a když se jí Ammar dotkl, zachvěl se. Uložil tělo jemně na podlahu, tiše zašeptal pár slov modlitby za mrtvého, pak otevřel oči a začal Šplhat po žebříku. Zvedl vnější poklop, který mu umožnil vpustit dovnitř chladný noční vzduch.

Ammar se vydal zpátky do centrály, ale tentokrát pokračoval v cestě chodbou do přední torpédovny. Otevřel nouzový průlez na konci loďi a zamířil zpět do velitelské věže, sebral bateriový světlomet a připnul si ho k opasku. Pak se vydal nahoru na palubu k můstku.

Když zkontroloval kompas, zamířil reflektorem a několikrát zablikal ve smluveném kódu. Čekal a rozhlížel se po temné siluetě loďi. Sharaf seděl na vodě stabilně, bez zjevného houpání. To znamenalo, že všechny vlastní balastní nádrže byly vypuštěny tak, jak měly být. Ammar pohlédl na palubu před sebou, kde se zvedal přední průlez. Když se otevřely tři vnější poklopy, jedovatý vzduch z loďi by měl být rychle vyvětrán. To by mělo stačit, i když Ammar neměl v úmyslu odložit svou masku, dokud ten Američan nevytáhne své testovací zařízení a nedokáže mu, že vzduch v ponorce už není nebezpečný.

Ammar znovu několikrát zablikal světlometem. Chtěl postup zopakovat ještě jednou, ale najednou se na obzoru zablesklo světlo ve smluveném kódu, na který čekal.

"Tam je to. Deset stupňů doleva. Ať si všichni nasadí masky." Zindell si začal neobratně nasazovat jednou rukou plynovou masku.

"Ano, pane." Clifton Harrison pohnul kormidlem motorové lodi, pak se otočil zpátky k Olze stojící na můstku za ním. "Ať si všichni nasadí masky."

"Dobře." Rychle sestoupila po žebříku a zmizela v podpalubí.

Harrison počkal, až si Zindell upevní masku, než si začal nasazovat svoji vlastní. Bylo by teď pro ně obtížné domlouvat se s maskami na obličejích, ale od tohoto okamžiku nebude zapotřebí žádná verbální komunikace - alespoň pokud nedojde k nějaké závažné chybě. Scénář pro příští chvíle měli již mnohokrát vyzkoušen. Harrison pocítil nával napětí v žaludku; sotva byl schopen vyčkat, než přirazí k ponorce.

Byli od ponorky vzdáleni ještě pár set metrů, když se její temný stín začal rýsovat ve slabém měsíčním světle

tak zřetelně, že nemohlo dojít k omylu. Na okamžik zachvátil Harrisona děsivý pocit při pohledu na obrovské plavidlo spočívající na vodní hladině před ním. Nikdy neviděl zblízka ponorku, natož tak staré dieselové plavidlo, jako je toto. Z materiálů, které studoval, Harrison věděl, že ponorka je dlouhá přes devadesát metrů a váží dva tisíce sedm set tun. Když nehybně spočívala na hladině a její černý trup se zvedal z lehce zvlněného moře, zdála se ještě větší a děsivější. Harrison si znovu připomněl, jak celá tato činnost je na hony vzdálena tomu, co se naučil před pěti lety jako navigátor u letectva. Doufal, že Bůh dá, a on nezkazí žádný ze svých úkolů.

Několik mužů vystoupilo na palubu a seřadilo se podél nízkého zábradlí loďi. Když se motorová loď přiblížila k ponorce, muži postupně vyhazovali svá lana. Osamělá postava na palubě ponorky - muž s kyslíkovou maskou na obličeji s přenosnou láhví přehozenou přes rameno - lana chytal a uvazovalje. Muži beze slova přeskočili na palubu ponorky.

Jerome Zindell byl mezi prvními, kteří vstoupili na palubu. Stál na teakové palubě staré ponorky přímo před temnou nástavbou můstku. Kyslíkovou láhev měl upevněnu na zádech a jeho jedna paže se nedbale opírala o bok, když pomalu uvažoval o dalším postupu. Na několik vteřin ho přemohly staré vzpomínky - a znovu si promítl v mysli své dny na Troutu, Wahoo, Harderu. Byl to šťastnější úsekjeho života, který strávil na těch starých rachotinách.

I v záplavě měsíčního světla Zindell mohl vidět, že lodi se po letech v suchém doku a po jejím následném prodeji Iráncům dařilo dobře. To bylo další potvrzení spolehlivosti těch starých konstrukcí, další hlas ve prospěch jeho rozhodnutí použít právě tuto loď. Zindell se otočil a kývl na dva ze své posádky.

Přistoupili k němu Olga Rodriguezová a Ed Wieckowski, každý z nich v měl jedné ruce malou drátěnou klec a v druhé přenosnou kyslíkovou láhev. Zindell pozorně zkoumal klece, které drželi. V každé byli dva šedí holubi. Všichni čtyři ptáci nervózně tloukli křídly. Zindell pohlédl na hodinky, přikývl na souhlas, pak ukázal na poklopy, kterými měli Olga a Wieckowski sestoupit dolů. Oba členové posádky drželi klece v natažených pažích před sebou a rychle kráčeli na druhý konec loďi.

Hamed Ammar vystoupil ze stínu a přistoupil k Zindellovi. I za kyslíkovou maskou bylo vidět na jeho íránské tváři bázlivý, ustrašený výraz.

Zindell se usmál, plácl Ammara po rameni, pak zvedl nahoru prst, aby naznačil, že musí ještě chvíli počkat, než budou moci promluvit. Ammar horlivě přikyvoval na znamení, že pochopil.

Po chvíli, která se zdála být neskutečně dlouhá, vystoupili konečně Olga i Wieckowski z palubního průlezu na můstku, ona o pár vteřin před ním. Přinášeli klece k Zindellovi.

Zindell opět pohlédl na hodinky, pak znovu začal prohlížet ptáky. Všichni čtyři byli naživu a neklidně poskakovali. Zindell si stáhl z obličeje kyslíkovou masku a ostatní udělali totéž.

"Přeneste na palubu zásoby. Odstraňte těla." Po tomto příkazu se osm námořníků jeho posádky dalo do práce s překládáním několika dřevěných beden z motorové jachty na ponorku. "Připravte loď," řekl Zindell Harrisonovi, který zůstal na můstku jachty.

"Ano, pane." Harrison zmizel dole.

Zindell se obrátil k Olze. "Postarej se o ptáky."

"Samozřejmě." Olga se usmála, sáhla do klece a pokoušela se vytáhnout prvního holuba. Pták tloukl křídly ve snaze uniknoutjí, ale Olga vytrvala. Nakonec sejí podařilo šedivého holuba chytit a pevně sevřít. Vytáhla holuba z klece a držela ho před sebou. Pomalým plynulým pohybem mu zakroutila krkem, až uslyšela prasknutí, pak lhostejně hodila mrtvolu přes palubu. Stejný postup zopakovala s dalšími třemi ptáky. Pohled v jejích očích a krátký zrychlený dech prozrazoval její potěšení z této činnosti.

"Předpokládal jsem trochu víc vědeckého testování vzduchu," řekl Iránec, když se odvrátil od ženy a pohlédl na jednorukého Američana. Mírně se usmál, aby naznačil, že svým prohlášením nemyslel nic zlého.

"Staré metody jsou někdy nejlepší. Zkouška života životem. To je dobrá technika."

"Chápu." Ale Íránec nechápal. Z minulých zkušeností věděl, že s lidmi ze Západu je těžké se domluvit - a jeho předchozí rozhovory s tímto mužem ve skrytých uličkách Teheránu a Abbasu mu potvrdily, že ani on není žádnou vyjímkou. "Plyn se choval přesně tak, jak jste předvídal," řekl Ammar po chvíli mlčení. "To je dobré vědět. Řeknu to svému dodavateli."

Oba muži se znovu odmlčeli, rytmické šplouchání vody o bok lodi a pohyb mužů v podpalubí byly jedinými zvuky, které naplňovaly noční ticho. "Byly nějaké problémy?" zeptal se Zindell, aby řeč nestála, a vykročil směrem k zadní části loďi.

"Žádné," odpověděl Ammar a vydal se za Američanem. "Všechno šlo,jak jste plánoval." Z tónu Ammarova hlasu bylo jasné, že by raději nemluvil o hrůze, která se odehrála před několika málo minutami. "Alespoň ten šílenec ochutná svůj vlastní lék," začal ve snaze převést hovor na téma, které mu víc vyhovovalo. "Brzy budeme schopni posílat ke dnu jejich hlídkové čluny. Pak můžeme zablokovat všechny lodě z íránských přístavů." Ammarův hlas se ozval hlasitěji a pevněji; nesl se teď směle teplým nočním vánkem. "To srazí ty pojídače švábů na kolena."

"Ovšem." Zindell sledoval, jak muži vynášejí na palubu první tělo. Pod Olžiným dozorem začala posádka házet mrtvoly Iránců přes palubu. Jejich těla se okamžitě potopila, ale kusy oblečení - čepice, boty, potrhané kusy košil, kalhot a kabátů - pluly po hladině. Zindell byl rád, že to vidí, protože přesně s něčím takovým počítal. Ta plovoucí směsice oděvů vzbuzovala věrohodný dojem, patřičně podporující zřejmý závěr kteréhokoliv slídila, že se ponorka z neznámých důvodů rozbila.

"Ale abych řekl pravdu," prohlásil Ammar, "překvapují mě dvě věci; především to, že vaše posádka je tak málo početná. A pak to, že jste na palubu Sharafu pustili ženu." Ammar ukázal směrem k Olze.

"Tohle je jen polovina posádky. Zbytek vyzvedneme už brzy." Zindell servíroval Íránci to, o čem věděl, že bude chtít slyšet. "A co se týká té ženy, je to naše ošetřovatelka."

"Ošetřovatelka? Pak, u Alláha, co je to za věc, kterou nosí za pasem?" Ammar ukázal na kožený nástroj visící ženě u boku, vedle nože s perleťovou rukojetí, který se také houpal na jejím vojenském opasku.*

"Bola." *

"Nikdy jsem to neviděl." Ammar znovu pohlédl na věc, kterou měla žena na sobě. Tři stejně dlouhé prameny lan ze surové kůže visely ze společného středu, každý pramen připojen ke kovové kouli, která se vešla do lidské ruky. "Bola pochází z Jižní Ameriky."

"Aha." Ammar si nedovedl představit, jak se s tou věcí zachází, ale usoudil, že se jedná o nějaký druh zbraně. "K čemu to slouží?"

"Je to část její výstroje." Zindell pohlédl směrem k motorové jachtě a spatřil, že Harrison už vylezl. To znamenalo, že mohl začít provádět další částjejich plánu.

"Naše ošetřovatelka nosí bolu na moji žádost. Je to dobré pro řadu problémů - udržuje to respekt."

"Co to znamená?" Ammar se snažil, aby jeho hlas zněl jako hlas důstojníka, kterým byl. Nestrpí od nikoho žádné urážky - od cizince teprve ne - a Američanova slova mu zněla posměšně. "To má být vtip?"

"Ano." Na Zindellově tváři se zableskl přátelský úsměv. "Jenom vtip." Pokrčil rameny. "Faktem je," zašeptal a naklonil se k Ammarovi, "že ta dáma je třetí důstojník. Používá bolu, aby posílila disciplínu. Kromě mé pistole nejsou na palubě žádné ruční střelné zbraně. Z pochopitelných důvodů." Zindell věděl, že v náhodně posbírané posádce, jako je ta jejich, často vzplanou vášně. Neměl v úmyslu připustit, aby pod vodou došlo ke střelbě.

"Ona má právo velet mužům?" tázal se nevěřícně Ammar. Žádná
iránská žena by na něco takového nemohla ani pomyslet.

"O tom nepochybujte." Zindell viděl několikrát Olgu používat bolu a perleťový nůž, když spolu byli na Kubě, a věděl naprosto jistě, že to bude stačit.

"Výborně. Když říkáte." Ammar odvrátil pozornost od ženy a zaměřil ji na problém, který se ho týkal mnohem víc. Technicky, pokud šlo o něho, Ammar cítil, že by měl být hlavním velitelem Sharafu. To by znamenalo, že jednoruký muž bude jeho prvním důstojníkem a ta žena druhým. Snad, doufal, nakonec nebudou s těmi Američany žádné problémy, až si všichni uvědomí, že problémy Persie musí řešit a řídit Peršan. Ammar si nedovedl představit, že americká CIA by mohla počítat s jiným uspořádáním.

Zindell se odvrátil od Íránce a otočil se k Harrisonovi. "Pokračujte s potopením," přikázal mu.

"Ano, pane." Harrison odvázal lana. S motory v pomalém chodu a s kormidlem předem seřízeným odplouvala prázdná laminátová jachta pomalu od ponorky. Když se dostala na necelých padesát metrů od ní, bylo zřejmé, že pomalu klesá pod vodu. V době, kdy malá loďurazila dalších sto metrů, její paluba už byla na úrovni hladiny moře. Brzy se laminátový člun začal naklánět na bok, pak k zádi. Sotva minutu poté zcela zmizel a tiše klesal pod temné vlny.

"To bylo velice rychlé," řekl Ammar. Ukázal na místo, kde zmizel motorový člun a nezůstala ani bublina. "Žádné trosky."

"Přesně podle plánu." Koutkem oka spatřil Zindell Harrisonovo gesto. Zásoby byly již na palubě a za dalších pět minut byla pryč i všechna mrtvá těla. "Ve dně trupu jsme prorazili velký otvor, aby se loď rychle potopila. Nechtěli jsme žádné trosky - kusy laminátu, které nepocházejí z ponorky - aby někdo nezačal mít podezření."

"Jaký by v tom byl rozdíl? Svět se velmi brzy doví, že Sharaf zahájil boj za osvobození Persie."

"Velmi brzy nemusí znamenat okamžitě. Možná budeme potřebovat pár hodin navíc, abychom se mohli připravit na první útok," vysvětloval trpělivě Zindell a jeho nacvičené věty plynuly lehce a přesvědčivě. "Mimochodem," pokračoval, jen aby vyplnil zbývající čas, "co vlastně znamená Sharaf?"

"Čest." Ammar odvrátil oči od Američanova pohledu a pohlédl na temné moře. Po vrcholu dlouhé vlny několik metrů od nich plula důstojnická čepice - snad Abu-Zeidova - a její třpytivý kovový znak se výrazně leskl v odraze měsíčního světla. Ammar netrpělivě přešlápl, protože se mu vrátil pocit viny. Zapudil vtírající se myšlenky s přesvědčením, že Alláh požehná jejich plánu, že smrtjeho druhů ze Sharafu byla vlastně jen malou daní za osvobození Persie. Alláh jim to vysvětlí a oni pochopí. Pak budou velebit Hammeda za jeho statečný boj za osvobození jejich drahé Persie.

"Ta loď byla původně SS 566," oznámil Zindell. Pohlédl na temný obrys můstku - na místo, kde před mnoha lety tolikrát stával. "Sloužil jsem na ní jako důstojník od léta šedesátého šestého do podzimu šedesátého sedmého."

"Opravdu? To jsem nevěděl." Ammar věděl, že loď patřila Američanům, ale nikdy ho nenapadlo, že ten jednoruký muž na ní někdy sloužil. Usoudil, že je to dobrá zpráva, protože jeho znalost lodi se může hodit.

"Jmenovala se Trout. Trávili jsme většinu hlídek v severním Atlantiku. Z toho místa jsem nastoupil jako výkonný důstojník na Wahoo." Zindell se podíval na hodinky; dopřával si ještě pár okamžiků potěšení v té neškodné nostalgii. "Poprvé jsem velel na SS 568. Na Harderu. Moc dobrá loď."

Ammar zneklidněl. Přes ujišťování jednorukého muže všechny diskuse týkající se velení byly příliš ožehavé, než aby je mohl projednávat přímo. Potřeboval vyčkat na příhodnější okamžik, než se vrátí k této záležitosti.

"Sharaf je také pěkná loď."

"Ano. Trout je opravdu pěkná loď." Zindell se kousl do rtu, když mu ujelo, že ponorka, na které stáli, je pro něho stále Trout. Ale pokud se jeho týkalo, lodě se podobaly spíš mužům než ženám; jméno, které dostaly jako první, bylo také jejich jménem posledním. Kontinuita. Historické souvislosti. Námořnictvo to zřejmě obvykle pociťovalo také tak, protože když přišli o ponorku, vyrobili další a pokřtili ji stejným jménem. Obvykle. Ale ne v případě Thresheru. V případě té jaderné ponorky jako by se nic nestalo, jako by jeho otec a dalších sto dvacet devět lidí na její palubě toho dubnového dne nezemřelo strašnou smrtí v hlubinách...

"O které loďi jste říkal, že jste na ní velel poprvé?" zeptal se Ammar. Usoudil, že čím častěji se bude o tom tématu zmiňovat, tím snadnější bude pak pro něho vyvolat diskusi na toto citlivé téma.

"SS 568. Harder." Zindell by dal přednost pro tento účel právě této loďi, ale protože Harder byl prodán do Itálie, nemohl si moc vybírat. S Iránem byla oficiálně v rozporu většjna států, nikdo nebude poslouchat, když si budou stěžovat na chybějící ponorku. Ještě pravděpodobnější bude, že Iránci nepřiznají nic, aby neměli ostudu. To byla malá pojistka navíc.

"Kdy se nalodí zbytek posádky?" ptal se Ammar, když vyhlížel k temnému obzoru. "Bude s nimi i McClure?" Vrátil se ve vzpomínkách k podivnému muži z CIA, kterého znal pouze podle jména McClure. Ammar se zachvěl. V McClurově úsměvu bylo něco děsivého a jeho oči chladně a pomalu klouzaly po všem, co měly před sebou. Ammar doufal, že se McClure neobjeví.

"Ano, nalodí se s druhou skupinou," řekl Zindell, i když věděl, že to není pravda. Pohlédl na hodinky. "Budou tu už brzo." McClure. Zindella napadlo, co asi ten šílenec dělá zrovna teď. Asi sedí sám v koutě nějakého pochybného newyorského baru a dává si jednu sklenku neředěného bourbonu za druhou. Byl to podle běžných měřítek opravdu psychopat - a jediný člověk, který mohl přijít s takovým bláznivým plánem, jako je tento. Kdyby McClure na sebe dobrovolně nevzal nejriskantnější část akce, Zindell by se s ním nikdy nespojil.

Máte ještě u sebe světlomet?"

"Ano." Ammar ukázal k pasu.

"Fajn. Namiřte ho tímto směrem." Zindell ukázal rukou doprava.

Ammar se zamračil a otevřel ústa, aby protestoval, ale pak se rychle rozhodl mlčet. Ještě chvíli bude tolerovat Američanovy příkazy, dokud všichni muži nebudou na palubě a ponorka nebude v bezpečí pod hladinou. Pak si teprve vyjasní, kdo komu velí a kdo bude dávat rozkazy. "Tímto směrem?"*
procedil mezi zuby.

"Ano. Použijte stejný poznávací kód. Už brzo je uvidíme. Zkontroluji si toho člověka rádiem, abych si ověřil, že nezachytil signály z jiných lodí v této oblasti. Nestojíme o žádná překvapení."

"Dám vám vědět, až se objeví odpověď na signál." Ammar namířil světlomet a rozsvítil ho. Úzký paprsek umělého světla zazářil přes mírně zvlněné temné moře a spojil se se stříbrným světlem, které vrhal půlměsíc na obzoru. "Čím dříve se dostanou na palubu, tím spíše budeme moci zahájit útok proti zločincům, kteří ovládají Persii."

"Přesně tak." Zindell přitiskl dlaň na pistoli ráže třicet osm v kapse. "Hned se vrátím."

"Dobře."

Zindell rychle obešel velitelskou věž, pak vystoupil po kovových schůdcích na můstek. Uspokojen tím, že všichni ostatní už zmizeli dole, kapitán Zindell sestoupil do velitelské věže a rychle nad sebou uzavřel poklop.

Ammar zablikal světlem několikrát po temném moři, než se noční vzduch naplnil hlasitým kovovým třesknutím, následovaným krátce poté dalším podobným zvukem. Obrátil se a namířil světlo směrem, odkud se ozval první zvuk. Nic tam nebylo, paluba zůstávala opuštěná, všechno bylo v pořádku až na... Ammar se prudce otočil a zamířil světlem dozadu, aby si ověřil, co mu teď napovídalo jeho tlukoucí srdce: přední i zadní únikový poklop byl uzavřen. Byl uvězněn na palubě.

To neni možné! Ammar upustil světlomet a skokem zamířil na schůdky, které vedly k můstku. Vyskočil na poslední příčku a zpozoroval, že i tam je poklop uzavřen. Když se Ammar hnal k němu, uslyšel známý bublavý zvuk balastních nádrží Sharafu. Nádrže se naplňovaly vodou; ponorka se chystala klesnout pod hladinu.

"Počkejte! Otevřete poklop!" Ammar bezmocně cloumal uzamčeným ocelovým plátem, který před ním záměrně uzavřeli. "Prosím! Ve jménu Alláha! Otevřete poklop!" Ammar si všiml, že se přes příď převalila první vlna. Ponorka začala pomalu klesat pod hladinu moře, její pohyb vpřed byl téměř neznatelný, takže loď zůstávala skoro na stejném místě, na kterém stála posledních třicet minut. Ammar zabušil, ještě párkrát na zavřený poklop, pak se rozběhl k zadní části můstku. Ten Američan ho podvedl - ale Ammar nechápal proč. Nic z toho mu nedávalo smysl. Bez něho budou veškeré útoky proti íránským lodím obtížnější, ne snazší. Ammar věděl, že on sám je nezbytnou součástí boje za osvobození Persie. Američanovo jednání bylo nevysvětlitelné, nesmyslné - ledaže by tu nebyl vůbec žádný plán na útoky proti iránskému lodstvu, ledaže by to všechno byl podvod, ledaže... *

Voda už zalila celou teakovou palubu a začala narážet na boky můstku. Ammar vyšplhal o dalších pár příček výš, pak ještě, až se ocitl na vrcholu nejvyšší části ponorky, na pozorovací plošině. Teď mohl vidět některá z mrtvých těl posádky Sharafu, jak se pomalu vynořují z chladné vody pod ním. Moře samotné, ploché zrcadlo neporušeného stříbra při světle měsíce nad obzorem, jako by se na několika jednotlivých místech rozvlnilo. Amarovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že ty tajuplné tvary, klouzající po klidné stříbřité hladině, jsou temné trojúhelníkové ploutve. Četné ploutve kroužícího roje žraloků pronikaly blíž a blíž k místu, kde Ammar brzy klesne do vody.

"Alláhu! Zachraň mě! Pomoz mi!" křičel Ammar, když zbytek obrovské nástavby Sharafu klouzal do vody. Mladý íránský důstojník vyrazil dlouhý výkřik prorážející noční ticho, když ho začala zalévat voda. Divoce sebou zmítal v chladném, klidném moři, otáčel se nejprve jedním směrem a pak druhým v nesmyslném, marném pokusu se zachránit.

Ammar ucítil, že do jeho levého ramene něco narazilo. Lekl se tak, že dlouze a hlasitě zaječel a zoufale plaval dopředu, jak nejrychleji dovedl, pryč od toho, co bylo za ním. Když se konečně ohlédl, spatřil, že do něho narazilo tělo jednoho z mrtvých námořníků, které se vynořilo z chladné mořské vody. Ale zároveň Ammarovu pozornost upoutalo i něco jiného - něco, co způsobilo, že začal znovu bez rozmyslu křičet, a tentokrát věděl, že jeho křik už neustane, věděl, že nemá naději na záchranu. Necelých dvacet metrů od místa, kde ho zalila voda, Hamed Ammar ve fosforeskujícím světle vodní hladiny uviděl blížící se hladové žraloky.

2

Viceadmirál E. G. Hastings se pomalu obrátil a přejížděl pohledem letovou palubu mateřské letadlové lodě Yorktown. "Udělali jste pěkný kus práce," řekl. "I ta paluba vypadá perfektně. Při poslední návštěvě jsem si všiml, že na některých místech se objevuje pořádná koroze."

"Máte pravdu, pane," odpověděl Paul Talbot a souhlasně přikývl. "V tom případě byla oprava čistě kosmetickou záležitostí. Drsný povrch paluby je pro návštěvníky nebezpečný." Talbot ukázal na skupinu školních dětí pochodujících přes palubu pár metrů před ním.

"Ano. Ovšem." Admirál Hastings zaklonil hlavu a ještě jednou se podíval na obrovskou nástavbu ostrova. Spokojen s tím, že se na staré válečné lodi neobjevilo nic, co by snižovalo její důstojnost - to byl oficiální důvod jebo pravidelných návštěv - začal pomalu kráčet směrem k řadě žlutých šipek namalovaných na palubě a vyznačujících směr prohlídky Yorktownu. "Musím vás skutečně vysoce ocenit za to, jakou pozornost věnujete detailům. Ze všech lodí, které mám v jurisdikci, je Yorktown nejlepší."

"Děkuji. Mám tu dobré lidi." Talbot se trochu zastyděl a pak změnil téma. "Když za projektem stojí stát, je to mnohem jednodušší."

"I ta rádiová stanice." Hasting ukázal na zasklený prostor na zadní straně můstku asi devět metrů nad nimi. "Umístěním veřejné rozhlasové stanice tam nahoře se dobře využil prostor. Doporučil jsem podobné spojení činností ostatním členům asociace, ale žádný z nich se do něčeho takového ještě nepustil."

"Jsme s tou stanicí spokojeni." Talbot pohlédl nahoru na řadu hranatých oken nad sebou. Viděl odraz světel panelů radiostanice a temnou siluetu sedícího hlasatele skloněného nad stolem.

"Ten systém pracuje dobře, protože jste se o to postaral. Vím, že za tím byl kus vašeho osobního úsilí," dodal Hastings s úsměvem. Rád chválil Talbota. Ze všech ředitelů pro techniku na lodích sloužících jako muzea byl Paul Talbot nejlepší. Byl to vysoký štíhlý muž po šedesátce, kterému se dařilo spojovat obezřetnost a inteligenci svého pokročilého věku s inovacemi mnohem mladšího ducha. Talbot byl nejzdvořilejší, nejochotnější, odborně nejerudovanější technický ředitel, se kterým kdy Hastings přišel do styku. Byl také bývalým příslušníkem námořnictva, teď už v penzi, jak si uvědomil admirál. "Ty pravidelné cesty do Charlestonu patří k mým nejmilejším povinnostem."

"Je od vás velmi hezké, že to říkáte."

"Ale nikde o tom nemluvte," dodal s úsměvem Hastings. "Neměl bych dávat najevo žádnou protekci."

"Naprosto chápu," přinutil se k úsměvu Talbot.

"Nevěřil byste," pokračoval Hasting a znovu se dal pomalu do kroku, "kolik stupidních požadavků dostáváme od některých členů Asociace historických lodí." Došel k průlezu v palubní nástavbě a vstoupil dovnitř. "Až příliš mnoho správních rad chce udělat z těchto expozicí cirkusovou show. To nemůžeme dovolit."

"Samozřejmě." Talbot u průlezu na okamžik zaváhal a pak vstoupil dovnitř. Obrátil se a pohlédl ještě jednou na skupinu školní mládeže na palubě, která se shlukovala kolem exponátu letadla na levé straně. Talbotovu pozornost upoutal mladý chlapec stojící u prázdného otvoru v zadní části, kde kdysi býval motor proudové stíhačky. Hoch měl v sobě něco, co mu připomínalo jeho vnuka Keitha. Nebyla to ani tak fyzická podoba, jako způsob držení těla, pohyb hlavy a zvědavé pošťuchování do rezavějícího tělesa, které kdysi bývalo letadlem. Talbot si povzdechl, nepatrně zavrtěl hlavou, pak se obrátil a následoval dovnitř viceadmirála Hastingse.

"Jak probíhá renovace strojovny?" Hastings se proplétal mezi skupinou starších návštěvníků shromážděných u ústí spojovací chodby vedoucí do podpalubí. Oba muži se pomalu vydali vpřed.

"Pokračuje to velmi dobře." Talbot uslyšel ve vlastním hlase vzrůstající napětí. Klid. Uvolni se. Poslední věc, kterou by potřeboval, bylo, aby zástupce ministerstva ozbrojených sil začal slídit ve strojovně. Všechno by se asi zdálo v pořádku, ale nestálo za to pokoušet osud. Hastings byl velmi bystrý a mohl by si všimnout jemných úprav. "Je tam teď pořádný svinčík. Laky a olej. Celé louže oleje."

"To si dovedu představit." Admirál Hastings kráčel za mohutnou ženou ve světležlutých šatech, když začali sestupovat průchodem po schodech. "Budeme muset tu sekci prověřit, než ji zařadíte do prohlídkové trasy. Jestli to ještě není úplně v pořádku, budu muset přijet ještě jednou."

"To by bylo nejlepší." Talbotův sevřený žaludek povolil a on si setřel jemné kapičky potu, které se objevily na jeho bledé, stažené tváři. "Nejpozději do měsíce vám dám vědět."

"To bude stačit." Hastings dosáhl úpatí průchodu, otevřel průlez, který vedl k palubě hangáru, a prošel jím. "Dejte mi vědět dostatečně brzy. Mám pořádně nabitý program."

"Dám, pane," Talbot si stoupl za admirála a oba muži obhlíželi hangár. Pestré vlajky jednotlivých útvarů a praporky visící z nosníků nad nimi se mírně pohupovaly v jemném průvanu, který profoukával dvě stě čtyřiačtyřicet metrů dlouhou provozní plochu dolní paluby Yorktownu. Skupina chlapců se tísnila kolem třech jasně zelených torpéd, které obklopovaly starý bojový letoun vystavený v této části hangáru. Pár metrů za chlapci stálo několik dívek a hihňalo se. Talbot zavadil prsty o baterku, která mu visela u pasu,*
pak si odkašlal.

"Je tu ještě něco, co byste chtěl vidět?" Zoufale si přál, aby byl admirál spokojen s technickou částí prohlídky. Pak ho bude moci poslat zpátky k těm nahoře. Bylo ironii, že si admirál vybral k inspekci Yorktownu právě tento týden. Někde hluboko v nitru začala Talbota hlodat myšlenka, že je to neblahé znamení, nějaký záhadný signál. Ale už se s tím nedalo nic dělat. Bylo příliš pozdě.

"Je tu ještě jedna věc," řekl admirál a otočil se. "Soukromá věc."

"Jistě." Talbotovi se zběsile rozbušilo srdce. "Cokoliv si budete přát."

"To je od vás velmi laskavé." Admirál Hastings vzal Talbota za paži a postrčil ho mírně k protější přepážce na pravé straně paluby hangáru. Kráčeli podél přepážky, pak přelezli bezpečnostní řetěz s upozorněním, že za něj už není návštěvníkům vstup dovolen. "Zmínil jsem se někdy, že jsem kdysi na téhle lodi sloužil?"

"Ano, pane, myslím, že jste to jednou říkal." Talbot viděl podle lesku v Hastingsových očích, že asi měl chtít vyslechnout ten příběh ještě jednou. Nebylo by to špatné pro rozptýlení pozornosti. Talbota na okamžik napadlo, jestli si Hastings pamatuje na jejich rozhovor před rokem, kdy se zmiňoval o své vlastní dráze u námořnictva. Zřejmě ne. Důstojníci - především ti vyšší - si málokdy vybavovali, co dělali jejich podřízení, ať už v důchodu, nebo jinak. "Kterého roku to bylo, kdy jste zahájil svou první službu na Yorktownu?" zeptal se Talbot zdvořile, přestože věděl, že to datum zná.

"V roce devatenáct set padesát šest. Byl jsem mladší důstojník. Spal jsem mezi bažanty." Hastings vedl Talbota úzkým průchodem a nahoru na úzkou lávku na pravoboku. Odpolední slunce zčásti zmizelo za mohutnějící vrstvou mraků na západě a obloha byla dosud zaplavena jasným, avšak ostře ohraničeným slunečním světlem. Oba muži se vydali vpřed po úzké lávce. "Říkali jsme ubytovnám pro mladší důstojníky bažantnice. Byli jsme děti, čerství absolventi akademie."

"Opravdu?"

"Ano." *

Talbot obešel louži vody, kterou měl v cestě, pak pokračoval dál za Hastingsem. Pohlédl na oblohu. Předpověď počasí zatím vycházela přesně. Oblačnost se po poledni výrazně zvětšovala a snad začne - podle předpovědi - po setmění pršet.

"Ty kóje jsou někde tady nahoře, že?" zeptal se Talbot, i když přesně věděl, kde jsou a jak se těm místům říkalo. Na Yorktownu sice začal sloužit až poté, co byl vyřazen z provozu a předán v roce 1975 státu Jižní Karolína, ale ke své první bojové povinnosti nastoupil na sesterské letadlové lodi, na Essexu, na podzim čtyřiačtyřicátého.

"To je pravda. Moje stará postel není daleko. Rád bych se na ni znovu podíval."

"Jistě." Talbot přejel rukou po lemech paluby, když kráčel po lávce vpřed. Za svých třicet let u námořnictva sloužil na mnoha lodích, nejprve jako důstojník, pak jako velitel. Ale žádné období nevzbuzovalo tolik vzpomínek jako jeho první dny na palubě Essexu. Sloužil na Essexu během bojů ve Filipínském moři, když mu bylo sotva třiadvacet - mnohem dříve, než potkal Charlottu, mnoho let předtím, než se jim narodila Amy. Talbot se náhle zachvěl, vyveden z míry asociacemi, se kterými byly ty vzpomínky spojeny. Rychle je vypudil z mysli.

Bažantnice byla tady." Admirál Hastings přistoupil k těžkým šedivým ocelovým dveřím, trhl pákou, aby uvolnil jejich závoru, pak do nich zatlačil. Dveře hlasitě zaskřípěly a pomalu se otevřely. "Tady to je." Admirál vstoupil dovnitř.

"Nepotřebujete moji baterku?" zeptal se Talbot, když prošel za ním.

"Ano." Hastings si od něj vzal baterku a rozsvítil ji. "Kajuty námořníků na přídi, přední výtah," řekl, jako by opakoval řadu instrukcí. Ale v jeho hlase se objevil napjatý, dutý tón. Admirál kráčel dál chodbou natřenou olupující se šedivou barvou, která se s každým dalším krokem stávala temnější a temnější. Brzy budou naprosto závislí na úzkém bílém paprsku světla z baterky.

"Je mi líto, že nemáme uvnitř této sekce osvětlení v provozu, admirále. Myslím, že je tu nějaký problém s instalací."

"To je v pořádku." Zahnuli za roh, překročili práh a vešli do uzavřeného prostoru. Hastings přejel paprskem světla v pomalém oblouku několikrát kolem, než se konečně obrátil k Talbotovi. "Tady je to. Je to jisté." Natáhl se a sáhl na rám lůžka, které bylo sklopeno ke zdi. "Tady jsem spal. Vpravo byl Fleming, dole Anderson." Hastings začal očima přejíždět stísněný prostor. "Zdá se to ještě menší, než jsem si myslel."

"To je tak vždycky."

"Máte pravdu." Admirál Hastings si odkašlal, spíš aby zakryl rozpaky, než doopravdy. "Udělal byste mi jednu laskavost..." řekl a jeho hlas zmlkl, když sáhl do kapsy. Vytáhl malý japonský fotoaparát a podal ho Talbotovi. "Pro mého vnuka. Učí se o druhé světové válce ve škole. Když jsem mu říkal, že jsem kdysi sloužil na této lodi - je to loď, o které četl - prosil mě, abych mu dal svoji fotku z místa, kde jsem spal." Hastings pokrčil rameny; na jeho tváři se objevil rozpačitý úsměv. "Vím, že je to hloupost, doufám, že chápete..."

Paul Talbot vzal beze slova fotoaparát a ustoupil o pár kroků zpět. Ocitl se mimo dosah světla baterky a ponořil se do tmy.

"Udělejte několik snímků," řekl Hastings a naklonil se toporně ke své staré kóji. "Automatika si s tou tmou poradí."

Talbot přikývl, znovu mlčky, i když věděl, že ho admirál v té tmě nemůže vidět. Přiložil fotoaparát k oku a podíval se hledáčkem. Můj vnuk mě poprosil. Zmáčkl jednou, dvakrát, pak třikrát rychle za sebou, sotva si uvědomuje, jestli vůbec správně fotoaparát zaměřil.

"Vezměte to ještě párkrát. Jestli vám to nevadí." Hastings změnil polohu.

Talbot se po celou dobu nenamáhal odpovědět. Držel fotoaparát u očí a zkoušel zaostřit. Ale ať se snažil, jak chtěl, záběr zůstával neostrý a nevýrazný. Oči se mu zalily těžkými slzami.

Dominick Trombetta pohlédl nahoru na nástěnné hodiny a pak vyhlédl z okna. Noční obloha byla čistá jako křišťál a za osvětlením budovy letiště viděl, jak na obloze vychází jasný půlměsíc. V New Yorku byl krásný večer, ale v Charlestonu podle McClura lilo jako z konve. Taky dobře. To byla podmínka, kterou potřebovali, než se mohli pustit do provádění plánu. Trombetta děkoval Bohu, že to měl za sebou - poslední týden nezamhouřil oko, a pořádně se nevyspal už celý půlrok, od té doby, co slíbil McClurovi, že do toho půjde s ním.

"Tady je podrobný výčet toho, co jsme zabalili do bezpečnostního oddělení."

"Díky." Trombetta sáhl pro stoh papírů, které přinesl Tom Baizley a když je rychle prolistoval, zjistil, že nic z toho neohrožuje věci, které už udělal podle plánu, ani to, co ještě měl udělat.

"Přestěhujeme ten tajný materiál už dnes večer?" Baizley přejel prsty po odřené hraně Trombettova stolu a přešlápl. Normálně by se šéfa neptal na to, jak a kdy budou přepravovat cenný materiál, ale vyslechl si už příliš mnoho nepříjemných poznámek od lidí dole. "Bezpečnostní prostor je napakovaný až do stropu. Chlapi říkají, že se tam nevejde už ani ň." Baizley ukázal palcem na zavřené dveře vedoucí k hlavní plošině letadlového skladu společnosti Trans-American. "Říkají, že jsme v posledních třech dnech nepohnuli ani s kusem těch krámů."

Aniž by vzhlédl, Trombetta se zaklonil ve své židli a pomalu si zvedl brýle s polovičními rámečky z nosu, kam mu sklouzly. "Opravdu?" zeptal se tónem, který dával najevo, že se vlastně vůbec neptá. Prohrábl si rukou malé chomáče bílých vlasů, které mu rámovaly starý obličej a holou hlavu. Když Dominick Trombetta překročil šedesátku, začal rychle stárnout a vyčerpávat se se téměř každým dnem víc a víc a měl pocit, že už mu nezbývá mnoho let. Jestli vydrží u této práce do pětašedesáti - tedy ještě tři roky - zřejmě si důchodu dlouho neužije. To byl také důvod, proč se rozhodl před šesti měsíci poslechnout McClura, proč udělal to, co podle plánu měl - a proč dnes večer udělá to, co ještě udělat musí.

Baizley si odkašlal. "Říkají mi," opakoval, protože nevěděl, co by měl jiného říci, "že jsme tento týden nehnuli ani s kouskem toho materiálu. Vlastně od minulého pátku." Baizley byl v úterý a ve středu mimo, a když se vrátil ve čtvrtek na směnu, překvapilo ho, že bezpečnostní prostor byl ještě víc nacpán cenným nákladem. "Když mi hoši navrhli, abych se do toho prostoru podíval, překvapilo mě, že tam toho vidím tolik."

Trombetta se obrátil a zamračil, jednak v důsledku nervózního chvění v žaludku, jednak proto, že cítil potřebu projevit rozhořčení nad tím, že se mu někdo vměšuje do jeho vlastních záležitostí. Rozvrh přepravy tajného nákladu byl výhradně v kompetenci vedoucího oddělení. A to byl už po celých dvanáct let Trombetta. "Navrhli ti hoši na place ještě něco? Otevřeli ty bedny a nakukovali dovnitř? Vzali si zase nějaké vzorky?"

"Ne. Jistěže ne." Baizley se zjevně urazil a zvedl ruku, aby ukázal, že nechce dál pokračovat v této debatě. V minulosti zažil příliš mnoho přestupků při nakládání na letadlo, především na Kennedyho letišti v New Yorku. Ani ne před rokem přistihla FBI zaměstnance Trans-American, který si přivlastnil něco z nákladu zlatých mincí. Ten blbec to opravdu zvoral.

"Moji lidi nejsou tak pitomí. Je to jenom..."

"To si sakra myslím." Trombetta se zvedl od stolu a přešel k oknu. Přejel rukou po nánosu špíny na posuvném okenním křídle, pak se znovu podíval ven na rozjezdovou dráhu, než se obrátil zpět k Baizleyovi. "Pro vaši informaci," začal tónem tak chladným a úsečným, jak jen dokázal, nakládáme dnes ráno. Všechno. Na let 255."

"Všechno?" Baizley sklopil oči a pohlédl na papír v ruce, který potvrzoval, co mu bylo řečeno. "Ten let startuje odtud do Chicaga, pak poletí do Denveru a Seattlu. Co s nákladem pro Los Angeles? A co s balíkem do Friska?"

"To taky." Trombetta se pro efekt odmlčel. I když to, co dělal, bylo jednoznačně nesprávné, jako vedoucí nákladního úseku Trans-American měl plně ve své kompetenci stanovit směr cesty cenného nákladu, jak se mu zachtělo. "Zásilka do Los Angeles se v Chicagu přeloží na let 944. San Francisco se přeloží na 88."

"Proč?" Baizley znovu pohlédl do papírů a pak zpátky na Trombettu. "Nechápu to," řekl naprosto zmaten. "Nedává to vůbec žádný smysl, když máme nonstop lety až k pobřeží. Odlétají skoro stejně jako 255 - plus mínus hodina."

Trombetta se přinutil k úsměvu. "Tady. Podívejte se. Něco vás naučím." Přistoupil zase ke stolu a zalistoval ve velké černé knize. Zatraceně doufal, že si Baizley nevšimne, jak se mu začíná třást ruka. Všechno bude záležet na tom, jak přesvědčivé bude jeho vysvětlení - vysvětlení, o kterém věděl, že ho bude muset během příštích několika dní nejednou zopakovat policii. "Znáte zásady přepravy cenného materiálu. Pro každou fázi operace potřebujeme ozbrojený doprovod. Ale tady, podívejte se," Trombetta okračoval a ukazoval na sloupce rozdělení směn, "máme málo lidí. Barret je na dovolené. Gordon je nemocný. Fogarty, Weber a Brewster mají náhradní volno." Trombetta se odmlčel, aby se podíval, co tomu Baizley říká.

"Zajímalo by mě, proč jste dal tolika lidem tento týden volno," řekl Baizley a pokrčil rameny. "To zajištění mi taky připadá slabé. Mám dojem, že už jsem vám to dokonce říkal," dodal neutrálním hlasem.

"Měl jste pravdu. Zapomněl jsem, že jsem to volno slíbil všem třem. Neuvědomil jsem si, že budeme nakládat tolik zásilek." Trombetta věděl o té hromadě nákladu zlata už celé týdny, ale mohl klidně své předchozí znalosti zapřít. Přinejhorším by mohl být obviněn ze špatného stanovení směn ozbrojeného doprovodu, ale to bylo jediné, co se mohlo při vyšetřování zjistit. Alespoň v to doufal. "Když jsou všichni mimo, můžeme zajistit jen jeden odlet tajného nákladu. Vybral jsem let 255, protože větší část nákladu stejně letí do Chicaga a Denveru a naše chicagská pobočka má dost personálu, aby zajistila přeložení materiálu, který se veze na západní pobřeží."

Baizley přikývl. "Jasně.Chápu. Uvědomil jste už Chicago, nebo chcete, abych to udělal já?"

"Myslel jsem, že to udělám sám, ale můžete se do toho pustit." Trombetta poplácal mladého spolupracovníka po rameni. "Chci, aby na to byli v Chicagu připraveni." Ale nic z toho nákladu se tak daleko nedostane. Alespoň pokud je McClure jen z poloviny tak chytrý, jak tvrdí. Trombetta vyloudil na tváři široký strojený úsměv. "Budu nakonec rád, až se ten bezpečnostní prostor vyprázdní. Asi jsem neměl čekat tak dlouho." Jestli Baizley tak lehce spolkl vysvětlení pro naložení všeho na palubu 255, Trombetta měl jistotu, že s policii by taky nemuselo být moc starostí. "Ta hromada takových vzácných krámů se nám tu válela až moc dlouho. To si přímo říkalo o problémy."

"Vím. Taky budu rád, až se toho zbavíme." Baizley pohlédl dolů na listy papíru. "Domluvím nakládání na bezpečnostní vozíky - asi budou zapotřebí na všechno dva vozíky - tak na pátou ráno." Baizley mrkl na hodinky. Byla už skoro půlnoc, což znamenalo, že je pomalu čas na přestávku. Chtěl informovat své lidi hned, jakmile jim přestávka skončí.

"Fajn." Trombetta souhlasně přikývl, pak opatrně dodal poslední upřesnění, které musel zajistit. "Dohlídnu na

nakládání sám. Přejedu k letadlu zároveň s posádkou a strážemi. Při tak velkém nákladu bych si chtěl být zatraceně jistý, že se dostane do správného letadla."

Baizley se zasmál. "Jistě. Jen si poslužte, mně to nevadí. Nechtěl bych být ve vaší kůži, kdybychom něco zvorali a poslali čtrnáct set kilo zlata někam jinam."

"Přesně tak." Trombetta pohlédl dolů na zásuvku stolu, kde měl ukryty dva sáčky, které mu dal McClure. Jeden ze sáčků - ten větší - měl umístit do jedné z beden zlata, ale to může snadno udělat, když půjde do bezpečnostního prostoru zkontrolovat seznam nákladu. Druhý sáček, menší, s oboustrannou lepicí páskou, bude umístěn do horního rohu kuchyně letadla. To může udělat nepozorovaně, až muži nakládající zásilku budou dole. Pak se sejde s McClurem, dostane zbytek peněz, které si zaslouží, a konečně s tím skončí. Trombetta pohlédl na hodinky, pak znovu na vlhkou rampu letiště a nakonec opět na Baizleye. "Až ten bezpečnostní prostor budeme mít prázdný, vrátíme se ke své běžné práci. Zatraceně se nám uleví."

Paul Talbot stál na okraji paluby a sledoval mlhu, která se válela kolem mola. Pomalu začínala houstnout. Přešlápl, nervózně vydechl, pak se znovu podíval na hodinky. Bylo pět minut po půlnoci. Hlasatel z večerní směny už bude na cestě dolů z můstku. Zanedlouho může operace začít.

Talbot přejížděl prsty po šedém nátěru v hangáru Yorktownu. V duchu se modlil, aby šlo všechno podle plánu. Jeho přesvědčení během posledních několika dní polevilo a jakýkoliv další odklad by ho postavil do nepředstavitelné situace, kdy by musel říci Yangovi, že s ním do toho nepůjde. Celá ta věc mu připadala jako děsivý sen - ale takový, z něhož není úniku. Věděl, že ani jeho žena Charlotte, ani jejich dcera Amy by to nepochopily. Ale bylo to něco, co musel v každém případě udělat. Neměl jinou možnost, jak se začít vyrovnávat s minulostí - a ani ta nebyla dost dobrá. Žádná snad ani neexistovala. Ale pozítří se snad bude moci zase na sebe podívat do zrcadla.

"Už odešel?"

Talbot se otočil ve směru mužova hlasu. Z temnoty hangáru zahlédl siluetu postavy přicházející k němu. "Ztište hlas," zašeptal rozzlobeně. Už když to Talbot říkal, věděl, že to je zbytečné varování. Bylo už příliš pozdě, aby je kdokoliv zastavil, i kdyby ten dotyčný zjistil, k čemu má dojít a proč.

"Jasná věc," odpověděl nonšalantně Richard Yang, když si vykračoval nahoru, kde na první výškové plošině stál Talbot. "Jen klid. Všechno chce klid."

"Jistě." Talbot pocítil mrazení, když viděl drzý, samolibý úsměv v koutku Yangových úst. Kdyby byl Talbot o třicet let mladší, věděl, že by tomu mladému polovičnímu orientálci rozbil hubu. Yangovi nemohlo být víc než osmadvacet, ale choval se, jako by měl za sebou celý život. Dva životy. "Jak to vypadá dole?" zeptal se Talbot, aby změnil téma. Musel se smířit s realitou; bylo mu třiašedesát. Byl příliš starý, než aby mohl uvažovat o takové možnosti.

"Jak jsem řekl, všechno v pohodě."

"Znamená to, že všechno jde podle plánu? Žádné problémy?"

Do Talbotova hlasu proniklo jeho podráždění a musel se velmi snažit, aby se ovládl.

"Jasně, šéfe," usmíval se potměšile Yang. "Všechno dobrý."

"Fajn." Talbot věděl, že jeho nechuť k nim - k Yangovi a celé té bandě šílenců - je příliš silná, než aby se dala ukrýt. Nikdy se s nimi neměl dát do spolku. S tou jejich partou - ne, to nebylo správné slovo, nebylo to nic jiného, než nedisciplinovaná banda dobrodruhů a bláznů - se nedalo pracovat. Byl rád, že kromě Yanga se mu všichni vyhýbali, kde mohli. Zřejmě na Yangův příkaz. Taky dobře. Talbot se otočil k Yangovi s technickým dotazem ohledně postupu prací na dolní palubě, když zaslechl ozvěnu kroků mířících přes prázdnou palubuhangáru. "Někdo jde."

Oba muži se obrátili čelem k rytmickému zvuku, který rozechvíval ohromný prostor paluby hangáru staré letadlové lodě. Přicházel odněkud z přídě, z blízkosti místa, kde stála většina vystavovaných letadel a promítací sál.

"Buďte bez obav," prohlásil Yang tichým, ale znuděným hlasem. "Je naprosto normální, že bychom tu měli být. Nebude nikoho podezírat." Yang si sundal brýle, protřel si oči a opatrně zavěsil kovové obloučky na jedno ucho, pak na druhé. Staromódní kulaté stříbrné rámečky se leskly v místech, kde vykukovaly z jeho rozcuchaných pramenů černých kudrnatých vlasů. Yang hleděl Talbotovi přímo do tváře. "Nedívejte se tak vyplašeně, šéfe. To se nehodí na člověka ve vašem postavení."

"Nežvaňte." Talbot sledoval osamělou postavu vystupující ze stínu v místě, kde stálo vystavené torpédo.

"Ahoj," zavolal mladý hlasatel rozhlasové stanice, když si všiml dvou mužů stojících kousek před ním u pracovní plošiny. "Přesčas, jo?"

"Je třeba dokončit poslední úklid, než nám dodají koncem týdne nové součástky do strojovny," odpověděl Talbot, používaje přesně stejných slov, jaká mu poradil Yang. "Za pár týdnů chceme strojovnu otevřít pro veřejnost."

"Jasně. Až se otevře, rád se tam podívám."

"Samozřejmě."

Mladý muž přátelsky pokynul, když míjel dvojici. Pod paží nesl hromadu kazet, v druhé ruce měl pršiplášť. "Vypadá to, že ho budu potřebovat." Pokusil se obléknoutjednou rukou plášť, a když mu přitom dvě krabice vyklouzly zpod paže, položil balík na blízký stůl, natáhl si pořádně plášť a pak vzal haldu kazet pod druhou paži. "Hnusné počasí."

"Už lije v jednom kuse pár hodin," dodal Yang. "A taky je mlha. Vypadá to, že se pojede pěkně mizerně."

"To jo." Mladý muž ještě zamával volnou rukou a rychle vystoupil z ochranného převisu letové paluby a vyšel ven do větru a deště. Během několika vteřin prošel přes pracovní plošinu, zamířil dolů po dřevěných schodech k vyčnívajícímu betonovému molu vedoucímu k parkovišti.

Talbot a Yang mlčky stáli a sledovali mladého muže mizícího v ponuré, deštěm provlhlé noci. Yang si odkašlal. "Zatím perfektní," řekl. I pro Yanga bylo obtížné uvěřit, že ten okamžik konečně nastal. "Třicet minut by mělo stačit.

Brnkneme na můstek, až bude všechno připraveno."

"Dobře." Talbot neměl co jiného dodat, všechno probrali už mnohokrát. Vyhlédl do noční tmy a napadlo ho snad po milionté, jestli nedělá chybu.

"Prosím," řekl Yang, paži nataženu v přehnaném gestu zdvořilosti, "až po vás - kapitáne." Poslední slovo zdůraznil tak, že znělo jak se patří sarkasticky.

Paul Talbot se mlčky otočil a svižně vešel do stínu tvořeného převisem příďové sekce hangáru, zvukjeho kroků odrážela ozvěna z kovového stropu a stěn. V době, kdy procházel kolem vchodu do nákladního výtahu, uslyšel v dálce u zádi lodě slábnoucí Yangovy kroky.

Talbot zůstal stát na místě. Zhluboka se nadechl. Věděl, že je jedinou osobou v přední části Yorktownu a že dalších šest je dole ve strojovně a kotelně. Sedm lidí na palubě lodě dostatečně veliké, aby se na ni vešly čtyři tisíce osob. Talbot se zachvěl, pak pohlédl na hodinky. Zbývá ještě nejméně pětadvacet minut, než bude muset udělat zbytek. Poslední věcí, kterou teď potřeboval, byl volný čas - čas k přemýšlení, úvahám, čas k tomu, aby ucítil, jak se ho opět zmocňuje pocit viny. Talbot se pomalu obrátil, aby se podíval na to, co měl před sebou na palubě hangáru, na objekty, které znal tak dobře, že je mohl vidět i se zavřenýma očima.

Bílá barva na velkých železných stropních nosnících začala mírně oprýskávat, ale barva na vlnitých stěnových panelech vypadala pořád neporušeně. Barevné vlaječky visící seshora - vlastně signální vlajky - dodávaly palubě hangáru až příliš pouťový vzhled, alespoň podle Talbotova gusta. Dvě letadla po jeho levici - vyrobená za druhé světové války - svítila novotou díky svému čerstvému temně modrému nátěru, s motory nastříkanými na stříbrno, s vrtulemi hezky vyleštěnými. Talbot se pomalu vydal vpřed, minul šipku pro návštěvníky ukazující doprava pro ty, kteří by chtěli vystoupit nahoru na prohlídku letové paluby a můstku. Před ním, kde kdysi stál. nákladní výtah, byly zakřivené panely konstrukce, které pomáhal stavět před několika lety, aby zařídil část tohoto prostoru jako promítací sál pro návštěvníky.

Talbot se zastavil. Nechal svůj pohled těkat mezi řadami medailí a fotek, které lemovaly vnější zeď, a sbírkou dokumentů, které rodiče četli svým znuděným dětem, zatímco čekali, až se začne promítat další film. Přestože otcové snad někdy považovali medaile za zajímavé, děti se nedaly upoutat tak snadno. Děti se chtěly dostat dovnitř a vidět opravdové filmy z bojových akcí druhé světové války - záběry, které byly natáčeny přímo z paluby Yorktownu.

Staré záběry ukazovaly bojová letadla - letadla zrovna taková, jaká stála na palubě hangáru za Talbotem - jak ve skupinách startují a vydávají se do akce. Byly tu i snímky přistání, s některými letadly rozbitými v boji tak, že jejich dotyk s letovou palubou bylo možné považovat spíš za havárii než za přistání. Také fotografie pilotů - těch, jejichž letadla se nepřevrátila a neshořela při dopadu na zem ani nesklouzla z paluby do vody - těch, kteří byli vytaženi ze svých rozsekaných letadel, se záchrannými vestami potřísněnými krví a s mladými tvářemi zkřivenými bolestí. To byli ti šťastnější.

Byly tu také snímky Japonců. VIna letadel kamikadze vyhlížejících zpočátku jako pouhá zrnka špíny na filmu, ale zvětšující se rychle každým okamžikem - vrhající se střemhlav přes surrealistickou clonu protiletadlové palby, mířící na ně z Yorktownu a jeho doprovodných plavidel. Na jednom pozoruhodném snímku se pilot kamikadze dostal tak blízko k Yorktownu, že bylo možné rozeznat i jeho tvář v pilotní kabině. Ale japonský pilot zamířil příliš daleko dozadu a místo toho, aby se roztříštil o palubu letadlové lodě, minul plynule prodlouženou záď lodě a zřítil se do moře. Vše pro čest a slávu - vše pro nic.

Talbot zavřel oči. Najednou uviděl Keitha a Thomase, jak sedí vedle něho, dívají se na nějaký bojový film už potřetí nebo počtvrté a během každého promítání pronášejí téměř stejné poznámky. Naposled tu byli minulý rok v létě, což bylo sotva měsíc nebo dva předtím, než... Talbot se přinutil otevřít oči, pak se otočil a kráčel váhavě ve směru šipek ke schodům vedoucím na můstek. Prošel rychle opuštěnou chodbou a brzy vstoupil na úzkou lávku po levé straně ostrova. Pokračoval v cestě dál až na můstek.

Talbot zběžně zkontroloval, že všechno je přesně takové, jaké to bylo, když odtud odešel. Jeho šálek kávy, teď prázdný, stál v držáku vedle kapitánského křesla na předním levém rohu můstku. Zdálo se, že řídicí panel uprostřed místnosti vedle kormidelního kola pracuje normálně - a všiml si, že palubní telefon do strojovny je pořád zapojený. Přenosná elektronická zařízení, která Yang přinesl dnes večer na palubu - malý radar, vysílačka, hloubkoměr - ležela v řadě za sebou na polici pod řadou oken, která ho obklopovala. Talbot zvedl hlavu a vyhlédl ven. Počasí se ještě zhoršovalo. Nebylo vidět nic kromě mlhy a deště. I letová paluba necelých deset metrů pod ním byla za hustými oblaky šedé mlhy téměř nerozeznatelná.

Talbot se otočil a nahlédl do kapitánské kajuty, dalšího místa, které si vyhradil pro sebe, aby nemusel z žádných důvodů opouštět můstek. Všechno v té stísněné kajutě - zásoba jídla a vody, polštář a přikrývka, toaletní potřeby, přenosný přehrávač, který mu Amy věnovala k šedesátinám - bylo na svém místě.

Najednou zazvonil palubní telefon ze strojovny. Nechal ho zazvonit ještě jednou, než ho konečně zvedl. "Můstek."

"Tady dole jsme připraveni, šéfe."

"Dobře." Talbot se ještě jednou rozhlédl po můstku, jako by chtěl něco zkontrolovat, jako by tam měl ještě něco udělat, než bude moci pokračovat v díle. Yangův hlas zněl v telefonu dutě a zkresleně, ale nechyběla v něm jeho arogance. "Všechny kotle v chodu?" zeptal se. "Pracují všechny generátory?
Nemůžeme pak ztrácet čas problémy s elektrikou."

"Hele, šéfe," odpověděl Yang. V jeho hlase byla zřetelná stopa podráždění. "Když říkám, že je všechno připraveno, tak to znamená, že je všechno připraveno."

"Výborně. Have Davis vypustí balastní nádrže. Na sledu jsme se domluvili. Možná trochu poškodíme pilíře mola, ale to by nemělo vadit."

"Je mi fuk, jak dopadnou pilíře mola. Jak vypadá radar?"

"Zdá se, že pracuje dobře." Talbot mrkl na malou pětadvaceticentimetrovou obrazovku, pocházející z malého letadla, na kterou se Yang ptal. "Nevidím žádné cíle. Prostorje čistý."

"Nádhera." Zvuk Yangova smíchu naplnil telefon. "Pak si tedy myslím - promiňte mi slovní hříčku, šéfe - ale myslím si, že to trochu vyčistíme i tady."

Lee Burdick supěl vpřed se svou starou fordkou a její motor se namáhal v nízkých otáčkách při pomalé jízdě. Cesta z jeho bytu v centru Charlestonu k Patrioťs Point mu málokdy trvala víc než patnáct minut, zvláště tak brzy ráno. Ale vzhledem k počasí si Burdick přidal dalších deset - a uvědomil si, že i těch deset minut možná nebude stačit. Když se stará fordka šplhala do kopce k mostu Silase Pearmana, střídavě šlapal na pedál plynu a na brzdu, aby nepřekročil třicítku. Někdy by měl seřídit motor a převodovku, anebo raději koupit nové auto.

I když déšť pozvolna slábl, až z něho bylo jen slabé mrholení, mlha byla tak hustá, že Burdick viděl před sebe sotva na vzdálenost několika přerušovaných pruhů. Bylo už čtvrt na šest, a on ještě neotevřel rozhlasovou stanici, nerozehřál své zařízení, ani neměl v sobě ranní kávu. Dobrá, bude asi muset upravit svůj rozvrh. Rozhodl se, že nejprve pustí Haydnovu symfonii, aby měl čas dát si alespoň šálek kávy, než začne mluvit. Probral si v duchu pár vtipných poznámek o ranní mlze, které pronese k posluchačům v ranním vysílání.

Burdick sjel z výjezdu hlavní silnice, pak se opatrně proplétal zadními uličkami. Za pár minut se ocitl na opuštěném parkovišti Patrioťs Point. Široká plocha neznačeného asfaltu mu ještě ztěžovala orientaci a dvakrát téměř vyjel do trávy, než si uvědomil, ve které části parkoviště je. Zaparkoval proti vstupnímu turniketu. Červené, bílé a modré značky budky parkoviště byly v mlze stěží viditelné, ačkoliv boudu měl sotva deset metrů od sebe. Vypnul zapalování, sebral zápisník a kazety, pak se vysoukal z vozu a vyšel k molu.

Haydnova symfonie č. 93. Chopinova polonéza. Dvě Beethovenovy sonáty s Perlmanem a Ashkenazym. Burdick čvachtal loužemi na betonovém molu, snažil se spěchat a přitom promýšlel obsah zbytku první hodiny vysílání. Přečíst úryvek o Horovitzovi z New York Timesů. Burdick se díval před sebe.Mlha byla u vody ještě neprostupnější a převalovala se kolem něho, až v něm vzbuzovala dojem, že ji může rozhrnovat rukama. Nejméně jednou za hodinu udělat vtipnou poznámku.

Lee Burdick chtěl udělat další krok, vtom se jeho myšlenky začaly soustřeďovat na to, co měl mít před očina. Udělal krok, pak se zastavil. ůsta se mu otevřela. Kazety v jeho levé ruce mu vyklouzly z prstů a s rachotem se rozsypaly po betonovém molu. V místě, kde dok zahýbal do pravého úhlu, aby vytvořil vstup ke dřevěným schodům vedoucím na pracovní plošinu, tam...

Nebylo nic. Jen šedivé cáry mlhy převalující se po hladině moře, rovné a hladké jako roztavené olovo. "Co proboha..."

Burdick se otočil a očima přejel molo, po kterém právě přišel, s pomyšlením, že si nějak musel mola zmýlit. Ale věděl, že to tak není. To bylo nemožné. U Patrioťs Point je jen jedno molo. Jen jediné molo. všemohouci Bože.

Rozběhl se přiblížil k okraji mola a udiveně se rozhlížel sem a tam. "Ach můj Bože." Zvuk jeho vzrušeného, napjatého hlasu ostře kontrastoval s poklidným tichem časného rána a jemným šplouchánim přílivu o pilíře. Yorktown byl pryč. Burdick si protřel oči. Nemohl tomu uvěřit. Ale viděl zcela jasně. Dřevěné schody tam ještě byly, ale jejich okraj byl odtržen. Na vodní hladině pod ním plavaly třísky. Desítky nejrůznějších kabelů, telefonní kabely, napájecí vedení - nepatřičně visely ze sousedních sloupů. Yorktown zmizel.

Lee Burdick zavrávoral. Udělal jeden, pak druhý křečovitý krok, než byl konečně schopen se obrátit. "Bože." Prošel přes hromadu rozházených kazet, které mu vypadly z ruky, ale ani je pod nohama necítil, ani nezaregistroval praskot, když se rozbíjely.

Burdick se ještě jednou ohlédl, než se dal do běhu. Utíkal zpátky po molu. Potřeboval se dostat k telefonu a někomu, komukoliv, sdělit tu nejšílenější věc, se kterou se za celý svůj život setkal. Je pryč. Nedovedl si představit, co řekne prvnímu člověku, se kterým promluví. Stará mateřská letadlová loď dvě stě sedmdesát čtyři metry dlouhá, vážící dvacet sedm
tisíc tun, stálá muzejní expozice státu Jižní Karolína - tu nebyla. Zmizela. Byla pryč. I když to viděl na vlastní oči, Lee Burdick si nebyl jist, jestli tomu bude schopen vůbec někdy uvěřit.

3

Ranní slunce se právě vyhouplo nad obzor a matně osvětlovalo bok proudového dopravního letadla DC-9, které stálo u brány 23 terminálu Trans-American na Kennedyho mezinárodním letišti. Dominick Trombetta se díval na elegantní linie letadla a jeho vodorovné sytě červené pruhy, které výrazně kontrastovaly s jiskřivou bělobou podvozku. Obrátil se ke svým mužům. "Pohněte s tím," řekl a pohlédl na hodinky už alespoň popáté. Šest deset ráno. Jeho parta měla jako obvykle zpoždění. "Co se tu děje, zatracená práce, stávkujete nebo co?" Neni divu, že při takové práci člověk rychle stárne.

"Jasně, šéfe." Vedoucí nakládací čety se usmál, aby ukázal, že jen žertoval - věděl, že nemusí brát Trombettu příliš vážně, ale nesmí ho ani příliš provokovat. "Napřed tuhle?" zeptal se a ukázal najednu z beden na vozíku.

"Ano. Dávejte pozor. Dobře se zapřete, než do toho zatlačíte."

Muž přikývl, pak ukázal na místo, kde chtěl, aby bednu uchopili ostatní tři muži. Pak začali posouvat první z těžkých beden zlata do nitra nákladového prostoru letadla.

"Opatrně. Pomalu, teď." Kdyby některá z beden uklouzla dozadu a vymáčkla díru do pláště letadla, Trombetta

věděl, že oprava by zpozdila let, nebo, což by bylo ještě horší, by si vyžádala náhradní letadlo. Jakékoliv zpoždění v této fázi mohlo znamenat komplikace.

Trombetta pohlédl na staršího ze dvou ozbrojených strážců stojících po obou stranách bezpečnostního vozíku. "Evansi, do toho oddělení nepůjde nic než náš náklad. Nedej si nakecat od těch pitomců na rampě něco jiného. Jasné?"

"Ano, pane."

"Hned se vrátím. Příroda volá." Trombetta spokojeně obešel nos letadla a začal šplhat po schodech vedoucích do chodby připojené k letadlu. Příruční kufřík, který držel v ruce, se začal díky své váze povážlivě naklánět dozadu. Trombetta se pokoušel dál nést kufřík co nejstabilněji a přitom pomalu a opatrně stoupal po schodišti. McClure mu říkal, že zavazadlo není při manipulaci nebezpečné, ale Trombetta nechtěl nic riskovat.

Otevřel dveře do chodby. Vlevo vedla úzká chodbička do zadní části letadla a prostoru pro posádku - průchod, kterým případně mohli sejít dolů cestující - relativně temná a naprosto opuštěná. Ale místo toho, aby se otočil doleva, Trombetta se vydal k letadlu.

Dveře do DC-9 byly otevřeny. Byly umístěny přímo proti trupu a jejich masivní konstrukce zčásti zakrývala boční okno pilotní kabiny. Hned za nimi byla kuchyňka - rovnou před očima toho, kdo vstoupil do průchodu. Trombetta si začal znovu vyčítat, že nepřesvědčil McClura, aby použili raději Boeing 727, kde alespoň kuchyňka byla mimo dohled uprostřed kabiny pro cestující. Z nějakého důvodu ale McClure trval na nejmenším letadle, které měli, na DC-9.

Trombetta vyzkoušel dveře chodby. Byly zajištěny v takové poloze, aby ho nemohl vidět nikdo ze vzdálenosti větší než jeden metr. Alespoň ta věc bude v pořádku. Když nebude vyhlížet ven, pak zvenku si nikdo nevšimne, že vešel na palubu.

Trombetta vstoupil do chladného, temného nitra DC-9. Elektrický systém nebyl ještě v provozu a jediné světlo- do kabiny pro cestující přicházelo zvenku, od ranního slunce pronikajícího dlouhými řadami oken kabiny. Přední horní roh kuchyně. Upevni to pořádně. Trombettovi se začaly třást ruce. Položil kufřík na polici v kuchyňce, pak ho otevřel. Uvnitř ležel hranatý černý balíček, který mu dal McClure, zvenku pokrytý dlouhými pásy oboustranné lepicí pásky.

"Kruci." Trombettovy zpocené ruce se několikrát svezly po pásce, než odtrhly její vnější kryt. Nakonec se mu podařilo najít začátek pásky. Rychle ji celou strhl. Vytáhl plastikový balíček a zbytky pásky zastrčil zase dovnitř.

Přední horní roh kuchyně. Trombetta otevřel horní skříňku a strčil do ní ruku. Prostor uvnitř byl vysoký a hluboký a musel se přitáhnout k okraji kuchyňské přepážky, aby dosáhl na její konec.

Najednou se ozval někde venku u letadla rachot. Trombetta ztuhl. Dobře věděl, že by nemohl nijak vysvětlit svou přítomnost v letadle ani své slídění v kuchyňce. Pomalu otočil hlavu a podíval se do chodby.Tma a prázdno. Trombetta zavřel oči a zašeptal děkovnou modlitbu. Hluk evidentně přicházel zezdola - zřejmě ho způsobili jeho lidé. Na okamžik ho napadlo, jestli snad někomu z těch idiotů bedna nevyklouzla a neotevřela se. Snad dokonce ta, do které uložil druhý McClurův balíček. Trombetta okamžitě takovou myšlenku vypustil z hlavy - jedna starost mu stačila víc než dost.

Volnou rukou si setřel pot z tváře. Pak začal ukládat plastikový balíček hluboko do horní skříňky kuchyně. Phoenix, Arizona. Ještě dva měsíce. Rychle. Trombettovy šátrající prsty narazily na roh skříňky. Přitlačil silně balíček, aby se přilepil k aluminiové stěně. Tak se přilep. Nevypadni. Váhavě balíček pustil. K jeho překvapení balíček zůstal pevně přitisknut k hornímu rohu. Skvělé. McClure opravdu ví, co dělá.

Trombetta několikrát vyzkoušel, zda balíček pevně drží na místě. Zůstával bezpečně v temném hliníkovém horním rohu kuchyňské skříňky. Trombettovo srdce tlouklo tak hlasitě, že sotva mohl vnímat své myšlenky. Ještě dva měsíce. Arizona. Teplo a sucho. Nádherně modrá obloha. Už žádné psí počasí. Žádné pitomé kecy. Vytáhl ruku ze skříně, pak se vysoukal z kuchyňské přepážky. Ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, že po sobě nezanechal žádnou stopu. Pak zaklapl zámek kufříku, vylezl z letadla do chodby a zamířil ke schodům vedoucím k rampě.

Dominick Trombetta se pokusil úlevou vydechnout, ale zjistil, že nemůže, protože mu srdce stále zběsile buší a ruce se mu třesou. Ale nic z toho mu už nevadilo. Udělal svoji práci. Za dva měsíce bude v Arizoně. Ted už mu jen zbývalo naposled zavolat McClurovi a pak vyzvednout peníze.

Bylo 6.20 východního času, když Paul Talbot usoudil, že už dopluli dost daleko východním směrem - urazili skoro tři stadvacet kilometrů - a mohou teďy provést další část plánu. Obrátil se v kapitánském křesle Yorktownu a pohlédl k zádi lodě. Viditelnost se během posledních několika hodin trochu zlepšila, ale zároveň se zvedl vítr a vlny - obojí přesně podle předpovědi. Proudy deště dopadaly na loď ze všech stran a clona těžkých mraků zůstávala viset nízko nad nimi, ale Talbotovi připadalo, že už počasí udělalo pro jejich plány dost.

Usrkl trochu kávy z hrnku, zasunul ho zpátky do držáku, pak se zase otočil zpátky. Položil ruku na tlačítko palubního telefonu. "Strojovně z můstku. Poloha a podmínky jsou vhodné pro svržení."

Dlouho bylo ticho, než se ozvala z reproduktoru na můstku odpověď. "Jasná věc, šéfe. Nechám u každého motoru hlídat jednoho člověka. My ostatní budeme za pár minut nahoře."

"Rozumím," odpověděl Talbot. Díval se před Yorktown, za přídí se začínaly tvořit malé bílé čepičky. Obrovitá loď rozrážela pomalu, ale jistě mohutnějící vlnobití. "Je na čísle dva provozní teplota v rámci limitu?"

"Je trochu vyšší, ale váš nápad se osvědčil. Řeknu Davisovi, aby ještě jednou zopakoval mazací postup, kdyby znovu překročila limit."

"Fajn." Talbot podržel prst na tlačítku vysílání, ale nenapadlo ho už nic, co by těm dole měl říci. Kdyby to byla normální posádka, bylo by ještě co dodat, nějaký výraz citu, uspokojení, soudržnosti. Ale kdyby to byla normální

posádka, nechystala by se k tomu, co bylo před nimi. "Pokuste se provést vyložení co nejrychleji. Až vás uvidím na palubě, dám povel k maximálnímu zpomalení."

"Prima, šéfe."

Talbot se odvrátil od telefonu. Bude trvat ještě několik minut, než přijdou na letovou palubu a připraví se k vyložení. Do té doby nebude mít na starosti nic jiného, než udržovat východní kurz a monitorovat radarem cíle. Talbot přistoupil k malé obrazovce a sklonil se k ní. Přes zeleně zbarvenou obrazovku radaru zablikala elektronická linka jako metronom. Byla v souladu s pohyby antény, kterou Yang včera v noci připevnil k vnějšímu okraji můstku.

Talbot se díval, jak elektronická ručička putuje z levé strany na pravou a pak zase zpátky. V jejím poli se ukázalo několik těžkých dešťových sprškek jako rozptýlené světlejší oblasti, ale v dvaatřicetikilometrovém dosahu radaru nebyly žádné jiné cíle. To znamenalo žádné lodě a samozřejmě také žádné obrysy země nebo pobřeží.

Talbot na okamžik užasl, jak dobře přenosný radar pracoval, když řídil Yorktown ven z mlžné clony Charlestonské zátoky. Průběžně seřizoval kormidlo, aby se vyhnul tomu, co radar zobrazil jako pobřeží, a byla to snadnější práce, než si myslel. Když už byli na volném moři - trvalo to jen patnáct minut opatrné plavby poté, co se odpíchli od mola u Patriot's Point - radar jim dával dostatečně včas informace o přítomnosti jiných lodí, takže Talbot mohl upravovat kurz tak, aby se jim širokým obloukem vyhnul. Nemínili se vydávat v nebezpečí, že by je spatřila jiná lod, i když je temnota a mlha dokonale chránily před rizikem vizuálního kontaktu. Jejich plavba mimo lodní provoz, nízká oblačnost a bouřlivé počasí a navíc akce, ke které se teď chystali, jim poskytne dostatečný čas i vzdálenost, kterou potřebují, aby se zbavili případného pronásledování pobřežní hlídkou, kdyby snad nějaká vystartovala.

McClure měl až dosud pravdu, nic z toho zatím nebyl problém. Problém. Můžeš mit vážné problémy. Talbot si zhluboka povzdechl. Slova jeho zetě - jeho bývalého zetě - teď, když přišlo potvrzení o rozvodu - mu proběhla hlavou. Tento měsíc tomu byl právě rok. Sedmnáctého září. Kdyby tehdy vyslechl Russovu zmínku o té prasklině, kdyby nebyly Keithovy narozeniny, kdyby nebyl tak zatraceně paličatý. Talbot vykročil k oknu za kapitánským křeslem a vyhlédl ven. Letová paluba lodě byla dosud prázdná, nikdo z těch dole se zatím neobjevil. Přejel rukou po kovovém rámu oken můstku, jeho prsty stlačovaly praménky vody stékající kolem starého a seschlébo těsnění. Talbot se nepřítomně rozhlédl po vzletové palubě a zadíval se do prázdnoty vzdouvajícího se moře.

"Dědečku! Podívej se!"

Talbot se otočil, ale podle nepříjemného zvuku už věděl, co uvidí. Malá prasklina ve stěžni plachetnice, které si všiml celé měsíce předtím - ta, o které mu už tolikrát říkal Russ - se náhle rozšířila v poryvu větru, který s nimi zmítal v odpolední bouři. "Drž se! Keithe, chyť Thomase!" Stěžeň se uprostřed rozštípl, pak se převrátil, úlomky dřeva se rozlétly všemi směry. Loď sama, dlouhá jen šest a půl metru a už se sotva držící na hladině rozbouřeného moře za odpolední vichřice, která je zastihla téměř dva kilometry od pobřeží, se začala nekontrolovaně překlápět na pravobok. "Chyť se!"

Talbot se vrhl k levému zábradlí v zoufalém pokusu vyrovnat loď, ale bylo příliš pozdě. Začali se překlápět, nejprve pomalu, pak rychleji a nakonec se plachetnice převrátila pod nepřetržitým přívalem vody, který se valil proti nim.

"Dědečku! Pomoc!" *

Byl to Thomasův hlas a Talbot se otočil právě včas, aby spatřil, jak osmiletému chlapci vyklouzlo z ruky zábradlí a on sjel do moře.

"Drž se! Drž se! Nepouštěj se!" nesmyslně křičel Talbot, i když mohl jasně vidět, že chlapec nemá po ruce nic, čeho by se mohl chytit. "Drž se! Už jdu!" Skočil do vody nedaleko chlapce, ale sražený stěžeň lodě se dostal mezi ně. "Chyť se plachty! Thomasi! Plachty!"

"Pomoc! Pomoc! Moje vesta!"

Ačkoliv mohl jen občas letmo zahlédnout chlapce, zamotaná plachta a rozbitý stožár je rozdělovaly a nesly se mezi nimi na rozbouřených vlnách, přesto však zpozoroval, že se jeho vesta rozevřela nebo byla roztržena jedním z ostrých kusů dřeva. Vesta mu začala sjíždět z těla. Visela mu napůl z ramen... byla na jeho pažích...tiskl ji k hrudi.

"Drž vestu! Nepouštěj ji!" Talbot se zuřivě tiskl k převržené lodi a nakonec tápal kolem sebe ve směru, kde naposled viděl chlapce. Ale Thomas zmizel. Roztržená vesta plula po hladině o kousek dál, ale hoch nebyl nikde v dohledu. Talbot prohledával vodu kolem ve všech směrech, volal Thomasovo jméno tak dlouho a tak hlasitě, jak dokázal, až nakonec spolykal tolik vody,že se málem zalkl. Bože. Pomoz mi, Bože.

"Dědečku!"

Talbot se obrátil k dalšímu volání. Byl to Keith, právě toho dne jedenáctiletý, dobrý plavec s pevnými svaly.

"Keithe! Kde jsi? Drž se!" Konečně uviděl chlapce, jak se zhoupl nahoru a dolů v přívalu vln, alespoň šest metrů od převržené lodě. Skoro deset metrů od místa, kde byl Talbot. "Už jdu!"

Ale Talbot musel při cestě zápasit s úlomky kolem převržené lodě, než se dostal na volnou vodu. Začal plavat čelem k vlnám. Neustále se mu valily přes hlavu, až mu chuť slané vody začala rozleptávat plíce, takže se nemohl ubránit zvracení.

"Keithe!" zařval hlasitě, když se mu povedlo dostatečně se nadechnout, aby ze sebe něco vypravil. Žádná odpověď. Jednou se mu zazdálo, že uslyšel zdálky slabý křik, ale nebyl si jist. Keith také zmizel. Zůstal někde za hřebeny následující vlny nebo té za ní. Nebo některé jiné.

Když Paul Talbot obrátil zrak z pohledu na moře v dálce zpátky na palubu Yorktownu, uviděl dole Yanga a ostatní. Rozčileně na něho mávali. Zřejmě už byli nějaký čas na palubě a dávali mu už chvíli znamení. Talbot odpověděl na jejich mávání, otočil se k telefonu, odkašlal si a zavolal dolů, aby dal příkaz ke zpomalení lodních motorů. Yorktown

se na moři téměř zastavil.

"Blbec," řekl Richard Yang spíš pro sebe, když trhavě ukazoval palcem na můstek. Přešel k místu, kde na otevřené letové palubě stáli tři jeho muži.

"Fajn," řekl dvěma mladíkům, "přeřízněte kabely. John bude řídit tahač."

John Solenko sedl na malý žlutý tahač a zařadil rychlost. Jel s ním pomalu vpřed, tam, kde na palubě Yorktownu stálo první z vystavovaných letadel.

"Shodím ho tady," vykřikl Solenko do větru a hluku bafání motoru.

"Dej jim ještě čas, aby mohli odstranit poslední kabel."

"Dobře." Solenko se usadil zpátky a sledoval, jak oba mladí muži dokončují práci. Když přeřezali poslední kabel, zařadil a rozjel se s tahačem přímo vpřed. Tlačil letadlo do jeho nosu a stará stíhačka bez motoru brzy balancovala na okraji letové paluby, jako by to byl jen plastikový model, který se chystá spadnout z poličky v dětském pokoji.

"Opatrně," překřikoval hluk Yang. "To je jediný tahač, co máme."

"Běž do prdele." Solenko o kousek couvl, pak škubl tahačem dopředu. Pohybová energie nárazu způsobila, že se starý bojový letoun odrazil dozadu. Sklopil se na hlavní kola, převrátil přes okraj a pak ocasem napřed sjel z letadlové lodě do moře. Oba mladíci zajásali a Solenko se jim komediantsky uklonil ze svého místa na tahači. "Nezapomeňte říct, jaký jsem frajer," křičel Solenko. *

"Perfektní výkon," řekl hlasitě Yang. "Manželka na tebe bude pyšná. Ale až skončíme s těmi dalšími čtyřmi." Yang ukázal na opačnou stranu paluby, kde stála ostatní letadla rezavějící pozůstatky z jedné nebo druhé války. "Až budou ve vodě, Davis uvolní zezdola trochu oleje. To by mělo vyvolat dojem, že tahle bedna sraček," řekl Yang a dupl nohou o palubu Yorktownu, "šla dolů právě tady. Budou si myslet, že vybouchly kotle nebo něco takového a my jsme šli rovnou ke dnu."

"Zatraceně rychle."

"Jasně." Yang se vydal k dalšímu vystavovanému letadlu, tři další muži za ním. "Ať to máme co nejdřív za sebou, ať můžeme zase nabrat plnou rychlost. Máme před sebou ještě dalších sto šedesát kilometrů, než se dostaneme na místo schůzky."

"Nezapomeň na síť," dodal jeden z mužů.

"Samozřejmě." Yang se shovívavě usmál. "Brzo budete mít možnost ji postavit. Jen co dostaneme do vody ty čtyři aeronautické střepy."

Lehký ranní větřík foukal přes Long Island Sound z jihu a přinášel s sebou čerstvou vůni slané vody, nesoucí se až na sever k letišti Westchester County. Edward McClure stál pár kroků od dveří bílého learjetu. Slunce hřálo jeho opálenou kůži, ale větřík ho zároveň dostatečně ochlazoval, takže měl z toho osvěžující pocit. Těšila ho většina příjemných fyzických vjemů a i tenhle se mu docela líbil.

"Už to bude," prohlásil druhý pilot, když procházel kolem špičky levého křídla.

"Nemusíte spěchat." McClure si potáhl vestu svého hnědého obleku, aby ji upravil, pak si uhladil záhyby saka. Přes tmavé sluneční brýle sledoval, jak pilot learjetu dokončuje předstartovní kontrolu letounu, který si právě najal, a lhostejně si hladil špičky úhledného tmavého knírku.

Hotovo," řekl pilot a přistoupil ke dveřím. Bylo zvykem firmy oslovovat zákazníka jménem, kdykoliv to bylo možné, ale jméno, které jim sdělil tento podivný člověk - John Smith - bylo téměř absurdní, než aby je mohli brát vážně. Každopádně se však hodily jeho peníze - a platil v hotovosti.

"Až po vás, pane."

"Díky." McClure vskočil do malé kabiny a usadil se vzadu. Sledoval druhého pilota, jak zavírá vstupní dveře a leze do pilotní kabiny za prvním pilotem. "Abych nezapomněl," ozval se McClure, ještě než ti dva začali se svou prací v pilotní kabině, "jak dlouho to bude trvat na Kennedyho letiště můj přítel by tam měl být co nevidět."

Za tak krásného dne, jako je dnes," odpověděl pilot a ukázal na bezoblačnou oblohu nad nimi, "ne moc dlouho. Je to jen pětašedesát kilometrů. Maximálně patnáct minut, tak do osmi."

"Výborně."

"Let z Kennedyho letiště do West Palm Beach bude trvat něco přes dvě hodiny."

"Fajn." McClure se usadil zpět. Když byly nastartovány motory a learjet roloval ven, začal si znovu v mysli promítat sled akcí - těch minulých i těch, které měl ještě před sebou.

Trombetta by se měl objevit v 8.15. Let Trans-American startoval v 9.00. Všechno zatím vycházelo perfektně. Zbude dokonce pár minut navíc. McClure se rozhodl, že kdyby příště podnikal něco takového - ne že by snad měl takovou potřebu - naplánoval by všechno tak perfektně, aby se v celém plánu nevyskytla ani minuta navíc. Tak jako ve Vietnamu. Nedotažené plány měly za následek nedotažené akce. Learjet se zvedl z jihovýchodní ranveje a zamířil přímo ke Kennedyho letišti. McClure věnoval část své pozornosti vyhlížení z okna - na nevýrazné namodralé vody Long Island Sound, pak Oyster Bay, Roosevelt Raceway a Belmont Park, když se začali připravovat na přistání - a zčásti pozoroval, co dělají oba piloti. Rychle je ohodnotil jako dva technokraty,kteří dělají velký problém z ničeho; v podstatě to byli dva amatéři. McClure se v duchu usmál. Napadlo ho, jak by si ti dva frajeři počínali ve Vietnamu, s vyzbrojeným vrtulníkem pod zadkem, se svítícími střelami létajícími těsně kolem jejich hlav. Moc dobře ne, tím si byljist. Nahlas se zasmál.

"Za tři minuty jsme dole," ozval se druhý pilot.

"Díky." McClure sáhl pro svůj kufřík, přitáhl si ho na klín a otevřel ho. Uvnitř byly dva kovové válce, každý s

tlakoměrem u ventilu. Zkontroloval oba tlakoměry. Byly v pořádku. Learjet majestátně přeletěl dálnici, vlétl do prostoru letiště, pak na ranvej a nakonec dosedl na zem. Vymanévroval z ranveje a zamířil oklikou k hlavnímu parkovišti aerotaxi na západní straně přistávací plochy. McClure seděl vzpřímeně na svém sedadle - byl skoro čas začít provádět další fázi plánu. Odložil si sluneční brýle, vytáhl z kufříku kyslíkovou láhev, otočil ventilem a přetáhl si přes obličej masku. Počkal, dokud pilot nezastavil s letounem u křižovatky, aby dovolil projet proudovému velkoletadlu z protějšího směru. McClure vzal z kufříku druhou, modrou kulovitou láhev a otevřel ventil. Syčení unikajícího plynu se mísilo s hlukem motorů learu.

Nejprve se za hrdlo chytil druhý pilot. Zvedl se ze sedadla, pokud mu dovolil jeho stažený bezpečnostní pás a popruh přes rameno. Zalapal po dechu, ale vydal přitom podivný děsivý zvuk - směs kašle, sípání a křiku.

"Co se děje?" Pilot si začal rozepínat pás a natáhl se k druhému pilotovi, když ho konečně zasáhly toxické výpary. Vydal krátký zaražený výkřik, trhl hlavou zpět a začal si nesmyslně škrábat obličej. Nehty mu vyrývaly dlouhé rudé šrámy do tváří. Po několika vteřinách horečnatých pohybů se mu ruce bezvládně svezly k bokům a hlava klesla.

McClure jen fascinovaně hleděl. Neuvěřitelné. Pohlédl na modrou láhev v klíně velmi účinné. Stojí to za ty prachy. Uzavřel ventil láhve, uložil ji zpátky do kufříku, pak vstal ze sedadla. Věděl, že musí jednat rychle, aby se vyhnul tomu, že by ho spatřil někdo z řídicí věže. McClure se opatrně pohnul, dobře si vědom toho, že kdyby mu maska sklouzla z obličeje, nepřežil by. Smrt sama ho příliš neděsila - dlouho předtím, už ve Vietnamu, si na představu smrti zvykl - ale nemohl ohrozit plán nějakou hloupou chybou. Život začal být zase vzrušující, stál za to, ať to chtělo sebevětší úsilí. Nechce se ho vzdát kvůli nějaké neopatrnosti. Potěšení, které cítil v tom okamžiku, bylo cennější než cokoliv jiného.

McClure držel pevně kyslíkovou láhev na hrudi a sáhl na kliku dveří learjetu. Když se dveře rozlétly, hlasitý hukot proudových motorů naplnil malou kabinu. Ale zároveň sem proudil i vítr zvenku. Za několik vteřin si byl McClure jist, že toxický plyn zmizel z letadla a rozptýlil se v ovzduší. Stáhl si masku a nechal kyslíkovou láhev spadnout na podlahu, pak se zhluboka nadechl a čekal.

Koutek úst se mu zkřivil do úsměvu. Všechno bylo dobré, cítil se skvěle. McClure pomalu vydechl, pak se obrátil k pilotní kabině. První pilot si stačil rozepnout bezpečnostní pás, než zemřel, ale druhý pilot už ne, a tak se McClure natáhl přes jeho tělo a uvolnil sponu. Pak pomalu vytáhl oba piloty ze sedadel, dávaje přitom pozor, aby jejich paže ani nohy nepřišly do styku s nějakými ovladači. Uložil těla obou mužů v kabině pro cestující, pak vklouzl sám do pilotní kabiny a na sedadlo pilota.

"Lear dvacet čtyři Bravo," zahalasil reproduktor v pilotní kabině. "Opakuji, pokračujte po vnější dráze. Odbavení u hlavní rampy."

McClure uchopil mikrofon rádia. "Příjem. Rozumím. Lear dvacet čtyři Bravo má pokračovat po vnější dráze aerotaxi." Uvolnil parkovací brzdu, zatlačil regulátory výkonu o kousek dopředu, pak stočil learjet doleva na dlouhý pás černého asfaltu vedoucí k určené parkovací oblasti. Když vjel na rampu, zaparkoval v zadní části, kde bude méně viditelný z řídicí budovy. McClure nastavil parkovací brzdy letadla a vypnul motory. Bylo 8.05. Trombetta tu bude každou minutu. Ale byla tu ještě jedna věc, kterou musel dokončit v kabině pro cestující.

McClure se obrátil k místu, kde leželi piloti. Upevnil jejich těla na sedadla pro cestující, pak jim upravil hlavy, paže i ramena do polohy, aby vypadali, že spí. To uspokojí každého náhodného pozorovatele zvenku. Pak McCluře sáhl do boční kapsy pilota a vytáhl peněženku. "Pardon," řekl, když otevíral peněženku a vytahoval svazek bankovek, "ale když se teď vydávám na cestu já, pak bych měl taky dostat zaplaceno." Zavřel prázdnou peněženku a zasunul ji zpátky do kapsy mrtvého muže, pak si vložil svazek peněz do kapsy u saka. McClure se chtěl právě vrátit do pilotní kabiny, když uviděl Trombettu. Starý muž kráčel po rampě přímo k learjetu. McClure počkal, dokud Trombetta nedošel k letadlu, pak otevřel dveře.

"Pojďte," řekl. "Pojďte nahoru a uzavřeme naši věc."

"Jdu si jen pro peníze." Trombetta byl trochu udýchaný a na čele se mu perlily kapičky potu - vyvolané fyzickým vyčerpáním, celkovou nervozitou a zároveň zlou předtuchou před jednáním s McClurem. Trombetta věděl, že nemá jinou možnost, že už se dostal příliš daleko, než aby se mohl vzdát svých peněz. Vroucně si přál, aby mu McClure nezačal působit potíže - přece si však uvědomoval, že je toho málo, co by mohl udělat, kdyby McClure prostě odmítl zaplatit víc než symbolickou zálohu, kterou mu už dal. Trombetta vylezl do letadla. "Kdo jsou ti lidé?" zeptal se Trombetta najednou, když spatřil nehybná těla obou pilotů upevněná v sedadlech pro cestující. Ustoupil o krok dozadu, dál od McClura.

"Piloti, kterým jsem learjet ukradl. Omámil jsem je. Budou dlouho spát." Zatraceně dlouho. McClure vyloudil přátelský úsměv. "Poslyšte, mám nabitý program - aby vám bylo jasné. Mám vaše peníze."

"Fajn." Trombetta nemohl spustit oči ze dvou mužů upoutaných do sedadel pár kroků od něj.

"Dovolte mi zavřít dveře," prohlásil McClure jako samozřejmost a protáhl se kolem Trombetty směrem k levé straně learu.

"Ne. Nechteje otevřeny."

"Musím je zavřít. Mám ty peníze tady a nechci, aby někdo zvenku viděl, jak vám je vyplácím. To by nebylo dobré ani pro mne, ani pro vás." Aniž vyčkal na odpověď, McClure přirazil dveře learu. "Počítejte," dodal McClure a zablokoval otevírání dveří. "Nechci žádné pozdější stížnosti, že jsem vás ošidil." Sáhl do vnitřní kapsy saka, jako by chtěl vytáhnout peněženku. Místo ní vytáhl malou černou pistoli.

"Co to má sakra znamenat?" Trombetta se zjevně začal potit. "Udělal jsem všechno, co jste řekl. Co se děje?"

"Nic." McClure pokrčil rameny, jako kdyby jeho vlastní chování bylo pro něho stejnou záhadoujako pro ostatní.

"Nedořešená záležitost. Nesnáším nedořešené věci. Mohl byste k nim taky patřit."

"Nebuďte blázen." *

"Pro mne je to naprosto logické. Posaďte se." McClure vytáhl z druhé kapsy stříbřitě lesklá pouta.

"Co to děláte?" Trombetta nespouštěl oči z hlavně pistole, když si sedal na pravé zadní sedadlo. Pistole mu mířila přímo na hruď.

"Nebojte se, dostanete zaplaceno. Tady jsou peníze. Volnou rukou sáhl McClure do kapsy a vytáhl svazek bankovek, které předtím vzal pilotovi. Zamával jimi Trombettovi před nosem, ale pak je zase zastrčil do kapsy. "Ale ještě ne. Alespoň do té doby, než bude po práci. Pak přistanu a dostanete své peníze. A pak můžete jít."

"Ne." Trombetta nevěděl, co ještě dodat. "To není třeba. Nemusíte mi dávat pouta," zajíkal se. "Jsem na vaší straně." Jako nikdy ho teď mrzelo, že se dal dohromady s McClurem. Neměl tomu šílenci věřit.

"To jenom do odletu. Nechci, abyste změnil názor. Mohl byste se pokusit uniknout."

"To neudělám." *

McClure se usmál. "Jasně. Zvlášť, když jste připoután k letadlu." Hlasitě se zasmál, pak se natáhl a zacvakl jeden konec pout k Trombettovu pravému zápěstí, druhý konec ke kovové noze sedadla. S malou pistolí neustále namířenou na Trombettu McClure vytáhl z pout klíč a zasunul ho do kapsy saka. "Nebude to pro vás nepohodlné, ačkoliv se možná budete trochu nudit. Jestli se některý z mých dvou spících pilotů předčasně probudí, můžete spolu konverzovat. A teď, když mi prominete, dám se do práce." Aniž by McClure čekal na nějaký Trombettův protest, vrátil do pilotní kabiny.

Nastavil si sedadlo pilota tak, aby se mu v něm pohodlně sedělo, vytáhl kufřík a položil ho na křeslo druhého pilota. Spokojen s tím, že je pilotni kabina připravena, vyladil příslušnou rádiovou frekvenci, zrušil plán letu do West Palm Beach a místo toho ohlásil odlet v 9.00 na sever. Když to měl hotovo, začal McClure hledat primární frekvenci pro komunikaci s letem 255 Trans-American. "Mimochodem," zavolal přes rameno, "kdyby někdo z pánů chtěl šálek kávy, dejte mi vědět."

McClure pohlédl k zadní části letadla právě včas, aby zahlédl výraz děsu na Trombettově tváři. Stařec zjevně pochopil skutečný stav dvou pilotů v kabině. Stejně zřejmá byla i skutečnost, že Trombetta nevěděl, co si z toho má vybrat, co bude následovat. McClure se znovu zasmál, pak obrátil pozornost zase k rádiu. Až začne let 255 rolovat ven, nastartuje motory learu a odletí. To mu dá před letounem Trans-American pětiminutový náskok - dostatečný náskok před letadlem, které teď bude hlavním předmětem jeho zájmu.

4

Jerome Zindell stál u navigačního stolu v ponorce. Naškrábal původní jméno staré lodě - Trout - na kus papíru a přilepil ho páskou na kovovou desku, do které Iránci vyryli jméno Sharaf. Zindell se chvíli díval na papír s novým jménem a pak se začal přehrabovat v navigační mapě. "Očekávám vizuální kontakt každým okamžikem," řekl, aniž se podíval na muže, se kterým hovořil. "Od tohoto okamžiku až do kontaktu zůstaneme v hloubce periskopu."

"Ano, pane." Clifton Harrison nakoukl kapitánovi přes rameno a na mapu na stole. "Budeme se s Olgou střídat u periskopu."

"Výborně." Zindell přikývl, aby dal najevo konec rozhovoru. Sledoval Harrisona, jak leze nahoru po žebříku vedoucím do velitelské věže a k periskopu. Spokojeně se rozhlédl po celé centrále.

Poté, co se za svítání ponořili, nálada na palubě se podstatně změnila. Vždycky tomu tak bylo. Červené světlo, které předtím ozařovalo centrálu a velitelskou věž tajuplným, surrealistickým svitem, bylo nahrazeno běžným bílým světlem, které používali během dne. Hladina moře byla zčeřená, ale od chvíle, kdy se zanořili - i když do relativně malé hloubky, takže mohli používat periskop - pohupovali se jen nepatrně dopředu a dozadu, tak mírně, že se mohli pohybovat, aniž by si houpání všimli. Pod hladinou je pro ponorku nejvhodnější místo.

Pokud se nepřihodí něco zlého. Zindell se zhluboka nadechl, odložil posuvné měřítko na navigační mapu, pak se znovu naklonil nad stůl. Pohled klouzal bezcílně po desítkách přístrojů, roztroušených po levém pažení. USS Thresher potopen na moři. Sto dvacet devět mrtvých. To hlásaly titulky v novinách. Ale Zindell věděl, že skutečný počet mrtvých byl stotřicet. Na palubě byl i jeho otec. Ale nikdo kromě několika lidí z armády se nikdy nedověděl, co se stalo s bývalým admirálem Alexem Zindellem.

Rozhodnutí přišlo brzy přímo z Pentagonu. Nepřiznat přítomnost admirála Zindella na palubě. Mohlo by to napovědět Sovětům něco o tom, jaké bylo skutečné poslání Thresheru, když šel ke dnu, protože bylo dobře známo, že bývalý admirál pracoval celé roky na technice snížení hlučnosti jaderných ponorek při hlubokých ponorech. K rozhodnutí zatajit jeho přítomnost na Thresheru došlo v Pentagonu narychlo, pravděpodobně to byla jen ukvapená reakce nějakého mladého horlivce. Ale vymazala jeho otce ze světa. Žádné oficiální poděkování, žádná oficiální zmínka. Nic.

Zindell se napřímil a protáhl si nohy. "Jsem ztuhlý jako kus dřeva," řekl jen tak do prostoru.

"Já taky, kapitáne," odpověděl muž několik kroků od něho u ovládačů hloubkových kormidel. "Tuhý. A taky na smrt unavený. Až skončíme, najmu si na týden přepychový hotel. A vůbec nevstanu z postele."

"To není špatný nápad." Zindell ucítil napětí putující po vláknech svalů lýtek a stehen. Věděl, že je to zčásti důsledek mírného houpání lodě, které musel neustále vyrovnávat získat mořské nohy, jak se říkalo - a zčásti v souvislosti s typem jejich práce a napětím situace. *

"Nedivte se, že si představuju, jak se budu poflakovat," pokračoval muž u levého předního boku. "Dvanáct lidí tady dělá práci za pětasedmdesát. Jsme zatraceně malá posádka."

"Toje fakt."

"Ale já si nestěžuju," dodal muž rychle. Nechtěl vypadat jako ufňukanec, zvláště před kapitánem. Říkalo se něco o další, odměně, kromě velkorysé zálohy, kterou už dostali za těch pár týdnů práce. "Za to, co dostaneme, to stojí."

"Ovšem." Ale i Zindell chápal stížnosti. Řídili loď nepřetržitě celých osm dní s necelou pětinou běžné posádky. Museli pracovat na dvojnásobně dlouhých směnách, aby obsloužili současně dvě i tři pracoviště, jen s několika občasnými hodinami přestávky na jídlo a spánek. Vypětí se začalo projevovat. Zindell se odvrátil od muže na pravé přídi, kývl hlavou dopředu a dozadu, aby si rozhýbal strnulý krk, a pak si začal třít pravou rukou pahýl ramene, kde míval kdysi levou ruku.

Hovada. Podivej se, co mi udělali. I po sedmi letech bylo pro něho těžké uvěřit, že nemá ruku. Uřízli mu ji v nějaké zahnojené turecké nemocnici po jeho nehodě - zranění, po kterém mohla být jeho paže zachráněna, kdyby byla nablízku pořádná nemocnice. Zindell si živě připomínal okamžik, kdy turecký nadporučík zatáhl za nepravou páku v nepravý okamžik při ukázce, jak uvolňovat pohotovostní podvodní rakety.

Raketa explodovala přímo před ním. Okamžitě zabila Turka a zranila několik dalších lidí, kteří se shromáždili v torpédovně. Vytrhla ze Zindellovy levé paže spoustu masa. Pohled na holou kost pod ožehnutou kůží a roztříštěné svaly se pak objevoval v mnoha jeho děsivých snech.

Zindell sebral posuvná navigační měřítka a znovu se sklonil nad mapu. Pomyslel si, jak ironické je, že ztratil levou paži, když se pokoušel cvičit Turky v zacházení se starou ponorkou, kterou koupili od amerického námořnictva. Napadlo ho, jestli taky někteří Američané utrpěli zranění při počátečním výcviku na Troutu. Zřejmě ne, ale člověk nikdy neví. Byli všichni stejní. Všichni idioti.

Vzhledem k jeho zranění poslalo námořnictvo Zindella předčasně do výslužby. Prostě ho vyrazili. Měsíční invalidní důchod chodil pravidelně, ale zdaleka mu nemohl nahradit to, o co přišel. Nikdo se ho nezeptal, jak se cítí po odchodu na odpočinek ze zdravotních důvodů. Celý jeho život - od doby, kdy ho jako mladého chlapce prováděl po základně jeho otec - byl spojen s námořnictvem, s podmořskou službou. Jerome Zindell věděl, že se dostal do anonymity stejně jako jeho otec. Neztratil ve službě u námořnictva jen ruku, ztratil dva životy. Otcův. A svůj.

Zindell byl zcela pohroužen v myšlenkách, když ho vyrušily podivné zvuky - tlumený hlas, následovaný hlasitým křikem, pak temný úder. Obrátil se a rychle vykročil ke kajutním schůdkům vedoucím na záď, právě včas, aby spatřil, že na druhé straně přepážky někdo upadl na palubu.

"Stůj!"

Ale muž mu nevěnoval pozornost. Zvedl se na nohy. Jeho tvář byla rudá vztekem, oči měl rozšířené. Ten člověk Carlos Sánchez, jeden z personálu řídicího systému - zápolil s patkou kapsy své špinavé bundy, pak vytáhl nůž.

"Cerdo!" Vychrlil to slovo s opovržením a zlobně hleděl přes oddělení na někoho vzadu. "Ty svině! Já tě zabiju!"

Zindell postoupil o krok kupředu. Neviděl, kdo je ten druhý muž, který se chtěl rvát, ale na tom nezáleželo. Ať tak nebo tak, v žádném případě nemohl postrádat ani jednoho člověka. Zindell na okamžik pomyslel na svou pistoli, která byla zavřena v sejfu na heslo v kapitánské kajutě. Od místa, kde stál, to bylo skoro deset metrů.

Zvuk boly svištící vzduchem naplnil vzduch. O okamžik později se ozvalo Sánchezovo bolestné zaječení. Pustil nůž na zem a otočil se. Olga stála u zadního vchodu do jídelny posádky, rozkročená u prahu vodotěsných dveří, nůž s perleťovou rukojetí ve zvednuté ruce. Chytila Sáncheze za předloktí a kožené řemeny boly se pevně omotaly kolem látky jeho větrovky.

"Hoď to na podlahu." Olga stála nad ním a jedním švihem pravé ruky uvolnila bolu ze Sánchezovy paže, jako by to byl poslušný had. "Jestli se hneš pro ten nůž, omotám ti řemeny kolem koulí. A vsadím se, s tebou, že ty kovové koule budou tak těžké, že ti ty tvoje utrhnou." Z Olžina úsměvu bylo zřejmé, že by uvítala možnost splnit svou hrozbu, aby mohla ukázat*
svou zručnost.

Sánchez několik vteřin jen zíral. Nakonec se obrátil k Zindellovi. "Comandante," řekl sevřeným hlasem. "Ten člověk mě urazil. Nemůžu s ním pracovat. Už ani minutu." Sánchez ukázal k rohu místnosti.

"Nechej nůž tam, kde je. Jdi do přední torpédovny. Okamžitě. Přijdu tam hned." Zindell ustoupil stranou, aby mohl Sánchez projít. Jedinou výhodou malé posádky bylo to, že bylo jednodušší zjistit, kdo co provedl, bylo snadnější muže od sebe oddělit. To poslední bylo nutné při řešení problémů v tak stísněném prostoru. Sáncheze chtěl vzít stranou a rozmluvit mu to. Ale Zindell také věděl, že musí jednat s druhým mužem ve rvačce, ať to byl kdokoliv. Vstoupil do oddělení.

Ned Pierce se arogantně usmíval, zlaté plomby v zubech nápadně kontrastovaly s jeho temnou pletí. "Mrzí mě to, kapitáne," řekl, i když oba dobře věděli, že ho to ani trochu nemrzí. "To bylo jenom nedorozumění. Nic, z čeho by se měla dělat věda."

Zindell pomalu kráčel k němu. Věděl, že každé zaváhání bude považováno za jeho osobní slabost - což nemohl připustit ani teď, ani jindy. "To už je podruhé. Jsi víc než na půl cestě k válečnému soudu," prohlásil Zindell tichým hrozivým hlasem, s tváří jen pár centimetrů od Pierce. "Na palubě Troutu - zvláště na této plavbě - je jen jediné možné východisko, jeden rozsudek válečného soudu." Zindell se zastavil. Čekal celých deset vteřin mlčky. Nakonec promluvil. "Zkus hádat, jaký to může být rozsudek," řekl téměř šeptem. Obrátil se a pomalu odcházel. Pokynul Olze, aby sebrala Sánchezův nůž a následovala ho.

Když Zindell prošel kolem místnosti radisty, zavolal ho technik dovnitř.

"Kapitáne, už několik minut mám sonarový kontakt. Zřejmě zvuky, které hledáme."

"Výborně. Předejte směr a vzdálenost do centrály. Je tam Harrison u periskopu."

"Vím. Už jsem to udělal. Vím, že jste měl práci," prohlásil technik a ukázal palcem na zadní stěnu.

"Fajn." Zindell přikývl na souhlas. Byl rád, že alespoň pár chlapů z posádky za něco stojí. Radiotelegrafista se jmenoval, Moss. Frank Moss, jak si uvědomil.

"Dále," pokračoval Moss, "dálnopis pracuje dobře na frekvenci a kódech, které jste mi dal." Poplácal rukou bok šedivého dálnopisného přístroje, který stál u vchodu do místnosti s elektronikou. "Poslal jsem do Pentagonu obecnou testovací zprávu a dostali jsme automatickou odpověď."

"Může být nějaká možnost, že by věděli, kde jsme? Nemohla by je naše zpráva varovat?" Už samo slovo Pentagon způsobovalo Zindellovi husí kůži.

"Ne, pane. Zpráva, kterou jsem poslal, byla test, na který jejich zařízení odpovídá automaticky. Jenom potvrzuje, že linka je volná a funkční, to je všechno."

"Dobře." Spojový technik Zindella potěšil. I když byl absolutní samotář - dokonce raději i jedl sám - opravdu se vyznal ve své práci. Bylo dobré mít na palubě při takové cestě člověka, jako byl Moss. Zindell zamířil zpátky do centrály."Mimochodem, řekl a otočil se k Olze. "Udělalas tam pěkný*
kus práce."

"Děkuji." Pohrávala si ještě chvíli s bolou v ruce, pak ji upevnila zpátky k pasu. "Vždycky je pro mne potěšením posloužit kapitánovi, když k tomu mám příležitost. Mám jít dopředu a promluvit si se Sánchezem?"

"Ne. Udělám to sám. Jdi ke kormidlům a podívej se, jestli nepotřebují pomoc. Brzy očekávám kontakt s cílem."

"Samozřejmě." Zhluboka se nadechla a ve výstřihu maskáčové košile, kterou měla staženou u pasu širokým vojenským opaskem, se jí objevila rýha ňader. Stála před ním o okamžik déle, než bylo nutné, pak se otočila a odešla.

Zindell sledoval, jak opouští centrálu. Z celého jeho výběru se zatím ona ukázala jako jedna z nejlepších. Napadlo ho na okamžik, co nutí ženu, jako je ona, k takovému chování, ale pak tu myšlenku rychle potlačil. Vykonávala doslova každý příkaz, a to ho zajímalo především. Vlastně ho zajímalo jedině*
to.

"Kapitáne. Vizuální kontakt. Směr jedna šest nula."

"Už jdu " Zindell se chytil příčky žebříku a stoupal nahoru tak rychle, jak mu jeho jediná ruka umožňovala. Harrison ustoupil od periskopu, když se k němu Zindell přiblížil. "Náš cíl?"

"Ještě nevím. Je moc daleko."

Zindell zaostřil a podíval se objektivem. "Už to mám. Nezřetelný, ale viditelný. Směr, značka," prohlásil Zindell a Harrison přečetl údaj z kruhové stupnice periskopu. Moře bylo mírné, vlny se lámaly a viditelně čeřily hladinu. "Jedeme moc nízko. Zvedněme loď o další dva metry."

"Lodníku, změna hloubky na devět metrů," zavolal Harrison do mluvítka palubního telefonu. "Pak udržovat hloubku i kurs."

"Už to mám." Zindell zvedl hlavu od trubice periskopu a usmál se. "Je to Yorktown. Určitě." Znovu se sklonil a nahlédl do periskopu. Obrovská šedivá válečná loď pomalu přejížděla zprava doleva. Zindell měl nádherný výhled na plavidlo, ze tří čtvrtin viděl příď a levobok, jak vznešeně brázdí vzdouvající se moře. "Jede dobře. Určitě plavbyschopná. Očividně ve skvělém stavu pro naše účely. Dej příkaz spojaři, aby začal vysílat se sníženým výkonem. Ať použije speciální kód."

"Ano, pane." Harrison předal příkaz dolů.

"Až se k nám přiblíží na méně než kilometr, měli bychom dostat rádiové spojení." Jako vždy, když se díval periskopem, věci se mu zdály jasnější, ostřejší než kdykoli jindy. Ve vláknech a dílcích vlasového kříže se všechno zdálo úžasně jasné a zřetelné - daleko víc, než když se objevili nad hladinou, ve skutečném životě. Při pohledu periskopem svět vypadal jako místo, které se dá ovládat, místo, s kterým se dá vyjít. "Podívejte se," řekl Zindell Harrisonovi a ustoupil ze středu centrály.

Harrison sáhl po periskopu a pomalu ho otočil tak, aby dostal do pohledu Yorktown. "Je nádherná... obrovská... pluje vysoko... letová paluba je prázdná... je vztyčena síť..."

"Výborně." Jerome Zindell stál v zadní části centrály a nervózně poklepával prsty o okraj zábradlí. V duchu se zabýval jediným prvkem, který zůstal nevyřešen, jedinou částí plánu, o které nebude vědět vůbec nic, dokud se buď stane, nebo nestane. Pokud k tomu dojde, pak to bude velice brzy. Zindell jen doufal, že McClure nebude mít žádné problémy, že bude schopen dokončit jejich záležitost.

Steven Harris seděl u okna na levé straně proudového letadla DC-9, ale místo vyhlížení ven se věnoval elektronické hře, kterou držel v klíně. "Skoro... počkej... ještě moment..." Ale pak se obrazovka hry počala plnit míhajícími se pásy bílé barvy. Ozvala se krátká znělka.

"Ale, ale! říkal jsi mi, že jsi v té hře vynikající. Nejsi tak dobrý, jak si myslíš," prohlásil chlapec na sousedním sedadle.

"Chceš se vsadit?" Steven zamával hrou kamarádovi před obličejem. "Tak to zkus, Strako. Nežvaň a dělej."

"Jasně." Gene Straka vzal hru a zapnul ji. Chvíli sledoval obrázky na zelené obrazovce a pak hrou zamával. "Napřed si to trochu vyzkouším. Ty sis hrál celou dobu."

"Neexistuje!" Steven sáhl po své hře, ale Gene ji odtáhl z jeho dosahu stranou do chodbičky.

"Vrať mi to."*

"Ne." *

"Strako, když mi to okamžitě nevrátíš, tak ti jednu vrazím."

"Ty, a koho si na to zavoláš?"

"Na tebe nepotřebuju žádnou pomoc." Oba chlapci začali do sebe strkat, pokud jim to úzký prostor sedadel v

letadle dovolil.

Přes opěradla se natáhly ruce hezké ženy. Popadla oba kluky za vlasy a vstala: "Nejradši bych vám ty kokosy trochu otloukla o sebe, ale ten dutý zvuk by rušil cestující."

Marion Millerová se usmála přes uličku na tři chichotající se dívky, které se k nim otočily. "Co myslíš, Emmo?" zeptala se tmavého děvčete sedícího mezi dvěma přítelkyněmi na protější straně sedadel. "Neměla bych ty dva ořechy trochu naklepnout'?"

"Jasně, slečno Millerová." Emmin sytý pronikavý hlas se zachvíval smíchem.

"Celý zbytek nejvyšší třídy by vám jenom poděkoval. Asi navěky," přizvukovala další z dívek také se smíchem.

"Já určitě," ozval se Frank Cobb ze svého sedadla vedle učitelky. Obrátil se zpátky k programům, které studoval.

"Vy mě zabijete," ozval se Steven trhanou fistulí. Začal funět jako uhoněný pes. "Dusím se," pokračoval, přecházeje najednou do sopránu. "Moje vlasové folikuly se splétají kolem špičáků... nevím, jestli ještě dýchám. Všechno se začíná ztrácet, rozplývat se, černat... bolí to, když se směju... už nikdy nebudu tančit..."*

"Výborně, Stevene. Velmi originální," řekla Marion sarkasticky. Pustila chlapce a pohladila je po hlavě. "A teď buďte hodní chlapečci. Slibte mi to. V Chicagu vám koupím lízátko."

"Ano, slečno Millerová," sborově odpověděli hoši. Pak Gene najednou vysekl strnulý vojenský pozdrav, držel ho několik vteřin, a pak náhle předstíral, že upadl do bezvědomí.

Steven okamžitě pochopil výzvu. Sáhl po kamarádově bezvládném těle, vytáhl ho nahoru, pak najeho hruď přiložil ucho. Po několika okamžicích se otočil ke třem dívkám přes uličku. "Moje diagnóza," řekl hlubokým a rozvážným barytonem, "je..."

Dala se snadno rozeznat značka i barva. "Learjet. Bílý. Žádné jiné označení."

"Co tu sakra dělá?" ozval se druhý pilot a jeho slova zněla spíš jako udivené konstatování než jako otázka. Stiskl tlačítko mikrofonu a předal tu informaci řízení letového provozu.

"Příjem," odpověděl člověk na zemi. "Rozumím, learjet." Dispečer letového provozu se na okamžik odmlčel a přitom prověřoval situaci. "Jednoznačně není v souboru nikde v této oblasti na další dvě hodiny žádný letový plán learu."

"Dobře, budeme ho sledovat." OBrien se narovnal v pilotním křesle. Vzal do ruky knipl, palcem vypnul autopilota a začal řídit DC-9 manuálně. "Zřejmě letí bez navigačních přístrojů. Možná je to cvičný let z Westchesteru nebo Stewartu."

"Tak co tu sakra dělá?" ozval se znovu druhý pilot, tentokrát se opravdu ptal. Naklonil se doleva a vytáhl se, aby lépe viděl. Lear se dál vznášel bez hnutí u jejich levého křídla, což znamenalo, že letí stejnou rychlostí a v paralelním kurzu jako oni. "Mám změnit kurz?"

"Ne." OBrien ještě jednou pohlédl na lear, aby odhadl dráhu, kterou letadlo letí. Vzdálenost nebyla větší než osm set metrů. Byla to znepokojující situace, ale ne vyloženě nebezpečná. Lear se stabilně držel paralelního kurzu, i když se zdálo, že se nepatrně přiblížil.

"Objekt je teď na devítce, méně než osm set metrů," potvrzovalo řízení letového provozu. "Vaše radarové cíle začínají přecházet na moji obrazovku. Ověřili jste si, jestli ho máte ještě na dohled?" zeptal se dispečer letového provozu. V jeho hlase se ozval záchvěv nervozity.

"Ano," odpověděl OBrien a upíral oči na bílý lear. "Řekněte mu, že chci držet stejný kurz. Chci, aby se ten šašek v learu hnul první. Zřejmě si hraje. Pokusím se zjistit jeho registrační číslo, když nás bude míjet." OBrien si jemně pohrával s kniplem, pravou ruku na regulátorech výkonu, které ovládaly rychlost letadla. Z nepatrných změn kurzu learu bylo zjevné, že pilot je dobře vidí. Lear se přiblížil mnohem víc, než bylo běžné; přesto však zatím nebylo třeba dělat poplach, třebaže OBrien chtěl oznámit ten incident Federální letecké inspekci, až přistanou v Chicagu. Nehrozí sice žádné nebezpečí, pokud ten kretén... *

"Lete 255, tady lear," zadunělo najednou z reproduktoru v pilotní kabině. "Slyšíte mě?"

OBrien se natáhl pro mikrofon a vytrhl ho z bočního panelu.

"To jistě, leare. Co to má znamenat?" V jeho hlase se ozvalo mnohem víc vzteku, než chtěl dát najevo, ale jeho hněv byl opravdový. Cítil ho celou duší. OBrien neměl pochopení pro piloty, kteří zacházeli příliš daleko, kteří si zahrávali se situacemi, jež mohly být nebezpečné. "Měl byste se nás raději pustit a vypadnout. A to hned."

"Poslouchejte," hlas z learu se ozval okamžitě, když OBrien skončil s vysíláním. "Nedotýkejte se mikrofonu. Musím vám něco říct. Je to důležité. Moc důležité." Chvíli bylo ticho a potom pilot learu znovu promluvil, i když jeho vysílačka celou dobu tlumila signál - ozývalo se tiché, soustavné hučení. "Na zemi mě nikdo neslyší, protože používám speciální rádio. S velmi nízkým výkonem. Sleduji také širokopásmově vaše vysílání, tak se už nepokoušejte s nikým se spojit. Co vám teď řeknu, je určeno jenom pro vaše uši." Znovu nastalo ticho a tentokrát se zdálo, že z pozadí zaznívá slabý ironický smích. Nakonec se hlas znovu ozval. "Poslouchejte pozorně. Jednejte podle mých příkazů. Vyplňte je doslova. Když to neuděláte, za minutu bude po vás."

Edward McClure se ohlédl, vykoukl z pilotní kabiny do malé, ale přepychové kabiny pro cestující. Syté odstiny pravé kůže, leštěné dřevo, úhledné stěnové panely z barevně sladěného laminátu vytvářely směšnou kulisu, která kontrastovala. se stavem lidí v kabině.

Těla dvou mrtvých pilotů se hroutila dosud upoutána v sedadlech obrácených dozadu. Natažené paže svíraly s podlahou pokrytou plyšovým kobercem nepřirozený úhel. Jejich nohy čněly nemotorně do malé uličky vedoucí podél

kabiny. Za nimi seděl Trombetta, vedoucí nákladního úseku letiště, stále připoután k pravému zadnímu sedadlu čelem dopředu. Jeho sako a vázanka visely nakřivo a košile mu vpředu čouhala z opasku.

Když Dominick Trombetta viděl, že se McClure otočil k němu, začal znovu prosit, stejně jako prosil téměř v jednom kuse po jejich odletu z Kennedyho letiště před dvaceti minutami. "Prosím. Jsem na vaší straně. Naprosto. Nemáte žádný důvod, abyste to dělal. Pusťte mě."

"Hezký výhled, co?" odvětil McClure, jako by nevnímal, co řekl Trombetta. Ukázal na DC-9, které letělo necelých čtyři sta metrů vpravo od nich. "Máte hezké barevné označení. Líbí se mi ty odstíny červené. Klasa, ale docela decentní. Co říkáte?"

Trombetta neodpověděl. Místo toho cloumal marně už po sté pouty sevřenými kolem nohy sedadla. Nemělo to smysl. Všechno, čeho tím dosáhl, bylo, že si do krve odřel zápěstí. Ze šrámů na jeho zarudlé kůži vytryskly kapky krve, stékaly po kovovém kruhu pout a pak na podlahu. Na béžovém koberci se změnily ve velikou špinavě hnědou skvrnu. "Prosím," řekl znovu Trombetta, "pusťte mě."

McClure se usmál. "Nebuďte blázen." Odvrátil se od kabiny a začal se věnovat zase ovládacím přístrojům learu. Spokojen s tím, že všechno probíhá bez problémů, otočil se k malé krabici s elektronikou, kterou předtím uložil na prázdné křeslo druhého pilota. McClure se natáhl a opatrně vytáhl třinácticentimetrovou anténu, pak ještě jednou zkontroloval napětí akumulátorových baterií. Všechno bylo v naprostém pořádku. Pohlédl na hodiny na panelu. Devět dvacet čtyři. Uplynula celá minuta od okamžiku, kdy se díval naposled. Byl čas přistoupit k následujícímu kroku, teď když posádka letadla dostala dost času, aby se podusila ve vlastní šťávě, aby ochutnala narůstající strach.

McClure sáhl po mikrofonu a stiskl tlačítko. "Výborně, lete 255, jsem rád, že jste nepoužili vysílačku," začal. Byla to vždycky dobrá taktika připomínat lidem, jaká základní pravidla platí pro tento den. "To bylo od vás rozumné. Velice vstřícné. Teď vám to všechno vyložím." McClure si přejel jazykem rty -
to byla část, na kterou se těšil nejvíc. Bohužel při této příležitosti nebude moci vidět změny na jejich tvářích pomalý přechod od neurčitého strachu spolu s nádechem přirozené lidské zvědavosti až k specifičtějšímu, intenzívnějšímu výrazu smrtelného zoufalství a totální paniky. Tak jako to viděl tolikrát ve Vietnamu - i mezi důstojníky Vietkongu o kterých se předpokládalo, že budou zatraceně tvrdí - vizuální změna při naprostém zoufalství byla vždy očividná. Předvídatelná. A nutná. Byl to nezbytný předpoklad k naprosté poslušnosti.

"Díky předchozí spolupráci jednoho vašeho věrného zaměstnance," začal s dalším vysíláním McClure, "je na palubě vašeho letadla umístěna bomba řízená rádiem." Odolal pokušení vrhnout pohled na Trombettu. "Obsahuje dost výbušniny aby vás rozmetala do vzduchu. Samozřejmě že je umístěna, tam, kam se nemůžete během letu dostat." McClure pohlédl znovu na malý řídicí panel na sedadle druhého pilota, pak zpátky na letadlo. "Chci vás někam zavést. Poletíte za mnou. Velmi blízko. Let bude probíhat ve velmi malé výšce. Brzy budeme prudce klesat. Ale než k tomu dojde," pokračoval McClure a pomalu odměřoval slova, aby nemohlo dojít k nedorozumění, předpokládám, že se budete chtít přesvědčit. Přesvědčit se o tom, co jsem vám řekl. Přesvědčit se o tom, že vás mohu zničit. Vím, že za podobných okolností bych i já vyžadoval nějaký důkaz."

McClure sáhl na panel s elektronikou. Vytrhl pojistku, pak posunul prst nad tlačítko označené jako číslo jedna. Na okamžik zaváhal a zauvažoval, jestli má ještě dodat pár slov do vysílání, pár slov, kterými by řekl posádce letu 255 alespoň základní informace, aby věděli, co je čeká. Pak se rozhodl, že to neudělá. Další akce bude stačit, aby definitivně upoutala jejich pozornost, a prvek naprostého překvapení zaručí kooperaci, zajistí jejich poslušnost. Edward McClure stiskl tlačítko číslo jedna.

Letuška Carol Feyová opatrně urovnávala plechovky a láhve, které vytáhla z dolní skříňky, když připravovala přední kuchyňku pro servírování ranního nápoje. "Vezmi ještě pár čajových sáčků navíc," řekla přes rameno k Lucy. "Ti Japonci v jedenácté řadě určitě budou chtít čaj."

"Asi ano."

"Jsem ráda, že nemusíme podávat jídlo, dokud neodletíme z Chicaga," pokračovala Carol a hrabala se v hromadě plastikových lžic. "Nemám na to zrovna chuť."

"Není ti dobře?" ptala se Lucy Kelloggová. Vytáhla čajové sáčky, pak vzala ubrousky ze spodní skříně v zadní části kuchyňky.

"To zrovna ne."

"Aha." Lucy se obrátila a spiklenecky se usmála. "Poslední rande?"

"Tak nějak." Carol naznačila svým gestem, že jí hovor o tom nevadí. Vlastně ho vítala. Neznala se s Lucy příliš dobře, ale takové zprávy jsou příliš vzrušující, než aby bylo možné se nesvěřit. "Nový objev."

"Někdo známý?"

"Ne. Není z aerolinek." Večer před letem se Carol sešla se svým přítelem počtvrté a byla to jejich nejkrásnější schůzka. Pete byl opravdu skvělý. Byl hezký, zajímavý a inteligentní. A co víc, byl svobodný. "Vypadá to vážně," dodala Carol. I když ji nikdo nenutil, Carol usoudila, že té noci bude vhodný čas, aby se poprvé milovali. Večeře v Emporiu byla skvělá, víno vynikající. Pak se asi hodinu procházeli po obchodech, prohlíželi výlohy, drželi se za ruce a vykládali o hloupostech. Milování, které následovalo, bylo přirozené a*
nenucené. Ale trvalo do tří ráno. Nařídila si budík na 6.00, aby měla čas umýt si a vyfoukat vlasy. "Měla jsem ohlásit, že jsem nemocná," řekla Carol a mlčky počítala láhve, které kladla na kuchyňskou polici.

"Znám ten pocit," usmála se účastně Lucy, pak přistoupila ke své přítelkyni, aby jí pomohla. "Asi bychom měly přichystat víc ubrousků," dodala a vytáhla se nahoru, aby dosáhla na dveře horní skříňky. Otevřela malá aluminiová dvířka.

Elektronický signál, který byl předán z přenosného panelu v learjetu překonal rozpětí mezi letadly rychlostí

světla. Byl zachycen samonosnou anténou jednotky přilepené k hornímu rohu skříně v kuchyňce, a protože měl správnou frekvenci, prošel přijímacím zařízením. Signál putoval po obvodech zařízení, přes miniaturní zesilovač až do výstupního kanálu. Od tohoto bodu přešlo napětí drátem do elektrické roznětky, která byla nedílnou součástí balíčku.

Lucy Kelloggová se dívala přímo do temného okraje horní kuchyňské skříňky, když nálož explodovala. Prudká záře světla jí na okamžik oslepila oči, ještě než je zasáhl výbuch. Její oči zachytily světelný efekt výbuchu - bod nesmírného jasu šířící se ven rychlostí, kterou její smysly nemohly postřehnout, zvětšující se a sílící. Ale ještě než mohla vizuální informace urazit krátkou vzdálenost k příslušným sekcím jejího mozku, účinky tepla a tlaku výbuchu vyrazily přes okraj kuchyňské police. Protože otevřela právě tu skříňku právě v ten kritický okamžik, výbuch ji plnou silou zasáhl do tváře.

Krátce vykřikla. Zvuk se mísil s prázdným, tupým duněním intenzivní exploze ozývajícím se v blízkosti jejího zdroje. Než mohly její svaly dostatečně zareagovat a odrazit se dozadu, výbuch jí ožehl obě oči a zatlačil je hluboko do důlků. Střepiny roztříštěného hliníku se jí zabodávaly do kůže. Z tváří, čela a krkují náhle vytryskla krev a chomáč vlasů se odtrhl od lebky. Několik pramenů jejích hedvábných svázaných vlasů začalo doutnat v důsledku vlny intenzivního žáru, která ji rozdrtila tak lehce, jako lokomotiva rozdrtí drobného živočicha.

Ale navzdory prudké síle učinkující na krátkou vzdálenost nebyla nálož tak silná, aby její ničivé vlivy působily příliš daleko ani dlouho. Carol Feyová, která byla silou nárazu sražena k zemi a jejíž levá paže se lehce rozechvěla vedlejšími účinky spalujícího tepla, neztratila vědomí. "Můj Bože! Ach, můj Bože!" zaúpěla a pokusila se vstát. Její ruce se snažily zachytit se kuchyňské police, jednou, podruhé sklouzly, než se jí to konečně podařilo. Pak se pomalu, celá roztřesená, vytáhla nahoru. "Lucy!" Carol se nahnula nad přítelkyni. Lucy upadla na břicho. Carol začala otáčet její tělo.

Její děsivý křik naplnil celé letadlo. Zvuk jejího pronikavého hlasu přehlušil hlasy, výkřiky a zmatek ozývající se z kabiny šokovaných, zděšených cestujících. Carol najednou uviděla, v jediném okamžiku plném hrůzy, jak ošklivě je znetvořena tvářjejí přítelkyně, jak je změněna k nepoznání.

Když se několik cestujících, kteří byli dost stateční, aby vyrazili vpřed už v prvních okamžicích, shromáždilo u kuchyňky, letuška ještě křičela. Oči stále upírala na bezvládnou hmotu spáleného a krví nasáklého masa ležícího u jejích nohou, na pozůstatky, které byly ještě před patnácti vteřinami osobou, jež s ní mile a přátelsky rozmlouvala.

"Podejte mi ruku. Všemohoucí Bože. Vytáhněte ji odtud." Dwight Tobey odsunul stranou několik vyjevených cestujících a vešel do kuchyně. Přitáhl k sobě hysterickou letušku, prošel kolem mrtvého těla, pak zamířil do davu, který utvořil hlouček za vchodem do kuchyně. "Vezměte ji odtud. Uložte ji na sedadlo. Někdo by jí měl pomoct. Sežeňte doktora." Pak se Dwight obrátil zpátky k tělu ležícímu na podlaze kuchyně. Přestože se mu začal zvedat žaludek až do krku, podařilo se mu ovládnout nutkání ke zvracení a byl schopen tělo převrátit.

Viděl, že v žádném případě není naděje, že by to letuška přežila. Je to jako na farmě. Neni v tom žádný rozdíl. Maso a kosti, to je všechno. Díky snaze přesvědčit o tom sám sebe našel Tobey odvahu přesunout znetvořené tělo ke stěně kuchyňky, kde nebylo na očích lidem z kabiny. "Podejte mi přikrývku. Rychle." Zezadu mu někdo podal jasně červenou přikrývku z letadla a Tobey ji chvatně přehodil přes zmučené pozůstatky letušky.

"Co pilot?"

"Ano! Piloti!" Několik dalších lidí v kabině začalo vykřikovat stejné otázky o osudu pilotů, které nejdříve vyslovili dva starší muži v druhé řadě. Jejich poplach se rozšířil kabinou, jako by se přes planinu hnala prudká vichřice. "Bože, ochraňuj nás! Piloti! Piloti jsou mrtví!"

"Počkejte! Já jsem taky pilotka."

Tobey pohlédl na osobu, která pronesla ta slova. Žena po třicítce, štíhlá, atraktivní. Stála několik kroků od něj, ale byla obrácena čelem do kabiny. Její hlas byl dost hlasitý, takže se nesl celou kabinou a posloužil k okamžitému utišení rostoucí paniky.

"Jsem pilotka," opakovala ještě jednou, pořád zřetelným a jasným hlasem, přestože se v něm ozývala pěkná dávka nervozity.

Tobey by rád věděl, jestli je to vůbec pravda, a i kdyby byla, jak dlouho její nesmyslné prohlášení udrží lidi v kabině v klidu. Alespoň v té chvíli měla její slova uklidňující účinek. A kromě toho letadlo bylo očividně stále pod kontrolou. V okamžiku exploze sebou letoun divoce trhl doprava a sklopil křídla, ale brzy se opět vyrovnal. Tobeyho napadlo, jestli to snad znamená, že letadlo řídí autopilot. Nevěděl toho však o letadlech tolik, aby to mohl poznat.

Třetí letuška přicházela ze zadní části kabiny pro cestující a Tobey sledoval, jak se prodírá davem motajícím se v uličce. Rozhodl se, že na ni nebude čekat. "Možná že nebudeme potřebovat dalšího pilota," řekl hlasitě, spíš pro své vlastní uspokojení. Autopilot pracuje a oba piloti jsou mrtvi. To, uvědomil si, potvrzují stabilní podmínky letu, ve kterých se nacházeli. Jestli je to pravda, tušil, že on i jeho rodina mohou být velmi brzo mrtvi - spolu se všemi ostatními na palubě. Otočil se a prudce trhl za kliku dveří pilotní kabiny. Nejprve se dveře nehýbaly, ale pak ucítil, že se západka uvolnila. Povolil ji někdo zevnitř. Dveře pilotní kabiny se rozlétly.

Muž na pravém sedadle - druhý pilot - se opíral bezvládně o knipl. Nehýbal se. Z týlu mu trčel ostrý kus aluminiového obložení. Po kůži mu stékal potůček krve a mizel pod límcem košile. Tobey se otočil k druhému muži v kabině.

"Pomozte mi. Stáhněte jeho tělo z kniplu," řekl kapitán vyčerpaným, dutým hlasem. "Rychle."

"Jste v pořádku?" Tobey uchopil tělo druhého pilota a táhl ho dozadu. Opřel muže o sedadlo tak, aby jeho nehybné tělo a volně visící paže nepřišly do styku s přístroji. "Jste opravdu v pořádku?" zeptal se Tobey kapitána ještě jednou, když se na něho podíval zblízka. Pravý rukáv kapitánovy košile byl na několika místech roztržen a bílou látkou tu a tam prosakovala krev. Jinak se nezdálo, že by měl nějaká zjevná zranění.

"Ano. Nic mi není." Drew OBrien posunul knipl a začal sledovat přístroje. Oba motory pracovaly normálně,

také elektrický systém byl v pořádku, o běžném stavu svědčily i ukazatele tlaku a vzduchu. Všechno bylo očividně v normě. "Co se děje v kabině pro cestující?"

"Jedna letuška přišla o život. Druhá je zraněná, ale jen lehce. Dostala hysterický záchvat. Třetí letuška se snaží uklidnit cestující. Co se stalo tady? Budeme moci přistát bez problémů?"

Strach na OBrienově tváři vystřídal záblesk hněvu, když pohlédl na bílý learjet, který neustále letěl v nezměněném postavení vedle jejich levého křídla. Vytáhl mikrofon z bočního panelu. "Ty hajzle! Vrahu! Zabil jsi naše lidi!"

"Nedotýkejte se toho mikrofonu!" ozval se reproduktor v pilotní kabině. "Aspoň pokud nechcete zhebnout. Myslím to vážně. Nemáte jinou možnost." Pak se vysílání z learjetu odmlčelo a muž, který hovořil, si zřejmě promýšlel další slova. "Neměl to být tak velký výbuch... jenom vám měl ukázat...asi jsem to přehnal..." Hlas muže zněl méně sebejistě než kdykoliv předtím. Znovu se odmlčel. Po několika vteřinách konečně znovu promluvil. "To je jedno. Nedaří se vždycky tak, jak si to člověk představuje." S každým dalším slovem začínal být hlas z learu zase chladnější a pevnější. "Už brzo budeme*
klesat. Motory na volnoběh a brzdicí klapky. Budu vám teď křižovat dráhu, při sestupu pak poletíte vlevo za mnou. Zahýbejte křídly, jestli rozumíte."

OBrien pohnul kniplem letadla, aby mu vyhověl. Nevěděl, co jiného může dělat. "Jak vypadá druhý pilot?" zeptal se přes rameno.

"Žádný pulz, srdce nebije. Vypadá to, že má zlomený vaz." Tobey se dotkl zlomeného kusu aluminia, který stále čněl z pilotova krku, pak pohlédl na sekci za hlavou pilota, která se odtrhla. Zkroucené kusy kovu a laminátu volně visely kolem malého otvoru ve stěně přepážky - stěny, která oddělovala pilotní kabinu od kuchyňky. Exploze vyrazila kus obložení a právě ten zabil druhého pilota.

"Rozepněte mu bezpečnostní pás. A vytáhněte ho ze sedadla." OBrien nechtěl podstupovat riziko, že pilotovo tělo přijde do kontaktu s palubními přístroji, i když právě teď taková možnost představovala jen nepatrný problém.

"A co to malé letadlo?" zeptal se Tobey, když uvolnil pilotovi pás a začal opatrně táhnout jeho tělo za sedadlo. "Co to má znamenat?"

"Sabotáž, únos. Je to nějaký terorista. Máme na palubě rádiem řízené bomby. Musíme letět za ním. Nevím, kam nás zavede."

"Kristepane!"

V reproduktoru znovu zapraskalo. "Neuvažujte o tom, že byste mi mohli fouknout. Rádiem řízená rozbuška funguje na šestnáct kilometrů. Jestli vás ztratím z dohledu na víc než pár vteřin, zmáčknu spoušť."

OBrien ukázal z okna na lear. "Vysvětlete situaci třetí letušce. Ať to řekne i cestujícím. Je třeba udržetje na místech."

"Dobře." Tobey otevřel ůsta, aby něco dodal, ale už ho nic nenapadlo. Teroristé, únos. Rádiem řízené bomby. Bylo to příliš neskutečné, než aby tomu mohl věřit, a přesto se to stalo. A stalo se to právě jemu, jeho rodině. Hlavou se mu mihlo pomyšlení na Ann a děti, ale za okamžik je potlačil, aby se mohl soustředit na úkol, který mu dal kapitán. Tobey se zvedl k odchodu, pak se ale zastavil a podíval se na kapitána.

"Na palubě je žena, která tvrdí, že je pilotka. Nechcete, aby sem přišla?" Tobey ukázal na prázdné křeslo po kapitánově pravici.

"Ne." Ale OBrien věděl, že odpověděl příliš prudce, reagoval negativně bez důvodu. "Počkejte." Ta žena je možná profesionální pilotka, možná i u aerolinek. Mohla by mu dost pomoci. "Řekněte jí, ať sem přijde."

"Dobře." *

OBrien se narovnal na svém kapitánském křesle a zcela se soustředil na sledování learjetu, který prolétal pod nimi do postavení vpravo, přesně tak, jak mu únosce ohlásil. Když se OBrien ohlédl doprava, žena byla už na místě. Byla hezká a vypadala energicky. Zdálo se, že jí je sotva třicet. "Pracujete u aerolinek?" zeptal se, třebaže už když se na ni díval, začal o té možnosti pochybovat, ještě než odpověděla. Její pohyby svědčily o tom, že se necítí přirozeně, nevěděla ani, jak se pohodlně usadit v pilotní kabině.

"Ne. Nic takového. Dělám tojen soukromě. Najednomotorových strojích." Žena si shrnula krátce ostříhané vlasy, spíš z rozpaků než cílevědomě. "Takový typ letadla už vůbec neznám."

Mávla rukou k přístrojovému panelu plnému nekonečných řad měřidel, ukazatelů a kontrolek. "Ale mohla bych obsluhovat rádio. Ukažte mi, kde je. Můžu ladit frekvence."

"Seďte klidně. Ničeho se nedotýkejte. Napřed vám musím vysvětlit situaci." vysvětlit tu hrůzu. OBrien si zhluboka povzdechl, pak zase vyhlédl z okna na learjet. Začínal klesat. OBrien potřásl znechuceně hlavou, pak přitáhl regulátory výkonu a škubl brzdicími klapkami. Nemohl dělat nic jiného než poslouchat. Začal rychle klesat za learem a líčit situaci neznámé vyděšené ženě sedící pojeho pravici.

5

Tvář Joa Eldermana se koupala v morbidním nazelenalém světle z radiolokátoru. Zvětšovalo to vzrůstající paniku, kterou prožíval, když ukazoval místo na obrazovce, kde naposled viděl cíl. "Přesně tady. Devatenáct kilometrů jihozápadně od Huguenotu, na kurzu dva čtyři dva. Poslední výška, na které jsem letadlo viděl, byla tisíc sto metrů." Elderman si setřel pot z čela, pak se ještě chvíli díval na obrazovku radaru, jako kdyby čekal, že se let 255 najednou znovu objeví. Nakonec se ohlédl zpátky na svého šéfa.

"Na kurzu dva čtyři dva," opakoval starší muž stojící vedle něho. Naklonil se a rozložil mapu. Rychle našel patřičné souřadnice a zapíchl ukazováček do místa, které označil Elderman. "Někde tady jsi říkal?"

"Ano."

"Hranice mezi New Jersey a Pensylvánii," prohlásil vedoucí, když přečetl z mapy jména a značky. "Pár kilometrů západně od řeky Delaware, někde kolem Dingmans Ferry."

"Nebo možná ještě trochu západněji," uvažoval Elderman. "Letadlo mířilo západním směrem, když zmizelo z obrazovky. Mohlo ještě urazit tak osm kilometrů. Snad i víc." Elderman nemohl uvěřit, že se to stalo při jeho směně, na jeho obrazovce. Za osm let, kdy pracoval jako dispečer letového provozu, se nikdy nesetkal se skutečnou havárii.

"Podej mi telefon. Musím dát koordinátorovi aktuální údaje."

"Samozřejmě." Elderman mu přisunul telefon. Zatímco šéf hovořil, Elderman přejížděl očima nahoru a dolů dlouhé řady radarů v tlumeném světle střediska řízení letového provozu. Ostatní dispečeři se hrbili nad vlastními obrazovkami, pozornost soustředěnu na své vlastní úkoly. Ale Elderman zpozoroval několik kradmých pohledů směrem k sobě, jako by se každý z nich chtěl dovědět něco víc o tom, co se stalo v sektoru pět. Každý dispečer v duchu děkoval Bohu za to, že na tom místě sedí tohoto zářijového rána právě Joe Elderman, a ne on sám.

"Tak." Vedoucí odložil telefon. "Co si o tom ještě myslíš?"

"Už moc ne. Vím, že země v té oblasti - Poconos - je pěkně opuštěná. Hlavně lesy, spousta jezer, pokud si vzpomínám."

"Máš pravdu." Vedoucí ještě chvíli studoval mapu, pak mrkl na radiolokátor. Nikde kolem kritické oblasti se zatím neobjevovaly žádné objekty, ačkoliv s tím ani nepočítal. Letadlo definitivně zmizelo.

"Je to záhada," prohlásil Elderman, když sledoval šéfův pohled na prázdnou obrazovku radaru. "Všechno bylo normální, dokud se u nich neobjevil ten neznámý learjet. Poprvé jsem si všiml toho konfliktního objektu, když byl tak osm deset kilometrů od Trans-American a mířil přímo k němu."

"A upozornil jsi na něj hned posádku?"

Podle změny šéfova tónu Elderman usoudil, že tentokrát se ptá oficiálně. "Samozřejmě," řekl a pokoušel se vzpomenout si, jak daleko byl learjet, když poprvé ohlásil neznámý objekt.

Zaznamenaný rádiový hovor také poskytne tuto informaci, až si přetočí pásky, aby se o tom přesvědčili. "Posádka ho viděla. Identifikovali ho jako lear."

"A dál?"

Elderman se ošil na židli. Další člověk, někdo z vedení Federální letecké inspekce, procházel kolem radiolokátorů, ale zůstal stát ve stínu, pár kroků od nich. Vytáhl tužku a zápisník a začal si něco zapisovat. "Dělal jsem všechno podle předpisů," pokračoval váhavě Elderman. "Když posádka Trans-American potvrdila vizuální kontakt s learjetem, věnoval jsem se jinému provozu. Sledoval jsem sever." Elderman mávl rukou k hornímu okraji radiolokátoru, aby ukázal, kde byl další provoz.

"Všiml jste si u letu Trans-American nebo u learjetu ještě něčeho jiného?" zeptal se druhý šéf a přistoupil blíž. Pořád čmáral do zápisníku. "Myslím od toho okamžiku?"

"Ano. Dá se říct, že ano." Elderman se kousl do rtu. Zatraceně doufal, že zatím neřekl příliš mnoho a že nic z toho, co ještě řekne, na něho nevrhne špatné světlo. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný, když přijde na právníky. Byli vždycky i strašně chytří, ale až po bitvě. Ale jeho role v tom byla zcela jasná. Nic z toho, co udělal, nemohlo události ovlivnit. Alespoň v to doufal. "Neznámý objekt - learjet - vypadal, že se pomalu blíží k letadlu, jako by se chtěl dostat do zcela určitého postavení."

"Určitého?" *

"Možná. Tak to alespoň vypadalo. Trvalo to minutu nebo dvě. Když se konečně přiblížil na méně než osm set metrů, oba radarové cíle splynuly."

"A rozdělily se ještě potom?"

"Ne. Už ne."

"Ani když letadlo začalo tak prudce klesat?"*

"Ne."

"Došlo k nějakému rádiovému vysílání z learu? A co nějaké další vysílání z letadla?"

"Z learu nic." Elderman přemýšlel o hluku z pozadí - slabém šumu - který se pak na té frekvenci objevil, ale pak se rozhodl nezmínit se o něm. Možná nic neznamenal - mohlo to být nějaké běžné rušení - a jenom by to zbytečně zkomplikovalo jeho situaci. Ale rozhodl se povědět jim o útržcích věty, kterou zaslechl, jak předpokládal, z letu 255. "Něco se mi tam objevilo, ale bylo to dost zkomolené. Možná budete schopni zjistit něco víc ze záznamu."

"Co to bylo?"

"Jenom pár slov. Těžko říct. Ale znělo to jako vrahu a pak zabil."

"Rozumím." Druhý šéf zavřel zápisník. "Podíváme se na pásky, ale je to pravděpodobně jedno z nesmyslných vysílání letu, který ví, že padá."

"Taky mi to tak připadalo." Elderman byl rád, že se nikdo nezačal dál vrtat v tom, co udělal, nebo co naznačuje, že jeho jednání bylo podezřelé. "Je to pěkný průšvih. Opravdu tragédie."

"To ano." Druhý vedoucí znechuceně zakroutil hlavou, obrátil se ke dveřím a vyšel ven. První z šéfů začal skládat mapu.

"Připojíme ty údaje k těm, které jsme už poslali do pátracího a záchranného oddělení. Všechno, na co si vzpomeneš, zaznamenej do své zprávy. Až s tím budeš hotov, můžeš jít domů." Vedoucí popošel k dalšímu dispečerovi, který přišel do místnosti a mířil k nim. "Henderson tě vystřídá. Jdi domů a dej si panáka. Odpočiň si."

Šéf se usmál. Byl rád, že se zjistilo, že za tu nehodu nemůže nikdo z jeho pracovníků ani žádné jeho zařízení.

"Mimochodem," řekl, když Elderman vstal a vykročil s ním směrem k správnímu úseku, "napadlo tě, co by to mohlo znamenat? Myslím naprosto neoficiálně, samozřejmě."

Elderman přikývl. "Neoficiálně, jistě. Learjet si začal s tím letadlem hrát. Zcela cílevědomě se k němu blížil. Museli se srazit. A oba pak šli k zemi."

"To mě taky napadlo," souhlasil šéf. Otevřel dveře vedoucí do své kanceláře a ukázal na stůl, u kterého měl dispečer začít spisovat zprávu. "Je to zločin. Nějaký debil z blbosti zabije spoustu nevinných lidí." Vedoucí pohlédl na hodinky. Bylo 9.35. "Aspoň že je tam pěkné počasí. Mají na to hledání jedenáct hodin světla. Pokud někdo, kdo v té oblasti bydlí, neviděl, kde se letadlo zřítilo, bude možná dobrá každá chvilka z těch jedenácti hodin, než se to tam celé prohledá. Kdysi jsem tam kempoval a naprosto s tebou souhlasím. Poconos je zatraceně velká, pustá oblast, než aby se v ní brzo našlo zřícené letadlo."

I přes kapky deště, které rychle stékaly z oken Yorktownu, spatřil Paul Talbot periskop ponorky už chvíli předtím, než přišla první rádiová zpráva. Sáhl po mikrofonu a odpověděl ponorce, že na straně letadlové lodě je všechno v pořádku.

"Udržujte dál jihovýchodní kurz," ozval se znovu reproduktor, hlasem, který byl poněkud zkreslený velmi nízkým výkonem přenosné vysílačky. "Budeme udržovat stabilní polohu za vaší levou přídí. Zpomalte na poloviční rychlost, abychom se vás mohli držet."

"Příjem. Dopředu na polovinu." Talbot vztáhl ruku po signálu do strojovny. Zatáhl páku na označení poloviční rychlosti. Během několika vteřin zazvonil na můstku potvrzující signál ze strojovny a Talbot podle vibrací mohutných lodních motorů ucítil, že začínají zpomalovat.

"Ověřte, jestli byla vztyčena přistávací síť." Pak vysílání z ponorky na několik vteřin umlklo, než začal muž znovu hovořit. "Kapitán chce vědět, jestli je síť bezpečně zajištěna."

"Moment." Talbot se naklonil nad palubní telefon a stiskl příslušné tlačítko. "Strojovno, mám na rádiu ponorku." Vykoukl z okna můstku, ale nebyl teď schopný rozeznat zakončení periskopu proti bílým čepičkám mořských vln. "Před okamžikem jsem je viděl, ale teď už ne." Talbot věděl, že vizuální kontakt nic neznamená, ale jeho staré námořnické zkušenosti ho vedly k tomu, že hlásil všechny skutečnosti, které zaznamenal, aniž by je vyhodnocoval. Rozhodování o tom, které detaily jsou důležité, a které ne, bylo výlučnou doménou důstojníků - teďy povinnost, kterou nikdy před touto cestou neměl.

"Hej, šéfe, vyčistěte si triedr." Yangův hlas měl protáhlý výsměšný tón. "Mám tu u levého zábradlí chlapa, který mi právě řekl, že ponorka je vidětjasně jak nebe nad námi. Přímo za středem lodě, pár set metrů od nás."

Talbot zaostřil zrak, aby si prohlédl místo, o kterém mluvil Yang. Za několik vteřin znovu spatřil periskop, jehož černá roura vyčnívala kousek nad vlny. "Z můstku není vidět nic. Žádný vizuální kontakt s ponorkou," lhal Talbot. Neměl v úmyslu nechat Yanga, aby ho znovu opravoval, i když měl pravdu, co se týkalo polohy ponorky. "Chtějí potvrzení, že je správně zajištěna palubní síť," pokračoval Talbot, když se znovu vrátil k poslední zprávě z ponorky.

"Sakra, jasně. Řekněte těm nevěřícím podvodníkům, že za svou práci ručíme." Zvuk smíchu z pozadí se nesl telefonem. "Řekněte jim, že už máme po šichtě, naše část práce skončila - aspoň než se objeví McClurovy letecké síly." Z reproduktoru na stěně vytryskl další smích a strojovna vypnula vysílání.

Talbot předal zprávu slovo od slova. K jeho překvapení ji člověk na příjmu přijal bez komentáře. Snad také chápal, že Richard Yang je prostě puberťácký hajzl. Talbot na to přestal myslet a začal se soustřeďovat na sdělování několika drobnějších, ale nutných informací ponorce. Když se o všechno postaral, spokojeně vypnul vysílání. Přenosné rádio se odmlčelo.

Paul Talbot stál s rukama opřenýma o starou a popraskanou kůži kapitánského křesla. Jeho tělo se pohupovalo dopředu a dozadu v rytmu s vlnícím se mořem, na kterém se kolébala obrovitá válečná loď. Zbaven pocitu povinnosti se rozhlédl ještě jednou kolem můstku. Všechno bylo v pořádku. Lodní autopilot udržoval řízení v rozmezí jednoho nebo dvou stupňů od patřičného kurzu a motory dál hladce běžely. Talbot se podíval dolů na letovou palubu. Síť, kterou vztyčil Yang se svými muži - tkanina z ocelových drátů, která se táhla po celé šířce letové paluby - dávala ploše pod ním podobu badmintonového hřiště, na kterém si chtěli zahrát nějací obři. Dráty se tyčily tak vysoko, že byly téměř na úrovni můstku. Talbot nikdy neviděl takovou ocelovou síř v provozu, i když o ní slyšel. Když si přistávající letadlo zlomí svůj přistávací hák a má dost času a paliva, muži na letadlové lodi vztyčí síť ocelového pletiva a letadlo se do ní při přistávání zachytí. Bez ní by letadlo se zlomeným přistávacím hákem nemohlo na krátké a houpající se palubě letadlové lodě zastavit.

Talbot sáhl pro svůj šálek s kávou a zvedl ho ke rtům. Hnědavá tekutina byla sotva vlažná, ale nechtěl opouštět místo, na kterém stál. Konvice s čerstvou kávou stála na horké plotně kapitánovy kajuty sotva čtyři metry za ním. Neměl však ani sílu si pro ni zajít. Teď mu sice nezbývalo už nic na práci, ale brzy mu bude zatraceně horko, ještě toho mají před sebou až moc. Talbot stál nehybně, ale jeho myšlenky se hnaly dopředu k tomu, co se na palubě Yorktownu mělo stát během příštích několika hodin.

Muž, kterého údajně najal McClure - Talbot ho neznal. jménem a McClure mu ho sám neřekl - už měl mít ukradené letadlo s nákladem zlata. Pokud všechno probíhá podle plánu, letadlo míří k setkání s letadlovou lodí. Jakmile přistane, zlato se vyloží a všichni se přesunou do ponorky. Talbota pak vysadí ve Španělsku. Odtud se dostane do Švýcarska, kde si uloží svůj podíl. Pak řekne Charlotte a Amy, že jsou to jejich peníze, ale že je musí vybírat pomalu, aby to nebylo podezřelé. Půl milionu dolarů na vlastním švýcarském kontě nebylo dost, aby nahradilo Keitha a Thomase, ale bylo to jediné, co mohl Talbot pro svou ženu a dceru udělat. Až s nimi Talbot promluví, zmizí. Zřejmě do Afriky nebo do Jižní Ameriky. Charlotte a Amy budou zajištěny na celý zbytek života - a Talbot už se jim nebude muset

dívat do očí a poslouchat v noci jejich pláč. Neexistuje možnost, jak získat zpět své vnuky, ale aspoň něco. Nic víc už udělat nemůže.

Talbot si odkašlal a vyhlédl z okna. Moře bylo jako bílá pěna. Příď lodě se zvedala a klesala v rostoucím vlnobití. Vítr také zesílil. To však bylo dobré znamení. Až nastane vhodný okamžik, Talbot otočí loď přímo proti větru, což pilotovi umožní spustit se na Yorktown rovnoměrnou pomalou rychlostí. Čím větší vítr bude na palubě, tím snadnější bude přistání neznámého pilota.

Talbot chvíli přemýšlel o tom člověku, o muži, kterého nikdy neviděl, se kterým nikdy nemluvil. Ukrást letadlo bylu dost nebezpečné, ale přistát s ním na této houpající se palubě v takovém psím počasí bylo nepochybně riziko ještě větší. Co k tomu toho muže vedlo? Dělal to pro peníze, nebo za tím bylo ještě něco jiného "Zatraceně," zaklel hlasitě Talbot a zvuk jeho hlasu se odrážel v prázdnotě rozlehlého lodního můstku, kde osaměle stál.

Stejně jako já...nemá jinou možnost. Za každou věcí je toho víc, než si většina lidí dovede představit. Život je velmi těžký, velmi složitý. Až příliš složitý. Talbot se tiše modlil za neznámého pilota. Z nějakého důvodu s ním pocítil soucit, měl dojem, že ten člověk bude jiný než Yang a jeho sebranka ve strojovně. Talbot se modlil, aby se pilot nezranil, aby se nezranil ani nikdo jiný. Peníze jsou jedna věc, ale život je něco úplně jiného. McClure ho ujistil, že tato akce - pokud nedojde k nepředvídané nehodě -je bez rizika, že nemůže dojít k žádnému zranění. Paul Talbot věděl, že kdyby nedostal takové ujištění, nikdy by s tím bláznivým nápadem nesouhlasil, i kdyby za to měl dostat sebevíc. Žádné množství peněz nemůže nahradit lidský život.

Talbot si povzdechl, pak dosedl do kapitánského křesla. Zvedl triedr a začal zkoumat horizont od levoboku k pravoboku. Kromě periskopu ponorky prorážejícího vlny kousek od Yorktownu neviděl v dohledu žádnou známku života. Byl naprostý klid. Až moc velký klid. Talbot odložil triedr a sáhl po přehrávači. Zasunul do něj novou kazetu Willieho Nelsona, kterou si koupil už včera, ale ještě si ji nepřehrál. Stiskl tlačítko play.

Po několika vteřinách ticha se ozvalo melancholické piano. Bohaté tóny se vtíravě rozléhaly mezi prázdnými kovovými stěnami můstku. úvod písně byl velmi pomalý, jako by se hudebníci báli do toho opřít. Nakonec se ozval tklivý hlas Willieho Nelsona, jeho slova zněla zřetelně, frázování bylo plné, avšak zároveň něžné a křehké jako jemný kousek nádherného křišťálu. Ach je to tak dlouho Od května do prosince Ale dny míjejí A přijde září Kdy podzimní čas zbarví listí ohněm Už nejde dál si zahrávat a vyčkávat.

Paul Talbot chtěl přístroj vypnout, ale jeho prsty neposlouchaly příkazy racionálně uvažujícího mozku. Ovládlo ho teď něco jiného - nostalgie, bolest, utrpení - a vina. Nechtěl už nic poslouchat, ale nemohl si pomoci. Píseň na něho dál útočila, tóny pianového sóla se ozývaly tak bezútěšně, až měl Talbot pocit, že vplouvá mezi ně a padá do prázdné bezedné jámy. Dny míjejí Až jich zbude jen pár Září Listopad A těch pár vzácných dní strávím s tebou Ty vzácné dny strávím s tebou.

6

Systém klimatizace a větrání pracoval dál jak se patří a vysával z letadla poslední stopy kouře, polétavého prachu a pachu exploze, ke které došlo před deseti minutami. Nespouštěje oči z řídicího panelu kapitán Drew OBrien promluvil k ženě sedící na místě druhého pilota.

"Vezměte další mapu. Z pouzdra po pravé ruce."

"To černé pouzdro?"

"Ano."

"Fajn." Janet Holbrooková zatápala po koženém pouzdru, otevřela ho a vytáhla hromadu map. Mlčky jimi začala listovat, jednou dvakrát je probrala, než konečně našla další potřebnou mapu. Uklidni se. Pracuj pomalu, krok za krokem. Nebudeš k ničemu, když budeš dělat chyby."Už to mám. Našla jsem další frekvenci."

OBrien neodpověděl. Místo toho přesunul oči od svých palubních přístrojů k bílému learu letícímu nedaleko před nimi.

"Jsme hrozně pomalí," mumlal OBrien, když zápolil s řízením letadla ve snaze držet krok s pohyblivějším malým letounem."Ten maniak nás zabije."

"Pozor na ty hory před námi!" Janet se napřímila na pilotním křesle a oči sejí rozšířily, když se dívala na linie tří hřebenů v siluetě terénu před nimi. Vrhla rychlý pohled na výškoměr ukazující jejich výšku nad zemí. Sotva šedesát metrů. Nikdy by v takové výšce nelétala, dokonce ani se svým jednomotorovým piperem.

"Vidím ty kopce." OBrien začal s letadlem mírně stoupat. "Možná narazí do toho hřebenu," toužebně prohlásil kapitán. Ale už když to říkal, začal lear také stoupat, až se s letounem ocitl trochu výš než zvyšující se terén. Linie hřebenu se pod nimi při téměř šesti stech padesáti kilometrech za hodinu jen míhala, což způsobovalo, že stromy, otevřené travnaté pláně i prašné venkovské cesty vnímali pouze jako neurčité pohybující se barevné skvrny. "Ten chlap si troufá pořád víc a víc. Pokaždé, když přeletíme nějaký kopec, odváží se letět trochu níž." OBrien pohlédl na hodiny na panelu. Devět čtyřicet jedna. Letěli v té šíleně malé výšce už skoro patnáct minut.

"Možná nás uvidí někdo ze země."

"O tom pochybuji." Sotva to OBrien řekl a proletěli nad další řadou stromů, do výhledujim vjelo nákladní auto.

"Podívejte se."

Byl to mlékárenský vůz, jeho konstrukce z nerezové oceli se třpytila v dopoledním slunci a modrá kabina jasně svítila. Alespoň to vypadalo jako mlékárenský vůz. Ale při jejich výšce a rychlosti se mihl příliš rychle, než aby si mohli být jisti.

"Nikdo nás neuvidí na tak dlouho, aby si stačil všimnout, co se děje. Budou si myslet, že jsme vojenské

letadlo při cvičení, pokud si vůbec budou něco myslet." OBrien kývl hlavou směrem k learu před nimi. "Ten chlap si vybral takovou dráhu určitě z moc dobrých důvodů. Je tu opuštěný venkov a velmi malá pravděpodobnost, že nás někdo uvidí. Pochybuji, že poletíme přes nějakou obydlenou oblast."

Najednou lear zahnul prudce vlevo, na okamžik letěl v ostrém náklonu a pak rychle zamířil do nového směru.

"Hajzl." OBrien usilovně zápasil s kniplem DC-9, aby ho mohl následovat. Slyšel výkřiky a ječení cestujících z kabiny, když je ještě víc vyděsil prudkým obratem. "Chápete, co tím myslím?" opakoval OBrien, když se letadlo vyrovnalo a vrátilo do pozice za learem. "Teď letíme na jih. Vyhýbá se oblasti po pravé straně."

"Rozumím." Janet pohlédla na horizont, kde lehká mlhovina na jinak jasné obloze ukazovala, že směrem za špičkou pravého křídla leží obydlená oblast. "Lancaster," řekla, když ťukla do stupnice před sebou. Rádio, které musela předtím několik minut ladit, se konečně ozvalo. "Teď bychom měli být na východ od rozhlasové stanice v Lancasteru."

"Fajn. Zaznamenejte kurz a čas do mapy. Při této výšce brzo ztratíme příjem. Pokuste se zjistit, kde je nejbližší vysílač, kdybychom drželi stejný kurs. Vylaďte stanice na obou stranách směru, kam si myslíte, že letíme. To je jediný způsob, kterým si můžeme ověřit, kam nás vede."

"Dobře." Janet vzala tužku a udělala na mapě znaménko. Odolala pokušení zeptat se kapitána, k čemu jim taková informace bude dobrá. Zjistit, kde jsou, nebyl zas takový problém - horší bude zbavit se vraždícího šílence.

"Kapitáne."

"Prosím?" OBrien pohlédl přes rameno na muže, který právě vstoupil do pilotní kabiny.

"Jmenuji se James Westcott. Jsem právník z New Yorku. Skupina lidí z kabiny pro cestující mě požádala, abych za vámi zašel. Chtějí vědět, co se vlastně děje. Mají na to právo."

"To jistě ano," odpověděl OBrien zvýšeným hlasem. "Všichni kruci máme právo to vědět. I já mám právo to vědět!" Svá poslední slova téměř křičel. Na okamžik se pak odmlčel, aby se uklidnil. OBrien věděl, že jeho vztek má na svědomí pilot learjetu, ne tento cestující. "Copak letuška všechny neinformovala? Říkal jsem, že..."

"Nebuďte směšný. Nic z toho není věrohodné. Koupili jsme si letenku u vašich aerolinek a očekáváme, že se o nás postaráte. Musí přece existovat nějaká možnost."

"Rád si poslechnu vaše návrhy." OBrien zvýšil výkon, aby se udržel ve správné pozici vzhledem k learu.

"Jak můžeme vědět, že ten terorista, jak mu říkáte, mluví pravdu? Jak si můžeme být jisti, že je na palubě bomba? Třeba lže."

"Mám tu dva mrtvé lidi z posádky, kteří odpříšáhnou, že nelže." OBrien vzápětí litoval svých slov, ale stěží mohl ovládnout vzrůstající napětí. Dovedl si představit, jak to asi vypadá v kabině pro cestující. V pilotní kabině měl alespoň práci, kterou mohl provádět, a základní pocit - i když nejistý - že má letadlo stále pod kontrolou. V kabině pro cestující mohli pasažéři jen sedět a čekat. "Mrzí mě to. Nemyslel jsem to tak. Ale opravdu nemáme jinou možnost. Musíme předpokládat, že když se mu podařilo odpálit jednu bombu, podaří se mu odpálit i druhou."

"Souhlasím s kapitánem," přidala se Janet. Očividně nesla s nelibostí, když se cestující postavil mezi ni a kapitána.

"Díky," odpověděl upřímně OBrien. Byl rád, že jeho zdůvodňování přesvědčilo alespoň někoho kromě něho samého. Uvažoval, jestli by se měl také zmínit o ostatních myšlenkách, které ho napadly. Rozhodl se, že ano, vždyť ten právník má pravdu - cestující mají právo vědět o všech variantách, bez ohledu na to, jak jsou mlhavé nebo absurdní. "Jak to vidím já, jediná možnost, jak uniknout, je pokusit se o přistání, než si learjet uvědomí, co děláme. Prudké přistání - nouzové přistání samozřejmě. Dívám se po nějakém letišti, třeba i malém, abych viděl, jestli bychom měli čas spustit se na ranvej, než to learjet zjistí. Ale ten chlap nás záměrně vede mimo jakákoliv letiště. Myslím si, že to je důvod, proč jsme tolikrát změnili směr."

"Chápu." Právník se odmlčel, pokrčil nos, pak vyhlédl z okna. "A co nějaké pole nebo louka?" zeptal se. Ukázal dolů na svěží zelené pastviny objevující se před nimi. Za několik vteřin je nechali za sebou.

"Není havarijní přistání tak velkého letadla moc riskantní?" zeptala se Janet. Z tónu jejího hlasu oba muži usoudili, že ví, že je.

"Samozřejmě že ano. Mohlo by se to snad podařit, ale pravděpodobnost není velká."

"Pak si nemyslím, že je to přijatelný nápad," řekl Westcott. Řekl to tak, jako by s tím nápadem neměl nic společného. "Říkáte, že když nás nedostane bomba, nouzové přistání by mohlo."

"Přesně tak." OBrien přikývl na souhlas. Zvedl jednu ruku z kniplu, aby si otřel kapky potu, které se mu objevily na čele.

"A co řízení letového provozu? Nevědí o tom, co se nám stalo? Nesledují nás na radaru?"

"Ne." OBrien nechtěl ztrácet čas přednáškou o letectví, ale cítil, že jinak se toho muže nezbaví. "Řízení letového provozu nás volá průběžně od okamžiku, kdy jsme začali klesat, ale dostal jsem od learjetu příkaz, abychom neodpovídali - lear údajně monitoruje všechny naše frekvence. Nechci nic riskovat."

"Rozumím." Westcott si umínil, že si to zapamatuje. Mohlo by se to hodit pro pozdější případný proces s aerolinkami.

"A co radar?"

"Jsme moc nízko. Mimo dosah radaru. Řízení letového provozu si určitě myslí, že jsme havarovali. Zřejmě při srážce s learem."

"A budou prohledávat oblast, kde nás naposled viděli na radaru?" Westcott se opřel rukou o přepážku v pilotní kabině, aby se chránil před nárazy, které začaly letadlem zmítat.

"Ano, to si myslím."*

"Mimochodem," řekl Westcott. "Na palubě není lékař. Alespoň se nikdo nepřihlásil. Tělo mrtvého pilota jsme dali dozadu."

"A co letuška?"

"Ta hysterická? Už se uklidnila, pokud vím. Stará se o ni ta druhá letuška." Westcott se rozhodl už nic neříkat, protože jednání posádky by mohlo být klíčovým bodem jeho obžaloby.

"Fajn. Dobře." OBrien neznal při této cestě nikoho z posádky, dokonce ani druhého pilota ne. To samo o sobě nebylo nic neobvyklého, Trans-American se za posledních pár let rozrostla tak, že členové posádky se často neznali. Možná že právě proto nesl smrt druhého pilota a letušky o trochu lehčeji. OBrien si nebyl schopen vybavit pilotovo příjmení a nevzpomínal si ani na jména letušek, protože se poprvé setkali v průběhu předstartovní kontroly. Ale okolnosti provázející jejich únos už nebyly tak snesitelné. Všechno vypadalo nepříznivě. Let 255 Trans-American už brzo bude stovky kilometrů od místa, kde ho budou hledat. Může trvat celé dny, než někdo zjistí, že se vůbec nezřítili. Pilot learjetu si svou akci připravil dobře. "Nemáme žádnou možnost. Ať nás lear povede kamkoliv, budeme ho muset následovat. Snad budeme moci něco udělat, až přistaneme."

"Možná." Slova Jamese Westcotta zněla ještě méně přesvědčeně než OBrienova. "Řeknu letušce informace, které jste mi dal." Znovu nakrčil nos, pak opět pohlédl na kapitána. Zmítání z turbulence postupně vzrůstalo a Westcott se houpal ze strany na stranu v úzkém prostoru pilotní kabiny, jak sebou letadlo neustále trhalo vpřed a vzad. "Jenom doufám, že vaše aerolinky zaplatí únoscům dost rychle, abychom se z toho průšvihu dostali."

OBrien ignoroval právníkovo prohlášení. Zhluboka se nadechl, pak promluvil k Westcottovi, aniž se na něho podíval. "Vyřidte letušce, ať informuje ostatní cestující o tom, co jsem řekl." OBrien mávl rukou na znamení, že už s rozhovorem skončil. Muž za ním znamenal jeho podráždění a kromě toho hovor sám byl jenom zbytečným ztrácením času. Nemohli dělat nic jiného než letět za tím šílencem v learu k místu přistání, které vybere.

"Jak se cítíš?" zeptal se Takeo Kusaka své ženy.

"Dobře," odpověděla. "Ten pohyb mi nijak nevadí."

"To je dobře." Kusakův žaludek se při neustávajících trhavých pohybech rychlého letu v nízké výšce, která byla vnucena letadlu, houpal v jednom kuse. Byl rád, že jeho žena, která obvykle neměla v oblibě cestování jakéhokoliv druhu, snášela to nepohodlí tak dobře. Kusaka se obrátil a pohlédl ještě jednou na mladého chlapce přes uličku. Seděl předkloněn dopředu a stále potichu plakal, velké slzy se mu kutálely po tvářích. "To je velmi nepříjemná situace," řekl Kusaka manželce. "Pro nás všechny."

"Proč tak pláče?" tázala se šeptem Iva Kusaková, když si všimla chlapce na druhé straně.

Kusaka kývl účastně hlavou. "Bojí se o svého psa." Kusaka začal zase mluvit japonsky, navzdory svému vlastnímu závazku, že všichni tři budou mluvit na této cestě přes Spojené státy jenom anglicky. "Zvíře je dole, v jedné z klecí v nákladovém prostoru." Kusaka ťukl nohou do podlahy, aby ukázal místo, o kterém mluvil. "Bojí se, že se psovi něco stane."

"Aha."

"Ten pes má divné jméno. Aquarius. Nevím, co to znamená."

"Taky to slovo neznám." Iva promluvila anglicky, aby dodržela původní požadavek svého manžela. "Možnáje to jen jméno."

"Ne. Když jsem se chlapce ptal, řekl mi, že on je také Aquarius."

"Takže to musí něco znamenat." *

"Ano." Kusaka přešel zase na angličtinu. "Připomeň mi, abych se ho později zeptal. Ať se to dovíme."

"Připomenu."*

Kusaka pohlédl za manželku směrem k svému společníkovi, který seděl ve stejné řadě u okna. "Představ si, jak to musí být hrozné pro našeho pilota," řekl, aby upoutal asistentovu pozornost. "To je pro něho nejobtížnější situace. Musí učinit rozhodnutí, které ovlivní nás všechny, i když je to věc tolik vzdálená běžné rutině."

"Naše situace je ještě horší," odpověděl Shojiro Ichiki. Jeho hlas byl trochu moc ostrý na to, že odpovídal prezidentovi společnosti. Ale Ichiki byl zachvácen strachem tak intenzivním, že si sotva uvědomoval, co říká. "Musíme jenom sedět a čekat. A přitom vůbec nevíme na co."

"Čekáme na požadavek únosců," odpověděla Iva Kusaková ještě dřív, než mohl promluvit její manžel. Úmyslně se na okamžik odmlčela, aby si pečlivě upravila střechu černého klobouku, nasazeného na stříbrošedých vlasech, pak znovu pohlédla na Ichikiho. "Ale bez ohledu na požadavky únosců jsme jenom figurky ve hře." Iva Kusaková mávla širokým gestem na kabinu cestujících. "Budou nás držet v bezpečí, protože bez nás by to celé nemělo smysl."

"Jak to můžete vědět tak jistě?" *

"Ona má pravdu," odpověděl Kusaka. Díval se zblízka na Ichikiho úzkou soví tvář - zdálo se, že mu strach svírá svaly na krku i čelisti, což mu dodávalo vychrtlý, vyčerpaný výraz. Ichikiho oči - těkající v jednom kuse sem a tam - byly v neustálém pohybu, když se pokoušel dívat se na všechno a na všechny zároveň. "Jak se cítíte?"

"Ne moc dobře." Ichiki si pohrával s hygienickým sáčkem v kapse před sebou. Očekával, že ho brzy bude muset použít. "Nejsem zvyklý na takovou turbulenci." Mírný, nepříjemně nasládlý čpavý pach zvratků se začal šířit kabinou. Ostatní už podlehli nesnesitelným otřesům a pach ještě zhoršoval Ichikiho pocity.

"Nevzpírejte se tomu pohybu, zkuste se mu poddat. Uvolněte se." Kusaka se odmlčel, aby soused mohl dát na jeho radu. "Nemůžeme dělat nic jiného, než zůstat v klidu. Nemá význam se rozčilovat. To by nebylo k ničemu."

"Zdá se, že ostatní si to nemyslí." Ichiki ukázal na mladého muže, který vstal ze svého sedadla v přední části kabiny. Kusaka a jeho žena se podívali směrem, který naznačil.

"Zatraceně!" křičel mladík. "Nemůžeme tu jen sedět! Musíme něco dělat!" Mladý muž neohrabaně stál v uličce a jeho tělo se kolébalo ze strany na stranu. Obrátil se čelem k lidem v kabině, ale jeho oči mířily nahoru, směrem k

nějakému místu v zadní části letadla. "Nemůžeme jenom čekat! Musíme něco dělat! Jinak nás zabije."

Ozvala se záplava hlasů cestujících. Někteří mu nahlas přizvukovali, jiní na něho ječeli, aby se zas posadil. Několik lidí začalo hlasitě plakat nebo vydávat rozzlobené zvuky, které byly podivnou směsicí vyvolanou obrovskou vlnou protichůdných pocitů.

"Pane! Posaďte se prosím!" Letuška Laura Lingrenová se hnala ze zadní části kabiny, kde se starala o cestující, kterým bylo špatně. Chytila mladíka za paži. Zdálo se, že si jí nevšímá. "Sedněte si, prosím! Kapitán řekl, abychom zůstali na místech." Sama měla slzy na krajíčku a nesmyslné jednání toho člověka ji ještě víc zbavovalo sebeovládání. "Sedněte si!" Pokoušela se ho stáhnout zpátky na jeho sedadlo, ale muž se nechtěl pohnout.

"Pusťte mě k němu."

Laura se otočila. V uličce za ní stál starší muž. Jeho prořídlé vlasy byly sčesány stranou přes lebku. Tvář měl kulatou a naducanou. Měl na sobě modré kostkované sportovní sako a motýlka. "Pane, vy taky. Posaďte se, prosím."

Muž se vlídně usmál, jako by letuška vůbec nic neřekla. "Dovolte." Pak ji mírně odstrčil. Přistoupil k mladíkovi. Z úst mladého muže se hrnul nepřetržitý proud slov, ale jen málo co mělo smysl. Zdálo se, že každým okamžikem začne zuřit nebo se rozpláče. "Moment. No tak, brácho. Chtěl bych se tě na něco zeptat. Slyšíš mě? Můžeš mi s něčím pomoct'?"

Mladík přestal chrlit slova. Vyhlížel zmateně. "Neslyšel jsem...co jste..."

"Slyšíš mě? No toje skvělé. Čím vlastně jsi?"

Mladý muž zaraženě zakroutil hlavou. "Nechápu..." Odmlčel se, prohrábl si vlasy a olízl si rty. "Nerozumím vám. Nechápu, proč se na to ptáte."

Starší muž se zeširoka usmál "Dej na mne. " Poplácal mladíka přátelsky po rameni. "Tak kde děláš?"

Mladý muž nevěděl, co říci. "V nemovitostech," vykoktal.

"A kde?"

"V Chicagu."

"Prodáváš domy?"

"Ne. Domy jen málokdy. Hlavně hospodářské objekty. Továrny, kancelářské prostory."

"Rozumím."

"Poslyšte," řekl mladík hlasem tišším než před chvílí.

"Pořád nechápu, jaký je v tom rozdíl. Není to přece vůbec důležité."

"Jmenuji se Benny Randolf. Jsem hudebník." Randolf natáhl ruku. Držel ji před sebou, až konečně obchodník s nemovitostmi nemohl dělat nic jiného než ji stisknout.

"Bishop," prohlásil mladík automaticky. Přešlápl a začal se cítit nesvůj, když si konečně uvědomil, že se všichni dívají na něho. "Roy Bishop."

"Fajn, Royi." Benny Randolf se otočil tak, aby on i Bishop stáli čelem k většině obsazených sedadel v kabině. Oba muži se pevně drželi trubek horní police na zavazadla, aby si udrželi alespoň trochu stabilitu při nárazové, prudké turbulenci.

"Tady Roy Bishop pracuje v nemovitostech," oznámil nahlas Randolf. "Hospodářské objekty. Říká, že to není důležité." Randolf udělal rozmáchlé gesto ve spojení s pokrčením ramen. Muž sedící uprostřed kabiny se zasmál. "Je v Chicagu velká poptávka po nedůležitých budovách, Royi?" zeptal se Benny Randolf s výrazem údivu na tváři. Pár dalších lidí v kabině se začalo smát. "Počkej. Myslím to vážně. To je něco, co bych už nějaký čas rád věděl." Bennyho hlas byl pronikavý, ale kabinou letadla se dobře nesl, a jeho tón a zabarvení zvyšovalo účinek, o který usiloval. "Jsou ty bezvýznamné budovy, které prodáváš - jsou to staré budovy, nebo jsou malé?"

V kabině zavládlo zvědavé ticho. Někteří zmlkli, protože očekávali, co ještě Benny Randolf udělá z takové nesmyslné otázky, ostatní byli zvědavi, co na to odpoví Bishop. Po chvíli, která jim připadala jako věčnost, Bishop zvedl ruce. Jeho chování se úplně změnilo. Tvář mu zrudla. Byl zmaten a pociťoval rozpaky. "Dobře," řekl mírně. "Beru to. Máte pravdu. Už jsem se uklidnil." Na okamžik umlkl, pak dodal: "Mrzí mě to. Neměl jsem se nechat tak unést."

"Už se tím netrap." Benny ho plácl po zádech. "Jsme v tom všichni. Každý se bojí. Vsadím se, že únosci na to spoléhají. Kašlem na ně. Dejme hlavy dohromady. Je třeba něco udělat, bez ohledu na to, co s námi plánují." Několik lidí v kabině okamžitě začalo hlasitě podporovat návrh Bennyho Randolfa. Brzy se připojili další. Zanedlouho skoro každý ze sedmdesáti osmi cestujících letu 255 začal hlasitým jásavým projevem předvádět svou nově objevenou statečnost a odvahu.

"To je úžasné!" Benny mával rukama, když kolem něho sílily souhlasné výkřiky, jako by byl dirigentem nějakého pěveckého sboru. Zacupital tanečním krokem vpřed i vzad, aby pohledem obsáhl co nejvíce cestujících. "Vezměme rozum do hrsti!" křičel Benny. Najednou z toho byl neoficiální bojový pokřik ve válce, do které byli násilím odvedeni.

"Vezměme rozum do hrsti!" křičel spolu s ostatními vysoký muž s vousem. Zvedl se ze sedadla v druhé řadě, ale silný náraz turbulence ho téměř srazil zpátky na místo. Podařilo se mu však zachytit se opěradla. "Teď bychom především potřebovali panáka!" Vykročil opatrně směrem ke kuchyňce.

"Pane! Musíte zůstat sedět!" Laura zamířila k němu.

"Počkejte." Benny uchopil letušku za loket. "Já se o to postarám," zašeptal.

"Ale on nemůže být mimo sedadlo. Rozhodně ne při této turbulenci."

"Bude to v pořádku. Opravdu." Benny se odvrátil, aniž počkal na odpověď. Mávl na vysokého muže. "Jak se jmenujete?"

"Nat Grisby." Volnou rukou si pohladil vousy, gesto, kterým jako by je dával na odiv. "Jsem fotograf. Něco jako ten váš kamarád. Dělám nedůležité fotky!" Hlasitě se rozesmál svému slaboduchému žertu. Pár cestujících v kabině

se přidalo.

"Fajn. Myslím že máte pravdu. Potřebovali bychom se napít," řekl Benny. Z jeho hlasu se ozývala neskrývaná autorita. Jaksi se stalo, že Benny Randolf se stal mluvčím kabiny. Svižně vykročil. "Nechte mě, ať vám pomohu. Podáme jim něco k pití." Benny se ohlédl na letušku, která váhavě přikývla na souhlas, než se otočila, aby se vrátila do zadní části kabiny ke svým povinnostem. "Ale musíme se postarat, aby alkohol vydržel," řekl Benny Grisbymu zase žertovným tónem. "Bude se muset dávat na příděl."

"Samozřejmě." Grisby zamířil do kuchyně. Když došel za roh a byl mimo dohled cestujících, obrátil se k Bennymu. Jeho výraz zvážněl. "S tím mladíkem jste to provedl úžasně. Nepřišel jsem na nic lepšího, než že by potřeboval pár facek. A to by byla chyba."

"Ano." Benny přikývl. "Velká chyba. Pak bychom tady mohli mít opravdu paniku. Měl jsem štěstí."

"Jak jste věděl, co je třeba udělat?" Grisby vešel do kuchyně. Kuchyňka byla z větší části v troskách, ale podařilo se mu brzy objevit skříňku s alkoholem. Výbuch ji nepoškodil.

"Jsem mizerný muzikant. A hrál jsem ve spoustě mizerných klubů. Tam se člověk musí naučit zvládat opilce."

"Zdá se taky, že dovedete pracovat s lidmi, kteří jsou posedlí strachem."

"Asi jo." Benny se rozhlédl po kuchyňce. Tělo letušky, kterou zabila exploze, leželo u protější stěny. Bylo přikryto pokrývkou z letadla. Zpod přikrývky vytékal tenký pramínek krve, vedl podél kuchyňské příčky a mizel za aluminiovým obložením.

"Pozor na to tělo," zašeptal Benny Grisbymu.

"Ano. Já vím." Grisby opatrně obcházel kuchyňku. Držel se dál od těla, než bylo nutné. "Měli jsme štěstí, že se nestalo nic horšího."

"My jsme měli štěstí. Ona ne." Benny ukázal na obrys pod pokrývkou.

"Snad." Grisby si pohladil vousy, pak se sehnul a zvedl karton s láhvemi. Na jeho tváři se objevil ztrápený, smutný výraz. "Možná budeme ti šťastní," zašeptal chraptivě. "Ale to ukáže čas."

Země pod nimi se vyrovnávala. Ve srovnání s terénem, nad kterým letěli v Pensylvánii, nevypadala země dole o nic hůř než pořádně zmačkaná košile. Byly tam sice nějaké nerovnosti, ale žádná z nich nebyla větší než jen nepatrný hrbol vystupující ze země. Ještě než to Janet zjistila v rádiu, Drew OBrien podle vzhledu krajiny, ubíhající pod nimi, už poznal, že je to poloostrov mezi Marylandem a Delaware.

"Začínám chytat Salisbury," řekla Janet. "Příjem je tu o hodně lepší."

"Jistě. Podívejte se, jaká je to rovina." OBrien se pár vteřin díval na zemi po obou stranách. I když letěli sotva šedesát metrů nad zemí, řízení letu bylo teď o něco snadnější, protože kolem nebyly žádné kopce, do kterých by mohli narazit, žádné proměnlivé poryvy větru vyvolané terénem. OBrien to vítal s povděkem. Ruce ho bolely a záda měl ztuhlá ze strnulé polohy při manuálním řízení, které trvalo už půl hodiny. Byl také rád, že turbulence se zmírnila. Ale teď mu hlavou začaly proudit jiné myšlenky, začínal uvažovat o dalších problémech, které budou mít před sebou.

"Zpátky doleva, brácho," ozvalo se v reproduktoru. "Nepokoušej osud."

"Hajzl." OBrien pevně sevřel knipl DC-9, jako by se snažil přenést do něho svůj hněv. Pokaždé když slyšel hlas toho šílence z learu, ztuhl mu každý sval v těle. OBrien se rozhodl, že se pokusí držet letadlo ve stejné relativní poloze, jako předtím, pokud se mu to podaří.

"To je tvá poslední šance, hrdino. Jestli neuvidím špičku tvého křídla na pětce, zmáčknu knoflík. Hotovo? Jedna, dvě, tři..."

OBrien zatlačil regulátory dopředu a stočil letadlo prudce vlevo. Během několika vteřin se znovu zařadil do správné polohy.

"Výborně," zahlaholilo rádio. "Vidím, že zasloužíš Kříž za statečnost za svůj vstřícný přístup."

Muž v learu se hlasitě smál přímo do mikrofonu. "Ale už mě začíná unavovat pořád tě upozorňovat na tvoji příšernou techniku lítání ve formaci. Příště možná upoutám tvoji pozornost pověstným velkým třeskem."

OBrien znechuceně potřásl hlavou. "Asi to myslí vážně. Nemůžu už znovu riskovat."

"Dělal jste to úmyslně?" Janet naznačila gestem, co tím myslí. "Myslela jsem, že jste spadl přímo za ocas learjetu náhodou."

"Ne." OBrien se zhluboka nadechl. Původně se s ní nechtěl dělit o následující informaci, protože asi nic neznamenala. Ale zatím se projevovala jako dobrý partner v řízení letadla a snad bude nejlepší informovat ji o všem. "Když jsme přeletěli nad Chesapeake a terén se vyrovnal, přestali jsme mít problémy s kopci."

"To je fakt."

"Ale napadla mě další možnost." OBrien ťukl do rádiového výškoměru. Ukazoval neuvěřitelně nízko, necelých padesát metrů. Výška byla srovnatelná s patnáctým patrem nějaké úřední budovy - a podle běžných měřítek dost nízké. Co bylo horší, řítili se kupředu rychlostí rovnající se dvěma třetinám rychlosti zvuku. "Při takové výšce jsme pod rádiovými anténami v téhle oblasti."

"Ach Bože. Na to jsem nemyslela." Janet vrhla krátký pohled před sebe, ale neviděla nic než nekonečné plochy zemědělské půdy, křižované řadami ohrad, zčernalých a špinavých.

"Když jsme letěli před deseti minutami nad tou velkou dálnicí, napadlo mě podívat se na budovy státní policie na mezistátní silnici - které měly vztyčené antény. Mohli jsme se napíchnout na anténu."

"A proto jste se pokoušel zůstat přímo za learjetem?" Janet najednou pochopila jeho úvahy.

"Přesně tak. Chtěl jsem, aby ten grázl přestal dávat pozor. Kdybychom měli štěstí, narazil by čelně na věž a já bych měl dost času uhnout z cesty."

"Možná bych si měla sednout blíž. Abych se mohla dívat přímo dopředu."

"Není třeba. To je ztráta času. Při rychlosti, kterou letíme, nikdy neuvidíme stožár tak brzy, abychom se mu mohli vyhnout. Pravděpodobně bychom si ani nestačili uvědomit, že jsme do něho narazili." OBrien by normálně nemluvil tak otevřeně - zvláště s ženou - ale za tu chvíli, kterou s Janet strávil, začal získávat dojem, že přijme jakoukoliv pravdu. Byla jiná než většina ostatních žen, které kdy potkal. "Kromě toho," dodal OBrien, "myslím, že náš blázen si předem naplánoval celou záležitost až příliš dobře, než aby nás pustil dolů z oblohy. Zřejmě naprosto přesně prozkoumal cestu. Vymyslel to tak, aby na trase nebyly žádné stožáry. Aspoň si to myslím."

"Já taky." Janet ukázala na lear, který se houpal nahoru a dolů v dopoledních vzdušných proudech sotva čtyři sta metrů před nimi. "Kromě toho jsem přesvědčena, že ten chlap ví, co dělá."

OBrien se v duchu pousmál. Ta cizí žena zůstala natolik klidná, že je schopna vidět celou ironii jejich situace. Stali se závislí na vrahovi, aby zachránili své životy. OBrien si vzpomněl, že někde četl, že teroristé a únosci dětí se mění v přesvědčené spojence svých obětí, nebo alespoň tak působí. Jako v historii Patty Hearstové - až na to, že Drew OBrien zatraceně dobře věděl, co by dělal, kdyby mu ten šílenec v learu podal automatickou pušku.

"Asi nemůžeme nic dělat," řekla Janet.

"Ano." OBrien si uvědomil, jak je rád, že není v pilotní kabině sám, jakje šťastný, že má spojence. Nemohli dělat nic víc, než udržovat kurz a řídit se rozkazy z learu. "Říkala jste, že jste soukromá pilotka. Povězte mi o tom něco," požádal ji, aby uplynul čas, kdy se musel neustále potýkat s řízením letounu, aby udržel vnucenou formaci.

"Není toho moc." Janet se na křesle druhého pilota natočila, aby mu viděla do tváře. Uhladila si pár pramenů svých krátkých vlasů. "Vždycky se mi lítání líbilo. Myslela jsem, že bych ho mohla využít v práci."

"V jaké práci?"

"Pracuji s investicemi. Měla jsem velikášské představy o létání z místa na místo, abych mohla být u důležitých jednání. Když jsem pak začala s hodinami létání, zjistila jsem, že je nebetyčný rozdíl mezi řízením malého letadla jen tak pro potěšení a mezi jeho používáním pro dopravu v každém počasí."

"To je fakt." OBrienovy oči upoutalo něco po levé straně předního okna. Naklonil se dopředu a pokoušel se to zjistit.

"Zjistila jsem, že by trvalo roky - a to nemluvím o penězích - než bych získala navigační oprávnění, a pak..."

"Sakra!" OBrien bouchl volnou rukou o podstavec mezi křesly pilotů. "Mohlo mě to napadnout. Jak jsem mohl být tak pitomý!"

"Co?" Janet se také naklonila vpřed, ale připadalo jí, že před nimi se nic nezměnilo.

"Pobřeží!" Nevýrazná linie vzdáleného horizontu začínala dostávat tvar a rozměr, když se začala vynořovat z mlhy. OBrien pohlédl na kompas. "Tím směrem míříme přímo k moři! Panebože!"

Janet se podívala do mapy, pak na rádio, které vyladila.

"Jsme jižně od Ocean City v Marylandu." Zvedla oči. "Kam nás vleče?" Její hlas zněl polekaněji než kdykoliv předtím.

"Nevím." Náhlý nápad bleskl OBrienovi hlavou a působil tak, že sebou viditelně trhl. "Možná bychom mohli mít naději," vyslovil nahlas svou myšlenku a slova se z něj prudce hrnula. "Pláž. Mohl bych nouzově přistát na okraji vody." Daleko před sebou viděl OBrien linii oddělující moře od pevniny. "Je tam jemný písek. Pokud to spustím na okraj vody, není pravděpodobné, že bychom se vznítili."

"Pořád mi to připadá dost nebezpečné." Janet se napřímila a přejížděla očima pobřeží. "Musíme se rozhodnout. Vy se musíte rozhodnout. A rychle." Pláž už měli skoro pod sebou. Záplava bílého písku ubíhala kolmo k jejich směru letu. "Museli bychom se obrátit," řekla. Naznačila rukou, kterým směrem by se mělo letadlo otočit, aby se směr letu srovnal s pláží.

"Já vím." OBrien se kousl do rtu. Zahýbal kniplem v ruce a začal stáčet DC-9 podél pobřeží. Pokaždé zaváhal, pak rozhoupal křídla a změnil směr letadla o pár stupňů. Zůstával ve formaci s learem. Nouzové přistání. Jemný písek. Možná přemet. Nebo výbuch. "To nevypadá dobře." OBrien nechal poslední pláž pod nimi. "Příliš nebezpečné." Přesto věděl, co ho téměř přinutilo, aby to zkusil bez ohledu na nebezpečí. Vyhlídky na to, co mají ještě před sebou, byly příliš denervující. Pohled na nekonečný Atlantický oceán dodával jejich situaci další neuvěřitelný rozměr. Vůbec netušil, co má pilot learjetu v plánu.

"Kam s námi letí?" Janet došla ke stejnému závěru. "Tam už přece nic není. Jenom voda." V očích měla strach. Tázavě se podívala na OBriena.

"Možná že ne." OBrien si pohrával s kniplem, spíš aby měl záminku, proč jí okamžitě neodpovídá. "Myslím, že jenom nechce, abychom letěli nad pevninou," řekl konečně. "Aby vyloučil jakoukoliv možnost, že by nás někdo spatřil. Možná nás někde dál na jihu stočí zpátky k pobřeží."

"Rozumím. To dává smysl."

"Měla byste jít do kabiny k cestujícím a říct to některé letušce. Řekněte jí, aby na to upozornila. Cestující si brzo všimnou moře před námi." OBrien mávl směrem dozadu a začal si představovat zmatek, který nastane, až si lidé uvědomí, že letadlo míří na volné moře. "Rychle. Než se zase začnou zvedat*
ze sedadel."

"Už jdu." Janet se opatrně vysoukala z pilotního křesla. Když míjela OBriena, jemně se dotkla jeho ramene a pak vyšla z kabiny.

OBrien pokračoval v řízení letadla, ale jeho mysl začala zpracovávat jiné věci. Množství paliva. Při letu v tak malé výšce spalovali ohromné množství paliva. Zatím ho měli dost, ale brzo to začne být problém. Dalším faktorem může být počasí - čím dál poletí na jih, tím horší bude. OBrien se podíval před sebe ve směru, kterým letěli. Mraky se tam sbíraly a vytvářely souvislý pás oblačnosti. Brzo oblačnost klesne a začne pršet. Jestli poletí ještě jižněji, než se obrátí zpět k pevnině, budou mít co dělat s nízkými mraky, deštěm a větrem.

"Vzali to docela rozumně." Janet zase vylezla do křesla druhého pilota. "Kromě několika lidí má celá kabina dobrou náladu. Lidé chodí po kabině, mluví spolu."

"To jsou dobré zprávy." OBriena napadlo, jak dlouho jejich předstíraná statečnost vydrží.

"Ano." Janet nepřítomně kývla, pak vyhlédla z okna.

Oba se odmlčeli. Uplynulo několik minut, pak celá půlhodina. OBrien se obrátil k radaru letadla. Sledoval, že dešťová aktivita před nimi roste. První velké kapky deště narazily na okno DC-9. Brzy nato začalo soustavně pršet. Letová viditelnost se prudce snížila, už mohli vidět jen vodu pod sebou a bílý learjet vpředu. Turbulence, která poklesla, když opustili pobřeží, se při sílícím větru a dešti zase zvýšila.

Minula hodina. Pokaždé, když se OBrien pokusil promluvit rádiem s pilotem learu, byl rychle přerušen dalšími hrozbami, že použije bombu a vyhodí je do vzduchu. OBrien to nakonec vzdal a rozhodl se nechat rádiového vysílání. Uplynulo dalších třicet minut. "Měl jsem to spustit na pláž," mumlal OBrien. Teď ho mrzelo, že se nepokusil s letadlem přistát, dokud byla možnost.

"Nebuďte blázen. Neměl jste šanci. Udělal jste to jediné, co se dalo dělat."

"Možná." OBrien opět pohlédl na ukazatel paliva, stejně jako každou minutu v poslední půlhodině. Ukazatel se blížil spodnímu konci stupnice. To znamenalo, že budou moci letět ještě čtyřicet pět minut, ne víc. Bez zařízení pro navigaci nad vodou neměl možnost zjistit, jak daleko je země, ale OBrien byl přesvědčen, že to může kvalifikovaně odhadnout, byli daleko, hodně daleko.

OBrien si odkašlal. Odkládal vyřčení další věty, jak nejdéle mohl, ale teď věděl, že nemá jinou možnost. "Zbývá nám palivo tak na pětačtyřicet minut letu. Budeme muset nouzově přistát na hladině."

"Bůh s námi." Janetin hlas byl stažený, rozechvělý. Výhled z oken pilotní kabiny byl zamžen soustavným deštěm, ale přesto viděla, jak je moře rozbouřené. Při jejich výšce devadesát metrů byly detaily bělavých čepiček vln, zpěněné a rozhoupané přívaly vody, tou neděsivější věcí, kterou dosud viděla. V moři pod sebou spatřila tvář smrti. "Máme ještě nějakou nadějiî Můžeme přistát na hladině a dostat na vodu záchranné vory?"

"Jistě." OBrien se jí podíval přímo do očí, aby potlačil lež, kterou právě vyslovil, první vyloženou lež, kterou od počátku jejich únosu řekl. Na palubě DC-9 byly záchranné vesty, ale ne záchranné vory. Na takovém moři, jaké měli pod sebou, by je záchranné vesty chránily jen krátkou dobu. Neměli však jinou možnost, než zkusit to, bez ohledu na to, jak bude výsledek nejistý. Nouzové přistání na vodě, při kterém pořád ovládají letadlo, je přece jen lepší, než kdyby se zřítili dolů poté, co by jim motory vypověděly službu v důsledku nedostatku paliva. "Řekněte letušce, aby všechny připravila. Ať si nasadí záchranné vesty. A poučí každého, který východ má použít."

"Dobře." Janet se začala zvedat ze sedadla, ale najednou uslyšela klapnutí v mikrofonu rádia. Zastavila se. Bylo to znamení, že pilot learjetu začne zase vysílat.

"Vstávat, pánové," prohlásil hlas v rádiu. "Je čas to zabalit."

Co to znamená?" obrátila se k OBrienovi.

"Nevím. Počkejte. Je tam něco..." OBrien se naklonil na sedadle. Upíral oči na moře před sebou, za bílý lear. Na horizontu za clonou deště prosvítal temný stín. Bylo to jakési ohromné těleso spočívající na hladině a pohybovalo se pomalu doleva od místa, kam směřoval lear. Loď Její obrysy se zvětšovaly, podobnějako se záběr ve filmu rychle zaostřuje do detailu. "Podívejte se!" To bylo jediné, co mohl OBrien říci při pohledu na hrozivý šedivý gigant, který se rýsoval před letadlem.

Kapitán i Janet mlčeli, ohromeni tím, jak silueta letadlové lodě naplnila výhled z pilotní kabiny letu 255 Trans-American.

7

Letadlovou loď Yorktown měli přímo před levým křídlem, když Edward McClure stočil learjet do sevřené levé zatáčky, aby ho obletěl. Sáhl po mikrofonu a začal opět vysílat. "Tady máte letiště, frajeři. Chci, abyste udělali levotočivý kruh kolem letadlové lodě. Dávejte si pozor, ať vás to nesebere moc daleko."

"Neblázněte!" odsekl pilot letadla, sotva McClure uvolnil rádiový kanál pro jeho vysílání. "Je moc malá! Nemůžu dostat letadlo na palubu takové houpající se lodě!"

"Klid, kapitáne," vysílal McClure. Díval se, jak letadlo opisuje široký oblouk kolem lodě pod ním. Roztrhané mraky visely nízko, neustálý vítr zvedal vysoké vlny a čeřící se bílé čepičky, ale déšť už ustal. Podmínky byly přímo dokonalé pro to, co zbývalo udělat. "Vysvětlím vám, jak přistání provedete. Je to prověřené, nemusíte se vůbec bát."

McClure se téměř rozesmál svému absurdnímu prohlášení. I z výšky pouhých devadesáti metrů se letadlová loď zdála nesmírně malým cílem pro přistání jakéhokoliv letadla, což teprve tak velkého jako bylo DC-9. Přesto jeho výpočty jednoznačně dokazovaly, že to půjde.

"Pospěšte si. Dochází mi palivo," odpovědělo letadlo.

"Vím, kolik máte paliva. Odhadl bych ho ještě tak na třicet minut. Mám pravdu?"

Chvíli bylo ticho a pak se ozvala odpověď letadla. "Ano," přiznal OBrien. "Třicet minut- maximálně. Pospěšte si."

"To je víc než dost." McClure zápasil s kniplem learu, aby se udržel v pozici při neustálých poryvech větru. Letadlo zůstávalo přímo za ním a McClure musel chtě nechtě obdivovat pilotovu zručnost, když dokázal řídit ten veliký stroj tak elegantně a přesně v těchto nepříznivých podmínkách. "Děláte dobrou práci," vysílal McClure. "Vidím, že máte dost schopností, abyste to zvládl. Ale chci, abyste si napřed všiml dvou věcí. Napříč palubou letadlové lodě je napnuta síť. A kromě toho," pokračoval, když lear míjel znovu Yorktown, "vedle letadlové lodě na levé straně je

ponorka, asi čtyři sta padesát metrů od ní. Možná vidíte vyčnívat z vody její periskop."

"Moment."

McClure čekal a kapitán letadla zkoumal situaci dole. Zatím se McClure ohlédl na vedoucího nákladního oddělení, který byl stále upoután k zadnímu sedadlu learu. "Jak to jde tam vzadu?"

Dominick Trombetta neodpověděl. Ležel bezvládně v sedadle, s hlavou zakloněnou a ústy pootevřenými. Jeho tvář byla křídově bílá a mělce, rychle lapal po dechu.

"Neusnul jste?" křičel McClure.

Trombetta otevřel oči, pak se pomalu zvedl. "Pusťte mě," začal znovu naléhat a natáhl pravou ruku tak daleko, jak mu to dovolila pouta.

"Už to bude," McClure ukázal na letadlovou loď po levé straně, jako kdyby byli spolu na vyhlídkovém letu. "To je Yorktown."

Trombetta ho ignoroval. Bože, pomoz mi. Pomoz mi od toho šílence. Znovu začal tahat za pouta, ale veškerý výsledek jeho úsilí byl ten, že si ještě víc rozedřel zápěstí. Krev mu pomalu stékala po prstech dolů na béžový koberec.

"Dobře, dvě stě padesát pětko. Poslouchejte mě pozorně, vysvětlím vám, co s tím," řekl McClure, když začal znovu vysílat. "Ponorka má stejný panel jako já," pokračoval a pohlédl na malou krabici na sedadle druhého pilota. "A stejně jako já může odpálit bombu, takže vám doporučuji, abyste zůstali pořád v dohledu periskopu, jestli nechcete, aby někdo stiskl spoušť. A teď, co se přistání týče, uděláte to takhle."

Jak McClure viděl, Yorktown se začal otáčet doleva, přesně tak, jak očekával. "Loď se začíná stavět po větru. To vám dává k dobru pětašedesát kilometrů větru, plus rychlost lodě téměř padesát kilometrů za hodinu. Takže paluby se dotknete rychlostí o sto patnáct kilometrů nižší než normálně."

"To nestačí!" vykřikl pilot do rádia, sotva McClure uvolnil vysílací tlačítko. "Nechte nás letět k pobřeží. Můžu to složit na pustou pláž. Kde si řeknete. Jen ne tady. To není možné."

"Ale je." McClure se zamračil. S pilotem bylo víc potíží, než očekával. "Jsme moc daleko od pobřeží, tak ten nesmysl vypusťte z hlavy. Můžete si vybrat - loď, nebo žraloky." McClure se odmlčel, abyjeho slova měla patřičný účinek.

"K čemu je ta síť?" ptal se pilot.

"Správná otázka. Jsem rád, že začínáte spolupracovat." McClure pohlédl opět na Trombettu, jako by čekal na jeho souhlas, jako by vedoucí nákladního oddělení letiště byl účastníkem debaty. McClure stiskl znovu tlačítko vysílání. "Napřed vás chci upozornit na několik faktů, které by mohly být pro vás zajímavé. Spočítal jsem, že váha vašeho letadla při přistání bude třicet šest tisíc kilo. Co říkáte?"

"Ano. Přibližně." *

"Víte o tom, že současné letadlové lodě Spojených států mají v podstatě stejně velikou palubu jako loď pod námi a že moderní stíhačky F-14 mají maximální váhu třiatřicet tisíc kilo?" McClure na okamžik zmlkl, ale pořád držel tlačítko vysílání. "Co se týká relativních rozměrů, rozpětí křídel Grummanu F-14 je devatenáct a půl metru, zatímco vaše letadlo je jenom o osm a půl metru širší. Ale nejzajímavější informace jsou z historie." McClure stáhl prst z vysílacího tlačítka.

"To je šílenství! Nemůžu zastavit tohle letadlo na palubě té lodě!"

Šílenství.

"Poslouchej, ty pitomče, už mě sereš." McClure se ohlédl po letadle, které se otáčelo, aby zahájilo nový okruh nad dvě stě sedmdesát pět metrů dlouhou pohupující se palubou pod nimi. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Šílenství. Tak říkají všemu, co se vymyká běžným měřítkům, co přesahuje běžný způsob jednání. Tak také nazývali jeho bojové metody ve Vietnamu. "Dávej si radši pozor na hubu," vysílal McClure a zmocňovala se ho chladná zuřivost. Nechtěl se už nechat dál urážet od toho pilota, ať má na palubě náklad zlata, nebo ne. Ještě slovo a bude mít chuť zmáčknout tlačítko a nadělat z toho chytráka milion kousků.

"Co mi ještě chcete říct," pokračoval pilot a nutil se do neutrálního tónu. "Poslouchám."

"Dobře, to už je něco jiného," odpověděl McClure. "V roce devatenáct set šedesát tři námořnictvo Spojených států zkoušelo přistání dopravního letadla C-130 Hercules na letadlové lodi Forrestal. Jedno přistání bylo provedeno při více než pětačtyřiceti tisících kilogramech celkové váhy." McClure byl teď vzrušen a jeho hlas to dokazoval. Hercules má čtyři turbovrtulové motory a o dvanáct metrů větší rozpětí křídel než vy! Dá se to udělat! Můžete dostat ten váš kus železa na palubu!" McClure byl naprosto přesvědčen, že DC-9*
může s úspěchem přistát na palubě Yorktownu.

"Ale, ksakru, nemám přistávací hák!" řekl pilot letadla. Jeho hlas byl napjatý a rozzlobený, ale očividně si dával pozor na slova. "Nemohu se zachytit za lana na palubě bez háku! Kolové brzdy mě nezastaví dost rychle!"

"Proto je tam ta síť!" McClure se rozesmál do rádia. "To je naše pojistka."

"Tomu nerozumím." *

"To je jednoduché." McClure se bavil. Pohrával si svižně s řídicí pákou learu a neustále kroužil kolem Yorktownu, navzdory silnému větru a prudké turbulenci. "Na letadlových lodích mají alternativní systém pro případ, že přistávající letadlo má zlomený hák. K tomu slouží napjatá síť z ocelového pletiva. Přistanete do sítě. Zabrání, abyste sjel z paluby do moře."

"Víte určitě, že je dost pevná?"

"Samozřejmě, kruci. K tomu účelu je zkonstruovaná" McClura napadlo, jestli opravdu bude dost pevná. Síť by teoreticky měla být schopna zastavit DC-9 - zvláště v případě, když letadlo dosedne při tak nízké rychlosti díky

protivětru. Ale člověk nikdy neví, alespoň dokud se nepřesvědčí. Síť samotná mohla být stará a rozedřená, úchyty slabé, instalace nedbale provedena. Nedalo se dělat nic jiného, než vyčkat a přesvědčit se. Jestli letadlo projede přes ocelovou síť a spadne přes okraj paluby, může to znamenat definitivní konec celého jejich plánu. Ale nemělo smysl zabývat se nepříjemnými představami. "Víc vám už neřeknu," vysílal McClure. "Končím s vysíláním. Nezapomeňte, že ponorka může odpálit bombu, když odletíte z dohledu periskopu. Chystám se dolů za vámi. Nashle na Yorktownu."

"Počkejte."

McClure vypnul rádio, než se mohl pilot letadla dostat ke slovu. Nebylo už o čem mluvit a dalo se udělat jen jediné. McClure zapnul v learjetu autopilota, nastavil ho na běžný obrat doleva, pak si odepjal bezpečnostní pás a vylezl z pilotní kabiny.

"Co se děje?" zeptal se Trombetta. Seděl tak daleko vpředu, jak mu jeho pouta dovolovala. ťelo a lysou lebku měl pokryty krůpějemi potu. "Pusťte mě."

McClure neodpověděl. Místo toho sáhl za bufet a vytáhl otlučený starý kufr. "Promiňte," řekl mrtvému pilotovi upevněnému do levého sedadla pro cestující. "Nevadilo by vám, kdybyste to pro mě podržel? Díky." McClure položil kufr mrtvému muži do klína. Otevřel ho. Koutkem oka zpozoroval, jak Trombetta při pohledu na obsah kufru vytřeštil oči:

Co budete dělat?" tázal se nervózně Trombetta. Instinktivně tušil, že žádná odpověď nebude ta, kterou by chtěl slyšet.

"Bojím se, že se vás to netýká." McClure si svlékl hnědé sako a pečlivě ho složil na klín druhého mrtvého pilota. "Tohle mi podrž ty, frajere," prohlásil s úsměvem. Pak se obrátil zpátky ke kufru a vytáhl jasně žlutou záchrannou vestu. Oblékl si ji, pak sáhl do kufru pro další věc.

"Co to máte?" ptal se Trombetta: Věděl však velmi dobře, co to je.

"Padák." McClure si navlékl popruhy a utáhl je. "Pozvali mě na oběd." Natáhl se ke svému saku, z jedné jeho kapsy vytáhl svazek bankovek a z druhé revolver. Pak uložil hnědé sako zase úhledně na klín mrtvého pilota.

"Nestřílejte. Prosím." Trombetta couval, jak jen mu pouta a zakřivená stěna learjetu dovolily. Oči měl upřeny na temné ústí pistole.

"Já vás přece nezastřelím." McClure soucitně zavrtěl hlavou. Namířil pistoli směrem do přední části letadla. "Ale už opravdu musím jít. V ponorce mě čekají na oběd."

Ne!"

"Ano."

McClure chytil za kliku learu, otočil jí, pak stlačil páku dolů. Dveře se rozlétly. Kabinu naplnil ohlušující rámus. Vítr a dunivý rachot motorů se spojily a vytvářely něco, co by se dalo nazvat pevnou zvukovou kulisou. Vlhký, chladný vzduch zvenku soustavně likvidoval pečlivě seřízené klimatizované ovzduší v malé elegantní kabině a vháněl do ní nepříjemný chlad. McClure nedbal na nepohodlí, které přinášel mrazivý vítr, a zajistil dveře learu v otevřené poloze. Pak se otočil k Trombettovi.

Trombetta začal nesmyslně křičet, ale jeho slovům nebylo rozumět. Neustále trhal pouty, ta však byla pevně ukotvena k opěře sedadla. Trombetta se vrávoravě postavil a volnou ruku natáhl k McClurovi stojícímu u otevřených dveří. Ale vzdálenost mezi nimi byla příliš veliká a Dominick Trombetta nedosáhl na muže, po kterém tápal.

McClure se otočil ke kabině zády. Vykoukl z otevřených dveří, zaclonil si oči proti bodavému větru a sledoval dráhu, kterou lear opisoval při ve svém neustálém kroužení kolem Yorktownu. Když zase opsali celý kruh, McClure se obrátil k pilotní kabině learu. Pečlivě zamířil pistoli.

Vypálil v rychlém sledu tři rány směrem k spodní části panelu pilotní kabiny. Výstřely byly dost hlasité, aby je bylo slyšet i přes nesnesitelný hluk v kabině, a Trombetta při těchto zvucích podobných výbuchu prudce uskočil dozadu. McClure vyhodil pistoli z otevřených dveří. Pak, aniž se podíval zpátky do kabiny, přistoupil k východu. Když se přesvědčil, že lear je ve správném místě, Edward McClure bez váhání vyskočil ze dveří. Zmizel dřív, než si Trombetta vůbec uvědomil, k čemu se vlastně chystá.

Trombetta ze sebe vydal prudký zoufalý výkřik, když si uvědomil, že zůstal v learu sám. Ale když letadlo začalo měnit směr letu, Trombettu zachvátil nový strach, tak ohromný, že se vzpamatoval. To ne! Autopilot nepracuje. Autopilot! McClure rozstřílel autopilota!

Lear se začal kymácet ze strany na stranu, jak jím turbulence zmítala od jednoho vzdušného proudu ke druhému. Nos letadla začal mířit vlevo dolů, ale než se dostal dál, náhlý poryv ho vrhl prudce nahoru a doprava. Lear, nikým neřízený, se otáčel dopředu a dozadu v náhodných, křečovitých pohybech.

Zbavit se pout. Trombetta viděl děsivé podrobnosti situace, kterou měl před sebou a jeho mysl začala pracovat rychlostí blesku. Zbavit se pout. Za každou cenu. Trombetta sebou hodil na druhou stranu kabiny, tak daleko, jak ho pustila pouta. Ucítil, jak mu praskla kost v zápěstí pod nárazem nepoddajného kovového náramku, který ho věznil, ale nedbal na bolest. Zbavit se pout. Za každou cenu. Malá kabina learu ho uzavírala v sobě jako rakev. Udělat něco. Bože, pomoz mi! Trombetta si nebyl jist, jestli by dokázal řídit letadlo, ale věděl určitě, že zemře, když se o to nepokusí. Napřed by se musel dostat do pilotní kabiny, pak řídit letadlo tak, aby ho dostal nahoru, a nakonec s ním zamířit směrem k pobřeží. Nějak by s learem nouzově přistál. A pak by odtamtud odešel... Ale nic z toho nedokáže, pokud si neuvolní pravou ruku. Trombetta se natáhl tak daleko, jak to bylo možné. Pravé zápěstí ho pálilo sžírající bolestí, ale pořád bolest ignoroval a napínal na maximum každý sval svého těla. Pokoušel se dosáhnout do bufetu a vyhledat nůž. Uříznout si pravou ruku. Uříznout ji. To je jediná možnost.

Ale bez ohledu na to, jak usilovně se o to pokoušel, pořád byl pár desítek centimetrů od uzavřených dřevěných dvířek. Lear divoce vyhazoval a Trombetta byl vržen k boční stěně. Hlavou tvrdě narazil na laminátový panel a téměř ztratil vědomí.

Potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, pak se rozhlédl. Piloti. Natáhl se zase dopředu. Bolest ve zlomeném zápěstí byla ted tak krutá, že začal křičet, ale nepřestal se naklánět, co mohl nejvíc, k bližšímu z mrtvých pilotů. Trombetta uchopil muže za klopu a táhl jeho bezvládné tělo k sobě, tak daleko, jak mu to umožnil zapnutý bezpečnostní pás. Začal prohledávat jeho kapsy. V jedné z vnitřních kapes saka našel malý kapesní nůž.

Otevřel jemné ostří malého nožíku. Bez váhání začal odřezávat vlastní zápěstí. Jeho křik, způsobený neuvěřitelnou, nesnesitelnou bolestí, byl přehlušován strhujícím řevem z otevřených dveří learu. Trombettovi se podařilo zabořit nůž do zápěstí velmi hluboko a jeho trhavé pohyby způsobily, že krev a odřezané kousky kůže a kostí létaly na všechny strany.

Ale než se dostal až k nervovým zakončením, čepel kapesního nože se zlomila a odlétla někam dozadu. Nelidská, šílená bolest, kterou si způsobil, a neustálé divoké obraty learjetu ho srazily na kolena. Je konec, definitivní konec. Trombetta zvedl hlavu a pohlédl na sedadlo před sebou.

McClurovo sako. Hnědý kabát ležel na klíně mrtvého pilota. Sáhl po něm a přitáhl si sako k sobě. Volnou rukou začal zoufale hledat další nůž nebo něco jiného, co by mu pomohlo odříznout ruku a osvobodit se. Bože. Prosím. Dej, abych něco našel. Trombetta prohledával každou kapsu, ale nebylo v nich nic, nic kromě papírů. Právě chtěl sako odhodit stranou,když stiskl ještě jeho boční kapsu. Uvnitř něco nahmatal. Něco malého, kovového. Byl to klíč.

Trombetta sotva mohl ovládat ruku, aby sáhla dovnitř a vytáhla klíč. Opatrně. Turbulence learjetu znovu stoupla a téměř způsobila, že mu klíč vypadl ze zkrvavených prstů. Pomalu.Klidně. Vyhlédl z bočního okna a uviděl pod sebou oceán v podivném úhlu. Už není čas. Chvíli tápal klíčem, než se mu konečně povedlo zastrčit ho do zámku lesklých pout. Otočil jím.Pouta se rozevřela. Trombettovo zápěstí bylo volné. Seděl na podlaze o okamžik déle, než bylo nutné, než si vůbec uvědomil, že se mu podařilo zbavit se pout. Pak jeho pozornost upoutalo náhlé zvýšení hluku a tlaku větru přes otevřené dveře. Trombetta se obrátil, zvedl se na nohy a vrávoral do pilotní kabiny.

Pohled předním oknem pilotní kabiny byl děsivý. Před learem nebylo nic než voda. Trombetta byl téměř paralyzován strachem. Rychle. K řízení. Zabránit pádu. Přinutil ztuhlé svaly k činnosti. Natáhl se přes prázdné sedadlo pilota a uchopil knipl. Zvednout to: Zabránit pádu!

Každým úderem jeho srdce se hladina rozbouřeného moře přibližovala a vyhlížela hrozivěji - a přesto od ní nemohl odtrhnout oči. Jak lear dál nekontrolovaně klesal, začal rozeznávat všechny podrobnosti. Mezi mohutnými vlnami bylo vidět temné bezbarvé skvrny, do výhledu se dostávaly lámající se vlny, zvedaly se vířivé proudy, a v místech, kde se vlny převalovaly jedna přes druhou, se objevovaly zpěněné bílé čepičky. Zvednout se! Teď! Trombetta prudce trhl za knipl, jak nejvíc dovedl.

Bílý lear začal měnit směr letu. Ale rychlost klesání byla příliš velká, když se letadlo řítilo střemhlav dolů. Přední část learu tak tak minula vodu, ale ocas štíhlého letounu projel hřebenem vlny. To mělo dost velké brzdící účinky, které způsobily, že letadlo ve vzduchu na okamžik zaváhalo, jako kdyby se nemohlo rozhodnout, kam má zamířit. Záplava vody na hřebenu příští vlny tvrdě narazila na bílý podvozek, což znamenalo zvrat, který v tomto mrtvém bodě rozhodl. Lear zamířil dolů.

Nos stroje klesal, až se konečně zachytil o vlnu. Když se přední část ocitla ve vodě, lear udělal přemet a začal se rozpadat. Nejprve se zlomilo levé křídlo, pak následovalo pravé a ocas. Trup - jeho vzadu namontované dvojité proudové motory už zhasly v důsledku nasávání nadměrného množství slané vody - se dál zanořoval do moře. Rozbité tělo Dominicka Trombetty a těla dvou mrtvých pilotů byla rychle unášena pod hladinu, stále uvnitř bílého trupu, a spočinula spolu s ním v temných a poklidných hlubinách na dně oceánu.

Kapitán Drew OBrien mohl sotva věřit svým očím, když spatřil v otevřených dveřích learjetu muže. "Podívejte!"

"Kde?" Janet poposedla na svém křesle a sledovala jeho nataženou ruku. "Padák," řekl OBrien, když sledovali bílý hedvábný klenutý květ nad rychle klesající siluetou...

"Už chápu. Toje taky součást jeho plánu."

"Určitě." OBrien zavrtěl s odporem hlavou a zamířil s letadlem do dalšího kruhu nad letadlovou lodí. "Ten hajzl. Měl bych ho sundat."

"Nezapomínejte na ponorku."

"To je fakt." OBrien věděl, že by mohl snadno toho šílence zabít, kdyby do něho vrazil křídlem DC-9, ale ničeho by tím nedosáhl. Nesmyslný čin, možná dokonce tragický. Jestliže ponorka mohla odpálit bombu - a museli předpokládat, že to je pravděpodobné - pak by ten šílený maniak mohl pristát na vodě a uplavat krátkou vzdálenost k ponorce beze strachu nebo obav z nich. Nedalo se nic dělat, ten sabotér měl zajištěny všechny strany, plánoval všechny eventuality. "Co se stalo s learem?"

"Myslím, že se zřítil. Směřoval na východ a rychle klesal, ale zmizel z dohledu, ještě než jsem si všimla, že by narazil na hladinu."

"Dobře." OBrien se rozhlédl po přístrojovém panelu, pak se znovu podíval dolů. Muž z learu dosedl na vodu, odepjal si padák a začal plavat k vyčnívajícímu periskopu. "Zdá se, že ponorka se chystá ho naložit."

"Ano." Janet sledovala, jak se ponorka zvedá k hladině a její černý trup se pomalu vynořuje nad vlnami. Muž ve žluté záchranné vestě se vyškrábal na palubu a rychle zmizel v útrobách mohutné palubní nástavby ponorky. O pár chvil později velká záplava bublin po obou stranách ponorky kolem trupu potvrdila, že ponorka začala zase klesat. Janet se obrátila k OBrienovi.

"Co budeme dělat?"

Kývl na ukazatele paliva. "Za dvacet minut budou nádrže suché jako troud." OBrien začal další oblet kolem lodě. Ukázal na ni. "Ta paluba je jediným možným místem přistání při množství paliva, které nám zbývá. Nemáme jinou

možnost."

"Počkejte!" Do kabiny vrazil James Westcott. "Mluvil jsem s cestujícími." Westcott prudce oddechoval a ve tváři byl celý rudý. "Nemyslíme si, že byste se měl pokoušet o přistání s tak velkým letadlem na palubě letadlové lodě. Bylo by to velké riziko. Všichni se na tom shodli." Westcott se opřel o pažení v zadní části pilotní kabiny, aby jím nezmítala turbulence.

"Kecy," řekl tiše OBrien. Na okamžik pohlédl na muže, než se jeho oči vrátily k palubním přístrojům. "Tím chcete říct, že vy a jeden nebo dva další jste navykládali všem ostatním, že existuje nějaká další možnost."

"Ale počkejte okamžik, kapitáne. Všichni, se kterými jsem mluvil..."

"Zřejmě jste neposlouchal moje poslední oznámení cestujícím. Neznáte fakta." OBrien ťukl na ukazatel paliva. "Podívejte se na ručičku. Za patnáct minut nám dojde palivo."

"A co bomba?" zeptala se Janet. Pokusila se promluvit co nejklidněji, i když měla chuť začít křičet na toho idiota, který jen zbytečně zdržoval. "Ponorka odpálí bombu, když jí zmizíme z dohledu periskopu."

Westcott pokrčil nos, zhluboka se nadechl, a pak se chytil příčky, aby udržel rovnováhu. "Hodně cestujících si myslí, že je to bouda." Začal používat ten typ nepřímé, mlhavé formulace, která mu nejvíc vyhovovala.

"Kecy," řekl OBrien hlasitěji než předtím. "Není to tak, že si myslíte, že ti lidé dole blufují, vy si jenom přejete, aby blufovali!" Hlas se mu zvyšoval, ale pozornost byla pořád zaměřena na pohled z okna. "Zatraceně dobře si zapamatujte, že neudělám žádné rozhodnutí založené na představách. Ti lidé pod námi jsou vrazi. Možná je to pro vás nepříjemné zjištění, ale je to tak. Nemáme jinou možnost."

"Takže chcete převzít plnou zodpovědnost za výsledek toho přistání?" zeptal se Westcott pevným, hrozivým hlasem. "Chci jen, aby to bylo naprosto jasné."

"Je to naprosto jasné." OBrien si setřel z čela pot. "Bude to nejtěžší přistání v mém životě, ale máme alespoň nějakou šanci, když se nám to povede."

"Povede se to. Vy to dokážete," řekla Janet.

OBrien sijí nevšímal. "Ale pokus uniknout je sebevražda. I kdyby ten šílenec v learu blufoval a neměli jsme už na palubě další bombu, nemáme dost paliva, abychom mohli někam letět. Museli bychom dosednout na vodu. A nikdo neví, kde jsme, nebudou vědět, kde nás hledat."

"To všechno je vaše chyba," rozzlobeně odsekl Westcott. "Měl jste se pokusit přistát, dokud byla příležitost. Měl jste najít způsob, jak se s někým spojit rádiem." Westcott chtěl ukázat na číselníky a tlačítka na centrálním panelu, ale v důsledku trhavé turbulence nebyl schopen odlepit se od pažení.

"Neměl byste se radši vrátit?" Janet hleděla chvíli na Westcotta a pak se zas podívala na OBriena. "Kapitáne, nechcete, aby předal další zprávu letuškám?"

"Řeknujim to sám." OBrien stočil letadlo do dalšího obratu, pak zapnul autopilota. Obrátil se k Westcottovi. "Slyšel jste pane. Tak už sakra vypadněte. A zadek si přilepte k sedadlu. Myslím, že byste se měl především starat o něj."

"Něco takového odmítám."

"Vypadněte." OBrien se odvrátil a vytrhl mikrofon palubního rozhlasu. Odkašlal si, pak si přiložil mikrofon ke rtům a stiskl knoflík. "Hovoří k vám kapitán. Pravděpodobně jste viděli pilota learu vyskočit padákem a nalodit se na ponorku. Pro nás se tím nic nezměnilo. Nemáme jinou možnost, než poslechnout jeho příkazy. Chci přistát na letadlové lodi. Přistání bude samo o sobě tvrdé, ale jsem přesvědčen, že se nám podaří." OBrien cvakl tlačítkem vysílání a na okamžik zavřel oči.

"Měl byste říct víc," zašeptala Janet.

"Já vím." Už tak dost lhal, ještě další lež nebude znamenat žádný rozdíl. Znovu stiskl tlačítko pro vysílání. "Když jsem přestal hovořit, chtěl jsem, abyste se na to všichni začali psychicky připravovat. Jakmile se letadlo zastaví, opusťte ho prosím rychle, ale spořádaně." OBrien neřekl nic o možnosti, že by sjeli z paluby do vody - pokud by letadlo sklouzlo do moře, nic z toho, co teď řekl, by už neplatilo. Vyhlídky by byly asi takové, že by všichni skončili na dně. OBrien stále tiskl palec na tlačítko palubního rozhlasu, ale už nevěděl, co by řekl. "Hodně štěstí, dodal konečně a trochu ho zamrazilo při zvuku tak znepokojujících slov."

"To nebude štěstí," řekla Janet, jako kdyby četla jeho myšlenky. "To budou vaše schopnosti. Určitě." Pohlédla na OBriena a pokusila se o úsměv, ale svaly v obličeji ji neposlechly. "Dokážete to," řekla, ale s podstatně menší
přesvědčivostí, než zamýšlela.

"Jistě. Žádný problém." OBrien se rozhlédl po pilotní kabině, pak se podíval na Janet. "Být v přední linii není při havárii zrovna nejlepší."

"Nebudeme havarovat. Přistanete normálně."

"Jasně." OBrien si přejel jazykem vysušené rty. "Měla byste jít do kabiny pro cestující." Ukázal dozadu.

"Ne. Zůstanu tady. Mohl byste potřebovat pomoc."

"Jak chcete." Pokrčil rameny, ale byl rád, že se rozhodla zůstat. Tohle přistání bude nejobtížnější věc, kterou kdy dělal, a kdyby zůstal v pilotní kabině sám, bylo by to asi ještě horší. OBrien vypnul autopilota, pak sáhl po ovladačích, které aktivovaly přistávací klapky a podvozek. Začal se obracet tak, aby srovnal letadlo s houpající se letadlovou lodí a dlouhou bílou brázdou zčeřené vody která zůstávala za ní.

"Jdeme na to," řekl OBrien až příliš tiše, než aby ho bylo slyšet.

Paul Talbot odkopl střepy rozbitého šálku a přistoupil k okenní římse na můstku Yorktownu. Natáhl krk, aby sledoval červenobílé letadlo při jeho dalším obletu kolem letadlové lodě, pak zvedl k očím dalekohled a zadíval se na

ponorku. Muž v žluté záchranné vestě - zcela jistě McClure - se už dostal na palubu a ponorka se zase začala zanořovat. Když se tak díval, voda se převalovala přes černý trup, až nakonec zůstal viditelný jen stožár periskopu. Letadlo. všemohouci Bože. Když Talbot poprvé spatřil letadlo letící ve formaci za malým learem, pohled byl tak šokující, že mu vyklouzl z ruky šálek s kávou a rozbil se na podlaze. Přestože sledoval obě letadla už několik minut, pořád nemohl uvěřit tomu, že je to skutečnost, že vidí skutečně dva letouny - a jedno z nich je dopravní letadlo!

Talbot se znovu podíval do triedru a přejížděl obzor ve směru za pravobokem, až objevil letadlo při jeho kroužení. I na tak ohromnou vzdálenost se letadlo zdálo příliš veliké, než aby mohlo přistát na palubě Yorktownu. Talbot zaostřil pohled, aby mohl jasně přečíst nápis na boku trupu, až letadlo poletí kolem. Letecká společnost Trans-American. To bylo neuvěřitelné. McClurovi se nějak povedlo přimět pilota, aby ukradl dopravní letadlo a pokusil se přistát na palubě letadlové lodě. Talbot odložil dalekohled a nevěřícně zakroutil hlavou. Napadlo ho, kolik asi McClure pilotovi zaplatil za ten kousek.

Teď už chápal, proč bylo nutné napnout přes palubu Yorktownu sít. Bez ní by letadlo nebylo schopné zastavit a spadlo by z paluby. I tak se mu vyhlídky na úspěch zdály nevalné. Padáky. Dvě letadla. McClure mi o tom neřekl. Talbot nervózně přejížděl rukou po šedivém okenním rámu. McClure neřekl nic o tom, jaký typ letadla má v úmyslu ukrást pro dopravu zlata na loď. Neřekl nic o seskoku padákem z druhého letadla, ani o jeho pádu do moře. O tom všem se měl zmínit.

Talbot začal uvažovat, co mu McClure ještě neřekl, jaké další podrobnosti této šílené akce ještě vynechal nebo překroutil, on i ta jeho banda zlodějů. Talbot znechuceně zavrtěl hlavou. Nemůžu se toho účastnit. Nemůžu jit do toho s těmi maniaky. Talbot znovu přiložil k očím triedr. Letadlo letělo asi jeden a půl kilometru od zádi lodě a začalo se k němu zase přibližovat. Ale tentokrát letělo jinak. Místo aby se široce otočilo do dalšího kruhu, mohutné červenobílé letadlo napřed srovnalo kurz a pak sledovalo brázdu za lodí. Talbot viděl v triedru spuštěný podvozek letadla a vysunuté klapky. Usoudil, že tentokrát se pilot chystá k přistání.

Talbot přistoupil k ovládání motorů a vyžádal si jejich plný výkon. Po několika vteřinách se ozvala odpověď a on ucítil nápor stoupající energie, když motory Yorktownu zvýšily výkon, aby ze sebe dostaly všechny síly. Talbot zkontroloval směr větru - pořád vanul od přídě ve směru dráhy. Byl spokojen, že udělal všechno, co mohl, aby pomohl pilotovi letadla dostat se dolů a zastavit. Z tohoto hlediska bylo vše v naprostém pořádku.

"Hodně štěstí," řekl Talbot hlasitě. Jeho hlas se rozléhal prázdnými prostorami lodního můstku. Znovu sáhl po triedru, ale místo toho, aby si ho přiložil k očím, odložil ho nakonec stranou. Letadlo bylo už tak blízko, že bylo dostatečně viditelné i bez něho.

Klid. Talbotovi se sevřel žaludek. Stál neschopen pohybu v zadním konci opuštěného můstku, oči upřeny na zběsilé, trhavé pohyby letadla, které se blížilo k prodloužené zádi " Yorktownu. "Zvedni křídla. Drž je." Talbot se začal otáčet v nesmyslném pokusu pomoci držet rovinu křídel letadla. Nevěděl mnoho o přistání letadla na letadlové lodi, ale moc dobře, věděl, že pilot se musí držet roviny lodě a udržet směr, aby se mu to povedlo. "Drž to. Drž to pevně." Turbulence vzrůstala a stříbřitá křídla letadla se zběsile kymácela ze strany na stranu. "Opatrně. Sleduj záď. Zvedni to."

Talbotovi poklesla čelist. Vydal zděšený výkřik, když si uvědomil, že letadlo kleslo příliš nízko. Bylo ted pod úrovní paluby. "Zvedni to!" řval Talbot. "Zvedni to!"

Jako by ho pilot slyšel, oba zadní motory letadla začaly vypouštět dlouhý oblak nadýchaného černého kouře. Talbot viděl, že pilot zvýšil výkon motorů - ale zdálo se, že pozdě. Bůh jim pomáhej. Talbot chtěl zavřít oči, aby neviděl tu katastrofu, ale zjistil, že nemůže. Jako v hrůzném vidění sledoval, jak hlavní podvozek letadla - sahající dolů jako dvě tápající ruce - se chystá narazit do zadní hrany paluby Yorktownu. "Ne!"

Jaksi se stalo, že pneumatiky minuly okraj paluby doslova o centimetry. Letadlo se pak začalo prudce přibližovat. Prolétlo kolem můstku Yorktownu sotva deset metrů od něj jako obrovská rozmazaná skvrna tvarů a barev, řev jeho obrovských motorů odnášel z můstku všechno, co nebylo připevněno, a pach kerosinu se mísil s vůní moře a mrazivým dechem větru.

V oknech se objevily tváře! Na palubě letadla jsou lidé! Talbot zvedl dalekohled a rychle jej namířil, ale letadlo ho minulo příliš rychle a bylo v takovém úhlu směrem k můstku, že vnitřek nebylo vidět. Přesto si byl Talbot jist tím, co zahlédl. Lidé v kabině letadla - tam, kde neměl být nikdo!

"Zůstaňte na místech - v havarijní poloze!" Letuška Carol Feyová pronesla svou výzvu do zadního mikrofonu palubního rozhlasu tak klidně, jak dovedla. "Velmi brzy se znovu srovnáme pro další přistání - prosím zůstaňte v havarijní poloze!" Carol odložila mikrofon do držáku, ale ruka se jí třásla tak zoufale, že téměř nedokázala upevnit zajišťovací svorku. Nakonec se jí to podařilo.

Carol pohlédla do uličky letadla ze svého místa v zadní části kabiny pro cestující. Všechno se znovu uklidnilo a většina lidí si už opřela hlavu. To byla vítaná úleva po výbuchu zděšených výkřiků, které naplnily kabinu před několika okamžiky spontánní, nakažlivá vlna strachu zachvátila všechny ve chvíli, kdy se motory letadla rozběhly na plný výkon a oni prudce přeletěli palubu letadlové lodě. Loď sama byla už tak blízko, že vypadala jako rozmazaná skvrna, jako surrealistické plátno znázorňující čistý pohyb.

Lucy, prosim, pomoz nám. Když Carol Feyová spočinula s hlavou na klíně v poloze pro nouzové přistání, začala se modlit k mrtvé letušce. Dívčino mrtvé tělo zůstalo ležet na podlaze přední kuchyňky, ale Carol v srdci věřila, že se Lucy na ně dívá - že s nimi cítí a že jim podá pomocnou ruku z onoho světa. Lucy, zůstaň s námi. Pomoz nám přežít.

Paul Talbot sledoval hypnotizován, jak DC-9 těsně minulo loď a začíná opisovat kruh, aby se znovu přiblížilo. McClure. Když mu to jméno přišlo na mysl, Talbot prudce hodil dalekohledem přes lodní můstek. Dalekohled s třeskotem narazil do panelu nedaleko kormidelního kola. "Ty hajzle," řekl hlasitě Talbot, když si začal plně uvědomovat,

kolik mu toho nalhal, jak ho zneužil. McClure mu řekl jen to, co mu vyhovovalo, aby ho získal pro svůj šílený plán. McClure přísahal, že nikomu nehrozí nebezpečí, že se to bude týkat jen lidí, kteří se s ním dohodli o své vlastní vůli. To všechno byla sprostá lež. Letadlo, které kroužilo kolem Yorktownu, bylo dopravní letadlo! Byl to únos!

Talbot se naklonil ke kapitánskému křeslu na můstku Yorktownu. Zabořil tvář do dlaní a zasténal. Hlavou mu vířily stovky otázek, tisíce protichůdných možností, miliony výčitek. Paul Talbot konečně stáhl ruce z obličeje, právě v okamžiku, kdy se letadlo připravovalo na další přistání.

"Bůh jim pomáhej!" Talbot couvl na zadní konec můstku, aby byl co nejblíž místu dosednutí letadla. "Drž to pevně. Drž rovinu křídel!" prosil Talbot. Letadlo bylo vzdáleno něco přes kilometr, srovnáno s palubou, podvozek a klapky mělo spuštěny, nosem mířilo nahoru. Zdálo se, že letí pomaleji než poprvé, ačkoliv kupodivu vypadalo, že je pevněji ovládáno, že je lépe připraveno na přistání. Klid. Jen tak dál.

Osm set metrů. Nápor větru rozhoupal křídla letadla, ale pilot rychle ztlumil oscilace a srovnal stroj podél brázdy lodě...

Čtyři sta metrů. Motory začaly vypouštět víc kouře, vydávat víc energie.

Poslední stovky metrů k zádi. Talbot se zhluboka nadechl a zadržel dech, když sledoval, jak červenobílé letadlo míří k okraji paluby Yorktownu. Kola předního podvozku, pak hlavní kola minula okraj asi o metr. Pneumatiky hlavního podvozku tvrdě narazily na Yorktown. Když se Talbot díval, podvozek letadla na pravé straně upadl, rozpadl se, jako by byl jen z plastické hmoty. Ocelová konstrukce se utrhla i s kolem, odrazila se od letadla a směřovala k pravému boku lodě. Špička křídla dopadla na palubu a začala klouzat po asfaltovém povrchu. V pomalém pohybu se trup letadla začal otáčet stranou. Mířil přímo k palubní nástavbě letadlové lodě.

"Jeď s tím rovně!" křičel Talbot ze všech sil.

Ale ještě než se letadlo dokymácelo k masivní palubní nástavbě Yorktownu, odtrhl se i levý podvozek. To způsobilo, že se letadlo začalo otáčet doleva. "Vyrovnej to!" snažil se Talbot přeřvat kvílení proudových motorů. Z místa, kde se třel trup letadla s palubou, létaly jiskry a valil se kouř. Ale povrchové tření podstatně zpomalovalo pohyb letadla. Když nos letadla narazil do drátěné palubní sítě, jeho rychlost už výrazně klesla.

Ať se nerozpadne. Prosim. Letadlo se zabořilo do sítě. Pomalu pokračovalo v pohybu vpřed. Okamžik předtím, než se začalo zdát, že letadlo nezastaví a převrhne se přes okraj, síť ho odrazila. Letadlo náhle trhavě zastavilo, s křídly drhnoucími o letovou palubu, odtrženými klapkami a podvozkem, nos zamotán v ocelovém pletivu bezpečnostní sítě.

Zastavilo! Prvních pár metrů letadla Trans-American přečnívalo nebezpečně přes zkosený okraj paluby, ale zbytek letadla bezpečně stál na asfaltu. Proudové motory zmlkly, a dokonce i kouř, který předtím vycházel zpod podvozku, už zmizel. Nevznítilo se. Díky Bohu. Paul Talbot se opřel o boční stěnu můstku v naprostém vyčerpání. Začal zhluboka dýchat, aby se uklidnil. Než měl sílu se pohnout, uviděl Richarda Yanga a jeho sebranku vyběhnout na palubu. Vrhali se směrem k letadlu s puškami v rukou. Rychle obklopili kabinu a začali shánět do houfu cestující, kteří sjížděli havarijními skluzy na palubu letadlové lodě.

Paul Talbot zavřel oči. Byl v naprostém šoku z obratu událostí, když si uvědomil, čemu napomáhal. McClure. Ten sprostý podvodník. Nic z toho, co řekl Talbotovi, nebyla pravda. To nebyl jen komplikovaný plán, jak dostat do rukou náklad zlata, to bylo něco mnohem odpornějšího. Paul Talbot si vůbec nedokázal představit, co to všechno znamená, nedovedl si představit, co bude dál.

8

Svítivě oranžový golfový míček se pomalu koulel přes papíry na stole, když ho kapitán Dwight Martin rozkutálel z jedné strany stolu na druhou. Po chvíli ho zastavil a znovu míček zkoumal, palcem lehce přejížděl po důlkovaném povrchu tvrzeného materiálu. Toužil dostat se na hřiště, aby vyzkoušel nové svítivé míčky, které mu koupila Gloria. Něco mu říkalo, že tento oranžově zbarvený míček sníží aspoň o dva body jeho hendikep. Možná i o víc. Martin zvedl oči od desky stolu a pohlédl přes místnost. "Už byla předpověď počasí?"

"Právě začíná." Nadporučík Ted Nash se hrbil nad dálnopisem a čekal na poslední odstavec, až se dokončí tisk. Když bylo hotovo, na co čekal, vytáhl papír, pak se otočil a nedbale kráčel přes místnost. Věděl moc dobře, jaká byla poslední zpráva o počasí, a neměl v úmyslu vzrušovat se něčím tak bezvýznamným.

"Díky." Martin sebral zprávu a rychle přejel očima patřičné odstavce. "Zatraceně," zaklel mírně. Zjevně si vybral špatný den, když si vyměnil směnu s Rittenhousem. "Zítra bude pršet. Níže tu bude do půlnoci."

"Přesně tak." Ted Nash měl na obličeji prázdný výraz. V jeho postavení asistenta kapitána Martina se očekávalo, že bude dělat, co se mu řekne. Ale neviděl žádný důvod, proč by měl ztrácet čas, když má stůl zavalen hromadou práce. "Ještě něco, pane?"

"Ne." Martin sebral zářivý golfový míček a vyhodil ho nedbale nahoru. "Takže zítra asi žádný golf nebude. Zas jeden promarněný den."

"Ano, pane." Nash si nemohl pomoci a zase se zamračil. Dotkl se prsty svých předčasně řídnoucích vlasů. Bylo mu sotva jednatřicet, ale vyhlížel o deset let starší. Měl vyzáblé rysy a tmavé, nevýrazné kruhy pod očima. Byl si jist, že to způsobila ta zatracená práce tady. Být nadporučíkem v Pentagonu, v budově plné komodorů a admirálů, znamenalo, že se nutně musel cítit jako nula. Jestli nadporučíka Nashe nepřeloží brzy zpátky k operační jednotce v první linii, požádá o přeřazení sám.

"Vy nehrajete golf, že?" zeptal se Martin přátelsky. Už několikrát uvažoval, že pozve Nashe po práci na hřiště, ale něco v nadporučíkově postoji ho od toho odrazovalo. Z Nashovy osobnosti přímo čišel evidentní nezájem. Martin doufal, že se nadporučík z toho dostane dřív, než bude nutné oficiálně hodnotit jeho způsobilost.

"Ne, pane. Nehraji golf."

"Je to pěkný sport. Měl byste to zkusit."

"Ano, pane." Nash opět odpověděl bez špetky nadšení. "Je to všechno, pane?"

"Ano." Martin sledoval, jak se Nash otáčí a kráčí ke svému stolu. Pomalu zavrtěl hlavou, pak se podíval na zeď před sebou. Vrhl pohled na půltucet nižších důstojníků, kteří zde pracovali, a přejel očima velký situační panel. Mapa světa visící na stěně - tři metry vysoká a šest metrů dlouhá - obsahovala magnetické symboly lodí námořnictva Spojených států na svých stanovištích a zdálo se, že všechno je v naprostém pořádku. Martin pohlédl na nástěnné hodiny. Deset minut po jedné. Posadil se zpátky na židli a začal znovu kutálet golfový míček sem a tam. Probíral si v duchu svůj rozvrh a pokoušel se odhadnout, jestli bude mít odpoledne dost času, aby zahrál alespoň pár míčků, až mu skončí pracovní doba. Nevšiml si ani, že se poručík Nash zase vrací k němu.

"Tady je nějaká podivná zpráva." Nash položil na stůl svitek dálnopisu. "Právě to přišlo na kanálu Ol. Nějaký idiot se asi pokouší vtipkovat."

"Vtipkovat?" Martin položil míček na roh stolu a pohlédl na papír.

VELITELSTVÍ NÁMOŘNICTVA, PENTAGON. Z USS TROUT. PODEJTE OKAMŽITOU ZPRÁVU MINISTROVI NÁMOŘNICTVA, DO VLASTNÍCH RUKOU. ODPOVĚZTE BĚHEM PATNÁCTI MINUT NA KANÁLU Ol. JE TO ZÁLEŽITOST ŽIVOTA A SMRTI.

"Pokus o vtip nějakého idiota," opakoval Nash, když viděl, že Martin dočetl.

Martin zvedl oči, podrážděn a zmaten. "To určitě není vtip. Proč si myslíte, že ano?"

"Podívejte se na identifikaci." Nash zapíchl prst do papíru."Nemáme žádný USS Trout. Už ne. To je jméno staré dieselové ponorky, kterou jsme prodali v sedmdesátém devátém Iráncům."

"Kristepane. To je pravda. Myslel jsem na jinou loď." Martin dopadl na židli. "Nerozumím tomu." vtip. Je možné, že poručík Nash má pravdu, že tato zpráva neznamená nic víc, než že je zapotřebí zajistit větší kázeň na palubě jedné z jejich lodí. Ale něco říkalo Martinovi, že je v tom víc. Byl to tón té zprávy, ne samotná slova, který ho k tomu vedl. "Ani trochu se mi to nelíbí."

"Ani mně ne. Měli bychom se pokusit vysledovat původ té zprávy. Vystopovat toho pitomce, ať je kde je."

"To nemám na mysli." Martin ulpěl očima na adrese dálnopisu na horním okraji zprávy. "Ten, kdo to psal, rozumí vstupním kódům." Ukázal na řadu písmen a čísel v záhlaví, kód, který umožňoval, aby byl dálnopisný signál veden po tajných vojenských frekvencích přímo do Washingtonu a pak do sítě velitelství námořnictva.

"To dovede každý radista. Kanál O1 je určen pro běžná data, ten není tajný." Nash ukázal, na situační panel před nimi, kde se několik důstojníků zabývalo seřizováním pozicí magnetických symbolů lodí. "Jeden z našich radiotelegrafistů na palubě lodě se smrtelně nudí, je to jasné jak facka. Ví, že nemůžeme vystopovat zprávu až k jeho lodi, až k němu."

"Ne." Martin pomalu zavrtěl hlavou. "To nevypadá na vtip. Není to ani trochu směšné."

"Ještě nemáme pointu." Nash ukázal na zprávu. "Možná chce něco veselého říct ministrovi. Možná má trochu zvrácený smysl pro humor."

"Nemůžeme to dát z ruky. Něco takového neudělám. Může to něco znamenat."

"Je to na vás, pane." Nash se zamračil.

"Požádejte o ověření. To nám řekne víc." Martin vzal tužku a zápisník a napsal zprávu, kterou chtěl odeslat. Podal ji Nashovi.

"Pochybuji, že něco dostaneme. Ten, kdo to udělal, už nebude mít příležitost poslat takovou zprávu ještě jednou." Nash přešel k jednomu operátorovi dálnopisu a podal mu zprávu.

Během několika vteřin byla odeslána. Za necelou minutu poté dálnopis ožil a začal tisknout odpověď.

"Co je tam?" Martin rychle přistoupil k dálnopisu. Nash přelétl očima odpověď ještě ve stroji. "Další kecy," řekl, odtrhl papír a podal ho Martinovi.

POTVRZUJEME NAŠI TOTOŽNOST JAKO USS TROUT, SPOLU S USS YORKTOWN. ZÁKLADNÍ HESLO JE TRANS-AMERICAN. ZAŠLEME NEZVRATNÝ DŮKAZ, AŽ PŘIJETÍ NAŠÍ ZPRÁVY POTVRDÍ MINISTR NÁMOŘNICTVA OSOBNĚ. NEPOKOUŠEJTE SE O PODRAZ, JINAK ZEMŘE MNOHO LIDÍ.

Čím dál kapitán Martin četl, tím víc se mu z tváří vytrácela krev, oči se mu rozšiřovaly a čelist klesala. "Všemohoucí Bože. To je neuvěřitelné."

Nash zakroutil nevěřícně hlavou. Ale než cokoliv řekl, pohlédl Martinovi přes rameno, aby si zprávu znovu přečetl, aby si byl jist tím, co viděl před chvílí. Bylo to přesně tak, jak si myslel, a bylo mu to naprosto jasné. "Nezlobte se, pane, ale přesto si myslím, že jsou to jenom žvásty. Yorktown byl před lety vyřazen z námořní služby. Nic z toho nemůže být pravda." Z výrazu Martinovy tváře ale Nash viděl, že kapitán si myslí něco jiného.

"Musíme zavolat ministra."

"To by mohla být chyba, pane." Nash se kousl do rtu. Nevěděl, jak se má přenést s dostatečným taktem přes další bod. Rozhodl se, že v každém případě nemůže nic ztratit. "Otravovat ministra s bezvýznamnými disciplinárními problémy není dobrý nápad, pane."

"Pojďte sem," Martin pokynul Nashovi, aby ho následoval k jeho stolu, až byli z doslechu ostatních důstojníků pracujících u stolů nebo u dálnopisu. "Zřejmě jste dnes ještě neslyšel ranní zprávy, že?" zašeptal Martin a přitom neustále hleděl na dálnopisnou zprávu, kterou držel v ruce.

"Četljsem noviny"

"Stalo se to později, než aby se to mohlo objevit v novinách."

"Asi vám nerozumím."*

"Hned vám to řeknu." Martin se zadíval na situační panel, pak zpátky na Nashe. "Stará letadlová loď Yorktown se včera v noci utrhla z řetězů na svém kotvišti v charlestonské zátoce. To je jedna z historických lodí, na které je teď muzeum. Dostala se ven na moře. Alespoň tak to říkaly zprávy v rozhlase."

"Ale jak potom může být pravda tady tohle?"

"Vydržte," odpověděl Martin. Přešel k situační tabuli a Nash se vydal za ním. "Když se zvedla ranní mlha, pobřežní hlídka zahájila pátrání. Tohle je místo, kde říkají, že nalezli vrak. Předpokládají, že se Yorktown potopil."

"Ale to pořád souhlasí s tím, co jsem řekl. Není to nic jiného než špatný vtip!" Nash se začal smát, ale při pohledu na Martinovu reakci ho smích rychle přešel. Rozhodl se vyzkoušet jinou taktiku. "Jestli bych mohl hádat, řekl bych, že nějaký šašek na lodi slyšel v ranních zprávách o případu s Yorktownem. Rozhodl se, že si z nás vystřelí. Dal dohromady dvě neexistující lodě a vymyslil z toho tu nesmyslnou zprávu. Trout je v Iránu. Yorktown leží na dně oceánu." Nash ťukl prstem do papíru se zprávou. "Jediná věc, která ve zprávě chybí,je zmínka o Létajícím Holanďanovi."

"Všechno, co našla pobřežní hlídka, bylo pár kusů rozbitých trosek - především letadla vystavovaná na Yorktownu. To je málo, aby bylo možné něco tvrdit s jistotou."

"Ztratili jsme celé konvoje, aniž by se ukázalo víc trosek, než je v tomhle případě."

"Ne." Martin se zhluboka nadechl, pak zavrtěl hlavou. Ale i on začal pochybovat o svém přesvědčení. "Nevím proč, ale věřím té zprávě." Držel dálnopis opatrně, jako by to byla nějaká těkavá směs. "Je to asi ta zmínka o Trans-American. Nebo celkový tón."

"Rozhodnutí je na vás, pane," řekl chladně Nash.

"Já vím." Kapitán Dwight Martin zavřel oči a začal si třít spánky. Věděl, že další příkaz, který teď vysloví, bude možná rozhodovat o konci nebo o vzestupu jeho kariéry u námořnictva. Několik vteřin ještě váhal, ale v duchu už se rozhodl. Martin pohlédl na svého asistenta. "Zavolejte ministra. Řekněte mu, že ho tady potřebujeme."

"Mohu mu zatelefonovat, jestli chcete." Nash ukázal na místní telefon na velitelském pultu na druhé straně místnosti.

"Ne, raději bych mu to řekl osobně."

"Ano, pane. Když chcete."

"Chci." Martin těžce polkl. Vyslat poručíka osobně by mohlo být diplomatičtější, ale věděl, že kdyby si udělal z ministra terč vtipu, byl by to konec jeho vyhlídek na hodnost admirála. Přesto cítil, že nemá jinou možnost. "Řekněte ministrovi, že se pokusím navázat s Troutem kontakt. Vyřídím tomu, kdo tu zprávu poslal, že ministr brzy přijde na pracoviště námořního velitelství."

"Ano, pane." Poručík Nash se otočil a pomalu kráčel ke dveřím. Vyšel do chodby a zahnul směrem k ministrově kanceláři.

Dwight Martin přistoupil k věšáku za stolem a sundal z něho sako a čepici. Oblékl se a pečlivě srovnal uzel na vázance. Pak úhledně složil obě dálnopisné zprávy a zasunul si je do kapsy saka. Přešel opět k dálnopisu a dal operátorovi příkaz, aby odeslal další zprávu - využívaje přitom stejný kanál a heslo - dávající na vědomí Troutu, že jejich požadavkům vyjdou vstříc. Klíčové heslo je Trans-American. Mnoho lidí zemře. Kapitán Dwight Martin si všiml, že se mu začíná třást ruka. Tušil, že bude trvat zatraceně dlouho, než se zas dostane do svého klubu a bude moci odpálit jeden ze svých nových svítivě oranžových golfových míčků.

"Tede. Počkej okamžik."

"Pospěš si." Nadporučík Ted Nash zpomalil krok, aby ho mohl dohnat muž, který na něho zavolal.

"Nejdeš na oběd?" zeptal se Skip Locker, když k němu přiklusal. "Dnes platím já."

"Nemám čas. Mám moc práce s ochranou vlasti." Nash pokrčil rameny a pokračoval v chůzi ještě pomalejším krokem než předtím.

"Tak se mi zdá, že nejsi spokojen se svým současným úkolem. Další tajná zpráva o stavu lodních latrín?"

"Přesně tak." Nash se usmál, toho dne poprvé. "Vy reportéři máte ale nos na takové věci."

"Tak získáváme své trháky. Intuicí spojenou s přiměřenými úplatky."

"Vzal bych tvoje pozvání k obědu, ale musím vysypat pár hovadin do ucha ministrovi."

"Opravdu?" Locker si shrnul uvolněný pramen vlasů za ucho a usmál se, široce se zakřenil přes celý obličej. "Někdy by mě zajímalo, jak můžeš snášet tu vojenskou blbárnu."

"Mě občas taky." Nash se zastavil, pak se obrátil k příteli. "My oba vybočujeme z průměru v našem povolání."

"Já ne. Tisková agentura API si úmyslně najímá takové práskané hochy. Právě proto mají jejich zprávy ten šmrnc."

"Jasně." Nash se zasmál, pak zmlkl. Očividně začal usilovně přemýšlet. "Poslyš," začal konečně. "Už mi dlouho platíš obědy. Zkoušíš ze mne něco vytáhnout..."

"Neber to tak osobně. Pozvání na oběd je pracovní nástroj, stejně jako tužka a zápisník. Ale já tě zvu, protože jsme kamarádi. Jsme v podstatě úplně stejní."

"Ne. Já jsem vyšší." Nash se zašklebil a zvedl pokleslá ramena, aby zdůraznil malý, ale postřehnutelný rozdíl.

"To zrovna nemyslím," Locker nervózně přešlápl.

"Taky víc vážíš," pokračoval Nash bez přerušení, popichuje Lockera jako obvykle. "Ta pneumatika navíc

kolem tvého pasu pochází z těch zbytečných obědů."

"Sotva měříš víc než já. A moje váha odpovídá mé výšce." Locker si dovolil odporovat, ale nechtěl říct víc. Jestli něco neměl rád, pak to byla otevřená diskuse o jeho postavě. Už tolikrát říkal lidem, že měří sto sedmdesát osm centimetrů, že už tomu začínal sám věřit. Malý přírůstek na váze přes léto bylo něco, čeho se chtěl brzo zbavit. "Máme stejný názor na tohle místo," řekl Locker, aby změnil téma. Mávl rukou po prázdné chodbě.

"To je fakt. Jakjsi tomu říkal předtím?"

"Serenus hovnovus." Locker se usmál. "Řečeno fekální terminologii."

Jasně." Nash se odmlčel. Na tváři se mu objevila hluboká vráska. "Možná je načase, abych ti něco dal. Víš, myslím nějakého toho sólokapra." Ještě ztišil hlas. "Samozřejmě ti neřeknu nic, co by bylo opravdu důležité pro obranu země."

"Samozřejmě." Locker se k němu přisunul. Chtěl sáhnout pro zápisník, ale uvědomil si, že by to nebylo dobré. První zásadou novinařiny bylo nikdy nevyplašit informátora projevováním příliš velkého zájmu o to, co říká. Nejlepší je všechno brát jakoby nic. "Pokračuj."

"Jedná se o toho zatraceného kapitána Martina. Hraje si na detektiva."

"Opravdu?" Locker věděl, že ta pravá informace bude teprve následovat.

"Ano." Nash povzdechl. Pořád nemohl uvěřit, že dostal příkaz, aby marnil čas kvůli vzkazům nějakého blbce. "Dostali jsme na velitelství zcela jasně úplně pitomou zprávu a Martin chce, abych zavolal ministra námořnictva. Nepřekvapilo by mě, kdyby ještě začal telefonovat do Bílého domu."

"To je pro takové chlapy typické," prohlásil účastně Locker. "Byrokrati berou všechno tak, jak to stojí na papíře." Locker zmlkl a čekal, že Nash bude pokračovat. Svými slovy nijak nechtěl naléhat na člověka s takovým postavením, i když byl tak otráven vojenskou buzerací jako Nash.

Nash pohlédl na hodinky. "Musím ho jít zavolat. Martin mi za takové zpoždění nakope do zadku. Řeknu ti to rychle. Jedna z našich lodí vyslala zprávu dálnopisem a zmiňuje se o York townu a Troutu. Zpráva vyžaduje, aby se na ni během patnácti minut osobně ozval ministr námořnictva."

"Yorktown? Není to ta muzejní loď, která se utrhla dnes ráno z charlestonské zátoky?"

"Ano."

"Slyšel jsem, že se potopila."

"To ano. Pobřežní hlídka to taky říká. Kapitán Martin má jiný názor."

"Co si o tom myslí?" Nash nedbale ťukl rukou do kapsy kamarádova saka, ale magnetofon tam nebyl. Ten zatím v duchu proklínal sám sebe, že ho nevzal s sebou.

"Myslí si, že je to přesně tak, jak říká zpráva - doslova. Že Trout- ponorka, která byla v sedmdesátém devátém prodána do Iránu - a Yorktown se někde potkaly. V případě, že ministr neodpoví osobně na tu zprávu, zahyne mnoho lidí. To říká dálnopis."

"To je zajímavé." Locker nevěděl, co si z toho má vybrat.

"Co si o tom myslíš?"

"Jsou to jenom kecy!" Nash zvýšil hlas víc, než chtěl. Rozhlédl se po obou stranách chodby, ale ta byla naštěstí prázdná. "Je to debilní fór," zašeptal, "ale máš pravdu. Nikdo na tomhle zatraceném místě nemá ani trochu smyslu pro humor."

"Možná se při práci s bombami tak blbne."

"Možná." Nash zakroutil otráveně hlavou. "Nějaký fórista na lodi si uprdne do dálnopisu a my strávíme dalších pár hodin na admirálských poradách a budeme zjišťovat, co to vlastně znamená. Takové žvásty."

"To je zajímavý názor." Lockerovi se rozsvítily oči nad možnostmi té historie. Byl to příběh, který by mohl rozžhavit dráty. Skočily by po tom každé noviny v zemi. Lidi si rádi dělají srandu z Pentagonu - a jenom málo reportérů pověřených podobnými úkoly má chuť se honit za něčím takovým. Ale Ship Locker je jiný. Nebojí se, protože na rozdíl od většiny ostatních se chce vyšplhat trochu výš. "Dám dohromady základní historický materiál. Informuj mě o všem. Může z toho být ohromná psina."

"Jasně." Nash se zamračil. "Ale nezmiňuj se, odkud to víš."

"Samozřejmě." Locker by mohl utajit svůj zdroj, ale jeho prioritou byl - jako vždy - příběh. Veřejnost má právo vědět, jak to opravdu na těchto místech chodí. Kariéra nějakého nadporučíka na tom nic nezmění. "To stojí za víc, než za jeden oběd. Alespoň za pořádnou večeři. Možná víkend na nějakém fantastickém fleku, jestli to něco vynese."

"To se mi na tobě líbí. Aspoň to říkáš otevřeně."

"Úplatek je úplatek, ať to nazveš, jak chceš."

"Jistě." Nash přikývl, pak se dal do kroku. "Ozvu se ti později."

"Už se těším." Locker se díval, jak Nash odchází chodbou a mizí za rohem. Obrátil se a chvatně se vydal opačným směrem, ke schodišti, které vedlo do kanceláře reportérů. Chtěl vyhrabat podkladový materiál o Yorktownu a o Troutu a pak získat informace, co se vlastně stalo ráno v Charlestonu. Také měl v úmyslu vzít si do kapsy miniaturní magnetofon. Až bude příště hovořit s nadporučíkem Tedem Nashem, musí být dobře připraven.

První pocit, kterého si byl Drew OBrien vědom, bylo teplo ruky, která mu jemně zvedala hlavu z přístrojového panelu letadla. Slyšel hlas, ale byl příliš vzdálený, příliš dutý a příliš nezřetelný, než aby rozuměl tomu, co říká.

"Nehýbejte se. Seďte klidně." Janet Holbrooková zvedla OBriena ležícího na přístrojovém panelu, když se tam sesul v průběhu brzdění. "Jste v pořádku? Slyšíte mě?"

OBrien otevřel ústa, aby něco řekl, ale chyběla mu slova. Podařilo se mu jen přikývnout, ale pak ho zvyšující se bolest hlavy přiměla, aby zase oči zavřel. Když je za chvíli otevřel, viděl, že se nad ním naklání Janet. Začala mu

rozepínat bezpečnostní pás. Pokoušel se promluvit, ale dokázal jenom tiše zasténat.

"Klid. Já vám pomůžu." Janet odsunula kapitánovy popruhy a uložila je dozadu. "To bylo neuvěřitelné přistání," vyslovila první slova, která ji napadla, aby vyplnila ticho v pilotní kabině. Pracovala rychle, ale opatrně, aby uvolnila zraněného pilota. Za sebou slyšela hlasy z kabiny pro cestující - pár vzlyků, nějaký pláč a tu a tam hlasitý hovor. "Vyprostím vás z toho. Už jenom okamžik."

"Je v pořádku? Může se postavit?"

Janet se ohlédla. Do pilotní kabiny vstoupil muž. "Na obličeji máte krev," řekla, když se podívala na šmouhu táhnoucí se přes celé čelo příchozího. Krev stékala po obou stranách jeho tváře a mizela mezi zcuchanými prameny mohutného hustého vousu.

"Dobře mi tak." Nat Grisby si přejel prsty po otevřené ráně. "Maminka mi vždycky říkala, že to špatně dopadne, když nebudu poslouchat její příkazy. Zvedl jsem tu svou zatracenou kebuli během přistávání. Chtěl jsem vidět, co se děje. Když jsme dosedli na palubu, praštil jsem se do opěradla před sebou." Zatímco Grisby mluvil, přesunul se za zraněného kapitána a vzal ho za ramena.

"Opatrně. Nevím, jestli nemá něco zlomeného." Janet přejela rukama přes OBrienovy paže, nohy a hrudník, pokoušejíc se najít zhmožděniny nebo polámané kosti. "Krev nevidím. Ani žádná zjevná zranění."

"Možná jenom omdlel."

"Doufám."

OBrien se pokusil znovu promluvit, ale zachvátil ho sípavý kašel. Bolest se zvětšovala, ale zdálo se, že pochází výhradně z otlučenin a podlitin. "Jsem..: v pořádku." Několikrát se zhluboka nadechl. S každým nadechnutím jako by se mu očividně vracela síla. S pomocí vousatého muže se pomalu narovnal na svém kapitánském křesle. "Žádný oheň?" zeptal se, sotva byl schopen ze sebe vypravit další slova.

"Ne. Ale asi bychom měli odtud vypadnout. Nemá smysl něco riskovat." Aniž by Grisby počkal na odpověď, začal vytahovat kapitána ze sedadla.

OBrien pomalu otočil hlavou ze strany na stranu a dovolil muži, aby mu pomohl ven z křesla. Pohled z okna pilotní kabiny byl děsivý - zkroucené prameny ocelového drátu se táhly kolem nosu letadla, jako by DC-9 byla jen pouhá moucha uvízlá v síti obrovského pavouka. Kousek před nosem letadla byl okraj paluby letadlové lodě. Dvanáct metrů pod nimi se zvedala temná, pěnící se hladina moře. Každý vymodelovaný hřeben vlny se rychle zabalil a okamžitě byl překryt dalším přívalem zezadu. Z místa, kde stál OBrien, bylo zcela jasně vidět, že nebyli daleko smrti.

"Kdybyste to nezastavil, bylo by po nás." Janet poznala, na co se OBrien dívá.

"To byla ta síť. Ta nás zastavila." OBrien vylezl ze sedadla. S pomocí vousatého muže se,mu podařilo vstát.

"Můžete chodit? Je vám dobře?"

"Ano. Myslím, že ano." OBrien se zapřel rukou o stěny pilotní kabiny. Nohy měl nejisté, ale zdálo se, že hoposlouchají.

"Jaká je situace?" zeptal se a ukázal směrem k mohutné stěně palubní nástavby.

"Nevím."

Všichni tři sledovali dění venku. Desítky cestujících se už shromáždily u šedivé stěny a další se k nim připojovali. Mnoho pasažérů se usadilo na palubě, ať už kvůli zranění, nebo pro vyčerpání z celého toho trápení. Ostatní se hemžili v jednolitém vystrašeném houfu.

"Podívejte se!" Janet první ukázala na muže držícího samopal. Stál u předního konce palubní nástavby a hlavní mířil přímo doprostřed skupiny vyděšených cestujících, kteří se shromáždili u šedivé stěny.

OBrien ucítil, jak se v něm zdvihá vlna vzteku. "Darebáci," zamumlal tichým, hrozivým hlasem za sevřenými zuby.

"To myslíte mě, kapitáne?"

Trojice v pilotní kabině se obrátila. U přední kuchyňky stál nevysoký člověk s kovovými brýlemi a černými vlnitými vlasy - míšenec orientálce s bůh ví kým. V ruce držel samopal. Mířil jím přímo na ně.

"Žádné prudké pohyby," oznámil Richard Yang mírným bezbarvým hlasem. "Nemám rád hluk."

"Co od nás chcete?" OBrienovi probleskl hlavou nápad, že by mu vytrhl samopal z ruky, ale nebylo by to možné provést bez velkého rizika - rizika jak pro něho, tak pro ostatní jeho společníky v pilotní kabině.

"To je velmi jednoduché. Chci spolupráci. Když uděláte, co budu chtít, nikomu z vás se nic nestane." Yang mrkl přes rameno do kabiny pro cestující. Evakuace letadla byla téměř u konce. "Mimochodem," pokračoval a díval se opět do pilotní kabiny, "chtěl bych vám blahopřát k vašemu přistání, kapitáne. Byl to úžasný kousek leteckého mistrovství - tak mi to aspoň řekl můj technický personál."

"Vraťte se k věci," řekl OBrien. "Co chcete?"

"Hned vám to vysvětlím. To už není žádné tajemství." Yang se opřel o stěnu kuchyňky, aby se dostal do lepší pozice pro případ, že by musel začít střílet - podle pilotových očí usoudil, že to je muž, před kterým bude třeba mít se na pozoru. "Jak už jste byl informován, v nákladovém prostoru je zásilka zlata. O tu nám jde především. Budu k vám upřímný. Nemám s sebou moc lidí. Ale než dostanete nějaké hloupé nápady, musím vám taky říct, že ti, které mám, jsou připraveni zmáčknout spoušť, to vás ujišťuji. Navrhuji vám, abyste řekl vašim lidem, že nemají dělat nic ukvapeného."

"Řeknu jim to." OBrien s tím bodem souhlasil - nechtěl ohrožovat nevinné životy nějakým zbytečným předváděním hrdinství, i když v dobrému úmyslu. Pokud by se vyskytla v budoucnu nějaká možnost, jak ty šílence přemoci, musí to být dobře promyšlená a koordinovaná akce.

"Až budou všichni vaši lidi u zdi," řekl Yang a ukázal na skupinu shromážděnou u nástavby, "odvedeme je do hangáru. Zadní část hangáru je uzavřena. Je dost velká, takže budete mít pohodlí. Nezapomeňte, že k příslušnému průlezu postavím ozbrojenou stráž. Tam zůstanete do té doby, než klapne poslední část našeho plánu."

"A to je co?" zeptala se Janet.

"To je prosté, paní. Když vyložíme zlato - dopravíme ho malým člunem k ponorce - zbývá ještě jedno zboží, ze kterého by mohlo něco kápnout." Yang se odmlčel, aby dal dalším slovům náležitý důraz. "Vy." Počkal, až si to všichni uvědomí. "Napadlo nás, že vy všichni - a je vás skoro stovka - stojíte za pěkný balík v případě, že se vrátíte živí a zdraví."

"Vy jste ale pěkní..." OBrien se kousl do rtu, aby neřekl víc.

"Díky, kapitáne. Beru to jako poklonu. Někteří moji lidi myslí, že takový únos je nošení dříví do lesa, ale já s nimi nesouhlasím. Je to jednoduchý způsob, jak získat o pár milionů. víc." Yang naznačil hlavní samopalu, že by všichni tři měli vylézt z pilotní kabiny. "Jděte pomalu. Žádné prudké pohyby. Jinak toho budete litovat." Yang ustoupil stranou a nechal je projít, pak zůstal vzadu za nimi, když kráčeli do zadní části letadla. "S takovým únosem navíc vám možná naše akce na první pohled může připadat trochu nenasytná," pokračoval Yang, jako by přednášel studentům. "Ale na nenasytnosti není nic špatného. Copak není základem kapitalistického systému? Nenasytnost je základním principem naší společnosti."

Kabina byla téměř prázdná, když ti čtyři kráčeli dozadu. Zadní havarijní východ byl otevřený a oni se vysoukali ven napůl vysunutým schodištěm - bez podvozku letadla, který se během přistávání odtrhl, byla DC-9 podstatně blíž k palubě než normálně. Vystoupili do syrového, vlhkého vzduchu.

OBrien se rozhlédl po palubě letadlové lodě. I odtud se zdála absurdně malá. Zachvěl se, zčásti chladem, zčásti pomyšlením na to, jak blízko byli smrti. Otočil se. Kráčela k nim malá ošklivá žena, tělo se jí houpalo ve strnulé, jakoby opilecké chůzi. V rukou držela samopal, byl zvednutý a mířil na malého chlapce. Chlapec byl sotva desetiletý a ztuhle kráčel před ní zkamenělý strachem. "Dejte to pryč!" zařval OBrien.

Žena si ho nevšímala. "Právě jsem chytila toho kluka. Utíkal zpátky k letadlu."

"Opravdu?" Yang přistoupil k chlapci. "Kam jsi šel?" ptal se tónem, který by za jiných okolností mohl znít jako přátelský.

Chlapec se zastavil, třásl se a na tváři se mu objevily slzy. "Můj pes... je... tam." Nevýrazně ukázal k nákladnímu prostoru letadla. "Prosím. Nechte mě, abych ho odtamtud vysvobodil."

"Vezmu ho dolů," krátce se ozvala žena. Dloubla hlavní samopalu chlapce do zad.

"Počkejte." Yang zavrtěl hlavou, pak se na Solenkovou usmál. "Nemusíme být tak krutí." Obrátil se k pilotovi. "Pokud s námi budete spolupracovat, vyjdeme vám vstříc." Yang se obrátil k chlapci. "Já ti řeknu co. Jdi dolů s těmi lidmi a já ti psa přivedu hned, jak otevřeme nákladový prostor. Platí?"

"Ano, pane." Chlapec si přejel rukama po tváři, aby si setřel slzy. "Jmenuje se Aquarius."

"Fajn." Yang se otočil k pilotovi. "Ještě jedna věc. Dejte mi peněženku."

"Proč?" OBrien takový požadavek nechápal.

"Dejme tomu, že bych potřeboval něco málo na hotovosti. Podejte mi to." Yang sáhl opatrně pro peněženku, s hlavní samopalu pořád namířenou na pilotovu hruď "Výborně. A teď vy s tím parádním roštím."

"Grisby jméno mé." Velký vousatý muž pohlédl na teroristu, který ho zastrašoval. "Proč si ji ode mne nevezmete?"

"S radostí." Yang postoupil o krok vpřed. Začal otáčet hlaveň zbraně.

"Počkejte." OBrien si stoupl před Grisbyho. Stál otočen k teroristovi zády. "Neblázněte. Dejte mu to."

Grisby neřekl nic. Uplynulo několik vteřin, než konečně váhavě sáhl do zadní kapsy a vytáhl peněženku položil peněženku na palubu kousek od místa, kde terorista stál. "Ať vám slouží ke zdraví," řekl tónem, který jasně dával najevo jeho skutečné mínění.

"Musím šetřit každý penny. Spořím si na důchod." Yang sebral peněženku a zastrčil ji do kapsy. "A teď," řekl a obrátil se k pilotovi, "řekněte svým lidem, ať projdou pomalu a spořádaně průlezem v palubní nástavbě." Ukázal, kudy mají jít. "Až se dostanete na palubu hangáru, stráž vám ukáže, kam se usadíte. Pak už nebudete mít co na práci. Můžete si odpočinout. Na hangárové palubě jsou i toalety. Taky nějaké jídlo a voda, myslím. Uslyšíte nad sebou nějaký ruch, až budeme vykládat zlato a dopravovatje k ponorce."

OBrien pohlédl na muže s neskrývanou nenávistí, ale neřekl nic. Nakonec pomalu přikývl, aby ukázal, že souhlasí s příkazy, které dostal. Pokynul ostatním ze skupiny, pak se vydal směrem k šedivé stěně nástavby. OBrien se díval, jak Janet popošla k chlapci, objala ho kolem ramen a vydala se spolu s ním k palubní nástavbě. "Jak dlouho nás tam budete držet?" zeptal se nahlas OBrien.

"Těžko říct. To záleží na tom, jak nám půjde na ruku vláda Spojených států. Myslím, že byste měl takové myšlenky pustit z hlavy."

OBrien neodpověděl. Kráčel dál k nástavbě, zařadil se za skupinu cestujících svého letu, kteří teď mířili tam, kam jim bylo řečeno. Ale mysl Drewa OBriena se soustředila na něco jiného, na něco, o čem se ten prašivý orientálec se samopalem zapomněl zmínit. OBrien uvažoval o tom, jaký bude jejich osud, v případě, že vláda Spojených států odmítne zaplatit výkupné.

9

Mdlé bílé světlo z odrazu periskopu se rozlilo po tváři Jeroma Zindella, když couvl od okuláru. "Už se spouští člun," řekl k ostatním ve velitelské věži Troutu. "Za pár minut by měl být na vodě."

"Jak vypadá moře? Není moc divoké?" zeptal se Edward McClure. Nedbale se opíral o zábradlí žebříku vedoucího do centrály dole, v zubech zapíchnuté párátko.

Zindell se naklonil a znovu pohlédl do periskopu. "Vlnobití podstatně pokleslo. Neměl by mít problémy."

"Dobře. Yang to na moři moc neumí." McClure se protáhl a zívl. Nudil se od první minuty, kdy vstoupil na palubu ponorky, a na okamžik ho napadlo, jak všichni - včetně Zindella - mohli snášet takovou službu. Byl to boj špičkové techniky, nic víc. Nepřítel byl vždycky jen nezajímavý obraz na obrazovce, spektrum hluku ve sluchátku, pouhý obrys v periskopu. Bylo to příliš jednotvárné, než aby to mohlo být vzrušující. "Měli bychom se dostat na hladinu, ať jsme na něho připraveni."

Zindell zavrtěl hlavou a zamračil se. "Ještě ne. Je moc brzy." Nerad vysvětloval svá rozhodnutí komukoliv na lodi, ale nejasně cítil, že by se měl k McClurovi chovat s určitým taktem. Byl dost velký šílenec, než aby s ním bylo možné jednat jinak. "Zřejmě si nevzpomínáte, jak jsme se dohodli, že se budeme za denního světla držet co nejdéle pod hladinou. Nemá smysl říkat si o problémy."

"Ovšem." McClure pokrčil rameny, aby ukázal, že nemíní pokračovat v konverzaci. Prošel na druhou stranu malé velitelské věže, k místu, kde stála Olga a Harrison. "Necítíte něco?" zeptal se s hranou vážností, když k nim přistoupil. S přehnaným důrazem nasál vzduch.

"Co myslíte?" rychle se otázala Olga, dřív než se mohl do hovoru zapojit Harrison. Dívala se přímo na McClura a na tváři se jí rozhostil poddajný výraz. McClure byl o něco menší než Harrison, ale mnohem vypracovanější a svalnatější. Jeho oči - velmi pronikavé - jaksi dávaly na srozuměnou, že je mu všechno jasné. Olga ucítila náhlý popud položit mu ruce na svaly na břichu - bylo ploché, pevné - a stisknout. Určitě byly velmi tuhé.

"Neexistuje způsob, jakým bych mohl ten druh pachu popsat před dámou," rozesmál se nahlas McClure. Vztáhl ruku a přejel prstem po Olžině tváři. "Myslím, že jste v téhle kanálové rouře už moc dlouho. Všechno je tu vlhké a páchne. Co potřebujete, je čerstvý vzduch. Čisté prostředí."

"Čerstvý vzduch, to jistě," ozvala se Olga se smíchem. Přistoupila k McClurovi blíž. Setkala se s tím mužem až před několika hodinami, kdy se nalodil na ponorku, ale ta krátká doba, kterou spolu strávili, potvrzovala jeho pověst. Připadaljí jako opravdový chlap, v každém ohledu, který si mohla představit. "Ten pach není nic, co by bylo nepříjemné. Plíseň. Leštidlo na mosaz. Káva."

"Nezapomeňte na pot. A ještě jedna věc." McClure vrhl kradmý pohled na Harrisona, který se zabýval svými povinnostmi. "Pach strachu."

Harrison se otočil. "Co to kruci říkáte?"

"Slyšel jste." *

Raději se kroťte s takovými řečmi." Zindell chvíli hleděl na oba muže, aby jim ukázal, že nedopustí, aby něco takového pokračovalo. To byla jeho loď a dost. Pak se obrátil zpátky k periskopu. Bylo mu jasné, že McClure má v úmyslu vyjet po Olze - a že ona to přivítá až příliš ochotně. Vlastně si ta kubánská mrcha o to říká. McClure se prostě chystal Harrisonovi vytřít zrak. Kdyby nebylo Harrisona, Zindellovi by bylo úplně jedno, co dělá Olga a McClure. Mohli si třeba vyšoustat mozek z hlavy - což by jim asi nezabralo moc času - a bylo by mu to úplně fuk. Ale poslední věcí; kterou teď Zindell potřeboval, bylo, aby se k jeho problémům ještě přidal milostný trojúhelník. "Věnujme se práci. Teď bude nejdůležitější okamžik."

"Jasná věc." McClure prošel velitelskou věží, odhodil zbytek rozžvýkaného párátka na ocelovou podlahu, pak sáhl do kapsy pro další. Zastrčil si nové párátko mezi zuby, pak počkal, až se Harrison vrátí ke své práci na druhé straně velitelské věže. "Vsadím pět k jedné," ozval se McClure, "že až dostaneme ty náprsní tašky a peněženky, nezbude v nich ani penny. Yang má mezi svými předky celé generace kapesních zlodějů."

"Jenom aby vjeho kapse neskončilo taky něco zlata," odpověděl Zindell. Pořád se soustředil na pohled do periskopu.

"To neudělá, je to moc riskantní. Má odvahu, ale na hlavu je trochu slabší, jestli víte, co tím myslím."

Zindell neodpověděl. Místo toho ustoupil o pár kroků od periskopu a protřel si oči. Zbav se lidí, které nedokážeš ovládnout. Zbav se lidí, se kterými se necítíš dobře. Hlavou mu bleskla slova jeho otce a Zindell zatoužil být zas zpátky u námořnictva. Tam by McClure byl odvelen z Troutu tak rychle, že by si ani nevzpomněl, že tam někdy sloužil. Ale tohle nebylo námořnictvo Spojených států. Zindell se musel chovat jinak. "Pane Harrisone," řekl vyčerpaným hlasem, "informujte mě o aktuálním stavu torpéd."

"Ano, pane." Clifton Harrison sáhl po tlačítku palubního telefonu spojujícím jeho přístroj přímo s přední torpédovnou. Když to udělal, znovu se nenápadně podíval na McClura. Ten arogantní hajzl pořád tupě zíral na stěnu plnou trubek, ventilů a přístrojů na pravé straně velitelské věže. Harrison ucítil náhlé nutkání vytrhnout z držáku hasičskou sekeru a praštit s ní McClura do hlavy. A možná i Olgu. "Přední torpédovno," řekl Harrison ostře do mluvítka. "Kapitán chce informace o stavu." Harrison několik vteřin poslouchal a pak se obrátil zpátky k Zindellovi. "Torpéda číslo jedna až tři jsou připravena k odpálení. Začínají připravovat torpédo číslo čtyři."

"Řekněte jim, aby toho nechali. Ať se vrátí k hloubkovým kormidlům. Chci za chvíli vystoupit na povrch."

"Užje čas," přerušil ho McClure. *

"Prokrista, zavřete zobák," vyhrkl Zindell. Udělal krok směrem k McClurovi. Zindell viděl, že se ten člověk napřímil a teď stojí ztuhle ve střehu, každý sval těla má napjatý, oči mu těkají malou velitelskou věží ze strany na stranu. Vypadal spíš jako divoké zvíře, připravené bojovat na život a na smrt,
než jako člověk, který si zaslouží výtku. "Proč se sakra pletete do věcí, do kterých vám nic není," odvážil se namítnout Zindell, i když mu jeho zdravý rozum říkal, že by to neměl dělat.

"Tohle je moje věc. To si pište."

"Nežvaňte." Ale Zindellovi se podařilo uklidnit se natolik, aby si uvědomil, že pokud se dost brzy neovládne, situace se mu vymkne z ruky. "Vzpomeňte si na naši dohodu, hrome. Velíte všemu, kromě Trouta. Když jste tady, podléháte mému velení."

"Ale nejsem nějaký kus hadru. Na to nezapomínejte."

Zindellova tvář zrudla, ale nakonec se mu podařilo udržet jazyk za zuby. Vyměnil si krátký pohled s Harrisonem, který čekal na znamení. Harrison postoupil o krok k McClurovi stojícímu uprostřed velitelské věže, zjevně připraven přidat se, kdyby se z toho vyvinula rvačka. Harrison je na mé straně. Vpadl by McClurovi do zad . Já bych si vzal na starost Olgu. Zindella poněkud překvapilo, když si uvědomil, že je přesvědčen o Olžině neloajálnosti, jenom proto, že stála vedle McClura. Připadalo mu, že je to dostatečný signál. "Není třeba se rozčilovat. Jsme nervózní, to je všechno."

"Ano. Jsme prostě unavení. Vyčerpaní." Olga popošla doprostřed místnosti. Položila ruku McClurovi na rameno, jako by ho snad chtěla uklidnit.

"Mluvte sami za sebe. Vy oba," zavrčel McClure. Ale něco v jeho hlase říkalo, že nával vzteku už polevil.

"Vyčerpaní. Unavení. Ona má pravdu. Je to tak." Zindell vrhl ještě jeden krátký pohled na Harrisona, který stál těsně u stěny s hasičskou sekerou a jeho ruce se nenápadně opíraly o stěnu kousek od ní. Zindell věděl, že by stačilo jediné jeho kývnutí, a z McClura by byla mrtvola. "Nesmíme se přestat ovládat. Jsme už příliš blízko cíle, než abychom to zvorali."

McClure stál tiše na místě a hleděl upřeně na Zindella. Pak se obrátil k Olze. Její ruka mu stále spočívala na rameni. "Myslím, že kapitán má pravdu. Jsme prostě unavení."

"Ano." Olga si úlevou vydechla, pak se otočila. Když jí ruka sklouzla, najednou si uvědomila, že ukázala každému včetně sebe samé - na čí straně stojí. Vyhýbala se Zindellovu pohledu a začínala si vyčítat, že se projevila tak nápadně. Ale pak pohlédla na McClura a během několika vteřin byly její pochybnosti ty tam a nastoupil nový příval vášně a touhy.

"Zjistěte poslední zprávy od radisty," řekl Zindell, jako by se nic nestalo. "Ověřte, jestli nejsou na sonaru konfliktní cíle, jestli v oblasti nejsou žádné lodě. Řekněte Mossovi, aby připravil k provozu protiletadlový radar, jakmile se náš stěžeň vynoří nad hladinu."

"Ano, pane." Harrison vypadal zklamaně, ale rychle se vrátil ke svému stanovišti a začal vykonávat příkazy.

"No tak. Tak už se probuďte," přerušil ticho McClure. V jeho hlase se ozýval osten nervozity, který měnil tu poznámku v naléhavou žádost. Nenávidím tu zasranou konzervu. McClure ukázal ke stropu šedého ocelového trupu, který měl kousek nad hlavou. "Potřebuju sem dostat trochu čerstvého vzduchu."

"Vydržte. Ještě budete rád, že Trout může zůstat pod hladinou tak dlouho, až nás začnou hledat. Pak budete sakra děkovat za to, že můžete být tady dole."

"Možná." McClure přešlápl. Na této ponorce nebylo nic, co by se mu líbilo, ani Zindell ne, až na to, že ten alespoň věděl, jak s tou bečkou sraček zacházet. "Ale nemám ve zvyku utíkat z boje."

"Rád vás nechám na povrchu, jestli chcete." Zindell sledoval další rychlou změnu McClurova výrazu. Jasně, zase toho řekl až moc, udělal poznámku, která zněla jako výhružka. "Můžete si vzít dva gumové čluny - jeden pro sebe a jeden pro váš podíl zlata," dodal rychle Zindell.

"Ne." McClure se odmlčel. "V každém případě dík," dodal smířlivě. Toho hajzla si podám později. Bude litovat, že se vůbec narodil.

"Jak chcete." Zindell se přinutil k mírnému úšklebku, aby tak reagoval na záhadný úsměv, který se objevil na McClurově tváři. Zindell okamžik přemýšlel, co asi proboha probíhá tomu člověku hlavou. "Odpočiňte si. Máme ještě pár minut."

Dobře."

Zindell se odvrátil a z nedostatku jiné potřebné činnosti začal bedlivě zkoumat periskop před sebou. Protáhlý válec z nerezové oceli se tyčil kolmo od podlahy ke stropu, přidržovaný dvěma černými lany, které ho táhly nahoru ven z temné díry kousek od něj. Jemné pramínky vody pomalu pronikaly těsněním periskopu v místě, kde ústil do stropu trupu. Voda se tříštila do řady kapek, které líně plynuly po mosazném tělese periskopu, pak sekcí, ve které byl umístěn okulár a zaostřování. Dole pak kapky vytékaly ven, jedna za druhou a tiše mizely v dutině. Jako už tolikrát v minulosti, i teď byl Zindell fascinován pohledem na každou kapku vody, putující periskopem odshora dolů. Pozoroval by je dál, kdyby McClure najednou nepromluvil.

"Kde je ten člun? Ani Yang přece nemůže být tak pomalý."

Zindell se sklonil k periskopu, jednou rukou uchopil ovládání zaostřování, aby získal stabilitu, tvář přitiskl k okuláru. Podíval se ven. "Člun je na vodě, odplouvá od letadlové lodě. Už jede." Zindel ustoupil od periskopu, úderem zatlačil do páky, aby ji snížil, a mlčky stál, zatímco se ocelová trubice stahovala. Až byl periskop úplně zatažen, obrátil se k ostatním. "Loď na hladinu."

"Ano, pane."

Harrison nepromluvil, dokud nahoru nezačaly doléhat první zvuky z centrály dole. Tlumené hlasy byly vzápětí následovány cvakáním při přestavování pák a ventilů a žbluňkáním vody. O několik vteřin později se ozvalo syčení stlačeného vzduchu. Jako když mohutní zvuk symfonického orchestru, hluk vzduchu vháněného do balastních nádrží ponorky rostl, násobil se a rezonoval každým dalším okamžikem.

"Tak jdeme," řekl Zindell do neurčita. Věděl za léta zkušeností, že ty zvuky znamenají, že se loď začíná vynořovat z vody. Ale podle jeho fyzických pocitů se nic nezměnilo. Narážka. Insinuace. Tak práci s manévrováním ponorky říkal jeho otec. Neexistovalo žádné spolehlivé vodítko, kterého by se mohli chytit, když chtěli určit hloubku, kurz nebo rychlost, kromě ukazatelů na přístrojích. Kromě odečítání těchto důležitých přístrojů - ručiček, které ukazovaly k číslům na desítkách stupnic vyraženým za skleněnými kryty -nebyla žádná možnost, jak určit, jestli je ponorka kousek pod hladinou, nebo jestli se blíží kritické hloubce. Po milionté od doby, kdy slyšel zprávu o Thresheru, si Zindell zas představoval, co prožíval tehdy jeho otec. Až do okamžiku, kdy ocelové stěny jaderné ponorky praskly

jako vaječná skořápka, jedinou předzvěst jejich nevyhnutelného osudu ukazovaly ty mlčenlivé ručičky a pak i nýty, které vystřelovaly interiérem lodě rychlostí blesku, berouce s sebou každý kus ruky, nohy nebo hlavy, který jim stál v cestě. Zindell zašeptal téměř tak hlasitě, že ho slyšeli, známé vroucí přání, aby smrt jeho otce byla bývala rychlá.

"Kapitáne. Jsme na hladině," oznámil Harrison.

"Moment." Zindell uchopil periskop, přiložil k němu oko a přejížděl jím v pomalém oblouku. "Všechno v pořádku." Spokojen, že v celé oblasti nevidí žádné neznámé plavidlo, zatáhl ovládací rukojeť zpátky. Periskop se spustil ke svému výklenku. "Otevřete poklop. Hlídky na svá stanoviště. Nakládací četa do zadní torpédovny."

"Ano, pane." Harrison vykřikoval rozkazy do komunikačního mikrofonu, pak pokynul Olze, aby vylezla po krátkém žebříku vedoucím k poklopu ve stropě velitelské věže.

Olga rychle stoupala po žebříku. "Otevírám poklop." Otočila blokovacím uzávěrem, pak zatlačila do poklopu. Otevřeným otvorem začal proudit dovnitř slaný vzduch.

"Důstojníci na můstek," řekl Zindell. Zhluboka se nadechl, čerstvý mořský vzduch přinesl vítanou úlevu od zatuchlého pachu v lodi. Zindell počkal, až McClure vyleze za Olgou, pak Harrison za McClurem. Uspokojilo ho, že všichni tři jsou na svých stanovištích na palubě a že všechno na palubě Troutu je v naprostém pořádku, Zindell začal pomalu stoupat po kovovém žebříku, jednou rukou se opatrně posouvaje od příčky k příčce.

"Tamhle je člun."

Zindell sledoval nataženou Harrisonovu paži, až také uviděl malý člun, jak se na mírně zvlněném moři kolébá nahoru a dolů. Za ním byl Yorktown, vyhlížející ještě monstróznějí než v periskopu. Letadlová loď stála bez pohybu, mírné pohyby vln ji sotva mohly rozkolébat. Na její letové palubě stálo poškozené letadlo, jeho červené boky se nemístně odrážely proti šedi válečné lodě, nos nebezpečně vyčníval z letové paluby. "Doufám, že to letadlo nepřepadne přes palubu," pronesl nahlas Zindell.

"No a co by se stalo?"

"Asi nic." Zindell se odvrátil od McClura a pohlédl na člun. Malá loďka se přibližovala k ponorce z pravoboku. "Připravit se k lanům."

Zindell se díval, jak muži z nakládací čety lezou poklopem ven na palubu ponorky. Když se člun přiblížil, osamělý muž na jeho palubě odmotal lano a vzal ho do rukou. "Připravte se chytit lano," křičel Zindell. Muži na palubě se začali přesouvat k příslušnému místu na prodloužené zádi ponorky, ještě než konec kapitánových slov odnesl ostrý vítr. "Díky Bohu je moře klidné. Při větším vlnobití by to byla pořádná dřina."

"Jasně." McClure popošel k zadnímu konci můstku ponorky a s obavami vše sledoval. Jestli to Yang zvorá, může se mu podařit poslat zlato na dno oceánu. Pak by veškeré jejich úsilí nebylo k ničemu. McClure přísahal, že jestli ten přičmoudlý bastard udělá jakoukoliv chybu, budou ho co nevidět žrát žraloci.

"Blíží se moc rychle."

"Zatracený idiot," řval McClure. Člun se houpal a zvedal na vlnách, jak si razil cestu k zádi Troutu. Ale právě v okamžiku, kdy už se zdálo být příliš pozdě na to, aby se vyhnul katastrofě, muž ve člunu začal usilovně manévrovat k pravoboku. Loďka hlučně, avšak neškodně přirazila k zádi Troutu, snažíc se zastavit.

"Bylo to o fous." Zindell poněkud zbledl.

"Je to pitomec." McClure byl rád, že strávil s Yangem před měsícem v Charlestonu tolik času a učil ho kotvit. "Lano je zajištěno." Když McClure viděl, že zlato dorazilo v bezpečí k boku lodě, s ulehčením si vydechl. "Doufám, že si ten šašek vzpomněl na náprsní tašky."

"To by měl."

Lidé na můstku sledovali, jak Richard Yang vytahuje z hromady ve člunu malou krabici. Začal se opatrně přesouvat na ponorku. Vstoupil na palubu a rychle se vydal k můstku.

Přesně podle plánu," vykřikoval Yang. Byl trochu udýchaný a musel si chvíli vydechnout, než začal šplhat po krátkém žebříku vedoucím k místu, kde stál McClure s ostatními.

Yanga překvapilo, že jedním z lidí na můstku byla žena - vypadala jako Španělka, s kučeravými vlasy a širokým koženým opaskem, na kterém visel nůž s perleťovou rukojetí a podivný svitek kůže. Ale nekomentoval to vůbec nijak.

"Je tam všechno zlato?" McClure ukázal na člun, odkud už nakládací četa začínala přemísťovat dřevěné bedny a spouštět je dolů. "Zdá se, že to množství odpovídá?"

"Ano." Yang nyní litoval, že si neulil trochu zlata pro sebe.

Teď už na to bylo příliš pozdě. "Dokonce se mi zdá, že je toho o něco víc, nežjsme čekali."

"Můj člověk z aerolinek byl velmi důkladný." McClure se usmál spokojen sám se sebou, pak pohlédl ve směru, kde se potopil lear. Na okamžik ho napadlo, jestli snad neuvidí nějaké trosky malého letounu, ale na nekonečných vlnách nespatřil ani jediný kus.

Zindell si odkašlal, aby upoutal pozornost ostatních. "Jsou tam průkazy, o které jsem žádal?" Ukázal na krabici, kterou držel Yang.

"Ano. Vzal jsem mužům náprsní tašky a ženám všechno, co měly s sebou. Mám jich přinejmenším pár tuctů." Yang nahlédl do krabice, pak se podíval najednorukého muže, který stál před ním. McClure ho už upozornil, že kapitán ponorky je člověk, se kterým není radno si zahrávat, a tak se Yang rozhodl vycházet mu vstříc, jak jen dovedl. "Můžu přinést ještě další, jestli chcete."

"Ne. To stačí. Vezmeme to dolů." Zindell pokynul Harrisonovi. Ten o krok postoupil a převzal krabici. Zindell si všiml, že Harnsonovy oči přeskakují z Olgy na McClura a zpět, jako by oběma chtěl něco říci. Zindell ze srdce doufal, že to neudělá. Po několika vteřinách se Harrison prudce obrátil a rázoval k poklopu vedoucímu dolů, v rukou krabici plnou náprsních tašek a dokladů.

"Tady je pilotova náprsní taška." Yang vytáhl tašku z černé kůže a podal ji Zindellovi. "Napadlo mě, že bych ji

měl uložit zvlášť."

"Fajn." Zindell si vzal náprsní tašku a zasunul ji do kapsy. "Chtěl jsem vysílat identifikační údaje z pilotových dokladů jako první," oznámil všem na můstku, "pak údaje pěti nebo šesti dalších. Další už asi nebudu potřebovat. To by mělo přesvědčit Pentagon, že opravdu ty lidi máme."

"A co výbušniny?" McClure se opřel o zábradlí můstku s předstíranou lhostejností. "nezapomněl jsi vytáhnout výbušniny ven z beden se zlatem?"

"Jistě." Yang viděl, že jeho odpověď zjevně kapitána ponorky uklidnila. "Chvilku mi to trvalo, ale našel jsem je. Byly skoro až v poslední bedně, kterou jsem otevřel."

"Ovšem." Zindel účastně kývl, pak znovu pohlédl k zádi. Důrazně upozornil McClura, že za žádných okolností nedovolí, aby se na palubu Troutu dostaly bedny s výbušninami ovládanými rádiem. Zindell byl rád, když slyšel, že McClure Yanga o všem instruoval. Jestli všechno půjde tak dobře jako dosud, do úsvitu bude celá akce hotova.

"Schoval jsem ty výbušniny opravdu dobře, přesně, jak jsi říkal." Yang dychtivě předváděl svůj iniciativní přístup, jak jen mohl. "Armáda by je nenašla ani za týden." Yang ukázal na Yorktown. Čtveřice na můstku se otočila a několik vteřin hleděla na mohutnou loď.

"A co ten člověk, který pomáhal dostat loď z Charlestonu ten nepatří k vaší skupině?" Mít na palubě nezasvěcence bylo jedinou částí operace, která se Zindellovi nelíbila, ale McClure řekl, že se o to postará. Asi to udělal.

"Žádný problém." McClure pohlédl na Yanga, pak zpátky na Zindella. "Užjsem vydal patřičné příkazy. Zbavíme se ho."

Zbavíme?"

"Ano. Když jsme uložili zlato do člunu, poslal jsem na můstek Yorktownu dva své nejlepší muže." Yang zvedl ruku a upravil si na nose brýle s kovovými rámečky. "Jsem přesvědčen, že už vyřešili problém, co s Talbotem."

Zindell několik vteřin hleděl na Yanga, pak se rozhlédl po můstku. Lhostejné řeči o chladnokrevné vraždě byly něco jiného, než diskuse o ztrátách na životech v průběhu války, a on se něčeho takového nechtěl účastnit. Zindell se obrátil k zádi Troutu. "Váš člunje vyložen."

"Fajn." Yang se obrátil, sestoupil opatrně z žebříku na hlavní palubu. Udělal pár kroků směrem ke člunu a zase se otočil. "Budu používat přenosnou vysílačku, abych s vámi zůstal v kontaktu. Mám v plánu dostat svoje lidi z Yorktownu ve čtyři ráno. To bude stačit, abychom se dostali na ponorku před rozbřeskem."

Zindell přikývl. "Výborně." Musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet při nepřetržitém větru, který foukal proti nim. "Rozhodl jsem se, že v pět třicet bude ten nejvhodnější čas se zanořit. Nechci zůstat na hladině déle."

"Žádný problém." Yang se otočil a rychle přešel palubu ponorky, pak nastoupil do malého člunu. Počkal, až jeden z mužů nakládací čety odhodí od přídě a zádě zajišťovací lana. Proud začal loďku rychle unášet pryč.

Zindell mlčky sledoval, jak Yang startuje motor. Namáhavě pak otočil kormidlem doleva a člun si začal razit cestu klesajícími vlnami. Zindell se obrátil k McClurovi. "Protože naše dieselové motory ještě běží, chci změnit naši polohu vzhledem k letadlové lodi." Zindell ukázal na válečné plavidlo, které se posunulo do nevhodného úhlu. "Nechci používat k manévrování naše akumulátory, dokud to nebude nutně zapotřebí."

McClure pokrčil rameny. "Jak vám to vyhovuje."

Zindell neodpověděl. Místo toho sáhl pro palubní telefon, který Harrison nechal na můstku. Zvedl ho. "Vy dva můžete jít dolů," řekl Olze a McClurovi. "Já se o všechno postarám odtud."

"Mám jednu otázku, řekl McClure. Ukázal na Yorktown. "Kdy chcete odpálit torpéda?"

"V pět dvacet ráno."

"Než se zanoříme?" McClure vyhlížel zmateně.

"Ano. To není Hollywood. Uděláme to nejsnadnějším způsobem - a to také znamená nejlepším způsobem."

"Jak to?" McClure se pozorně naklonil k němu. Bitevní plány a taktika ho vždycky fascinovaly, dokonce i v případě, kdy zbraní byla tak nezajímavá věc jako ponorka. "Myslel jsem, že se torpéda vždycky odpalují, kdyžje ponorka pod hladinou. Myslel jsem, že k míření používáte periskop."

"Ne." Zindell se zasmál. "Takovou rekvizitu používá leda snad John Wayne. Ve skutečnosti je snadnější namířit loď přímo na cíl, pak rovnou odpálit torpéda. Chci se za chvíli zanořit. Pak zůstaneme pod hladinou až do soumraku, pro případ, že by proti nám námořnictvo přece jen vyslalo letecký útok."

"Dnes večer se setmí v osm třicet devět," ozvala se Olga.

"Děkuji." Zindell mrkl na hodinky. "To je od této chvíle za šest hodin. Po setmění vyplujeme znovu na povrch a nabijeme akumulátory. Pobyt na hladině nám také umožní, že se snadno udržíme v relativně správné poloze vůči cíli."

"Chápu."

"Při prvním náznaku svítání - v pět dvacet - vypálíme torpéda z pozice na hladině."

"Bez ohledu na to, jestli vyklopí peníze za únos nebo ne, je to tak?" McClure to položil jako otázku, ale z jeho tónu bylo jasné, že to vlastně konstatuje jako fakt. To byla jediná část jeho plánu, na které důrazně trval.

"Správně." Zindella to netěšilo - raději by nechal Yorktown být, kdyby dostali výkupné za cestující - ale musel nerad přiznat, že udělat to podle McClura mělo určité výhody. "Až se Yorktown začne potápět, zanoříme se a zmizíme pěkně daleko."

"Prima." McClure souhlasně přikývl.

"Další výhodou toho plánu je, kromě toho, o čem jsme už mluvili, že zvuky potápějícího se Yorktownu budou dostatečně maskovat hluk, který budeme dělat my při odplouvání. "Když nás bude hledat námořnictvo, budou mít zatraceně moc práce s rozlišením naší zvukové stopy."

"Bezvadné." Zvukové stopy neříkaly McClurovi vůbec nic, ale na ničení Yorktownu se těšil. "Kolik je torpéd?" McClure pohlédl na obrovský šedivý lodní trup skoro kilometr před, nimi. Pomyšlení na to, jak torpédo

prorazí bok té plechové velryby, ho naplňovalo horečnatým vzrušením.

"Čtyři torpéda, v desetisekundových intervalech. To by mělo být víc než dost, aby se Yorktown potopil."

"Výborně." McClure si zamnul ruce, pak se otočil a usmál se na Olgu. "Pojďme dolů, ať se kapitán může věnovat své práci."

"Ovšem." Olga naznačila pozdrav Zindellovi, pak přistoupila k poklopu. Prošla kolem McClura a dotkla se ho svým tělem, když sestupovala po žebříku. O několik vteřin později zmizela dole. McClure se vydal za ní.

Jerome Zindell zůstal na můstku sám. Pohrával si s komunikačními sluchátky a seřizoval je. "Tady kapitán," prohlásil konečně do dunícího mikrofonu zavěšeného před ústy a jeho hlas se mísil s neustávajícím hučením větru foukajícího přes otevřenou palubu. "Motory vpřed na jednu třetinu. Řízení dvacet stupňů doleva." Kovový mechanický hlas potvrdil povel. O pár okamžiků později se plavidlo mírně roztřáslo rostoucím výkonem motorů.

Zindell si povzdechl, pak se otočil k zádi. Prohnětl si pahýl, kde míval levou ruku. Proklínal havárii námořnictva, která zabila jeho otce. Proklínal nadporučíka námořnictva, který mu svedl manželku Joan a utekl s ní. Ale především proklínal námořnictvo USA za to, jak se k němu chovali, když přišel o ruku ve službě vlasti: vy hajzli. Nestačil vám můj otec a žena. Chtěli jste ještě i moji ruku. Teď za to zaplatíte. Dvojité lodní šrouby dál rychle poháněly ponorku vpřed a vytvářely proud bělavé vody, která za nimi tvořila stopu. Bílá brázda na povrchu temného moře se nejprve změnila na světle zelenou, pak na temně zelenou a konečně se rozplynula v inkoustové modři oceánu.

Jerome Zindell sledoval hladinu za zádí ponorky. Ve vzdálenosti necelých pár set metrů za nimi už nebyla žádná viditelná známka toho, že USS Trout vůbec někdy projel touto oblastí moře. V krátké vzdálenosti za nimi už bílou brázdu, kterou vytvářeli, zcela vymazal nekonečný a lhostejný, zrádný oceán.

10

Drew OBrien stál uprostřed hangárové paluby Yorktownu. "Alespoň si můžeme odpočinout, když nás tady zavřeli." OBrien máchl široce rukou, ukazuje na uzavřené průlezy kolem. Východy proti bočním stěnám prostorné hangárové paluby byly zjevně jedinými možnými způsoby, jak se dostat ven z místa, kde byli uvězněni.

"Nerada se vzdávám tak snadno. Není to moc povzbuzující pro morálku." Janet Holbrooková bloudila pohledem po skupině cestujících kolem sebe.

"Já vím." OBrien pokrčil rameny, pak se přidal k ní a začal si také prohlížet tváře lidí z letu 255. Teď, když poslední vzrušující dojmy - blízký závan smrti při přistání, přítomnost ozbrojených teroristů s namířenými zbraněmi, zjištění, že loď, na které se ocitli, je Yorktown z Charlestonu, historická památka, kterou se podařilo nějak uloupit - pominuly, většina cestujících seděla apaticky na podlaze hangáru. Byli rozptýleni do skupin tak kolem deseti po celé ploše, která měla rozměry několika tenisových kurtů. "Celá ta zatracená věc je přímo neuvěřitelná," řekl OBrien, když se porozhlédl po úseku hangáru, který jim byl vyhrazen.

"Někde jsem četla, že to obvykle rukojmí říkají."

"Jsem rád, že se chovám podle normy." OBrien se pokusil o úsměv, ale zjistil, že je to nad jeho síly.

"Myslím to vážně," odpověděla Janet. Posunula se blíž k OBrienovi. "Vzpomeňte si na všechny známé případy únosů. Třeba na záchranu Entebbe, která se podařila Izraelcům. Taky se zdá neuvěřitelné, že se jim něco takového povedlo."

"Zřejmě ano." OBrien souhlasně přikývl, pak si začal prohlížet hangár pozorněji. Tato část Yorktownu byla užívána jako výstavní plocha pro exponáty z vojenské historie. Jeden roh vyplňovala zachovalá kostra starého torpédového bombardéru Grumman a čerstvý jasně modrý nátěr v záři světel ze stropu jí propůjčoval jiskřivě elegantní vzhled. Dvousedadlový grumman vypadal,jako by byl připraven k letu, ale OBrien mohl i na tu dálku říct, že motor letadla je jen imitace. Byla to pouze kostra letadla, nic víc.

OBrien zamířil pohledem k vystavovaným kusům obklopujícím starý grumman. Čtyři jasně zelená torpéda byla srovnána za sebou a první z nich mělo část svého vnějšího pláště odstraněnu, aby si návštěvníci mohli prohlédnout vnitřek. OBrien klouzal očima dál k přednímu konci lodě, kde na stěnách visely řady tabulek, plaket a medailí. "Vrazili nás do plovoucího muzea."

"Co je tamhle to?" ptala se Janet. Ukázala na věžovitou konstrukci v levém horním rohu hangáru. Tyčila se do výše přes dva metry, na šířku měřila asi tři a bylo v ní několik malých temných oken. Působila impozantně a hrozivě. "Je to palebné stanoviště?" zeptala se, ale zároveň ji napadlo, proč by někdo konstruoval válečnou loď s palebným stanovištěm umístěným v hangáru.

"Ne." Vybledlá písmena byla natolik viditelná, že OBrien zjistil, jakou funkci ta konstrukce měla. "Požární stanice, vidíte?"

"Vidím ten nápis. Co to znamená?"

"Je pro požární hlídku." OBrien si vzpomněl, že kdysi četl něco o požárních stanicích na palubě letadlových lodí, pravděpodobně v nějakém starém válečném románu. Tvrdilo se tam, že je to nejotravnější služba na lodi, kterou mají důstojníci. "Když v hangárovém oddělení probíhala nějaká práce, umístili tam důstojníka. Měl hlídat případný vznik požáru. Kdyby začalo hořet, zaktivoval by z ovládacího panelu umístěného v tomto místě závěsné hasicí přístroje."

"Rozumím," Janet pohlédla nahoru, kam ukazoval OBrien, a poprvé si všimla labyrintu trubek křižujících se na stropě. Na trubkách byly v krátkých vzdálenostech za sebou hasicí trysky. Ukázala na požární stanici. "Neexistuje nějaký způsob, jakým bychom mohli to místo využít k našemu úniku?"

"Ne. Jsou to silné pláty legované oceli. Silné nárazuvzdorné sklo - konstruované tak, aby vydrželo explozi a

intenzivní žár. Jediný východ odtud je přes stěny hangáru."

"Aha." Janet přejížděla očima po masivních líniích ocelové konstrukce a pak pohlédla opět na OBriena. "Jak se těm lidem vůbec mohlo podařit ukrást loď?"

"To mě taky napadá. Přece jsem už říkal, že je to neuvěřitelné." OBrien se odmlčel. "Ale bohužel musím říct, že když byli schopni ukrást loď, budou schopni také provést to ostatní."

"Myslíte si, že nám neublíží?" Janet tu otázku vyslovila s úzkostí a vlastně ani nechtěla slyšet, co na to OBrien odpoví.

OBrien vyčkával trochu moc dlouho, než odpověděl. Nemohl jí pohlédnout do očí, když to říkal, a tak se otočil a předstíral, že si zase prohlíží strop. Tvořily ho ocelové desky uložené přes vlnité kovové žebroví a byl přes dvanáct metrů nad nimi. OBrien věděl, že nad tímto stropem je letová paluba, na které přistálo letadlo, a to znamená, že strop je konstruován velice pevně a silně, aby se nemohl poškodit. Tudy cesta ven nevede a to platilo i pro požární stanici. "Jsem rád, že ta část hangáru je pro nás všechny dost velká," prohlásil najednou OBrien, jen aby něco řekl. "Máme tu dost místa."

"Ano. Krásný velký plac na chcaní do gatí." Nat Grisby se bez úvodu přidal k hovoru, když přišel k místu, kde uprostřed hangáru stál OBrien s Janet.

OBrien se zamračil - nepotřeboval, aby mu někdo připomínal jejich problémy, bylo jich příliš mnoho, než aby na ně mohl zapomenout. "Naše situace by mohla být mnohem horší." Když byli pod hrozbou zbraní přinuceni napochodovat dolů po schodech pod letovou palubu, OBrien si představoval, že je nacpou do nějakého malého prostoru někde hluboko, v nitru lodě. To by pro ně bylo ještě děsivější. V této částivyplňující zadní třetinu hangáru, oddělenou od přední části mohutnou ocelovou požární zdí, na kterou se teď díval - bylo alespoň prostoru víc než dost, aby se cítili pohodlně.

"Máte pravdu. Mohlo to být horší. Ale není to moc velká útěcha." Grisby si pohladil hustý rozcuchaný plnovous, než znovu promluvil. "Prozkoumal jsem pořádně všechny východy ve stěnách. Přesně jak jste říkal, jsou pevně uzavřené. Asi je zavařili."

"Zatraceně." OBrien potřásl hlavou, pak se znovu podíval na požární zeď. Vlastně byli usazeni do obrovské ocelové konzervy bez jakékoliv možnosti kontaktu s vnějším světem. "Tamten východ se zdá být jediná cesta ven," řekl OBrien a ukázal na uzavřený průlez na levé straně šedé ocelové stěny. Byl to vstup, kterým sem byli nahnáni.

"Jasně." Grisby se zašklebil. "Kdyby nezavařili ještě ten, všechno, čeho bysme se museli bát, by byl ten maniak na druhé straně průlezu. Zřejmě jste si všimli, že má samopal."

"Kdyby se nám podařilo odvést jeho pozornost," řekla Janet, "možná bychom měli šanci."

"To si tedy můžeme rovnou přiznat, že nemáme žádnou."

Trojice se otočila. Přímo za nimi stál James Westcott. Očividně tam stál už dost dlouho a vyslechl celou jejich rozmluvu. "Měl bych brát vaši poznámku jako právní výklad, pane právní zástupce?" zeptal se Grisby sarkasticky. Už slyšel od Janet o právníkových tirádách v pilotní kabině během letu.

"Nezačínejte hrát s našimi životy hazardní hru," pokračoval Westcott. Adresoval svůj komentář OBrienovi a Grisbyho ignoroval. "Vaše letecká společnost má za nás pořád právní zodpovědnost. Jednoznačně trvám na tom, abyste udělal něco smysluplného pro zamezení těchto dětinských a neuvážených..." Westcott pohlédl na Grisbyho, pak na OBriena, "...nápadů některých členů této skupiny. Je pořád vaší povinností nás chránit, kapitáne."

OBrien se zhluboka nadechl. Jakkoliv byl ten člověk nepříjemný, v podstatě měl pravdu: byl to pořád OBrienův problém. OBrienova zodpovědnost. "Nebojte se. Nedovolím, aby se stalo něco nepředloženého. Žádné zbrklé akce."

"Dobře. Jsem si jist, že to cestující ocení."

"Možná." OBrien se rozhlédl po skupině. V hangáru byla spolu s ním uvězněna téměř stovka lidí a mohl pozorovat, že sotva uplynula hodina, téměř u všech se začaly projevovat stejné příznaky. Zdálo se, že z nich vymizela veškerá energie, a co tu zůstalo, byly už karikatury lidí - podobné skupině špatných herců, kterým byla svěřena role oživlých mrtvol v nějakém filmovém škváru. Většinou tiše seděli a nepřítomně zírali před sebe, sotva se namáhali hnout. Ti, kteří hovořili se svými sousedy, mluvili tichými zadrhávajícími hlasy. Na tvářích téměř každého se zračil strach a hrůza. Paralyzující strach. Několik lidí slabě sténalo, ale většinou seděli strnule bez sebemenšího projevu emocí. Aniž by si to uvědomili, přijali postoj, který jim vnucoval Westcott - stanovisko, že nemohou dělat nic jiného, než čekat na to, co udělají teroristé, nic, než se modlit, aby k nim teroristé byli milosrdní.

Ale pak OBrienovu pozornost uchvátilo něco o kousek dál, v rozích prostoru, ve kterém byli uvězněni. Bylo tam několik lidí, kteří procházeli sem a tam, a zdálo se, že zkoumají a prověřují všechno, co mohou vzít do ruky: Tři starší chlapci se shlukli kolem staré kostry grummanu a několik dalších bloumalo kolem torpéd nebo procházeli podél stěny s plaketami a dokumenty. I když jejich zájem nebyl nic jiného než pouhá zvědavost, alespoň to byla pozitivní činnost. "Nejsem si tak jist, že bychom neměli nic dělat. Alespoň budeme mít něco na práci."

Westcott ustoupil o krok dozadu, zvedl ramena a otevřel ústa, jako by chtěl začít nějakou oblíbenou řeč. Ale než vypustil z úst první slova, přiběhl k nim Benny Randolf, postavil se před Westcotta a jeho vzrušený vysoký hlas se začal zabodávat do jejich rozcitlivělých nervů, jako by se ostrý špendlík zapíchl do balónu. "Něco jsem našel... bez legrace, obrovskou věc... něco, co bychom opravdu mohli použít."

"Coje to?" zeptal se OBrien.

Benny udělal taneční obrat vzad. Roztáhl ruce a nachýlil hlavu. "J-í-d-l-o!" zařval, protahuje slova na několikanásobek původní délky. "Fantastické jídlo! Je tam dost pro všechny!" Při posledním slově se většina sedících lidí zvedla a připojila se k rostoucímu davu, který se začal pohybovat směrem k nim. Taky pití. Samozřejmě nealko." Benny se strojeně zamračil. "Ale to se dalo čekat. Můžeme si představovat, že je to Johnny Walker!"

Kde to je?" vykřikl OBrian přes mohutnějící sbor smíchu a výkřiků nadšení. I když si OBrien myslel, že je k takovým věcem imunní, uvědomil si, že se začíná usmívat jako ostatní. Rychle pohlédl na Janet a všiml si, že i na její tváři se objevil široký úsměv. Ten okamžik bylo něco, co všichni potřebovali.

"Kde je to jídlo? Ukažte mi to." OBrien postrčil Bennyho ve směru, odkud přišel. O několik okamžiků později celý dav následoval ty dva do zadní části hangáru.

"Tady je to." Benny odsunul zpátky rohový kus kovové stěny, který překrýval nenápadný výklenek v zadní zdi. "Zřejmě snack bar pro turisty. Protáhl jsem se sem a našel jsem ledničku plnou párků v rohlíku, hamburgerů, zmrzliny a limonád." Benny vášnivě gestikuloval, paži zastrčenu do malého otvoru v kovové stěně, kterou se mu podařilo odsunout.

"Jsou odtud ještě nějaké východy?" OBrien zvědavě nakukoval Bennymu přes rameno, ale srdce mu pokleslo, když nahlédl dovnitř. Snack bar nebyl nic víc než veliká kovová skříň u zadního pažení letadlové lodě - nebyl tam žádný východ, který by mohli použít, aby se vyplížili z hangáru.

"Ne. To je ale klika." Benny mrkl na OBriena. "Teď se nemusíme bát, že se sem dostanou ti ozbrojení darebáci a vezmou nám jídlo."

"Jistě." OBriena napadlo, jestli Benny tak šaškuje pro pobavení ostatních, nebo sám pro sebe. V každém případě se zdálo, že je jediným člověkem, který dokáže pozvednout náladu. "Teď už potřebujeme jenom někoho, kdo to připraví."

"Já se o to postarám."

Všichni se otočili. Nějaký muž - vysoký, trochu přitloustlý, s mohutnýma svalnatýma rukama vyčnívajícíma z košile s krátkými rukávy - se začal prodírat dopředu. "Vezmu si to na starost. Mám několik stánků s rychlým občerstvením v Chicagu. Mohu to za chvíli zpracovat. Manželka mi pomůže."

"Já také pomohu."*

"To je skvělé." Benny poplácal po zádech další dva dobrovolníky, kteří se protlačili vpřed k manželskému páru. S pomocí několika dalších rychle odstranili kovový kryt snack baru. "Já si dám dva hamburgery s kečupem," křičel Benny na ty čtyři, když vešli za pult. "A s oblohou." Ostatní z davu začali vykřikovat své objednávky, až byl zmatek tak veliký a bouřlivý, že nikoho nebylo slyšet.

"Zavřete klapačky, proboha!"

Náhlé zařvání se ozvalo odněkud zezadu a přimělo všechny, aby ztichli. OBrien se obrátil a spatřil na prahu jediného použitelného východu na konci hangáru stát jednoho z teroristů.

Měl dlouhé nepoddajné vlasy, černé keprové kalhoty a tmavou košili. V rukou držel samopal, jehož hlaveň mířila na ně.

"Co chcete?" zeptal se rychle OBrien, hlasem pevným a silným, jak nejvíc dokázal. Mladík se zasmál.

"Hlavně peníze. Ale myslím, že to není váš problém. Každopádně mám tady něco zařídit. Tady." Mladý muž ustoupil na okamžik z prahu a pak se vrátil. "Myslím, že ten pes má žízeň jako trám - dejte mu něco k pití." Terorista postrčil průlezem středně velkého zlatého retrievera. Nechal psa běžet.

"Aquarie!" Chlapec se ze zadní části davu vrhl kupředu a utíkal k psovi. Když ho pes zpozoroval, začal mávat ocasem a vyrazil vpřed, řemínek vedoucí od obojku hlučně tloukl o podlahu hangáru.

"Jenom ať nesere na podlahu." Terorista se po své poznámce kdákavě zasmál. Díval se, jak se chlapec potkal se psem uprostřed hangáru, pak se otočil a zmizel v průlezu. Průlez se uzavřel se zvučným zaduněním. Hluk se odrážel od stěn tichého hangáru. OBrien si všiml, že lidé kolem něho rychle ztratili tu trochu pozitivního přístupu, který v sobě v poslední chvíli vyvinuli. Jednoznačnou příčinou byl pohled na hrozbu, na kterou se jim už téměř podařilo zapomenout. Několik dalších okamžiků byl jediným zvukem v hangáru zvuk dechu stovky rukojmí.

První, kdo promluvil, byl James Westcott.

"Chápete, co myslím?" Ukázal k místu, kde stál chlapec se svým psem. "Řídí se dohodou. Všechno bude v pořádku, když se nebudeme zbytečně vydávat v nebezpečí."

"Ne. To je nepravdivé." Takeo Kusaka pomalu přicházel ke středu skupiny z místa u zdi, kde dosud stál se svou manželkou. "Vy mi promiňte má slova, ale já musím velmi nesouhlasit." Když Kusaka vstoupil doprostřed davu, mírně se Westcottovi uklonil, ale pak se obrátil k OBrianovi. "Uděláme smrtelnou chybu když spoléháme na dobrou vůli lidí, kteří v sobě nemají dobro."

"Nepokoušejte se děsit lidi takovými frázemi," řekl krátce Westcott a nakrčil nos. Z jeho hlasu zaznívalo podráždění. "Vůbec nevíte, o čem mluvíte."

Kusaka přistoupil k Westcottovi a podíval se přímo na něho. "Nyní jsem se vrátil od té stěny fotografií a historických dat," pokračoval starý Japonec tichým nevzrušeným hlasem. "Je velmi zajímavé, že až do chvíle před okamžikem jsem já také byl nadšený pro takový plán."

"A změnil jste názor?" Nat Grisby se vehementně prodíral mezi Japonce a právníka. Podle něho každý, kdo nesouhlasil s tím zatraceným Westcottem, si zasloužil jeho sympatie. "Proč jste změnil názor?"

Kusaka ukázal na sérii bronzových medailí na stěně hangáru. "Tam je památka na stěně na ty, kteří se nevrátili na tuto loď v posledních dnech druhé světové války. Jeden nadporučík, především, je označen, že zahynul v boji o Otaru Harbor patnáctého července devatenáct set čtyřicet pět."

"Prokrista, pospěšte si s tím." Westcott ignoroval rozhněvané pohledy některých lidí z davu. "Co to má společného s námi?"

"Byl jsem v leteckých jednotkách Japonského impéria v roce devatenáct set čtyřicet pět. A toho dne v červenci jsem byl také sestřelen. U Otaru Harbor." Z davu se začal ozývat vzrůstající šum tichých hlasů. Kusaka čekal, až proud řeči utichne.

"Ale proč jste změnil názor na naši situaci?" zeptal se OBrien, aby mírně pobídl Japonce k přímějšímu hovoru. Ale i kdyby to mělo trvat dlouho, než ze sebe tu historku vypraví - čas byl to jediné, čeho teď měli dost - OBrien cítil v žaludku, že úsudek toho muže bude stát za poslech. "Pokračujte prosím."

"Ty věci, o kterých jsem se zmínil, jsou shoda okolností, nic víc. Já to docela dobře chápu. Ale ta malá shoda okolností mě přiměla, abych zaostřil svou mysl. Přinutila mě, abych si vzpomněl na to, co léta mi dovolila zapomenout. Připomnělo mi to, že povaha těch Američanů byla taková, že jejich odvaha nikdy nepominula, bez ohledu na to, jak jejich situace byla beznadějná. Ale to není všechno. Ještě něco podstatného patří k mentalitě Američanů. Patří to i k vám a je to velmi cenné v moderním světě." Kusaka hovořil s přestávkami, ale rozvážně. "Vy jste mladý národ, který se srovnává s ostatními významnými národy světa. My v Japonsku jsme starobylí lidé. My jsme za sebou dávno nechali nevinnost mládí. My jsme velmi dobří v práci v našem systému, v našem dědictví. Ale vaši lidé jsou schopni..." Kusaka na okamžik zaváhal a zamyslel se. Nakonec pohlédl prosebně na manželku. Promluvil pár slov japonsky.

"Můj manžel mě žádá o pomoc. Pokusíme se vám přeložit jeden výraz," vysvětlovala Iva Kusaková skupině. "Promiňte na okamžik." Začala znovu hovořit s manželem v odsekávaných japonských větách. Pak se obrátila k OBrienovi. "Velice mě mrzí, že jsem tak pomalá ve vašem jazyku. Ale věřím, že teď jsem nalezla správná dvě slova, která můj manžel hledal v touze popsat americké lidi."

"Ano?" OBrien postoupil dopředu.

"Neústupnost a inovování. To jsou charakteristické znaky, které můj muž poprvé zpozoroval u Otaru Harbor toho červencového dne v pětačtyřicátém."

Z úst rukojmí se ozval spontánní výbuch emocí. Začalo to jedním nebo dvěma hlasy, ale každým dalším okamžikem šum narůstajícího množství hlasů mohutněl, jako proud vody, který se valí rozšiřující se trhlinou v gigantické přehradní zdi. Lidé v davu - téměř všichni - byli uchváceni posledními dvěma slovy, jako by v nich byl klíč k zámku, který je upoutal v této mizérii. Pesimistické výrazy najednou zmizely, byly nahrazeny projevy odvahy a odhodlání. V očích téměř všech se objevily jiskřičky. Neodbytnost a inovování. Ta slova - slova určená jim samým - jim dala naději v osvobození. Mnozí cestující letu 255 začali hlasitě a energicky hovořit jeden s druhým, poprvé uvažovat o tom, že by měli něco - cokoliv udělat, aby se dostali ze své strašlivé situace.

"Tak to souhlasí," vykřikl OBrien, aby získal pozornost. Spontánní nadšení mu jasně ukázalo, že není potřeba formálně hlasovat, že Westcottův návrh nedělat dál nic by byl na hlavu poražen. "Vypracujeme organizovaný plán, jak budete přicházet se svými nápady. Pak zhodnotíme nápady každého a rozhodneme, které mají největší přednosti."

"Určitě se najde nějaký způsob. Dokážeme to!" křičel Grisby. Otočil se tváří k davu. "Poradíme si s těmi lumpy!" Dav mu odpověděl hlasitým sborovým souhlasem. "Fajn. Rozdělíme se do skupin podle znalostí a zvláštních zájmů jednotlivých osob. Pokuste se zařadit se do oblasti, kde si myslíte, že byste mohli být přínosem. Kdo má předchozí vojenské zkušenosti - především v námořnictvu - ať se shromáždí u letadla Grumman." OBrien dal ještě několik příkazů, aby proces mohl začít.

"Myslíte, že to zabere? Myslíte, že bychom mohli přijít na nějakou fintu, která by teroristy oklamala?" Janet byla jednoznačně pro jeho plán - být na milost a nemilost takové skupině šílenců bylo něco, co jí od začátku nesedělo.

"Myslím, že by se to mohlo podařit." OBrien se upřímně usmál, ale za pár vteřin se do jeho mysli vloudily pochybnosti a musel se moc snažit, aby mu úsměv neztuhl na rtech.

"Vy jste ale idiot. Budete litovat, když to uděláte," vyštěkl Westcott. Zakroutil hlavou, pak pohrozil výhružně OBrienovi prstem. "Ze všech lidí byste to měl vědět nejlíp. Ale vy to ještě podporujete. Hrajete si na generála." Westcott ukázal na lidi kolem sebe. "Všechno, co máme, je armáda ubohých amatérů, na to nezapomínejte. Budete toho litovat. Budete toho zatraceně litovat, že jste to nenechal být." Westcott se otočil na patách a důstojně odkráčel do protějšího rohu hangáru. Několik lidí ze skupiny udělalo několik váhavých kroků za ním, jako by ho chtěli následovat. Ale nikdo to neučinil.

"Nemám s nímještě promluvit?" zeptala se Janet.

"Ne. Nechejte ho napřed, ať se uklidní." Ale byl tu jiný důvod, proč už OBrien nechtěl mluvit s Westcottem. Musel v duchu bojovat s vtíravým vnitřním hlasem. Nesmíme provést nějakou hloupost. To by mohlo situaci ještě zhoršit. OBrien těžce polkl, pak se otočil a díval se na tváře lidí kolem sebe. Byly samozřejmě nadšené - ale nadšení samo zdaleka nestačí. Budou muset nejprve přijít na nějaký proveditelný plán, pak ho nějak kvalifikovaně posoudit, získat potřebné odborníky, odvahu a disciplínu pro provedení. Takový úkol je dost náročný i pro četu profesionálních vojáků. Pro houf cestujících z letadla - z nichž mnozí jsou velmi staří, nebo naopak velmi mladí - se takový úkol zdál téměř neproveditelný.

"Prověřím, jak se tvoří skupiny. Dám vám vědět, jaké talenty tu máme," prohlásila Janet.

"Ano. Fajn," úsečně odpověděl OBrien. I když se usilovně snažil na to nemyslet, dvě věty - vlastně Westcottova poslední slova - mu neustále probíhaly hlavou jako píseň na poškrábané gramodesce. OBrian stál uprostřed hangáru, tělo ztuhlé a napjaté, a ta slova se mu neustále vracela. Budete toho litovat. Budete toho zatraceně litovat, že jste to nenechal být.

11

Bylo přesně 3.45 odpoledne, když ministr námořnictva Mitchell Schroeder vstoupil do kanceláře velitelství námořnictva toho odpoledne už podruhé. "Nějaké nové zprávy?" zeptal se Schroeder a přistoupil k řídicímu pultu uprostředmístnosti. Jeho šedý oblek vypadal ještě zmačkaněji a neforemněji, než když tuto místnost navštívil před hodinou.

"Ne, pane. Žádné zprávy, o kterých byste nevěděl." Kapitán Dwight Martin ukázal na hromadu dálnopisů, které zasunul do obálky z konopného papíru na stole, pak vzhlédl k naběhlé tváři bělovlasého muže, jenž stál vedle něho. Martina napadlo, jestli Schroeder opravdu mluvil před několika minutami s prezidentem, jak předtím sliboval. Poprvé od okamžiku, kdy se s tím mužem setkal, Martin pochopil, proč tato práce přidala Schroederově tváři dobrých deset let.

Schroeder vytáhl otáčecí židli, přisunul ji blíž ke kapitánovu stolu a posadil se. Zápasil s balíčkem cigaret, až se mu konečně podařilo vytáhnout jednu napůl zmačkanou. Vložil si ji do úst, škrtl zápalkou a hluboce vtáhl. Schroeder se pak naklonil dopředu, aby mohl hovořit hlasem ještě tišším, než byl jeho normální tlumený tón. "Prezident v podstatě souhlasí se způsobem, kterým jste postupoval," začal jedinou dobrou zprávou, kterou měl.

"Děkuji, pane." Martin se při té pochvale trochu ošil. To bylo víc, než mohl vůbec doufat, ale věděl, že jeho kariéra ještě není mimo nebezpečí. "Takže jestli tomu rozumím, prezident považuje ty dálnopisné zprávy za věrohodné."

"Ovšem." Schroeder odložil cigaretu na okraj popelníku a sáhl do kufříku. Vytáhl stoh papírů. "Tady jsou identifikační čísla z průkazů, které se mi podařilo zatím ověřit." Schroeder pobíhal prstem po seznamu jmen a čísel. "Všechno naprosto souhlasí - řidičské průkazy, čísla sociálního pojištění, zaměstnání."

"A co totožnost pilota?"

"Také v pořádku." Schroeder ukázal na řádek se jménem Drewa OBriena. "Není pochyb, že ty údaje byly vzaty z nějakých oficiálních dokumentů. Budeme muset předpokládat, že ta situace vypadá přesně tak, jak ji popisují dálnopisné zprávy."

"Chápu." Martin se naklonil dopředu a zamyslel se. Ze zvyku sebral oranžový golfový míček z rohu svého stolu a podržel ho v dlani levé ruky. "Takže prezident má pocit, že ti cestující z letadla jsou jako rukojmí na Yorktownu?"

Schroeder se natáhl přes stůl, sebral obálku a otevřel ji. "Podle mých zdrojů z Federální letecké inspekce let TransAmerican - číslo 255, " řekl Schroeder a ťukl prstem do poslední dálnopisné zprávy ze zdroje označeného jako USS Trout, "havaroval za velmi podivných okolností. Předpokládalo se, že to byla kolize s neznámým letadlem."

"Kdy?"

"Asi před šesti hodinami."

"A kde?"

"Sto třicet kilometrů severozápadně od New Yorku. Ale gól je v tom, že ještě před deseti minutami nebyly nalezeny žádné trosky."

"Kristepane." Martin pohlédl na svou ruku a zjistil, že pořád bezděčně drží golfový míček. Odložil ho zpátky. "A co pobřežní hlídka hledající vrak Yorktownů? Našli už něco dalšího?"

"Vůbec nic. Když jsem telefonoval s prezidentem, nechal si spojit velitele té pobřežní hlídky. Nevzpomínám si na jméno toho důstojníka, ale byl pevně přesvědčen, že tu něco nehraje. Říkal, že podle jeho zkušeností by se mělo najít mnohem víc zbytků, než se našlo - zvláště proto, že Yorktown byl přestavěn na turistickou atrakci."

"A jaký je v tom rozdíl?"

"Pominu-li faktory stáří a údržby, Yorktown má na sobě hromadu. plovoucích předmětů. Vlajky, suvenýry, plakáty a tak dál."

"Rozumím. Takže zbývájen ověřit si část příběhu o Troutu."

"Ano. Vznesl jsem několik důvěrných dotazů na ministerstvo zahraničí a CIA. Z toho, co jsme se zatím dověděli, mohu říci, že ponorka není nikde, kde bychom ji mohli lokalizovat.Iránci mlčí jako hrob jako vždycky, ale pochopil jsem, že se objevily nějaké hlášky z Teheránu, že Sharah - tak pojmenovali ponorku 566, starý Trout - se už dlouho pohřešuje. Předpokládá se, že se potopila. Nikdo nepřežil." Schroeder sáhl pro cigaretu a opřel se na své otáčecí židli. Probíral si prsty prameny bílých vlasů lemující mu spánky. "Z toho, co zatím vidím, mi připadá, že tu zas máme případ s únosem ve velkém měřítku."

"Toho jsem se obával." Dwight Martin si často blahopřál k tomu, že nebyl v Pentagonu během pokusu o záchranu iránských rukojmí - to fiasko zlikvidovalo nejednu důstojnickou kariéru. Zdálo se teď, jako by měl mít svou vlastní příležitost, jak si poradit s teroristy, nebo, a to spíš, jak ze sebe udělat obrovského pitomce. "Myslíte si, že jsou za tím Iránci?"

"Pochybuji. Ti mají víc problémů sami se sebou, než jsou schopni zvládnout. Abych řekl pravdu, celá ta záležitost je trochu moc rafinovaná najejich obvyklý styl práce."

"S tím bych souhlasil." Martin se chtěl ještě na něco zeptat, ale uvědomil si, že u stolu stojí nadporučík Nash. Pohlédl na něj. "Přišlo něco?"

"Ano, pane." Teď Nash držel v rukou dva papíry. "Tady jsou údaje, které jste požadoval o těch dvou akčních rádiích " Nash položil listy papíru na stůl. Urovnalje pečlivě tak, abyje oba muži mohli číst. Nash začal ukazovat příslušná čísla. "Počítáme-li s vysokou cestovní rychlostí a za předpokladu, že Yorktown opustil Charleston včera pozdě v noci, pak by loď mohla být někde v této oblasti."

"To je mnohem dál, než běžně prohledává pobřežní hlídka," řekl Martin, když prozkoumal údaje.

"Ovšem." Schroeder pomalu zakroutil hlavou. "Někdo to moc dobře naplánoval. Vyházeli dost trosek v ústí zátoky, aby se zbavili hlídek. To jim dalo čas, který potřebovali, aby v klidu provedli zbytek plánu."

"Také jsme zpracovali počítačový výstup doletu letadla," pokračoval Nash. "Ukazuje docela jasně, že letadlo se mohlo dostat do stejné oblasti jako Yorktown, dokonce i ve stejném časovém úseku. Jediná věc, kterou jsem do této rovnice nezařadil, je maximální doba letu bez tankování. Neměl jsem potřebné údaje."

"Seženu vám je." Schroeder vzal tužku a poznamenal si to. "Ale nebuďte překvapen, až zjistíme, že to také sedí. Celá záležitost byla až dosud velmi pečlivě naplánována. Pochybuji, že by - ať už schválně nebo náhodou -

pachatelé přehlédli tak prostou podmínku, jako je zásoba paliva."

"Takže věříte tomu, co ti lidé říkají?" Nashův neutrální výraz se pomalu zkrabatil, jako by jeho obličejové svaly byly kostkou másla vhozenou do horké pánve. "Pořád mi to.připadá neuvěřitelné."

"Bojím se, že je to skutečnost." Schroeder zneklidněně mávl rukou k situačnímu panelu před nimi - už byl přesvědčen, že k únosu skutečně došlo. Teď byla jenom záležitost času, než zjistí, co bude následovat. "Neznám ještě na všechno odpověď, ale mám pocit, že očekávat něco jiného než obrovské problémy by bylo z naší strany dost naivní. Prezident si to myslí taky."

"To je taky můj názor," dodal Martin. Neměl žádný důvod zatajovat, že i on uvažuje od samého začátku stejným způsobem - jako ministr námořnictva.

"Nadporučíku."

Nash přistoupil k technikovi u dálnopisu, který ho zavolal. "Něco přišlo?"

"Ano, pane."

Martin a Schroeder si stoupli k dálnopisu a sledovali slova, která se začínala tisknout.

MINISTROVI NÁMOŘNICTVA: Z USS TROUT. NA OVĚŘENÍ POTŘEBNÝCH FAKTORŮ JSTE MĚLI ČASU VÍC NEŽ DOST. JAK SI JISTĚ UVĚDOMUJETE, MÁME NYNÍ NA PALUBĚ YORKTOWNU TÉMĚŘ 100 LIDÍ Z LETU 255 TRANS-AMERICAN. BUDEME TORPÉDOVAT A POTOPÍME YORKTOWN SE VŠEMI RUKOJMÍMI NA PALUBĚ V 06.00 VÝCHODNÍHO ČASU, POKUD NEBUDOU BEZPODMÍNEČNĚ SPLNĚNY NÁSLEDUJÍCÍ POŽADAVKY:

DESET MILIONŮ DOLARŮ VE ZLATĚ UMÍSTĚNÝCH DO PLOVOUCÍHO TANKU BUDE SPUŠTĚNO PADÁKEM PŘI POUŽITÍ JEDNOHO DOPRAVNÍHO LETADLA BEZ OZBROJENÉHO DOPROVODU DO 04.30 HODIN NA MÍSTO 500 METRŮ ZA YORKTOWNEM. PŘESNÉ SOUŘADNICE VÁM BUDOU PŘEDÁNY V 03.00. POKUSÍTE-LI SE NÁS JAKÝMKOLIV ZPŮSOBEM SLEDOVAT NEBO NAPADNOUT, YORKTOWN BUDE OKAMŽITĚ POTOPEN. NESPLNÍTE-LI NAŠE POŽADAVKY, VŠECHNA RUKOJMÍ ZEMŘOU.

"Všemohoucí Bože." Dwight Martin byl sotva schopen věřit tomu, co si právě přečetl. Očima přejížděl text podruhé, než pro něj sáhl a vytrhl ho z dálnopisu. "A co teď?"

"Pojďte sem." Schroeder zamířil ke stolu uprostřed místnosti. Oba muži ho následovali.

"To je neuvěřitelné," prohlásil Nash otupěle a posadil se na okraj stolu. Ukazoval na zprávu, kterou Martin držel v ruce.

"Je to bohužel tak, jak jsem očekával." Schroeder se svalil těžce do židle, pak nepřítomně hleděl na situační tabuli na přední stěně kanceláře velitelství námořnictva. Seděl tak celou minutu, než byl schopen zase promluvit. "Předám tyto zprávy okamžitě prezidentovi, přestože už teď vidím, že z toho budeme mít kupu problémů. Víte stejně dobře jako já, jaký je nový postup ve věcech jednání s teroristy."

"Ano, pane. Jsem si toho vědom." Martin se nervózně zavrtěl na židli. Základním principem posledního rozhodnutí vlády o jednání s teroristy a únosci bylo nekompromisní odmítnutí jakéhokoliv vyjednávání. "Je tu něco, co bychom mohli dělat? Alespoň prozatím?" Mezi trojicí zavládlo podivné ticho a Martin viděl, že je to důsledek frustrace a nemohoucnosti v této situaci. "V podstatě, v nejužším slova smyslu, to však není vojenský problém."

"To je pravda," Schroeder seděl mlčky. "Ale myslím, že bychom měli prozkoumat všechny možnosti," ozval se konečně, "posoudit potenciál pro vojenské řešení."

Martin zbledl. "Opravdu si myslíte, že by to byla možnost?" S každou další minutou začínala situace víc a víc připomínat tu imbecilní akci s Iránci - jenže tentokrát bude oficiálním obětním beránkem námořnictva kapitán Dwight Martin, až dojde k nejhoršímu.

"Pochybuji, že prezident s tím bude souhlasit, ale měli bychom ho informovat o takové variantě." Schroeder pohlédl na situační tabuli, kde na plastické nástěnné mapě byly symboly označující postavení a sílu různých jednotek námořnictva v té oblasti. "Možná by bylo dobré také zmobilizovat záchranná plavidla pro případ potřeby."

"Ta zpráva ukazuje, že teroristé nebudou tolerovat ve své blízkosti žádnou loď nebo letadlo," řekl Nash.

"To je fakt." Schroeder se kousl do rtu. "Ale my opravdu potřebujeme víc informací. Jsem přesvědčen, že prezident bude žádat víc konkrétních údajů, než jsme dosud byli schopni získat, i když nemám představu, co si sakra myslí, že s tím může dělat."

"Mohu vyslat protiponorkové letadlo," řekl váhavě Martin. Ukázal na situační panel. "Pár set kilometrů severně od předpokládaného postavení Yorktownu máme eskadru P-3, která tam provádí cvičení. Mohu dát jednomu letadlu příkaz, aby zůstalo tak daleko od oblasti, aby se vyhnulo možnosti odhalení z Troutu, ale přitom by mohlo pro nás získat další
údaje."

"Je to možné?"

"Ano. Předpokládám samozřejmě, že Trout je vybaven relativně starou technikou ve srovnání s tím, co teď máme my."

"To je myslím správný předpoklad."

"Výborně. Takže pak bychom byli schopni dostat se - na vzdálenost padesáti šedesáti kilometrů bez obav z odhalení. Z takové vzdálenosti může naše letadlo P-3 získávat další údaje, aby nám poskytlo všechno, co potřebujeme."

"Řekněme osmdesát kilometrů a dohodneme se."

"Jak chcete, pane ministře."

"Nechci opravovat váš odhad, kapitáne. V mém zájmu je nepřipustit žádné riziko pro rukojmí."

"V mém také."

"Fajn." Schroeder souhlasně kývl, pak se zvedl ze židle. "Neriskujte."

"Nebudu."

"Vrátím se hned, jak to bude možné. Chci navštívit prezidenta osobně. Ta záležitostje příliš choulostivá, příliš důležitá, než aby se dala projednávat telefonicky. Zavolejte moji kancelář a řekněte jim, ať pošlou řidiče k jižnímu vstupu." Schroeder rozdrtil nedopalek cigarety o popelník.

"Ano, pane." Martin sáhl po telefonu.

"Budu mít podkladový materiál o Yorktownu a Troutu "

ozval se Nash. "Jsem si jist, že ten materiál máme v dokumentaci." Vzhlédl k Martinovi, jestli nemá nějaké námitky. Očividně neměl. "Odcházíte z budovy, pane?" zeptal se Nash a obrátil se k Schroederovi.

"Ano."

"Doprovodím vás k východu."

Muži zamířili k zadním dveřím kanceláře a pak ven do chodby. Schoreder kráčel půl kroku před mladým nadporučíkem a oba rychle vyšli dlouhou chodbou lemovanou nekonečnými dveřmi kanceláří. Zahnuli za roh a sestoupili po schodech do nižšího patra. "Doufám, že se vám podaří objevit něco v dokumentaci," řekl Schroeder, když se zastavil u schodiště. "Potřebujeme zjistit co nejvíc, jestli proti těm darebákům máme mít nějakou šanci."

"Udělám, co bude v mých silách, pane." Ted Nash se díval, jak se Schroeder obrátil a čile sestupuje po dlouhém schodišti. Po patřičné chvíli zamířil Nash dolů po stejných schodech, ale snažil se nespěchat. Nechtěl dohonit Schroedera, protože pak by nijak nemohl zakrýt svou lež. Dokumentace námořnictva byla uložena v kancelářích v pátém patře, ale Ted Nash jednoznačně mířil jinam.

Zjistí toho i tak dost. Alespoň jeden z nich. Nashovi bylo jasné, že to je přesně ten druh informací, po kterém vždycky toužil Skip Locker. Byla to dost velká senzace - i když ne vojenského charakteru. Byl to perfektní námět, doslova dar z nebes. I když se Ted Nash snažil jít co nejpomaleji, zjistil, že občas začíná brát schody po dvou. Jestli Locker nebude v kanceláři, najdu ho v bufetu. Ta historie stojí za víc než za placený víkend v nějakém nóbl podniku. Nash moc dobře věděl, že příběh letu 255 může být zlatým dolem pro toho, kdo ho jako první předhodí nedočkavým novinářům.

Když Paul Talbot strávil několik minut pozorováním aktivity na letové palubě ve svém výhodném postavení na můstku Yorktownu, uvědomil si, že se také brzy stane rukojmím stejně jako cestující z letadla. Nic z toho, co mu řekl ten prolhaný hajzl McClure, nebylo pravda, všichni byli jen figurkami v jeho obludné hře. Brzo si pro mne přijdou. Musím se zatraceně rychle odtud dostat. Ale i když mu ta myšlenka vězela v hlavě, Talbot se nemohl odpoutat od dění dole. Až když se u zadních dveří letadla znovu objevil Richard Yangspolu s několika cestujícími, ženoucími se před ním pod hrozbou pozvednutého samopalu, a s malým chlapcem blížícím se k němu se samopalem té bláznivé Solenkové v zádech - byl Talbot schopen přerušit tu dlouhou chvíli, obrátit se a odejít. Rychle se dostat odtud. Nemůžeš pro ně nic udělat, když zůstaneš tady.

Talbot chvatně opustil můstek. Sešel po schodech vedoucích dolů, a když se ocitl na úrovni letové paluby, kde se spojovalo několik chodeb, uslyšel hluk z druhé strany ocelové stěny, která ho oddělovala od rukojmí. Kroky, tlumené hlasy, pláč a vzlyky doléhaly až k Talbotovi. Stál nehnutě v temné chodbě několik vteřin, než znechuceně zavrtěl hlavou. Nic teď nemůžu dělat. Musím odtud...

Talbot se otočil a tiše překročil řetěz s ukazatelem, který říkal turistům, že chodba je pro veřejnost uzavřena. Vešel do málo užívané chodby směřující k východu na pravobok, která vedla do ochozu podél pravé strany lodě. Brzy se dostal na konec úzké chodby. Jeho zpocené ruce několikrát musely zalomcovat závorou málokdy používaného východu, než se mu podařilo ji uvolnit. Zrezivělé ocelové dveře se otevíraly dovnitř a Talbot opatrně vystrčil hlavu, aby nakoukl na úzkou lávku, která vedla po straně lodě z přídě na záď. Yang se neobtěžoval postavit sem nějakou stráž, a tak se Talbot rozhodl použít lávku pro únik. Vyšel ven a tiše za sebou uzavřel průlez, pak se rozběhl kupředu - tělo měl skloněné tak nízko, aby si byl jist, že ho nezpozorují ti ozbrojení šílenci na letové palubě za ním.

Vlhký, svěží oceánský vítr se hnal proti němu, když spěchal přes lávku. Bodavý vítr ho štípal do tváře a způsobil, že si Paul Talbot uvědomil, že mu po tvářích stékají slzy. Je to moje vina. Já jsem to způsobil. McClure říkal, že přiletí jeden pilot a zásilka zlata. Nikdy nemluvil o rukojmích. Děti. Zatraceně. vždyť jsou tam i děti. Možná skončí na dně oceánu stejně jako moji vnuci. I to byla moje vina. Co mám dělat? Talbot slyšel úzkostné hlasy zezadu, jak se k němu nesla jednotlivá slova a útržky vět cestujících. Snažil se nevěnovat pozornost tomu, co slyší, a místo toho se soustředil na tichý, ale rychlý pohyb, který byl nutný, aby se dostal přes lávku, sleduje přitom temně modrý odstín oceánu viditelný pod mřížkami v ocelových roštech pod nohama.

Darebáci. Lháři. Talbot věděl, co by nejradši udělal, ale musel ten popud potlačit.

Otočit se zpátky, vrátit se po letové palubě v iracionální snaze přimět Yanga, aby uvolnil vězně - vězně, které nevědomky umožnil Yangovi a jeho tlupě zadržet - by byla jasná sebevražda. Bez jakékoliv zbraně neměl Talbot proti arzenálu samopalů žádnou šanci. Jeden neozbrojený muž proti šesti po zuby ozbrojeným maniakům. Žádná naděje, všechny výhody měli oni.

Všechny výhody kromě jedné. Talbot zůstal stát před koncem lávky. Začal zápasit s uzávěrem, aby otevřel jeden z průlezůvedoucích do nitra lodě. Znám Yorktown. Mohu se před nimi ukrýt. Nelíbila se mu myšlenka běžet pryč a nechat za sebou cestující z letadla bez pomoci, ale v tom byla jeho jediná výhoda, takže ji chtěl využít. Byl přesvědčen, že ho brzo začne hledat Yangova sebranka, a tak musel najít místo, kde ho nedostanou, kde se bude moci

ukrýt, než se mu podaří přijít na způsob, jak by mohl pomoci rukojmím.

Talbot vešel do ztemnělého trupu Yorktownu a zavřel za sebou dveře. Na okamžik se zastavil, než si jeho oči zvykly na přítmí přicházející ze zakřivené chodby před ním. Věděl, že elektrické a osvětlovací obvody v přední části lodě nefungují. Vyčítal sám sobě, že si z můstku nepřinesl baterku, ale věděl, že baterie v ní už stejně docházely. Také si vzpomněl, že ani žádný z Yangových mužů si s sebou nevzal na palubu baterku, a tak Talbotovy znalosti míst, kde se pohyboval a kam se chtěl dostat, byly předností při útěku před lidmi, kteří by ho pronásledovali.

Začal ohmatávat cestu před sebou, pomalu, ale jistě, při záblesku světla z chodby za rohem tak slabém, že viděl sotva na vzdálenost natažené paže. Konečně se dostal k rohu chodby. Stál u zdroje světla v poměrně malé místnosti. Byla tam řada zakrytých kruhových otvorů podél čelní stěny a okraji některých krytů se prodíralo sluneční světlo. Tento prostor byl umístěn na přídi Yorktownu právě pod převislým okrajem letové paluby a byl znám jako sekundární stanoviště kormidelníka - místo, odkud mohla být řízena loď v průběhu bitvy, když palubní nástavba můstku byla příliš poškozena, než aby se dala použít. I při tak mdlém světle Talbot viděl nepořádek, který ho obklopoval - odlupující se nátěr, zrezivělé, polámané ovladače, otevřené skříňky, pouzdra s mapami a lodními výkresy, z nichž se trousily haldy papírů.

Talbot došel doprostřed místnosti a položil ruku na hlavní konzolu řízení. Byla teď zjevně pouhou neužitečnou rekvizitou, kusem rezavého kovu, jehož dráty a páky byly také nefunkční vzhledem ke stáří a postupující erozi z drsného mořského vzduchu. Většina ostatních přístrojů v tomto prostoru byla také polámaná, svazky drátů zpuchřelé skrz naskrz, radarové a informační obrazovky rozbité a slepé.

Ale skutečnou výhodou bylo umístění sekundárního řídicího stanoviště. Otvory v přední stěně mohl Talbot vidět vnější část lodě. Další tři stěny místnosti měly každá východ průlezy, což znamenalo, že kdyby bylo nutné, Talbot by se mohl dostat ven třemi dalšími cestami. Průlez na zadním konci byl otevřený do ochozu s vyhlídkou na příďovou nástavbu - tu mohutnou konstrukci na předním konci lodě, která nesla kotvicí řetězy a další těžká zařízení. Kdyby Yangovi muži začali postupovat touto cestou, bylo by pro něho dost snadné včas nepozorovaně zmizet. Kdyby se snažili přiblížit se k němu chodbou vedoucí z levého nebo pravého boku, Talbot věděl, že by uslyšel jejich klopýtání a tápání ve tmě dlouho předtím, než by ho spatřili. Sekundární řídicí stanoviště bylo přesně tím místem, které potřeboval; tady byl chvíli v bezpečí.

Talbot se usadil na zaneřáděný a ušpiněný stůl. Tělo mu ochablo vyčerpáním, ale jeho mozek usilovně pracoval. Je to moje vina. Všechno je to moje vina. Keith a Thomas. Amy. Charlotte. Odpusťte mi, prosím. Bože, odpusť mi. Ale i když neměl vůbec představu, jak si s tím poradí, věděl, co musí udělat. Udělat něco, aby rukojmí osvobodil. Zbavit loď Yangova velení. Přesně to je teď jeho úkolem, ať ho to stojí cokoliv.

12

Pohled z předního okna začal být mléčně bílý, když se před hodinou dostali do mračen. Teď přicházely mnohem častěji nárazy vzduchu a způsobovaly, že se letadlo námořnictva s tupými křídly začalo na obloze zmítat a kymácet. Korvetní kapitán Nelson Nesbit seděl na levém sedadle pilotní kabiny a sledoval údaje na zelené obrazovce na palubním panelu před sebou. Koordinátor zavedl nové údaje okamžitě, jakmile je dostal z Pentagonu, a autopilot letadla ihned zamířil směrem k oblasti pátrání. "Jak vypadá kvalita spojení?" zeptal se Nesbit, když sklouzl prstem na tlačítko palubního telefonu a promluvil s důstojníkem na stanovišti uvnitř letadla. "Můžeme to zkusit?"

"Ještě minutu, seřizujeme teď kódování telefonního rozhovoru."

"Fajn." Nesbit vrhl pohled na druhého pilota. Nadporučík hleděl přímo před sebe do matných par na obloze, které je obklopovaly, ale Nesbit věděl, že druhý pilot je zvědav, co bude dál. "Už se to brzy dovíme," prohlásil Nesbit, jen aby ukázal, že on také nemá vůbec žádnou představu, co má znamenat ta změna plánu.

Druhý pilot se otočil ve svém křesle a naklonil se blíž k Nesbitovi. "Musí to být něco velkého - dělají kolem toho zatraceně velké dusno."

Nesbit pokrčil rameny. "Možná." Ale podle způsobu, jakým byla komunikace vedena, věděl, že pilot má zřejmě pravdu. Před necelými třiceti minutami prováděli řadu rutinních manévrů, když přišla první přísně tajná dálnopisná zpráva. Dávala Nesbitovi příkaz, aby letěl se svým protiponorkovým letadlem k určitému místu vzdálenému několik set kilometrů od kalifornského pobřeží. Také upozorňovala, že brzy bude zaslána další zpráva. Druhá dálnopisná informace - také přísně tajná - obsahovala souřadnice pro provádění kobercového pátrání a další instrukce o kódech pro založení tajné telefonní linky přímo do Pentagonu. Všechno to bylo přinejmenším velmi podivné.

"Jsem připraven na rádiové lince, kapitáne," oznámil hlas v palubním telefonu.

"Dobře." Nesbit sáhl do kapsy své zelené letecké uniformy a vytáhl tužku, pak ťukl do několika spínačů na ovládacím panelu. Nakonec vzal mikrofon a vytáhl ho z držáku na bočním panelu. "Tady je NAVY čtyři nula čtyři," ohlásil, když přiložil ke rtům černé mluvítko. "Příjem."

"Rozumím, NAVY čtyři nula čtyři. Tady je námořní velitelství. Slyšíte mě dobře?"

"Slyším na pět. Připraven převzít zprávu." Nesbit pohlédl na druhého pilota, který již bral zápisník a tužku.

"Tady kapitán Martin, námořní velitelství. Mluvím s korvetním kapitánem Nesbitem?" řekl kovový hlas.

"Ano, pane." Nesbit byl zmaten změnou jmen, a způsobilo to, že ho začalo mrazit v páteři. Generalita volá člověka osobně, jen když mají špatné zprávy. Cítil, že jsou na něho upřeny oči druhého pilota, ale Nesbit se na něho nepodíval. Místo toho stiskl zase tlačítko pro vysílání. "Pokračujte, Washingtone."

"Z bezpečnostních důvodů musím vyžadovat, abyste na vašem konci linky naslouchal jen vy. Už jsem dal stejná upozornění na naší straně."

Nesbit s údivem zakroutil hlavou. Něco bylo tak tajné, že to nemůže slyšet nikdo z dalších dvanácti důstojníků a mužů posádky. To bylo neobvyklé, protože všichni běžně přicházeli do styku s vrcholně tajnými údaji. Možná to je něco osobního. Možná se něco stalo Ginny. Nesbit se snažil okamžitě zapudit takovou myšlenku. "Moment." Stiskl tlačítko palubního telefonu a dal příkaz důstojníkovi pro komunikaci, aby vedl přicházející hlasový signál výhradně do jeho sluchátek. Pak se vrátil na linku s Washingtonem. Bože, prosím. Ginny ne. Žaludek se mu sevřel a cítil pronikavý pohled pilota, ale oba podněty ignoroval. Klid. Ginny je v pořádku. Jedná se o něco jiného. Pracovni záležitost. Když světla na panelu ukázala, že všechny ostatní komunikační linky jsou odpojeny, Nesbit opět zmáčkl vysílací tlačítko. "Jsem na frekvenci sám, Washingtone. Pokračujte."

"Je to mimořádná záležitost," začal kovový hlas tónem, ze kterého čišelo podráždění a nejistota. "Musím vám poskytnout nejprve stručný přehled informací."

Nesbit se otočil a pohlédl do bočního okna. Vrtule číslo jedna jejich čtyřmotorového lockheedu P-3 spokojeně předla ve větru a Nesbit sledoval, jak kolem jejích špiček neustále proudí víry kondenzované vlhkosti. Křídlo samo se třáslo v nepravidelných záchvěvech, které svědčily o poryvech větru, a nárazy turbulence zmítaly jeho konstrukcí, dokud nebyly absorbovány trupem letadla. Zatímco Nesbit naslouchal neuvěřitelné historii, kterou mu líčil neznámý kapitán v Pentagonu, upíral oči na skvrnu vytvářenou rychlým vířením špičky červeně natřené vrtule.

Sotva kapitán z Pentagonu skončil, Nesbit zase zvedl mikrofon: "Takže co od nás očekáváte, jen průzkum, nic víc?" zeptal se Nesbit. "Jakmile lokalizujeme cíl, máme zůstat v osmdesáti kilometrové vzdálenosti od něj - je to tak?"

"Správně." Na straně washingtonské linky se ozvalo chvíli ticho, než elektronicky znějící hlas znovu promluvil. "Ale snad toho bude později víc. Je možné, že budeme potřebovat, abyste pronásledovali Trout. Možná bude zapotřebí provést útok. O tom bude ještě rozhodnuto."

"Příjem. Rozumím."

"Také se vás musím zeptat na řadu věcí," začal znovu v rádiu hlas z Washingtonu. "Potřebuji jasné odpovědi, ne nějaké teorie z příručky."

"Pokračujte." Nesbit netušil, kam kapitán míří.

"Vím, že stíhání ponorek je obtížné. Vím, že úspěch pátrání často závisí na mnoha proměnných. Co teď potřebuji vědět, je, jaké jsou dnešní podmínky - jaké jsou skutečné vyhlídky na úspěšné stíhání, jestliže se pokusíme o útok."

"Podmínky jsou závislé na přípustném průzkumném profilu. Pravděpodobnost by měla být v normálních mezích."

"Přestaňte žvanit, kapitáne." V přenosu nastalo ticho, ale ve mikrofonu se ozýval přerývaný dech muže na druhém konci.

"Já vám to zopakuji," začal znovu, tentokrát hlasem mírnějším než před okamžikem. "Mezi námi, potřebuji zjistit, jak to opravdu vypadá. Potřebuji jasné vyjádření - bez přehánění, bez přibarvených keců - jestli se nemá opakovat to fiasko s iránskou záležitostí."

"Moment." Nesbit se rozhlédl po známé kabině svého letadla. Šedivé stěny byly plné pák a vypínačů. Nekonečné řady ukazatelů a kontrolek značně přispívaly k dojmu, že je toho ke sledování až příliš. Byl to přeplněný prostor, s tolika ukazateli a kontrolkami, že je člověk nebyl schopen jedním pohledem zachytit, a poprvé ve své kariéře letce měl Nesbit pocit, že to na něho všechno padá.

"NAVY čtyři nula čtyři,jste tam ještě?"

"Ano, pane. Moment. Ještě několik vteřin, než seřídíme naše rádiové zařízení." Nesbit nechal palec sklouznout z tlačítka vysílání, ale neudělal jiný pohyb. Zhluboka se nadechl, pak vyhlédl ven do záplavy bílé, kterou dál letěli. Washingtonský inkoust. Ale zdá se tvrdý. Zaslouží si víc. Nesbit znovu stiskl tlačítko. "Tak, Washingtone, už jsem tady. Co se týká vašich otázek, pokud jsou údaje, které jste mi dal, správné, vyhlídky na úspěšné vyhledání té ponorky nejsou příliš velké."

"Proč?"

"Protože to není jaderná ponorka, je to stará dieselová loď. Víte stejně dobře jako já, že když se ponoří a jede pouze na akumulátory, vydává téměř nezjistitelný zvukový obrazec."

"Chci slyšet odhad pro úspěšné hledání. Přibližný."

"To nemohu." *

"Ale můžete, korvetní kapitáne, a oba to dobře víme."

"Chcete ode mne příliš mnoho, kapitáne." Nesbita napadlo, jak daleko rozmluva povede, než se začne muž ve Washingtonu ohánět hodností, vyhrožovat mu kvůli informaci potvrzení - na kterém trval. Nesbit to už tolikrát předtím zažil a byl byl připraven se bránit. Ale ten chlápek se zdál být jiný. Mluvil s ním na jiné úrovni.

"Jsem si dobře vědom, že po vás žádám příliš mnoho, kapitáne. Je jedno, z jakého zdroje bude informace pocházet." Rádiová linka se na moment odmlčela, než se skřípavý elektronický hlas ozval znovu: "Dávám vám své slovo, že pokud to dopadne špatně, beru celou ostudu na sebe, v žádném případě z vás neudělám obětního beránka. Ale prokrista, řekněte mi, jak to opravdu vypadá. Jste jediným člověkem v terénu - to znamená, že jste jediným mužem, od kterého mohu dostat reálné informace, jaké jsou naše skutečné šance."

Žádný obětní beránek. Je opravdu solidní. "Dobře, souhlasím." Nesbit se ošil ve svém křesle - právě přijal ústní slib od vyšší šarže, kterou nikdy nepotkal, ústní slib, že se z toho bude moci vytratit jako ta bílá pára, kterou se prodírali, v případě, že to všechno půjde k čertu. A byla tu otázka, proč vyslovil takové prohlášení v rozporu s oficiálním postupem. Nesbit těžce polkl, pak tu nepříjemnou myšlenku pustil z hlavy. "Řekl bych, že stopování ponorky má naději na úspěch tak jedna k deseti - v nejlepším případě."

"Do prdele."

"Hledání ponorky je jako hledání klíčů ve tmě," ozval se Nesbit. Řekl už tolik negativních věcí, že když jich pár přidá, už na tom nebude záležet. "Nejmodernější technika není všechno, přestože si to obvykle většina generality začíná myslet, když tráví příliš dlouhý čas za psacím stolem. Hodně záleží na zkušenosti posádky, ale stejně tak důležité jsou podmínky v moři. Hrají v tom zatraceně důležitou roli. Náš hoch v té ponorce má buď štěstí, nebo zatraceně dobře ví, co dělá."

"Proč?"

"Protože si vybral k provedení svého plánu přechodné období roku. Září je jeden z nejhorších měsíců pro vedení protiponorkových válek."

"Kvůli počasí?"

"To ne, i když je tady venku dost mizerné - nízká oblačnost, snížená viditelnost - což mu ještě přidává šance na úspěch. Jak jsem řekl předtím, skutečný problém je teplota vody. Náhodné studené proudy se mísí s teplými. Způsobují zmatek na sonaru zařízení."

"A skutečnost, že má k dispozici dieselovou loď, tomu ještě napomáhá."

"Přesně tak. Jestli nevíte přesně, jak problematické může*
být hledání dieselu, vzpomeňte si na to, co se stalo ve Švédsku na podzim jednaosmdesát, a pak znovu ve dvaaosmdesátém."

"Ty ruské ponorky, které pronikly do Karlskrona Harbor?"

"Správně. Ta první byla rychlá dieselová ponorka stejných rozměrů a schopností jako Trout. Právě proto Kreml poslal tu loď za jednou ze svých jaderných ponorek, které pronikly do švédské pobřežní obranné linie. Kdyby ten idiotský sovětský kapitán neuvízl zadkem na písčině, nikdo by se vůbec*
nedověděl, že se mu podařilo proklouznout do nejvíc střežené vojenské zóny v Baltiku. A co se týká druhého případu, nikdo se nedostal ani tak blízko, aby zjistil, jaký druh ponorky to byl."

"Vzpomínám si na ty případy velmi dobře. Chápu, co tím míníte."

"Jestli se to Rusům podařilo v tak malých mělkých mořích, jak velké naděje podle vás můžeme mít tady na otevřeném oceánu?"

Muž v rádiu si slyšitelně povzdechl. "Souhlasím s vaším hlediskem, kapitáne. Oceňuji vaše upřímná slova."

"Fajn. Jenom nezapomeňte, že jsem jen informátor, ne informace sama. Není to moje vina, že zpráva je špatná. Uděláme, co budeme moci, ale je poměrně jisté, že nebudeme schopni pronásledovat Trout, když se dá na útěk z dané z oblasti."

"A když nepotopí Yorktown, bude sledování Troutu jednodušší?"

"Moc ne. Bez doprovodných zvuků z potápějící se lodě se naše šance zvýší jen nepatrně. Možná tak na dvě k deseti."

"Rozumím." Rádiová linka z Pentagonu zůstala otevřená, zatímco muž na druhém konci dumal nad svými možnostmi. "Budeme aktualizovat vaše příkazy dálnopisem. Pošlete mi údaje o cíli ihned, jakmile je zjistíte. V každém případě zůstaňte alespoň osmdesát kilometrů od plavidla."

"Ano." Nesbit pohlédl na druhého pilota. Mladý nadporučík byl natočen ve svém křesle trochu stranou, jak se usilovně snažil, aby se zdálo, že ho nezajímá to, o co se oficiálně neměl starat. Nesbit znechuceně zakroutil hlavou - nad celou situací, tajemstvím, jejich neschopností zaručit kladný výsledek pak znovu stiskl tlačítko mikrofonu. "Mám připravit naše torpéda pro případný útok proti Troutu?" zeptal se konečně. "Myslíte si, že bychom se měli pokusit o akci typu,nalézt a zničit?"

"Měli byste se připravit," odpověděl Washington. Linku začaly naplňovat nějaké atmosférické poruchy a překryly chladný hlas přenášený do letadla. I při rušení na frekvenci zněla slova dalšího přenosu hlasitě a jasně. "Ale podle vašich slov, kapitáne, se zdá, že většina toho, co děláme, je plýtvání časem. Vypadá to, že lidi na palubě Troutu nás zvládnou levou rukou."

"On je neomylný," řekl James Westcott tichým výhružným hlasem a ukazoval přes hangár. "Náš pilot si dokáže poradit s tím průšvihem vydáním jediného rozkazu. Vyčkejte, to je všechno, co by měl říci. Ale co se stane pak, až narazí na zeď, bude jen jeho chyba."*

"Možná... nejsem si tak jistý." Roy Bishop zavrtěl hlavou v rozrušeném zmateném pohybu, pak se jeho prsty rozběhly k uvolněným pramenům vlasů, které lemovaly jeho kostnatý, vyhublý obličej. Pohlédl ještě jednou na exponát letadla pár metrů po levici, ve kterém ve vysokém lesku modrého nátěru trupu mohl vidět svůj vlastní odraz. Bishop se podíval pod křídlo starého válečného letounu, k podvozku, kde tři mladí hoši neustále s velkým zájmem zkoumali pneumatiky a rozpěry. Část jejich konverzace se nesla přes krátkou vzdálenost až k Bishopovi, takže mu bylo jasné, že se pokoušejí přijít na nějaký způsob, jak z těchto komponentů udělat provizorní zbraně. "Všichni souhlasí s jeho názorem."

"Je to davová hypnóza, nic víc. Pilot se pokouší proměnit náš strach v nesmyslnou odvahu a iracionální jednání." Bishop se rozhlédl po hangáru. Pokud viděl, všichni mladí i staří, ženy a děti, měli zájem podílet se nějak na pokusu vytvořit ze svých nepatrných zdrojů zbraně na obranu. Bishop ukázal k místu, kde stála jedna skupina. "A co tamten Japonec - ten, který s vámi před chvílí mluvil. To, co říkal, bylo rozumné. Všichni s ním souhlasili."

"Nebuďte směšný." Westcott se zamračil a pokrčil nos. "Nikdo v té skupině nemá právo ohrožovat náš klid tím, že by snad rozzlobil teroristy. Ten starý Japončík žije v minulosti sám to taky přiznal."

"Asi jo." *

"Z právního hlediska jsme prostě obětmi. Máme nárok na to, aby nám bylo poskytnuta maximální ochrana našimi de facto cedenty - kterými zůstávají aerolinie."

"Aha." Bishop rozuměl Westcottovým slovům, ale vůbec nechápal jejich smysl. Usoudil, že ten muž musí mít pravdu, protože to je konec konců kvalifikovaný právník.

Je také zřejmé, že tomu pilotovi," pokračoval Westcott a hlas se mu zachvíval stejným předstíraným hněvem, který jeho mnohaletá praxe v soudní síni vybrousila do jemného sarkastického tónu, "se jedná jen o získání vlastní důležitosti."

Bishop se zdál na okamžik zmatený, ale pak začal pomalu odmítavě kroutit hlavou. "Ten pilot mi tak nepřipadá. Myslel jsem, že je..." Westcott ho mávnutím ruky zastavil. "Souhlasím, že pilot - jak se vlastně jmenuje?"

"OBrien." *

"Správně. No, on si myslí, že dělá správnou věc tím, že nás každého zaměstná, že nás všechny odvede od problému falešnými iluzemi o našich možnostech." Westcott zjemnil svůj hlas, aby nevyděsil svého budoucího komplice tím, že by řekl příliš mnoho a příliš brzy. Aby jeho plán na vyhraný právní případ mohl fungovat - byl by nesmysl nevyužít veškerých výhod této nešťastné situace - pak by Roy Bishop měl být člověkem, který provede vlastní hrubou práci. "Tato situace je jednoznačným příkladem decipimur specie recti."

"Prosím?"

"Cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly." Westcott se na chvíli odmlčel, aby to jeho společníkovi došlo. "Bohužel pro nás i pro něho - kapitán OBrien se krutě mýlí."

"Myslíte?" Bishop hleděl k místu, kde stál OBrien s několika dalšími lidmi uprostřed vyhrazené části hangáru. Pak se otočil k advokátovi stojícímu před ním. "Ale zdá se, že tolik lidí s ním souhlasí. Ten muž s vousem. A taky ta pilotka."

"Do háje s tím, co si ta ženská myslí," prohlásil Westcott neuctivě. Dovolil si dokonce přímo na ni ukázat, ale zastavil se a nechal klesnout ruku, než si toho někdo v hangáru všiml. Poslední věcí, kterou by si teď přál, byla přímá konfrontace. "To, že seděla v pilotní kabině, jí nedává právo, aby tady o něčem rozhodovala."

"Chtěl jsem jenom říct, že to, co říkala, mělo smysl."

"Jenom zdánlivě." Pokud se Westcotta týkalo, ta přemoudřelá pilotka se k němu před nedávnem chovala až příliš povýšeně - a to z ní udělalo poslední osobu v letadle, s kterou měl v úmyslu se bavit. "Nemůžete jí věřit. Je celá vedle z našeho pilota."

"Opravdu?"

"Podívejte se sám."

Stála vedle OBriena, oba byli pohrouženi do živého rozhovoru. Způsob, jak stála, jak se na něho dívala, byl evidentním důkazem toho, že s ní začínají cloumat city. Westcott už před mnoha lety pochopil, že strach, láska a nenávist je vlastně totéž - jen různá jména pro stejnou záplavu emocí, která nutí jinak rozumné dospělé lidi k naprosto nesmyslnému chování. Byla to zcela zbytečná zátěž.

"Chápu, co tím myslíte," souhlasil Bishop, když sledoval pilotku. Předtím si toho nevšiml, ale teď, když na to právník poukázal, bylo zjevné, že Janet Holbrooková stojí před OBrienem s posvátnou úctou. Byla v jeho těsné blízkosti a zdálo se, že mu přímo visí na rtech.

Nemůžeme jí věřit. Dělá mu poskoka." Westcott mávl odmítavě rukou."Co se týká toho chlápka s vousem, tak to je prostě buran, který si myslí, že je někde v horách na lovu na jeleny. Bude zatraceně překvapen, až zjistí, že dnešní kořist umí taky střílet."

"Tak co si myslíte, že se stane?"

Westcott se přitočil blíž k Bishopovi. "To je zajímavá otázka." Věděl, že práce s tím natvrdlým balíkem obchodujícím s nemovitostmi v Chicagu nebude jiná, než zmanipulování podobně prostoduché poroty k tomu, aby se dívala na případ jeho očima. "Kdybych musel hádat, pak bych řekl, že se pravděpodobně ženeme do velkého nebezpečí."

"Jak to?"

"Jestli teroristé zjistí, že OBrien a jeho amatérská armáda se pokusí najít nějaký způsob, jak je přelstít, naše postavení se změní z mírně problematického na zcela opačné."

"Asi vám nerozumím."

Westcott se usmál. Jasně že mi nerozumíš. Protože jsi pitomec. "Poslyšte, kamaráde," řekl a položil Bishopovi ruku na rameno, "v tom okamžiku jsme jenom předmětem obchodu, tak jako ty zlaté pruty. Zůstane to tak do té doby, než se pokusíme o nějakou hloupost. Nemají důvod nám ubližovat vlastně spíš naopak. Ale když těm lidem ukážeme, že bychom se jim chtěli postavit na odpor, bez ohledu na to, jak by taková akce byla neúčinná, stali bychom se pro ně nepřáteli."

"Rozumím." Benny nervózně přešlápl. "Ale kdyby nebyla žádná naděje, proč by se OBrien tak zoufale snažil? Zdá se, že je to dost chytrý chlap. Byl to skvělý výkon, s tím přistáním."

"Je to jenom líp placený šofér autobusu," odsekl Westcott, i když těch slov litoval, sotva je vyslovil. Nezapomenout na pravidla společenského chování. "No, tak jsem to vlastně nemyslel." Westcott si začal vyčítat, že zapomněl na nejstarší pravidlo trestního práva - že dobrý právník nikdy neuráží zlaté tele. Piloti aerolinek stáli v očích veřejnosti natolik vysoko, že si nemohl dovolit, aby mu vyklouzla taková urážlivá poznámka. "Myslel jsem tím, že snad celou situaci vidí jasněji než my. Je možné, že celý zájem OBriena je zaměřen jen na prospěch jeho vlastní společnosti."

"To nedává smysl."

"V tomto právním výkladu mi budete muset věřit, kamaráde, je to absolutní pravda." Westcott na okamžik zapochyboval, jestli to, co říká, má vůbec nějaký právní základ. Asi ne. Postoupil o krok kupředu, pak pohlédl na Bishopa, jestli ho následuje. Byl za ním. "Jestli nás OBrien dokáže přimět k nějaké akci proti tamtěm lidem - lidem, kteří nás uvěznili pak nás naše jednání bude činit odpovědnými za vlastní osud. Jinými slovy, jestli někdo bude zraněn při

pokusu zdolat ty teroristy, bude to jeho vina, a ne vina letecké společnosti."

"Opravdu?"

"O tom nepochybujte." Westcott se díval Bishopovi do očí. Zpočátku se v nich zračilo nefalšované překvapení, ale pomalu se zdálo, že mu ta myšlenka začíná být jasná. "Budeme-li spolupracovat s našimi únosci," začal znovu Westcott a propracovával se ke svému závěrečnému prohlášení, "zůstaneme vlastně neutrální. V důsledku toho budou aerolinky odpovědné za naše utrpení a strádání - psychické i fyzické - až se dostaneme zpátky. Jestli se pustíme do nějakého ztřeštěného pokusu o osvobození, celá naše žaloba proti aerolinkám bude v háji."

"Jasně... chápu... no jo, máte pravdu." Bishop několikrát nadšeně kývl, než konečně promluvil. "Ale co budeme dělat? Jak OBriena zastavíme? A jak můžeme zastavit ty ostatní?"

"Jednoduše." Westcott se naklonil k Bishopovi. "Můžeme na tom pracovat spolu. Dívat se a poslouchat. Nemělo by být těžké zjistit, jaký potrhlý plán ti šašci vymysleli." Westcott ukázal na hlouček cestujících u protější stěny. Několik z nich se tísnilo u prostoru s vystavovanými torpédy. "Až zjistíme, jaký je jejich plán, můžeme začít jednat v jejich zájmu."

"V jejich zájmu?"

"Jistě. Později nám za to poděkují - až budeme osvobozeni a oni uvidí, že jsme neudělali nic pro zkomplikování případu proti zjevné nedbalosti aerolinek." *

"Co tedy uděláme?"

Westcott se zhluboka nadechl, pokrčil nos a naklonil se ještě blíž. Věděl, že další věta, kterou řekne, bude důležitá, ale po letech strávených přesvědčováním v soudní síni usoudil, že Bishop bude v té záležitosti zcela jasně najeho straně. Nebylo pochyb, že Westcott právě nalezl člověka, který udělá tu špinavou práci za něho.

"Když se dovíme, jaký mají plán, můžeme spoustě lidí zachránit život. Jediné, co bude třeba udělat, je dát hlášku teroristům."

Navzdory své běžné míře opatrnosti se Paul Talbot pomalu a nenápadně přesouval z přední sekce Yorktownu do přední části hangáru. Jeho kroky byly tiché, když procházel po temné palubě, ale jemu připadalo, že znějí hlasitě jako dunění bubnu. Talbotova tvář byla zmáčena potem, který mu stékal po krku a na jeho bílé košili vytvářel nepravidelné vlhké skvrny. Po několika dalších krocích přes opuštěnou přední část hangáru zůstal Talbot státjako přimrazen a poslouchal.

Srdce mu tlouklo tak hlasitě, až mu připadalo, že překrývá všechny další zvuky, ale po chvíli Talbot usoudil, že kolem není nikdo. Z místa, kde stál, sotva mohl vidět na ocelovou požární stěnu, která oddělovala zadní část hangáru.

Ještě třicet metrů. Tam bude místo, soudil, kde Yang a jeho muži uvěznili lidi z letadla. Jdi pomalu. Buď opatrný. Jestli tě uvidí, bude po tobě. Talbot ještě okamžik stál na místě, aby si jeho oči zvykly na tlumené světlo, které pronikalo do temné části hangáru.

Čtyři metry před ním byly okraje křídel dvou vystavovaných letadel. Špička bílého křídla námořního proudového letounu z korejské války čněla kousek pod temně hnědou barvou bombardéru B-25 z druhé světové války. Talbot vykročil k trupu B-25, aby zůstal ve stínu pro případ, že by se najednou Yang nebo jeho muži objevili v hangáru z jiné strany. Dostat se k uvězněným. Zjistit, jaká je jejich situace. Zjistit, jestli jim mohu pomoci.

Najednou uslyšel zepředu hluk. Ztuhl na místě a zadržel dech. Další zvuk - skřípání následované hlasitým zaduněním - naplnil prostor hangáru. Bylo jasné, že někdo otevřel průlez. Ještě než se mohl Talbot pořádně soustředit, uslyšel zvuk kroků mířících k němu. Pak uslyšel i hlasy.

"Vy dva zůstanete na pravé straně lodě. Další tři půjdou na levobok."

"A když ho uvidíme?"

"Zavolejte na něho. Snažte se, aby to znělo přátelsky. A střílejte, až když bude jisté, že ho zabijete."

"Dobře."

Kroky a hlasy se přibližovaly a Talbot stál naprosto nehybně ve stínu pod křídlem B-25. Yangův hlas - chladný, úsečný, drsný - byl jasným vodítkem, které ukazovalo Talbotovi, že skupina se rychle přibližuje. Talbot věděl, že nemůže zůstat, kde je, ale neměl možnost přesunout se jinam. Kdyby se pokusil o úprk k některému z průlezů vedoucích ven z hangáru, spatřili by ho, ještě než by se k nim dostal. Ty blázne pitomý, teď tě dostanou.

Talbot pohlédl na B-25 po své pravé ruce. To je jeho jediná možnost. Prošel posledních pár kroků co nejtišeji. Když se dostal k letadlu, klesl na kolena pod jeho trup. Zpocenýma rukama začal otáčet pákou spodních dvířek a přitom se modlil, aby upevňovací závěsy byly promazány a neudělaly žádný hluk.

Byly. Talbot vyklopil dolů malá kovová dvířka. Žádný neopatrný pohyb. Žádný hluk. Sáhl dovnitř a uchopil oběma rukama okraj otvoru, pak se vyhoupl nahoru jako artista vyskakující na hrazdu. Za pár vteřin se mu podařilo dostat celé tělo do starého bombardéru.

"Kde myslíš, že může být?"

"Někde vpředu, asi co nejdál od nás."

"Jak dlouho nám ještě bude trvat, než ho najdem?"

"Někam spěcháš, nebo co? Máš něco nutnýho na práci?"

"Jenom ztrácíme čas, nic víc. Půjde ke dnu s celou lodí, stejně jako všichni."

"Možná, ale já nemám rád nedořešený záležitosti. Dokud nebude zavřený s těma ostatníma v hangáru, pořád je možnost, že přežije."

"To bych pochyboval."

"Já taky. Ale je zbytečný riskovat. Proto ho chci najít."

"Jasně. Asi to bude nejlepší."

"Tvůj projev důvěry v moje metody mě fakt dojímá."

"Cože?"

Ale nic."

Klid. Zabijí mě, jestli mě najdou. Talbot začal znovu dýchat, ale jen mělkým, trhaným lapáním po vzduchu. Jednou mu zpocené ruce téměř sklouzly ze zábradlí, ale nějak se mu podařilo zabořit nehty do kovového obložení, aby se zachytil. Sáhl dolů, uchopil dveře průlezu a pomalu se k nim přitáhl, až byl zase téměř na úrovni spodní části trupu. Zvenku nebylo na B-25 nic neobvyklého - nebo v to alespoň Talbot doufal. I přes aluminiový povrch letadla si mohl Talbot jasně představit jednotlivé zvuky, žerty, opakované kroky Yanga a jeho mužů. Talbot ležel zkrouceně proti jednomu z žeber, které vyplňovalo vnitřní spodní sekci trupu letadla. Křížový nosník ho začal nepříjemně tlačit do zad a způsobovat mu bolest. Snažil se ji ignorovat.

"Kdy zavaříme ten průlez z hangárů? Znervózňuje mě, že se ti lidi můžou ještě odtamtud dostat."

"Uděláme to brzo, ale až nám z ponorky řeknou, že už v žádným případě nebudou od těch lidí nic potřebovat. Kdybysme to zavařili moc brzo a ještě se pak museli k nim dostat, byla by to sakra dřina."

Talbotovi se zdálo, že Yangův hlas zazněl v jednom okamžiku nejhlasitěji a pak začal slábnout. Nezbývalo mu, než čekat, dokud nevyjdou z hangáru, pak se dostat ven z letadla a pokračovat v cestě dozadu. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Vzduch ve starém letounu byl vlhký a zatuchlý. Talbotovy oči přejížděly kabinou staré B-25, když čekal, až v dálce dozní kroky Yanga a jeho pomocníků.

Talbot si uvědomil, že je v malém prostoru ve střední části letadla, čtvercového tvaru s jednou stranou dlouhou necelé dva metry. Vzpomněl si, že už jednou do této části strčil hlavu, když před dvěma lety Yorktown dostal B-25 darem. Bylo tam několik sklápěcích sedadel vyčnívajících z bočních stěn a všechna byla pokryta vrstvou špíny a prachu. Kousek nad Talbotovou hlavou se zvedala kupole z plexiskla, už neprůhledná zažranou špínou, která kdysi sloužila pro navigační účely.

Pilotní kabina sama byla přístupná průchodem asi metrovým, a když se Talbot nachýlil dopředu, mohl vidět obrys předního okna pilotní kabiny. Podobně i vzadu byl úzký východ do pumovnice. Talbot byl rád, že právě tahle B-25 byla činným letadlem ještě krátce předtím, než byla věnována Yorktownu jako exponát, protože to znamenalo, že její interiér byl čistší než většina památek na palubě historické lodě. Moc dobře věděl, že kdyby tu bylo víc prachu, asi by ho nutil ke kýchání nebo ke kašli - a to by byl jeho konec.

Talbot se ještě jednou zhluboka nadechl s rukou před nosem a ústy, aby nevdechl příliš mnoho prachu. Pak otevřel dvířka B-25. Počkal ještě pár vteřin a pomalu se spustil otvorem ven. Když se pokoušel postavit se na palubě, překvapilo ho, že má úplně gumové nohy - než na ně pohlédl a zpozoroval, že se očividně třesou.

Musím se uklidnit. Jsem jedinou nadějí pro ty lidi v hangáru. Talbot se opřel o stěnu trupu a chvíli odpočíval. Ale věděl, že jeho možnosti se od tohoto okamžiku mohou odměřovat na minuty. Možná ani to ne. Už brzo zavaří ten průlez. všichni půjdou ke dnu i s lodí. Paul Talbot si uvědomil, že ať už udělá cokoliv, musí s tím začít právě teď.

13

Kapitán dal rozkaz ještě jednou změnit osvětlení uvnitř ponorky z bílého na červené, a tak se centrála koupala v tajuplné melancholické záři. Co se týkalo McClura, tlumenější osvětlení žádným způsobem výrazně neovlivnilo to, na co se teď díval.

"Moje matka odjela na Kubu jako jedna z prvních z východoněmecké skupiny zdravotníků." Olga Rodriguezová se naklonila blíž k rohu stolu navigátora, aby mohla pokračovat v hovoru s McClurem. Snažila se, aby její hlas zněl mile a přitažlivě, jak jen to šlo, a cítila, že její úsilí není marné. "Můj otec měl velmi důležité postavení v revoluci. Patřil k Che Gueverově skupině. Moji rodiče se vzali velmi brzy po příjezdu na Kubu. Jsou tam pořád, i když otec tráví spoustu času se speciální jednotkou v Africe."

"Opravdu?" McClure se k ní přisunul. Rozepnul další knoflík Olžiny maskáčové blůzy a odhalil další kousek její opálené kůže. "Vidím, že jsi zdědila po svých rodičích hodně. Například určitý talent." McClure natáhl ruku a zamířil jí pomalu k Olžině hrudi.

"Mám ještě bratra," řekla Olga a zadržela McClurovu ruku, než se jí dotkl. Pevně ji uchopila. Očima dlouho slídila po levé i pravé straně chodby, jestli se neobjeví Harrison. Zřejmě zůstal v zadní části lodě, kam ho před chvílí vyslal kapitán. Měla štěstí. Kromě dvou mužů z posádky v příďové části nedaleko od nich - stojících zády k místu, kde stála ona a McClure - byli v centrále sami. "Je to vlastně můj nevlastní bratr. Jmenuje se Diego. Taky je ještě na Kubě. Pracuje na ministerstvu dopravy. Má na starosti železnice." Olžin hlas ztichl. Stála mlčky s očima upřenýma na McClurovu tvář. Představovala si, jak ho hladí, nejprve po obočí, pak po knírku. Obličej měl téměř jemný, dokud se neusmál. Jeho úsměv byl studený, až děsivý. Byl to úsměv muže, který je schopen velkých výstředností. Předpokládala, že to, čeho se při téhle akci dopouštějí, by většina světa považovala za ukrutnost. Vzpomněla si, že slyšela, jak během války Ed McClure zavřel skupinu mladých vietnamských chlapců v chatrči, pak ji zapálil, až shořela na prach, aby ukázal ostatním ve vesnici, co se stane, kdyby se mu snad odvážili lhát. Ohromná psina, dověděla se Olga. Uvažovala, jestli je to pravda. Viděla jen silného muže, vůdce. Slabší muži napovídají hodně lži o těch, kterých se bojí. Chtěla toho muže. Neusmívej se, prosím, Ede McClure. Nebraň tomu, co chci udělat. Olga si přiložila McClurovu ruku ke rtům a začala jemně líbat špičky jeho prstů.

"Tady ne. To není vhodné místo," zašeptal McClure. Kývl přes rameno na dva muže u řízení hloubkového kormidla, kteří byli pořád otočeni zády. "Musíme někam jinam."

"Samozřejmě." Olga znovu pohlédla na obě strany chodby."Myslím, že nejlepší by bylo jít dopředu."

"Jak chceš." *

Olga nechala McClurovu ruku vyklouznout ze své. Prošla kolem něho a zamířila do úzké chodby. "Pojď za mnou."

"Jasně." McClure kráčel těsně za ní s očima upřenýma na její siluetu. Bylo to víc než dva týdny, kdy měl naposled nějakou lacinou newyorskou děvku, a teď se s chutí připravoval na to, co bylo před ním. A co bylo ještě lepší, ta žena před ním nebyla zcela jasně nějaká dvacetidolarová šlapka. Neuspokojilo by ji něco, co by měla dělat za peníze. Způsob její chůze, pohyby, to, jak se ho dotýkala, všechno ukazovalo McClurovi, že následující hodina nebude ztracený čas.

Tiše prošli kolem kapitánovy kajuty. Dveře byly zavřeny a kapitán Zindell byl zřejmě uvnitř. Ani jeden z nich nevydal sebemenší zvuk, když kráčeli dál kolem prázdné důstojnické jídelny. Překročili zvýšený práh oddělující přední torpédovnu od zbytku lodě. Když vcházeli dovnitř, McClure s potěšením zjistil, že prostor je prázdný. Stěny po obou stranách byly lemovány úhledně srovnanými řadami kójí. V každém rohu byly shluky ventilů a trubek a ze stropu visely řetězy a nabíjecí zařízení. Dvě šestimetrová torpéda dosud ležela ve svých rourách mezi kójemi. McClure zavřel za sebou průlez.

"Zamkni dveře." Olga ukázala, jak je třeba zatáhnout závoru. "Tak se sem nikdo zvenku nedostane."

"Bojíš se Harrisona?"

"Chci jenom soukromí."

"Nesmysl. Bojíš se Harrisona." *

"Je jen rozumné, abychom tu byli beze svědků." Olga postoupila o krok k McClurovi - uvědomila si, že se už nemůže dočkatjeho objetí. "Je to jen opatrnost, nic víc."

McClure se krátce zasmál.

"Samozřejmě, kotě. Nemá smysl pálit za sebou mosty." Tušil, že skutečný důvod, proč se skrývá před Harrisonem, je v tom, že si ho nechce rozhněvat později by ho mohla potřebovat. Kdyby McClure nebyl tak vzrušený, věděl, že by se nenechal jen tak krmit takovými žvásty. "Máš pravdu, necháme si to pro sebe," řekl. vyřídím si to s tebou později, ty kurvo... Začal si rozepínat košili, oči upíraje najejí tvář. Z místa, kde stál, to vypadalo, že se Olga začíná chvět touhou. "Vypadá to, že ses pěkně rozehřála," řekl mrazivě, jako by mluvil o zvířeti v kleci.

Olga ignorovala jeho tón. "Tvoje řeči jsou opravdu ubohou náhražkou toho, co chci." Přejela si jazykem po horním rtu."Rychle. Nemáme moc času."

"Tohle nám nezabere moc času."

"Ale zabere." Postoupila k němu a položila dlaně na McClurovu nahou hruď Opatrně, jako by se její prsty dotýkaly křehké sochy, přejížděla jimi dolů, až se zastavily u jeho pasu. Chtěla posunout ruce ještě níž, ale vtom spatřila skleněný průhled ve dveřích. "Zatraceně," zaklela mírně a ukázala na něj. "Musíme to něčím přikrýt."

"Žádná peep-show, co?" McClure se zase rozesmál, když rozepnul poslední knoflík své košile. Svlékl si ji. "Vezmu na to košili jako ten rytíř. Co říkáš, nejsem gentleman?" Zavěsil košili na šroub průlezu a pečlivě přehrnul látku přes otvor. "Spokojena?"

"Ještě ne." Na Olžině tváři se objevil úsměv a položila znovu ruce na nohavice jeho kalhot. "Ale možná už brzo budu."

"To se vsadím." McClure ji vzal za paži. Přitáhl ji k sobě. Druhou rukují ovinul kolem krku a hledal svými ústy její. Jejich rty - vlhké, napjaté, plné energie a vášně - se spojily. Uplynula dlouhá chvíle, než se od ní McClure odtrhl.

"Kam půjdeme?"

Zeširoka se usmál.

"Tady doprostřed."

Olga vypadala zmateně. Ukázala do středu torpédovny. "Tady nic není. Není na co si lehnout, o co se opřít. U bočních stěn jsou alespoň kóje." Ukázala na řadu matrací srovnaných u stěn nad sebou. "Jsou dost malé, ale stačily by."

"To je moc banální." McClure ji znovu vzal za paži. Tentokrát ji vedl doprostřed místnosti. Aniž by čekal na další slovo, začalji svlékat.

Olga stála tak tiše, jak dokázala, oči upírala na McClurovy rychlé ruce. Pevný, chladný stisk jeho prstů na prsou ji rozechvěl a vzal jí dech. Svlékl jí kalhoty a odhodil je stranou. Všimla si, že bola a nůž spadly na zem zároveň s nimi. Olga zaklonila hlavu a přivřela oči, když ji McClure začal zpracovávat rukama.

Pak její pozornost upoutalo něco v protějším rohu, něco, co bylo zčásti ukryto za torpédem. Olga otevřela oči. Trvalo jí několik vteřin, než si konečně uvědomila, co vidí. Vlněnou přikrývku. Paži a rameno. Zděšeně o krok couvla, protože jí došlo, že pohybující se hromada v temném koutě v přední části torpédovny je někdo z posádky.

"No to je zajímavý." Ned Pierce spustil nohy z kóje a jeho ruka se objevila před nosem torpéda, které ho zakrývalo. Okázale zívl, vysoukal zbytek těla z lůžka a postavil se. "Taková podívaná není vůbec špatná. Lepší než erotický sen." Piercova tvář se ohyzdně zašklebila a ukázaly se jeho zlaté plomby. Oči si měřily odshora dolů Olžino napjaté nahé tělo. "Vy jste ale kliďas, slečno, to vám teda řeknu."

"Nečum, černá hubo. To se tě netýká." McClure vykročil k němu.

"Jasná věc, šéfe," odpověděl Pierce hraným jižanským přízvukem. "Já se vrátit k dřině na bavlníkový plantáži a vy bílý massa se tady vrátit ke dřině s hoblovačkou."

"Dej si pozor na hubu, ty hajzle." McCLure se postavil mezi Olgu a Pierce. Byla tak blízko, že cítil teplo jejího nahého těla na svých zádech. "Radši odsud sakra vypadni, jak nejrychleji umíš."

"Už pádím." Pierce zamířil k uzavřenému průlezu v zadním konci torpédovny. "Musím udělat spoustu věcí. Například podat hlášení panu Harrisonovi." Pierce se otočil a zlostně na oba hleděl. "Jsem si faktjistej, že ho to bude

zatraceně zajímat."

"Neříkej mu nic," zašeptala zoufale Olga. "Harrison je blázen, Zabije mě, jako už zabil svou první ženu. A ta neudělala ani tolik."

"Opravdu?" McClura poněkud překvapilo, že Harrison byl schopný udělat něco takového. "Víš jistě, že nežvanil, když ti to říkal?"

"Vím to od kapitána Zindella. Je to pravda. Zabil manželku, když zjistil, že si začínala s jiným mužem." V Olžině hlase se ozývala mučivá úzkost.

"Jak vás tak poslouchám, začíná to bejt eště zajímavější." Pierce mávl volnou rukou, zatímco druhou otevíral závoru. "Moc rád bych si poslech něco víc, ale mám zatraceně moc práce jinde."

"Počkej."

Pierce se s nezájmem ohlédl, ale to, co uviděl, ho pořádně vyděsilo. McClure, který stál uprostřed torpédovny, vytáhl z kapsy kalhot jakousi malou zbraň. Mířil jí přímo na Pierce. "Dej to dolů." Pierce se snažil mluvit rozzlobeně, ale jeho slova se ozývala příliš nervózně, než aby vyjadřovala něco jiného než pouhý strach. Pomalu se obrátil k McClurovi. "Když tady začneš střílet, uděláš do lodě díru."

"To je fakt. Žádné střílení nebude." McClure se koutkem úst nepatrně usmál, jako by byl zasvěcen do tajemství, které zná jenom on sám.

"Nestřílej." Olga spustila ruce ze svých nahých ňader a položila je McClurovi na rameno. "Je to moc velké riziko. Promluv s ním, to bude stačit. Jsem přesvědčena, že se najde něco, čím ho bude možné přimět, aby byl zticha."

"Zavři zobák, ty zatracená kurvo." Pomyšlení na to, že by se měl o tu ženu dělit s někým, jako je Pierce, mu zvedalo žaludek. "S tebou si to vyřídím později," řekl McClure a pomalu otočil hlavu a podíval se na ni.

"Pozor!"

McClure sebou trhl a uviděl, že Pierce vyrazil proti němu. Bez dalšího váháni stiskl spoušť.

Přední torpédovna se okamžitě naplnila podivným hlukem znějícím spíš jako náhle prasklá pneumatika než jako výstřel kulky. Temná skvrna vyrazila z hlavně malé zbraně směrem k muži, který útočil na McClura. Na okamžik se zdálo, jako by všichni tři byli přibiti k zemi, tmavá postava se zastavila uprostřed výpadu, jako by ji nějaká tajemná síla zadržela za paži. Piercovy oči se rozšířily a ústa se otevřela. Krátce zaúpěl, zavrávoral a těžce se svalil na podlahu.

Co se stalo? Co to bylo?" Olga hleděla na Piercovo tělo. Začalo sebou děsivě škubat. Jeho hlava a krk se otřásaly v návalech prudké svalové křeče. Napřed jedna noha, pak druhá sebou začaly divoce zmítat.

McClure zastrčil pistoli do kapsy, pak si klekl vedle Piercova těla. "Do prdele." Převrátil ho, podíval se mu do očí a pak najeho paži. "Tady je to. Sem to dostal."

"Co?"

"Otrávenou šipku." McClure si plácl rukou po kapse. "Je to skvělá zbraň pro stísněné prostory. Normálně by toho chlapa okamžitě zabila. Myslím, že nedostal plnou dávku."

"Přežije to?" Olga se dívala dolů na tělo tmavého muže některé jeho svaly sebou ještě trhaly, ale zdálo se, jako by chvění ustávalo - a najednou si uvědomila, že je pořád nahá. Co uděláme?" zeptala se a znovu si rukama zakryla prsa.

McClure se zvedl. "Nevím." Na jeho tváři se objevila vráska. "Srdce mu tluče. To by nemělo. Zřejmě to znamená, že zůstane naživu."

"Ach." Olga nebyla schopna promluvit.

"Když Zindell zjistí, že tu mám zbraň, bude zase vykládat ty své žvásty jako, já jsem tady kapitán."

"Tohle bude těžké nějak zaretušovat." Olga ukázala na tělo na podlaze. Ležící muž už začínal vypadat lépe: svalová křeč povolila a oči měl pootevřené. "Začíná se vzpamatovávat. Až řekne Zindellovi, co se stalo, budeš s ním mít co dělat."

"Možná." McClure se začal rozhlížet po torpédovně, jako kdyby něco hledal. Pak se mu oči zastavily na předním konci místnosti. Začal se zase usmívat. "Ale Zindell napřed musí zjistit, co jsem udělal, než mě bude moct z něčeho obvinit." McClure se sklonil a začal si k sobě přitahovat bezvládné Piercovo tělo.

Olga ustoupila k boční stěně, sebrala z jedné kóje přikrývku a zabalila se do ní, pak se otočila zpátky k McClurovi. "To nemyslíš vážně," řekla potichu, když zpozorovala, jak táhne napůl omámené Piercovo tělo přes místnost. "Jestli ho zabiješ, nezískáme nic víc než jeho mlčení. Z rány na jeho těle bude jasné, že ji způsobila nějaká zbraň. To nebude pro kapitána problém zjistit."

"A to se právě pleteš." McClure se dostal k přednímu konci torpédovny a pustil Piercovo tělo zpátky na podlahu. "Ale teď nemám čas o tom s tebou diskutovat, už se začíná probírat." Znovu pohlédl na Pierce, který už měl sílu otevřít oči a zvednout hlavu ze studené podlahy. "Za dalších pár minut tady*
začne křičet, jako by ho na nože bral. Přiláká sem Zindella a oba budeme mít problémy. Pojd sem a podej mi ruku."

"Proč?"

"Uvidíš." McClure obešel Piercovo tělo, chytil ho za kotníky a otočil ho. Za pár vteřin mužovo tělo směřovalo nohama k přednímu konci ponorky. McClure se sklonil a uchopil mosaznou uzavírací páku torpédometu číslo pět. Několikrát jí otočil, pak se těžké kovové víko otevřelo. "Jdi za něho. Posuň ho."

"Dobře." Olga bez váhání uposlechlajeho příkaz.

Tlak ženské ruky na rameni způsobil, že se Pierce začal probouzet z omamné ztrnulosti. V okamžiku, kdy jeho nohy zasouvali do temného otevřeného ústí torpédometu, už se vzpamatoval natolik, že věděl s určitostí, co bude následovat. Pokusil se vykroutit se, ale neměl na to dost síly. Snažil se křičet, ale všechno, co vyšlo z jeho hrdla, bylo podivné tlumené zavřísknutí. Jeho tělo vězelo v otevřené torpédové rouře. Pierce byl už schopen ovládat své svaly tak, že se mohl trochu pootočit k McClurovi, ale kromě tohoto pohybu nemohl udělat nic.

McClure pohlédl dolů na vyděšené prosící oči, které na něho hleděly. "Rád vidím, že se už cítíš líp," řekl lhostejně. Klekl si k Piercově hlavě, která ležela na okraji dlouhého válce z leštěné oceli. "Ale myslím, že vím, co ti udělá opravdu dobře. Je to něco, o co si přímo říkáš." McClure ustoupil stranou. Uzavřel těžké mosazné víko a otočil uzavírací pákou. "Sladké sny."

"To není dobré," řekla Olga. Upravila si přikrývku, kterou kolem sebe omotala. "Nebude to dlouho trvat, než ho tu někdo najde. I když se už teď dusí - objem vzduchu v torpédové rouře je dost velký a nějakou dobu to bude trvat, než se udusí - jeho rána bude pořád viditelná."

"Dneska to probíráš ze všech stran, zlato." McClure se přesunul na její stranu, aby se dostal k ovládacímu panelu torpédové roury. "Až na to, že se zase pleteš." V rychlém sledu začal tahat za potřebné páky, jak se to naučil před několika hodinami odjednoho člena posádky. "Sleduj."

Olga stála v úžasu a McClure trhl poslední pákou. Do torpédometu číslo pět se najednou vehnala zásoba stlačeného vzduchu. Způsobilo to, že se najednou celá místnost naplnila ohlušujícím řevem. McClure se hlasitě rozesmál, ale jeho hlas se ztrácel v záplavě hluku.

První náraz vysokého tlaku vyrazil z torpédové roury ven jak studenou vodu, která do ní natekla o chvíli předtím, tak i Piercovo malátné tělo. Pierce byl v tom okamžiku ještě při vědomí, pořád zadržoval dech proti návalu proudící vody, která ho brzy měla utopit.

Ale když stlačený vzduch vyrazil Piercovo tělo torpédometem, rychlý pohyb protijeho ramenům a krku způsobil, že udeřil tvrdě hlavou o kovový zvednutý okraj roury. Při tomto nárazu se zhluboka nadechl slané mořské vody, která se mu dostala do nosu, do úst a pak do hrdla. Posledním pocitem, který si Ned Pierce uvědomil, než konečně ztratil vědomí, byla ukrutná bolest a prudký tlak v hrudi, do které se mu dostala studená mořská voda a vytlačila poslední zbytek životodárného vzduchu, který se mu podařilo udržet v plicích.

"Všemohoucí Bože!" Olga chytila McClura za rameno a zatřásla jím. "Co řekneme centrále? Jak vysvětlíme kapitánovi, že torpédomet vystřelil?"

"Jednoduše řekneš mu, že jsi vytlačila z roury vodu."

Vodu?" *

"Ano. Řekneš jim, že nějaký idiot musel nechat rouru číslo pět zaplavenou. A ty jsi vodu vytlačila vzduchem, abys ji uvolnila."

"Víš tojistě?"

"Učím se rychle. A mám dobrou paměť. Věř mi."

"Dobře. Když myslíš."

"Jasně." *

Olga sáhla po telefonním přístroji, který visel na přepážce. Za okamžik měla na drátě centrálu i kapitána. A za chvíli už zas zavěsila sluchátko do vidlice. "Skočili na to, řekla, sama překvapena tím, jak ochotně přijali její lež. "Kapitán mi ještě poděkoval, že jsem se o to postarala. Vlastně," pokračovala, "řekl, že si myslí, že za to zodpovídal Pierce."

"Takže dobře mu tak, že slouží za potravu žralokům, ne?" McClure se ušklíbl, pak vztáhl ruku a pomalu, ale energicky strhl vlněnou pokrývku, která zahalovala Olgu. Dalším prudkým pohybem ji přitáhl k sobě. Přitlačil Olžino tělo k oblé čelní sekci torpéda, které leželo na levém závěsu.

"Rychle. Nemáme moc času," řekla Olga chraptivým šepotem, zavřela oči a tiskla své tělo ke kovu výbušné hlavice torpéda. Její žaludek a hrud zachvátil pocit chladu, když se tak opírala o hladký kov, a roztřásla se.

"Jen klid. Máme času dost." Ed McClure pak dokončil to, k čemu se chystal už před půlhodinou.

14

"Oficiálně to není vojenská záležitost," řekl kapitán Dwight Martin a slova odměřoval pomalu a zřetelně. Chtěl si ověřit zásadní význam toho, co mu předtím řekl ministr.

"Přesně tak." Mitchell Schroeder přikývl. "Prezident vás ale přesto osobně žádá o pomoc. O něco jako výpomoc v nouzi."

"Rád se budu snažit pomoci, jakjen to bude možné." Martin se zamračil. S vyhlídkami, které měl před sebou, moc dobře věděl, že i neoficiální žádost bude příliš nejistým štítem, jestli to svinstvo vybouchne. "Předpokládám, že prezident trvá na akci na nevojenské bázi."

"Přirozeně." Schroeder sáhl pro balíček cigaret a jednu si vytáhl. Stál mlčky, když hledal zápalky, pak si zapálil cigaretu a dlouze vtáhl. Otočil se k Martinovi. "Kdybychom zvolili oficiální vojenský postup, operace by byla nutně převedena pod vojenské velitelství." Schroeder pomalu vyfoukl dlouhý obláček šedého kouře. "Pak bychom se ocitli až po krk v jurisdikčních problémech s nadřízenými. Každý by chtěl do toho zasahovat."

"Zřejmě ano."

"To je jisté." Schroeder se rozhodl vynechat skutečnost, že prezident nemyslel zrovna na vojenské velitele, které by měl na krku při administrativním postupu. Ale meziresortní rivalita byla stejně dobrá výmluva pro vysvětlení jeho jednání jako kterákoliv jiná. Naštěstí se s prezidentem dobře znal ještě ze studií, a tak řešení problému výhradně přes námořnictvo bylo prezidentovou přirozenou volbou. "Letectvo by trvalo na kobercovém náletu, zatímco námořnictvo by se pravděpodobně chtělo pokusit o útok na Yorktown.. Bůh ví, co by vymyslela armáda." Schroeder se usmál, ale byl to jen poloviční žert. "S tím, jak to je teď, se alespoň můžeme takovým problémům vyhnout." Schroeder pohlédl na druhou stranu místnosti, tam, kde se skláněl nad dálnopisem na kanálu O1 poručík Nash a jeden z

techniků. Z místa, kde stál, mu připadalo, že stroj je zlověstně mlčenlivý a netečný. "Také se chceme vyhnout přílišnému vměšování seshora, zvlášť jestli vše dopadne špatně, což je pravděpodobné."

"Jak to?"

"Nemáme žádné varianty. Ve srovnání se záležitostí s iránskými rukojmími je tato situace mnohem horší. Tehdy jsme měli alespoň skupinu spolupracujících Iránců, kteří pro nás slídili kolem Teheránu. Špióni CIA nám dodávali objektivní informace. Iránci sami nevěděli, co dělají, ani co chtějí později."

"Chápu vaše stanovisko. Teroristům, se kterými máme co dělat teď, se podařilo rukojmí zcela izolovat. A co je horší, jsou to dokonalí profesionálové." Martin ťukl prstem o hromadu dálnopisných zpráv z Troutu, které ležely na stole.

"Ano. Profesionálové. Mají situaci pevně v rukou. Zinscenovali tu věc v oblasti, kde nemůžeme počítat s tím, že bychom se jim přiblížili, aniž bychom uvedli rukojmí do smrtelného nebezpečí. Jinými slovy - jsou pány situace."

"Co budeme teďy dělat?"

"Počkáme." Schroeder chtěl ještě něco dodat, ale všiml si že poručík Nash se sklonil k dálnopisu. O pár okamžiků později se narovnal, utrhl kus čerstvě potištěného papíru a pak se obrátil k nim.

"Už je to tady," oznámil Nash a spěchal k nim. Držel papír tak, že si ho mohl vzít kterýkoliv z obou mužů.

Schroeder vzal papír, položil ho na stůl a začal číst.

MINISTROVI NÁMOŘNICTVA Z USS TROUT. VE VZTAHU K VAŠÍ PŘEDCHOZÍ INFORMACI JSOU JEŠTĚ DALŠÍ FAKTORY, O KTERÝCH DOSUD NEVÍTE. NA PALUBĚ LETADLA TRANS-AMERICAN BYLA ZÁSILKA ZLATA V HODNOTĚ 25 MILIONŮ DOLARŮNYNÍ JE V BEZPEČÍ NA PALUBĚ TROUTU. JIŽ JSME PROVEDLI PODSTATNOU ČÁST SVÉHO ZÁMĚRU. NABÍZÍME VÁM TEĎ PROSTOU VÝMĚNU: ČISTÁ HODNOTA LETADLA TRANS-AMERICAN PLUS YORKTOWNU DALEKO PŘEVYŠUJE DESET MILIONŮ DOLARŮ, KTERÉ POŽADUJEME ZA TO, ŽE JE NEPOŠKODÍME. NAVÍC SAMOZŘEJMĚ NABÍZÍME ŽIVOTY TÉMĚŘ STOVKY CESTUJÍCÍCH A POSÁDKY.

UVĚDOMUJEME SI, ŽE PŘEDCHOZÍ VEŘEJNÉ PROHLÁŠENÍ VLÁDY TÝKAJÍCÍ SE MORATORIA NA JEDNÁNÍ S TERORISTY A ÚNOSCI BY VÁS PRAVDĚPODOBNĚ MOHLO ZASTRAŠIT. TOTO DILEMA JE MOŽNÉ SNADNO VYŘEŠIT. DALŠÍ PENÍZE ZA BEZPEČNOST LIDÍ A HODNOTU MAJETKU MOHOU BÝT ZAPLACENY TAJNĚ, ABY SE VEŘEJNOST NIC NEDOVĚDĚLA. VEŘEJNOSTI JE MOŽNÉ SDĚLIT, ŽE UKRADENÁ ZÁSILKA ZLATA BYLA JEDINÝM DŮVODEM ÚNOSU LETU 255 TRANS-AMERICAN. NEZVEŘEJNÍTE-LI ODMĚNU ZA RUKOJMÍ, NEZMÍNÍME SE O NÍ ANI MY. JE LOGICKÉ, ABYSTE S NAŠÍM POŽADAVKEM NA DALŠÍCH DESET MILIONŮ SOUHLASILI. JE TO PŘIMĚŘENÁ ČÁSTKA ZA TO, CO NABÍZÍME. OZNAMTE SVÉ ROZHODNUTÍ DÁLNOPISEM NA TOMTO KANÁLU DO 01.00 HODINY. V PŘÍPADĚ, ŽE TO NEUČINÍTE, POTOPÍME YORKTOWN.

Když trojice mužů dočetla, zůstala mlčky stát. Schroeder si přitáhl otočnou židli a usadil se do ní.

"Grázli," zašeptal tiše Martin.

"To je slabé slovo." Schroeder si protřel oči, pak se znovu podíval na dálnopis. "Ta slova jsou dost hrozná," řekl a ukázal prstem na papír, "ale neuvěřitelná je jejich arogance. Je to spíš tón, než vlastní obsah, který mi říká, jak zvrácený musí být člověk, který takovou zprávu poslal."

"Souhlasím." Martin se posadil na okraj stolu. V návalu nervozity se rozhlédl a ihned spatřil svůj oranžový golfový míček, který ležel v rohu stolu. Na okamžik pocítil nepřekonatelné hloupé nutkání sebrat míček, odejít z námořního velitelství a zamířit přímo na golfové hřiště. Tam alespoň nic z tohoto šílenství neexistuje - největším problémem je tam zahrát míček přes jezero u čtvrté jamky. Martin zjistil, že už .se málem několikrát zvedl, než byl schopen ovládnout se natolik, aby zůstal na místě. Otočil se a začal znovu zkoumat dálnopisnou zprávu. "A co uděláme teď?"

"V žádném případě nemáme moc možností."

"To je pravda." Martin váhavě přikývl na souhlas. "Ale alespoň ti lumpi slibují, že budou o rukojmích mlčet. Řekl bych, žeje to něco. Přijme prezident takovou dohodu?"

"Ano." Schroeder si povzdechl, pak sáhl po telefonu. "Prezident ví o zásilce zlata. Řekli mu to lidé z letecké společnosti. Nezmínil jsem se o tom, že v poslední zprávě, kterou jsem odeslal na Trout, jsem vyžadoval jejich odpověď."

"Teď to víme."

"To sakra ano." Schroeder potřásl lítostivě hlavou. "Prezident i já jsme měli podezření, že to povede k něčemu takovému:" Aniž by čekal, jestli některý z námořních důstojníků promluví, Schroeder zvedl červený šéfovský telefon před sebou. Vydal šifrovaný příkaz spojovatelce a za pár vteřin měl na lince prezidenta Spojených států.

Kapitán Dwight Martin zjistil, že strnule naslouchá, když sledoval, jak ministr vysvětluje prezidentovi situaci. "Nechtěl bych být na jeho místě," zašeptal Martin Nashovi přes stůl.

"Bude z toho pořádný průser."

"Samozřejmě." Teda Nashe zamrazilo, ale spíš z toho, na co myslel sám, než z toho, co řekl Martin. Uvidíme se za hodinu. Do té doby budu mít všechno, co potřebuješ. Nash na okamžik zatoužil vědět, jestli se se Skipem Lockerem nezapletl příliš, ale pak tu myšlenku pustil z hlavy. Nebuď posera. Neni to vojenská záležitost, sami to přece říkali. Děkoval Bohu, že vyslechl část rozhovoru o nevojenské záležitosti, protože tak byly jeho kšefty s Lockerem méně problematické. Než mohl Nash o věci uvažovat dál, Schroeder zavěsil a obrátil se k němu.

"Ať se připraví někdo z techniků, musím poslat další zprávu. Máme prezidentovo svolení přijmout jejich

podmínky."

"Opravdu?" Z nějakých důvodů Nash zjistil, že mu ta vyhlídka nevyhovuje. Začal cítit, jak se kolem límce košile své uniformy začíná potit. "Budeme souhlasit se vším, o co nás požádají? Se všemi jejich požadavky?" Nebyl schopen ten pocit vysvětlit, ale věděl, že prezidentův souhlas s podmínkami teroristů odvádí celou záležitost směrem jiným, než by si přál.

"Ano." Schroeder kývl hlavou způsobem člověka, který souhlasí s rozhodnutím po morální stránce, ale ne po praktické. Neměl však jinou možnost. "Jedinou nepřijatelnou podmínkou je to, že záležitost musí být zachována v naprosté tajnosti. Musíme postupovat podle jejich podmínek, ale jen v případě, že se veřejnost nedoví o skutečné situaci, která nás nutí k takovému jednání. Prezident prohlásil, že, pokud se prozradí jen slovo o výkupném za rukojmí, okamžitě přistoupíme k plánu číslo dvě."

"Číslo dvě?" Nash se usilovně snažil tvářit se lhostejně, ale cítil, jak se mu napínají svaly a rozšiřují oči. "Jestli se mohu zeptat, pane, co přesně znamená plán číslo dvě?"

Schroeder mávl rukou do prostoru směrem k mapě na situačním panelu na přední stěně. "Jestli veřejnost zjistí, že máme v úmyslu vyplatit teroristům výkupné, musíme takové tvrzení rozhodně popřít."

"A co se stane pak?" zeptal se Nash. Skoro se bál vyslechnout odpověď.

"To je jednoduché." Schroeder vstal ze židle a naklonil se nad stůl. Vypadal teď jako zpráskaný pes, poprvé od začátku celého případu, jako by mu poslední minuty přidaly na letech. "Jestliže rozjedeme plán číslo dvě, musíme se připravit na to, že ztratíme pár věcí."

"Ztratíme pár věcí?"

"Ano. Historickou letadlovou loď, dopravní proudové letadlo a životy přibližně jednoho sta nevinných mužů, žen a dětí - to je cena, kterou zaplatíme za to, že budeme lpět na svých zásadách, pokud se prozradí pravda."

Pavilón uprostřed nádvoří byl ponořen v hlubokém stínu, který vrhaly vysoké hnědé zdi Pentagonu, a slunce pozdního odpoledne bylo tak nízko nad západním obzorem, že ani nebylo vidět. I přesto, že pavilón sám byl uzavřen už před několika hodinami, několik lidí ještě posedávalo na lavičkách a travnatých plochách elegantního parku. Poručík Ted Nash rychle prošel kolem nich a pečlivě se vyhýbal jakýmkoliv pohledům, které by mohly vyvolat náhodnou konverzaci. V duchu se soustředil na problém, se kterým bojoval, než aby ztrácel čas planým žvaněním. Kromě toho, Skip Locker na něho bude za pár minut čekat u stánku s hamburgery.

Když se Nash dostal k dřevěné stavbě uprostřed parku, obešel ji celou dokola, aby se ujistil, že Locker zatím nepřišel. Spokojen, že se dostal na místo jejich schůzky jako první, opřel se o stěnu. Dav obědvajících lidí se odtud vytratil a dřevěné okenice už byly zataženy a uzamčeny. Nash se musel ovládat, aby nepřipadal kolemjdoucím v parku příliš netrpělivě - většinou se jednalo o personál, který pracoval na úsecích s pracovní dobou delší, než je obvyklá pracovní doba úředníků. Nash chvíli zhluboka dýchal, aby se zbavil nervozity. Už jsem s tím začal. Na co jsem sakra myslel? To, co začalo jako hloupý, neškodný tip reportérovi, který pro něho může udělat něco dobrého, se jaksi zvrtlo do situace, ve které šlo o život. Přijdou o život nevinni lidé, když se ta věc rozšíří.

Uplynulo několik minut a Locker se neobjevoval. Bylo už skoro 6:30. Nash znechuceně zakroutil hlavou, pak sáhl do kapsy a vytáhl kapesník. Už jsem mu toho řekl až moc. Už mohl dát vytisknout, co jsem mu svěřil. Setřel si kapky potu, které se mu začaly objevovat na čele.

"Není ti dnes trochu horko?" řekl Skip Locker, když svižně vyšel zpoza rohu malé dřevěné budovy. "Mělo by tě to teplo těšit, je to naposled, co ho tu letos máme."

"Jdeš pozdě." Nash ze zvyku pohlédl na hodinky, pak zpátky na muže, který stál před ním.

"Nevěděl jsem, že náš časový rozvrh je kritický." Locker se zazubil, zjevně ho těšila Nashova rozladěnost. "Co je nového?"

"Musíme to sprovodit ze světa."

"Cože?"

"Je toho víc, nežjsme mysleli."

"Tomu nerozumím." Locker se opatrně natočil do pozice, ve které mikrofon miniaturního kapesního magnetofonu nejvýhodněji zachycoval poručíkův hlas. Zařízení zkontroloval a zapnul ještě dřív, než vešel do parku, a teď byl zatraceně rád, že ho vzal s sebou. Ať už Nash řekne k té neuvěřitelné historii o únosu letadla a žádosti o výkupné cokoliv, bude to jistě stát za poslech a zaznamenání. "Neblázni. Strávil jsem poslední dvě hodiny prací na vyhledávání všech podkladů o Yorktownu a Troutu. Všechno je připraveno, bude to sakra terno."

"Nemůžeme to zveřejnit." Nash se rozhlédl na obě strany, aby se přesvědčil, že není nablízku nikdo, kdo by mohl poslouchat. "Je to úplně něco jiného, než jsem si představoval."

"Co tím chceš říct?"

Nash se kousl do rtu. Bylo jasné, že už řekl až moc, ale nebyla jiná možnost, než Lockerovi všechno vysvětlit a přesvědčit ho, aby případ nezveřejňoval. "Je to komplikovanější, nežjsme si mysleli."

"Pokračuj, poslouchám," řekl nedůvěřivě Locker.

"Únosci poslali před chvílí další dálnopisnou zprávu. Už mají pětadvacet milionů ve zlatě." Když pokračoval v líčení neuvěřitelného sledu událostí, ke kterým došlo v posledních dvou hodinách - základní text posledního dálnopisu, prezidentovo rozhodnutí - Nash hledal v reportérových očích náznak sympatie, náznak toho, že je také šokován vývojem událostí. Ale všechno, co Nash na Lockerově tváři viděl, byl živý, ale neutrální výraz, jako kdyby naslouchal jen obvyklým, konkrétním faktům vztahujícím se k nějakému technickému subjektu. "Chápeš, co tím myslím? V žádném případě nemůžeme pustit takovou věc ven."

"To je zajímavé hledisko." Locker konečně prolomil mlčení, které viselo mezi nimi už několik vteřin. Po chvíli se

obrátil a popošel od stánku s hamburgery kousek doprava. "Tohle je zvláštní místo, nemyslíš?" ozval se Locker lhostejným hlasem, jako by k předchozí rozmluvě vůbec nedošlo.

"Nechápu tě." Nash nevěděl, kam Locker míří, ale něco mu říkalo, že to bude něco, co nebude chtít slyšet. "O čem to mluvíš?"

"Mluvím o nepatřičném chování." Locker mávl rukou v širokém gestu, které zahrnovalo park i hnědé stěny obrovské pětiúhlé budovy, která je obklopovala. "Neopodstatněně označujeme ústřední nádvoří Pentagonu - nejvyhledávanější vojenský cíl světa - jako nulový bod, ground zero. Pak tady postavíme boudu s občerstvením a dáme tomu stejné jméno. Ground Zero Café. Velmi rafinované. Takže můžeme žvýkat hamburgery a popíjet mléčné koktejly na poklidném místě, o kterém většina lidí připouští, že jednoho dne z něho zbude jen vypálený kráter díky desítkám sovětských balistických raket, které míří na vrchol právě této budovy." Locker ukázal na úhlednou dřevěnou kupoli, která se zvedala na střeše stánku. "Ironické, že, když místo tak mírumilovné může být v západním světě vojenským cílem číslo jedna. Je to přinejmenším nepatřičné."

"Nechápu, co tím chceš říct." Nash nevěděl, co by ještě dodal. Nechtěl na Lockera činit nátlak příliš rychle, ale na druhé straně se musel také co nejdříve vrátit do kanceláře námořního velitelství. Neměl čas na nesmyslnou konverzaci. Nash mrkl na hodinky, pak zvedl oči k bezpočtu oken, které lemovaly hnědé zdi obklopující je ze všech stran. Měl pocit, jako by za každým oknem stál nějaký důstojník a sledoval ho a každý z nich si přesně zapisoval, kdy a kde proběhl jeho rozhovor s civilním reportérem. Nikdy jsem s ním o tom neměl mluvit. Musel jsem se zbláznit. "Musím se vrátit. Co od tebe potřebuju teď, je tvoje ujištění, že můžeme na všechno zapomenout. Přece chápeš, proč nemůžeme riskovat zveřejnit něco takového."

"Ne tak docela." Locker tiše stál, zatímco na Nashově tváři se pomalu usadil výraz hrůzy a odporu. "Neber si to osobně, ale chceš toho po mně trochu moc. Tohle je událost století."

"V sázce jsou životy lidí, prokrista!" Nash zvedl hlas příliš vysoko a několik lidí na lavičkách v parku se k němu obrátilo. Nash přistoupil blíž k Lockerovi a ztišil hlas. "Jestli se to dostane ven, prezident neschválí výkupné za rukojmí. Ti lidé zemřou."

"Tady jsou taky v sázce lidské životy," odpověděl Locker rychle, vyrážel slova, jako by si je nacvičil. "Každý v téhle zemi má krk na špalku, a vůbec se nezdá, že by to vojenské kruhy nějak trápilo."

"Kam tím proboha míříš?"

"Já nikam, k tomu směřuješ ty, ty a tvoji přátelé. Je to vyhlídka na tlačítko jaderné války, za kterou zodpovídáš ty a tvoji kamarádi v téhle budově." Poprvé Locker použil tuto frázi letos v létě ve svém zpravodajství z protijaderného mírového pochodu kolem Pentagonu. Ta slova zněla tak dobře, že se rozhodl pokračovat v podobném stylu - byl to stejně dobrý způsob jak odvést Nashe od podstaty věci jako každý jiný. "Lidi jako vy staví stánek s hamburgery v nulovém bodě a pak ještě mají tu drzost pojmenovat ho stejně. Jaderná válka není nic směšného, nebo si to neuvědomuješ? Předpokládám, že to, co opravdu chceš, je, abychom si zvykli na myšlenku, že my se vypaříme do vzduchu, kdy vás napadne."

"Počkej okamžik..."

"Ne. V poslední době jsi měl slovo až příliš často." Locker pátral v duchu po dalších frázích, které slyšel. Ale ty, které si byl schopen vybavit, se mu zdály ještě méně použitelné než ty, které už použil. Teď byl, jak ho to učili v debatním kroužku na Yale, čas to dorazit. "Neříkej mi, že ohrožuju něčí životy. Všechno, co dělám, je jen informování veřejnosti. Jestli se tady někdo nevhodně chová, pak jsi to ty."

"To jsou sprosté žvásty a ty to víš." Nash se zlobil, ale věděl, že si nemůže dovolit říci, co chce. "Musíme být rozumní," naléhal klidnějším hlasem. "Teroristé chtějí ty lidi zabít."

"Možná že teroristé jen blufují."

"Nebuď blázen, proč by to dělali?" Nashova tvář zrudla hněvem. Měl pocit, že si s ním Locker hraje, že už se rozhodl.

"Asi máš pravdu. Jestli byla potvrzena zásilka zlata..."

"Byla."

"...pak není důvod, proč by teroristé pokračovali tak, jak vyhrožují. Už přece vyhráli - takže teď už je to jen otázka toho, jak velká je jejich výhra, to je všechno."

"Přesně tak." Nashe napadlo, jestli mu konečně Locker porozuměl. Znovu pohlédl na hodinky. "Můžu se na tebe spolehnout? Nežádám to po tobě pro sebe, ale pro záchranu těch rukojmí." Nash věděl, že to, co právě řekl, zní neuvěřitelně polopaticky, ale chtěl být upřímný. Myšlenka na to, jak banda šílenců vraždí nevinné lidi, ho šokovala až do nitra, až do nejhlubších koutů svědomí.

"Něco ti řeknu," prohlásil Locker smířlivým tónem. "Uděláme kompromis."

"Tady neexistuje kompromis."

"Ale ano." Locker stál s rukama v kapsách a pohupoval se dopředu a dozadu, jako obchodník s ojetými vozy chtějící uzavřít smlouvu na prodej auta za dvojnásobnou cenu. "Nechám si to pro sebe, dokud nebudou všichni v bezpečí. V tom okamžiku to pustím ven. Takže budu mít náskok, který potřebuju před ostatními agenturami."

"Chceš zveřejnit tu část o výkupném za rukojmí?" Nash s obavami Lockera sledoval, když otázku vyslovoval.

"Ne. Jistěže ne..." řekl Locker. Musel bych být pěkný blbec kdybych měl vypustit nejlepší část té historie. To je mnohem cennější než celá tvoje plechová vojenská kariéra - a ze mne bude hvězda. "Máš moje slovo. Nic o výkupném za rukojmí. Žádné zprávy, dokud ti lidé nebudou zpátky v bezpečí."

"Jasně. Prima." Nash pomalu kývl hlavou; něco však měl zjevně na mysli. Obrátil se a vykročil, ale pak se zastavil. Na okamžik se nepohnul.

"Něco se ti nezdá?" zeptal se Locker.

"Ne." Nash se otočil k Lockerovi. "Ale je tu ještě jedna věc."

"A jaká?" Locker už byl od něho vzdálen několik kroků nejraději by už odešel, nasedl do vozu a osobně vyklopil tu historku na stůll svému šéfredaktorovi. Věděl, že je to až příliš důležitý a složitý příběh, než aby se dal sdělovat telefonicky.

"Oceňuji tvůj přístup."

"To je v pořádku," odpověděl Locker a mávl nedbale rukou. "Jestli šéf kanceláře pustí tu historku do éteru, mělo by to být v čase večerních televizních zpráv na Východě."

"Myslím to vážně," řekl Nash. "Opravdu si vážím toho, jak to bereš. Abych ti dokázal, že to míním vážně, seženu ti ještě víc přesných údajů. Pak z toho opravdu budeš mít sólokapra, až to nakonec pustíš ven."

"Jako co?"

"Co tak třeba přesné znění poslední dálnopisné zprávy teroristů - té, ve které se mluví o loupeži zlata a o požadavku výkupného?"

"To by bylo fantastické." Locker sotva věřil svým uším, taková nabídka mu zněla jako kůry andělské. On sám bude jediným reportérem, který bude mít k dispozici přesné znění požadavku na výkupné, přesnou kopii něčeho, co prošlo dálnopisem Pentagonu. Takový papír by se mohl objevit na televizní obrazovce, pokuď televizní štáb nebude mít to štěstí a nedostane se na místo, aby natočil potápějící se Yorktown.

"Kdy mi to můžeš dáť?"

"Sejdeme se za dvacet minut. Ne, lepší bude, když se setkáme v budově," řekl Nash a ukázal na nejbližší vchod do budovy Pentagonu. "V prvním patře, okruh C, třetí chodba."

"První patro, okruh C, třetí chodba. Za dvacet minut," opakoval Locker. Sledoval, jak se Nash obrátil a rázoval pryč. Rád si ještě dvacet minut počkám. Ta historie ze mne udělá hvězdu. Locker znovu zamířil ke stánku s hamburgery a začal se usmívat od ucha k uchu. Až se ta historka dostane za hodinu nebo tak nějak do éteru, ty i tvoji vojenští hošani si mě budete trochu víc všímat. Locker se opřel o stěnu a zahihňal se. Zítra touhle dobou si ten náfuka nadporučík Nash bude myslet, že měřím víc než metr sedmdesát pět.

15

Marion Millerová pohodila dozadu blonďatou hlavou a přinutila se k úsměvu. Vytáhla z kabelky zrcátko a podívala se na sebe. Připadalo jí, že vypadá příliš vyumělkovaně, příliš strojeně. Zatraceně. Hrej to jako jiné role. Nesnaž se moc, jinak tomu neuvěří. Marion se dál pokoušela o různé změny výrazu obličeje, což bylo umění, které se naučila v dramatických, lekcích na škole, a nakonec objevila takový, jenž by snad mohl zapůsobit. Odložila zrcátko a vydala se k uzavřenému průlezu ve stěně vyhrazeného prostoru hangáru.

"Buďte opatrná, slečno Millerová," řekla Emma Adamsová. Přistoupila ke své učitelce procházející kolem ní na cestě ke dveřím hangáru.

"Samozřejmě že budu opatrná." Marion zvedla ruku a pohladila Emmu po rameni. "Je to jen trochu jiné publikum."

"Všimla jsem si ho předtím. Připadalo mi, že by s ním mohly být potíže."

"Už jsem viděla ostřejší hochy." Kolem Marioniny tváře se houpalo několik pramenů neposlušných vlasů a onaje shrnula pomalým nedbalým pohybem dozadu. "Nechci nic víc, než získat jeho pozornost."

"Dobře." Emma pohlédla ke dveřím. Zůstávaly zavřeny.

"Pokud se bude držet předchozího plánu, měl by už brzo dveře otevřít, aby nás zkontroloval. Až si nás přijde prohlídnout, chtěla bych stát tamhle," řekla Marion a ukázala na místo v blízkosti zavřených dveří. "Pak by nemělo být moc těžké navázat s ním konverzaci."

"Jasně." Emma se dívala několik vteřin na svou učitelku dramatického umění, jako by jí chtěla ještě něco říci. Místo toho se Emma naklonila, krátce ji objala a pak se odtrhla.

"Nechcete, abych vám podržela kabelku?"

"Ano. Děkuji." Marion podala studentce kabelku. Usmála se na Emmu, pak se obrátila a rychle se vydala k protějšímu rohu hangárového prostoru. Cítila na sobě Emminy oči, ale neohlédla se.

Když se Marion Millerová dostala k dělicí stěně, opřela se o ni a zhluboka se nadechla. Pak se podívala na své malé zlaté hodinky. Mladý terorista na druhé straně uzamčených dveří hangáru by se měl každým okamžikem objevit, aby zkontroloval rukojmí. Jestli ovšem při poslední návštěvě říkal pravdu. Dokážeš to. Zlom vaz. Když si Marion stoupla blíž ke dveřím, všimla si, že se velká ocelová uzávěra začíná otáčet ven. Připrav se. Už to bude. Udělala další krok ke dveřím, snažíc se o naprosto spontánní, přirozený projev, jaký předváděla při vstupu na jeviště. Byla to podle ní práce jako každá jiná - až na to, že při tomto představení měla tu největší trému od svého debutu na školním jevišti. Šedivé ocelové dveře hangáru zaskřípěly a neviditelný terorista na druhé straně je pomalu otevřel.

"Co tu sakra děláte?" Mladý muž v černém saku a špinavém roláku strčil hlavu do otevřených dveří. Před ním čněla hlaveň jeho samopalu. "Myslím, že jsem vám říkal, abyste nechodili moc blízko ke dveřím."

"Promiňte." Marion pořád stála na místě. Usilovně se snažila chovat se tak, aby toho chlápka zaujala. Byl asi v jejím věku, možná o rok nebo dva mladší. O něco větší než ona, ale silný a svalnatý. Podle způsobu, jak si česal své dlouhé vlasy, si myslela, že asi na sebe dost dbá, co se týká zevnějšku. Oči měl ostražité - ale nějak prázdné - byl to opravdu jen primitiv. "Asi jsem na to zapomněla. Jenom jsem tu tak stála, to je všechno." Marion si přejela jazykem po rtech. Zase si shrnula dlouhé vlasy. "Jsem už unavená povídáním s těmi lidmi. Nikoho z nich neznám, nemám si s nimi co říct."

"Fakt?" Jeff Eddings prošel opatrně přes práh dveří a vstoupil do hangáru. O malý kousek sklonil hlaveň, kterou předtím mířil na prsa blondýnky. Eddingse k smrti nudil úkol, kterým ho pověřil Yang: hlídat dveře do hangáru a každou půlhodinu kontrolovat rukojmí. Toužil po jakémkoliv kontaktu, po něčem, co by ho rozptýlilo při té nekonečné monotónní práci, která mu byla svěřena. "Můžete tu zůstat. Na chvilku."

Eddings se postavil blíž k ní, pak prohlížel zbytek davu v prostoru hangáru. Nikdo z rukojmí nebyl tak blízko, aby mohl způsobit nějakou škodu, což svědčilo o tom, že mají dost zdravého rozumu. Vlastně byl hluboce zklamán, že nemá důvod použít samopal. "Vypadají dost mírumilovně. To je od nich chytré, pokud nechtějí mít problémy."

"To nechtějí."

"Fajn." Když Eddings dál sledoval rukojmí, všiml si jednou dvakrát pohledu, který směřoval k místu, kde stáli. Vypadalo to, že lidé mají ve tvářích nový podivný výraz, jakoby rozzlobený a zachmuřený zároveň. Po chvíli Eddingse napadlo proč.

"Myslím, že vás asi nebudou mít moc rádi. Aspoň teď, když se se mnou bavíte."

"Čert je vem." Marion mávla rukou směrem k davu uprostřed hangáru. V koutku úst vyloudila malou vrásku. "Nikomu nic nedlužím. Jak jsem řekla, nikoho z nich neznám. Nic pro mne neznamenají. Jsou to idioti."

"Opravdu?"

"Ano."

"Cestujete sama?" Edding se natočil k ní. Opíral se o rám dveří, hlaveň jeho pušky teď mířila k zemi, ale pořád ji držel tak, aby ji mohl okamžitě zvednout. Eddingsovy oči začaly klouzat po její postavě odshora dolů a bylo jasné, co ho zajímá. "Jste moc pěkná kočka," řekl, když se jí podíval na prsa.

"Určitě to říkáte dost často." Marion usoudila, že její výkon zapůsobil, když obecenstvo skočilo na špek. Byla ráda, že si předtím svlékla podprsenku i kombiné. Obvykle se cítila nesvá a v rozpacích kvůli svým velkým ňadrům, ale teď věděla, že pro její výkon jsou opravdu dobrou rekvizitou.

"To sakra ne, neříkám nic takového. Jenom když je to pravda." Eddings kývl hlavou, aby zdůraznil svou vlastní poznámku, pak si ji začal prohlížet ještě zvědavěji než poprvé, červený svetr, který měla na sobě, jí pevně obepínal prsa a zdůrazňoval její štíhlý pas. Byla zatraceně sexy. "Mám chvilku čas, jestli si chcete trochu pokecat. Musím se hlásit vysílačkou až za dvacet minut," řekl Eddings a ťukl prstem do malé černé vysílačky, která mu visela u pasu.

"Jasně." Marion vykouzlila na tváři úsměv. Jen tak dál, vydržet. Je to ostrý hoch, mohl by začít střílet. Žaludek se jí sevřel nervozitou. Vystrčila ještě trochu prsa a nepatrně se pohnula k němu. Jak už předtím vysvětlila kapitánu OBrienovi a ostatním, nevěděla, čeho by mohla dosáhnout tím, že se sblíží s tím mladým bezohledným maniakem. Možná vůbec ničeho. Ale když získá jeho pozornost, mohl by to být začátek. Možná se pak podaří víc. Byla připravena věnovat všechno, všechno, co bylo v jejích silách - i kdyby to znamenalo víc, než by chtěla veřejně připustit, víc, než na co by měla žaludek. Ale i milovat se s takovou bestii jako on by stálo za to, pokud by to znamenalo jen malou naději, že odláká jeho pozornost. Bylo mu sotva devatenáct nebo dvacet, což znamenalo, že by se snad mohlo podařit obalamutit ho natolik, že by ztratil ostražitost a ona by se mohla zmocnit jeho zbraně.

"Vy jste taková ženská, jaký se mi vždycky líbily."

"Ano?" Za místem, kde ve dveřích stál mladý terorista, se něco objevilo. Upoutalo to Marioninu pozornost. Něco až v temném prostoru u vzdálené stěny - nějaký pohyb. Člověk. Pohyboval se pomalu a mlčky ke dveřím s pažemi nataženými před sebou. Způsob, jak se pohyboval, říkal Marion, aby se o něm nezmínila, ani nedala na sobě znát, že ho vidí. "Měl jsem kočku, co vypadala zrovna jako vy. Pár měsíců jsme to spolu táhli."

"Jo?" Eddings se mírně naklonil dopředu, jako kdyby chtěl postoupit blíž k dívce. Když to však udělal, uslyšel za sebou slabý zvuk - jakoby krok. Trhl sebou, zvedl hlaveň samopalu a otočili ven proti tomu, kdo by ho snad chtěl ohrožovat.

Ale bylo příliš pozdě. Paul Talbot se dostal až na práh dveří, když se mladý terorista začal otáčet. Bez sebemenšího zaváhání mu uštědřil tvrdý úder krátkým kusem ocelové tyče, kterou sebral před několika minutami v dílně hangáru. Zasáhla chlapce přes obličej právě v okamžiku, kdy se jeho oči setkaly s Talbotovými. Krátký vyděšený zvuk, který ze sebe vydal, rychle přehlušilo zadunění kovové tyče, jež mu zlomila nos a lícní kost. Z dlouhé rány táhnoucí se od levého ucha k pravé tváři se vyřinul mohutný proud krve. Terorista upadl těžce na zem a jeho samopal hlasitě zarachotil o ocelovou palubu.

Pak nastalo několik vteřin ticha a po nich se ozval vzrušený halas vyděšeného davu v hangáru, který se hnal k nim. Jeden z mužů zvedl samopal ze země a zamířil jím na neznámého člověka, který zneškodnil teroristu. Jeff Eddings ležel v krvi na podlaze hangáru. "Kdo jste?" tázal se muž nejistým hlasem a ruce se samopalem se mu očividně třásly. *

"Paul Talbot." Stařec se opřel o pažení, zavřel oči a několikrát se rychle zhluboka nadechl. "Nejsem s nimi," dodal konečně a otevřel oči. "Podvedli mě." Paul Talbot zakroutil hlavou nad svými vlastními slovy, nad svou chabou výmluvou. Ale věděl, že by teď neměl přiznávat plnou vinu; jenom by zbytečně zkomplikoval situaci. "Chci vám pomoct. Musíme něco udělat. Rychle. Nezbývá vám moc času, nikomu z nás."

"Co tím myslíte?" OBrien se prodíral davem k starému muži, který stál nejistě u klenutého vchodu. "Jste v pořádku?" zeptal se ho, když viděl, jak mrtvolně bílá je jeho hubená tvář.

"Ano... nic mi není... nemáme čas... musíme spěchat... musím..." Talbotovi se začaly podlamovat nohy. Musel se chytit závory dveří, aby neupadl.

"Podepřete ho. Jděte s ním tamhle do kouta. Já s ním promluvím." OBrien ukázal do prázdného rohu hangáru.

"Janet, postarej se o toho teroristu. Sežeň něco na zastavení krvácení a pak mu to zavaž. Taky mu dej roubík - nechci riskovat, že by začal hulákat na své kamarády."

"Dobře." Janet Holbrooková kývla na souhlas, pak mávla ještě na pár lidí, aby jí pomohli, a klekla si vedle

mladého omráčeného teroristy.

"Nate, ty si vezmeš samopal. Postav se ke dveřím." OBrien kývl na muže, který první sebral zbraň ze země, aby ji podal Grisbymu. "Ale buď opatrný. Pořád jsou silnější než my - nemůžeme si dovolit otevřený boj."

"Co bych měl udělat, kdyby sem pro nás přišli?" zeptal se Grisby, převzal samopal od muže a potěžkal ho v rukou. "Má pořádnou ráži, ale máš každopádně pravdu, že mají převahu.

Výhody jsou jednoznačně na jejich straně, protože mají celý arzenál zbraní."

"Jistě." OBrien se zamračil, když Grisby konstatoval tu zjevnou skutečnost. "Právě proto musíme přijít na něco, co by nám dalo nějakou šanci." Kapitán letadla se obrátil a vydal se k místu, kde v rohu hangáru seděl muž, který přemohl teroristu. Jeho malátné tělo se zhrouceně opíralo o tvrdou ocelovou podlahu. Shluklo se kolem něho několik cestujících, někteří hovořili, jiní mu podávali jídlo a vodu. Kdosi zapálil cigaretu, podal mu ji a stařec si zhluboka vtáhl, pak vyfoukl oblak šedého kouře. Neodpovídal na žádnou z jejich otázek, ale zdálo se, že alespoň fyzicky se začíná cítit lépe než před několika minutami.

"Počkej," ozval se Nat Grisby. Stál u vchodu a nervózně pohlížel do tmy na protější straně, pak znovu na OBriena. "Co mám dělat, jestli se objeví? Mám střílet, když to bude nutné?"

"Nevím. Jsi přece nějaký zálesák, tak musíš uvážit sám." OBrien nerad dával takovou odpověď, ale nevěděl, co by měl jiného říci. Dokud nepřijdou na opravdu racionální plán, jak si poradit s teroristy, věděl, že nemají s jedinou zbraní proti dalším pěti nebo šesti naděje ani za mák. Udělal ještě jeden krok, pak se znovu zastavil, tentokrát proto, že na rameni ucítil nějakou ruku.

"Ještě něco," řekla Marion Millerová, když se k ní OBrien obrátil. Ukázala k místu, kde se nad omráčeným teroristou skláněla Janet a pár dalších lidí. "Jedna z posledních věcí, kterou mi řekl, než ho ten člověk praštil, bylo to, že se musí každých dvacet minut hlásit vysílačkou."

"Kriste pane." OBrien si nervózně pohladil bradu. "To nám nedává už vůbec žádný čas."

"Já vím."

OBrien stál pár vteřin bez hnutí a rozhlížel se po hangáru. Jeden samopal, o náhradních nábojích nemluvě, na obranu téměř stovky mužů, žen a dětí proti půltuctu šílenců ozbrojených po zuby. A co je horší, měli - přinejlepším - sotva patnáct minut na to, aby vymysleli nějaký způsob, který by zvrátil poměr sil, nějaký způsob, kterým by překonali ty nepříznivé okolnosti. "Vezměte vysílačku a přineste mi ji."

"Dobře."

"Mimochodem, byla to zatraceně dobrá práce, kterou jste udělala," řekl OBrien, než mohla odejít. "Chtělo to pořádnou kuráž."

"Díky. Ovace přijímám později." Marion se srdečně zasmála, zjevně pyšná, že její talent něčemu posloužil. Pak spěchala k místu, kde se nad bezvládným teroristou skláněla Janet. OBrien si odkašlal. "Poslouchejte všichni," řekl hlasitě a zvedl ruce, aby upoutal pozornost. Hluk davu se ztišil. "Každý se musí pustit do práce. Potřebujeme nápady. Začněte spolu mluvit. Zkuste najít nějaký způsob, kterým bychom mohli získat nad nimi nějakou větší výhodu." Všiml si, že na okraji davu stojí advokát Westcott, ve tváři znechucenou grimasu, a rty se mu pohybují v jakémsi náznaku. Říkal něconěco bezpochyby odmítavého - lidem vedle sebe. OBrien se pokusil Westcotta ignorovat, jak jen dokázal. Znovu si odkašlal a pokračoval. "Měli jsme teď docela štěstí, ale pořád ho potřebujeme mnohem víc, jestli se z toho chceme dostat bez větších problémů." OBrien vynechal zmínku o tom, jaké by ty problémy mohly být. S největší pravděpodobností nelítostné krveprolití. "Nemáme moc času." Odmlčel se, nevěda, kolik by toho ještě měl říci.

"Kolik času opravdu máme?" přerušil ticho nějaký člověk vzadu.

OBrien chvíli počkal, než odpověděl, protože váhal, co jim má vlastně říci. Skupina cestujících letu 255 se zatím v situaci, ve které se ocitla, chovala velmi rozumně, a tak se rozhodl říci celou pravdu. Pohlédl na hodinky. "Podle naší informace od tohoto okamžiku za třináct minut se musí terorista hlásit vysílačkou. Pokud nás do té doby nic nenapadne, řekl bych, že ostatní teroristé se pokusí zjistit, co se stalo."

"Tak co budeme dělat?" zeptal se týž muž.

"Vaše nápady jsou stejně dobré jako moje." OBrien udělal váhavý krok k rohu hangáru, kde na zemi seděl stařec. Byl rád, že jim řekl pravdu, ale že zároveň vynechal některé určité detaily. Moc dobře věděl, že jestli někdo ze skupiny nevymyslí do třinácti minut definitivní plán, bude víc než jisté, že sem teroristé vtrhnou se zbraněmi. Cestujícím letu 255 zbývá tedy méně než čtvrt hodiny života.

16

Střed hangáru byl poměrně temný a Steven Harris byl rád, že je tomu tak. Strnule přecházel sem a tam ve stínu hned za otevřeným průlezem vedoucím do části hangáru, kde ještě před chvílí byl uvězněn spolu s ostatními. Steven potěžkal v rukou falešný samopal, napodobeninu, kterou vyrobili z kovové tyče a několika dřevěných desek - a usilovně se snažil, aby se příliš často nedíval směrem, kde stál pan Grisby. Steven věděl, že pan Grisby drží v rukou skutečný samopal, mířící pečlivě do místa, odkud by mohli přijít teroristé. V tom okamžiku mu to však připadalo jako velmi slabá ochrana.

Vžij se do role. Nedívej se do publika. Slova slečny Millerové mu probíhala hlavou a Steven se nervózně potáhl za úzký, nepohodlný límec špinavého černého roláku, který svlékli z omráčeného teroristy. Uvolni se. Staň se postavou, kterou hraješ. Steven se velmi usilovně snažil soustředit se na svůj úkol. Teď z něho byl terorista střežící vstup do hangáru s rukojmími. Houby mu záleží na jejich životech, jediné, co ho zajímá, je, aby zůstali pod zámkem. Steven věděl, že tu fasádu musí zachovat až do chvíle, kdy se objeví zbytek gangu. Ten okamžik by měl být znamením

pro zahájení akce, kterou s ním nacvičil kapitán OBrien.

Ve tmě na protější straně hangáru se začal ozývat hlasitý, ale pomalý skřípavý zvuk. Steven se potáhl za pás kalhot, aby, si je zvedl, pak znovu začal chodit kolem otevřeného průlezu. Měl jsem si ohrnout manžety, ten chlap měl delší nohy než já. Neposkakuj, vypadá to moc falešně. Steven uslyšel kroky a tlumené hlasy zaznívající k němu z temnoty za vystaveným letadlem. Jestli nezbaštili tu rádiovou zprávu, je po mně. Potůčky potu mu stékaly po krku a hromadily se v místě, kde mu černý rolák odíral kůži. Steven odolal pokušení pohlédnout směrem, odkud k němu doléhaly zvuky, a modlil se, aby ta přerušená rádiová zpráva, kterou odeslali před pár minutami - útržky slov rozkouskované do nesrozumitelného drmolení, které vytvářel manipulací s vysílačkou jeden z cestujících zněly jako porucha v rádiu, nic víc.

"Eddingsi! Co je s tím rádiem? Zase jsi ho pustil na zem?" Steven se obrátil. Stál tak, aby ve světle z otevřených dveří průlezu za ním mohli přicházející vidět jen jeho siluetu."Jo," zakřičel stručně hlasem,o kterém slečna Millerová řekla, že se podobá hlasu teroristy, když ho zkoušel napodobovat. Protože byli oba skoro stejně vysocí a měli podobnou postavu, když Steven neřekne příliš mnoho, snad bude moci pokračovat s touto přetvářkou ještě těch několik vteřin, které potřebují.

Alespoň v to doufal."Tady," volal, tentokrát se zvednutou paží, zatímco imitaci samopalu držel jen mírně pozvednutou, aby ji bylo přes prostor hangáru vidět. Mít rekvizity je zbytečné, pokud je publikum nevidí.

"Co je s tebou, proboha? Dal jsem ti jeden mizerný jednoduchý úkol, ale mám dojem, že nedodržuješ příkazy."

Richard Yang zamířil rázně k místu, kde jeho člověk hlídal vstup do hangáru, vlastní samopal ledabyle v rukou. Za ním kráčelo několik dalších - všichni ozbrojeni stejnými zbraněmi."Neříkal jsem ti, abys nechal ten zatracený průlez zavřený? Co se sakra s tebou děje?"

Steven zamručel nesrozumitelnou odpověď, něco,o čem si myslel, že by se dalo považovat za projev lítosti. Muž v čele skupiny, blížící se k němu, vystoupil ze stínu kňdla B-25 uprostřed hangáru a vešel do světla pronikajícího ven z otevřených dveří. Steven zoufale zatoužil pohlédnout na pana Grisbyho, ukrytého za rohem na druhé straně, protože potřeboval jistotu.

Hrej svou roli, zapomeň na publikum. Nějak se mu podařilo ovládnout se a neotočit se. Místo toho se soustředil na sledování vůdce teroristů kráčejícího proti němu. Ještě pět kroků a bude to. Čtyři. Tři. Dva.

"Měl jsi nějaký problémy? Tam s těma?" Yang udělal ještě krok k místu, kde měl Eddings hlídat průlez. Začínal tušit, že je něco v nepořádku, ale nevěděl co."Doufám sakra, že jsi jim nic neřekl." Yang byl od něho asi čtyři metry, když se Eddings najednou prudce otočil. Stál tváří k průlezu, jako by něco odtamtud zaslechl, a samopalem mířil dovnitř. "Co je, Eddingsi? Co se děje?"

"Rychle!" Steven zařval to slovo jak nejchraptivěji dovedl, ale nečekal dost dlouho, aby se přesvědčil, jestli imitace hlasu omráčeného teroristy byla stejně přesvědčivá jako předtím. Steven měl teď záminku, která mu umožnila udělat pár kroků k otevřenému průlezu bez rizika, že šílenec za ním něco zjistí, že začne střílet. Téměř jediným pohybem Steven Harris přeskočil práh průlezu a vběhl do hangáru, pak prudce uhnul doleva a zmizel do bezpečí ocelové stěny.

"Počkej!" Yang udělal ještě krok ke vchodu, než si uvědomil, že tu něco nehraje. Ale už bylo pozdě. Yang ztuhl. Uvědomil si, že u vchodu průlezu nebyl Eddings, že ho prostě někdo napálil.

"Ani se nehni!" křičel Nat Grisby a jeho hlas se rozléhal v tichém hangáru. Zůstal přikrčený u bariéry z kovových sudů, které spolu s ostatními postavil u stěny. "Odložte zbraně! Okamžitě, nebo začnu střílet!"

"Kristepane!" Yang namířil, stiskl spoušť a zároveň se vrhl ke kolu vystaveného letadla. "Střílejte! Střílejte na ně!" řval, jeho slova byla přehlušována dunivým rachotem jeho vlastního samopalu a - naoplátku - zvukem stejné zbraně střílející na ně. "Střílejte ještě! Mají jen jeden zásobník -
ať ho vystřílejí!"

Ze svého úkrytu za podpěrou prázdného trupu historického stroje z druhé světové války Yang dobře viděl první výsledky boje mezi nimi a rukojmími. Zasáhli Franka Davise a Mary Solenkovou. Oba leželi bez hnutí na podlaze hangáru, Davis daleko vzadu, Mary Solenková téměř uprostřed. Yang byl příliš daleko, než aby mohl říci s určitostí, jestli někdo z nich dosud žije. Pohlédl k bariéře ocelových válců u protější zdi. Za válci zpozoroval ruch, takže mu bylo jasné, že tam není jen jeden člověk - ale byl si jist, že mají u sebe jen jednu zbraň - samopal, o který nějak přišel ten imbecil Eddings.

"Poslouchejte mě," křičel Yang, v okamžiku, kdy střelba na okamžik ustala. "Nemáte šanci. Máte málo nábojů. Jste obklíčeni. Máme převahu. Vzdejte se a vraťte se do hangáru." Vyčkával s připraveným samopalem, doufaje, že se mu podaří ustřelit hlavu prvnímu člověku, který se objeví - ať už se bude chtít vzdát, nebo ne. Po několika vteřinách bylo z jejich mlčení víc než jasné, že neskočili na špek. "Dobře, sami jste si o to řekli," prohlásil Yang zvučným, pevným hlasem. Ale i když ta slova vypustil z úst, nebyl si jist, jestli bude schopen něco udělat.

"Co mám dělať?" zašeptal někdo nedaleko Yanga. Byl to Bill Kurtz, nejmladší z teroristů. "Už jsme jenom tři. Měli bysme to risknouť? Nebo to vzdáme?"

"Buď klidný." Yang věděl, že Kurtz bude první, kdo se zlomí, když se věci začnou obracet v jejich neprospěch.

"Kde je John - viděls ho?"

"Ano. Je u nosu dalšího letadla, za kolem." Kurtz se vyklonil ze svého úkrytu za jasně vybarveným příčným řezem imitace letecké bomby, aby ho ukázal Yangovi. "Tam, vidíš ho?"

"Jasně." Yang zpozoroval obrys Johnovy tváře v mdlém světle pronikajícím daleko do temného středu paluby hangáru."Kryj mě, vezmu to k němu oklikou."

"Dobře." Kurtz vystrčil hlaveň samopalu zpoza konstrukce, za kterou ležel. "Běž."

"Ještě ne, musím mít jistotu. Počítej do pěti, pak vypal dvouvteřinovou dávku." Yang nechtěl nic riskovat, i

když to znamenalo, že Kurtz bude plýtvat střelivem. Jeho vlastní zásobník byl téměř plný a to bylo všechno, co ho zajímalo.

"Počítat do pěti. Dvouvteřinová dávka," opakoval Kurtz dutým, vyčerpaným hlasem.

"Správně." Yang se ještě jednou nadechl, pak se přikrčil, přitiskl samopal pevně k hrudi, aby mu neupadl, až se dá do běhu. Připravil se ke startu, když se ozval zvuk Kurtzovy střelby. Yang bez váhání vyrazil a zamířil k místu, kde byl John Solenko.

Urazil už skoro celou vzdálenost, když zazněl výstřel - ne dávka z ukořistěného samopalu - a vytrhl štěpiny kovových střepů z plátů paluby u jeho nohou. Yang se prudce vrhl k zemi vedle Solenka.

"Pěkně blízko," zašeptal chraptivě Solenko. Pohlédl k místu, kde kousek od něj sebou plácl na zem Yang.

"To sakra jo. Ten chlap střílí zatraceně dobře. Nedělalo mu potíže napálit půl zásobníku do Mary." Když Yang vyslovil jméno Solenkovy manželky, viděl, že se Solenkův výraz začíná měnit.

"Myslel jsem, že to jenom hraje." Solenko vykoukl zpoza pneumatiky, za kterou se schovával. "Že jenom čeká na lepší příležitost... na lepší ránu... na ně." Jeho hlas, který začínal jako šepot, utichl úplně.

Nebuď blázen." Yang se začal zvedat a ostře na Solenka pohlédl. "Pěkně na ní zapracovali, ačkoliv možná ještě žije," dodal rychle. "Vyřídí ji za pár minut, hned jak budou mít možnost."

"Co uděláme?" Solenko se opřel o pneumatiku a pomalu kroutil hlavou ze strany na stranu, jako kdyby usilovně přemýšlel. "Jestli ji zasáhli, musíme se k ní dostat."

"Jasně. To je taky můj plán." Yang se připlazil k Solenkovi a podíval se mu zpřima do očí. "Můžeme ji zachránit, ale jenom když mě poslechneš na slovo. Jsi připraven?"

Jo." Solenko energicky kývl, pak pohlédl k tělu své ženy. Ležela podivně zkroucena na studené podlaze hangáru, se skrčenýma nohama a rukama bezvládně nataženýma.

"Fajn. Poslouchej." Yang chytil Solenka za rameno a odvrátil ho od pohledu na jeho ženu - věděl moc dobře, že bez ohledu na to, jak je ten člověk hloupý, brzy mu zvětšující se louže krve u její hlavy ukáže, že je už zcela jistě mrtvá. "Ještě je čas ji zachránit, když si pospíšíme. Myslím, že jim zůstalo jenom málo nábojů, právě proto vypálili teď jenom jeden výstřel." Yang ukázal na řadu ocelových válců u protější stěny. "Ale jsme moc daleko na nekrytém prostoru. Určitě by mě dostali, kdybych se k ní pokoušel doběhnout."

"To není tak jisté. Zkusím je dostat já." Yang zkoumal bojový prostor před nimi. I když se mu nechtělo to připustit, on i jeho muži už ztratili dost. Jedinou věcí, která zabránila číhajícím rukojmím postřílet je všechny, byl jejich nedostatek zbraní. Protože rukojmí měli dobrou pozici na palubě hangáru, ani teď neměl Yang žádnou možnost, jak by mohl dosáhnout jediného východu ve vzdáleném konci hangáru, aniž by se vystavil jejich střelbě. Mohl buď přečkat v naději, že rukojmí brzy vyplýtvají svou munici - což byla dost nepravděpodobná možnost vzhledem k tomu, jak s ní v posledních chvílích zacházeli - nebo by mohl použít někoho jako návnadu. Protože Yang věděl, že McClure je rozhodnut držet se původního plánu potopit Yorktown, zdála se proveditelná jenom druhá možnost. Co Yang potřeboval, aby uvedl do života svou novou myšlenku, byl jen nějaký naivní dobrovolník - a pro takovou věc mu mohl dost dobře posloužit John Solenko.

"Chci Mary odtamtud dostat," řekl Solenko.

"To chceme oba." Yang se posunul blíž k Solenkovi. Podle emocionálního stavu toho muže mohl říct, že mu skočí na téměř každý plán, když ho přesvědčí o jeho úspěchu. "Můžem ji odtamtud vytáhnout, to mi věř."

"Co budeme dělat?"

"To je jednoduchý. Potřebuju tak minutu, abych se přemístil tam doleva." Yang začal ukazovat směrem k nejhlubšímu stínu pod vyčnívajícím křídlem B-25. "Pak se zkus přemístit tamhle." Ukázal rukou Solenkovi zamýšlené místo.

Solenko zamrkal. "A co potom?"

"Jak budeš na místě, budeš mít volnou cestu k Mary. Když se muž se samopalem vrhne za tebou - vidíš, že bude muset obejít druhý konec jejich barikády, aby se dostal za tebou k místu, kde leží Mary..."

"Ano, to vidím."

"...takže ho budu mít z mé pozice perfektně na ráně. I kdybych chybil, moje výstřely ho zaženou zpátky tak daleko, že budeš mít dost času a volnou cestu, abys přitáhl Mary sem."

"Jasně. Fajn." Solenko pohlédl k tělu své ženy, pak opět na Yanga, nakonec na hodinky. "Minutu?" *

"Odteďka." Yang začal bez váhání couvat dozadu a pečlivě dbal na to, aby zůstal ukryt ve stínu a mimo dráhu případné střely z barikády. Když se ocitl pod centrální sekcí B-25, obrátil se k levému křídlu, skloněn stále nízko u země, zbraň přitisknutou na hrudi. Yang věděl, že od konce toho vyčnívajícího křídla nemá víc než tři nebo čtyři vteřiny na to, aby se mohl dostat k temnému koutu na protější straně - tu vzdálenost může urazit v naprostém bezpečí, protože rukojmí budou mířit a střílet na Solenka. Jakmile bude u východu naproti, spojí se vysílačkou s ponorkou, řekne jim, aby ho rychle vyzvedli, a pak opustí Yorktown, jak nejrychleji dovede.

Ze své pozice pod špičkou křídla Yang docela dobře viděl na Solenka. Muž se posouval ke kolu a byl přikrčen u země, aby mohl rychle vyrazit k tělu své mrtvé ženy. Yang se zvedl do podřepu a připravil se k úprku přes volnou plochu. Najednou koutkem oka něco zahlédl. Byla to postava - osamělý muž - na nejbližším konci bariéry z válců. Byl od něho vzdálen asi dvanáct metrů, ale i na tu vzdálenost Yang viděl, jaké jsou jeho záměry. Yang měl sotva čas připravit se na změnu plánu, když zpozoroval, jak Solenko vyskočil zpoza kola a běží k tělu své manželky.

"Stát!" Člověk se samopalem v ruce běžel rychle ke vzdálenějšímu konci bariéry a zvedl zbraň, aby zamířil na neuvěřitelného blázna, který teď se ocitl uprostřed paluby hangáru. "Odhoďte zbraň, nebo budu střílet"

"Yangu! Vystřel proboha!" Solenko si už uvědomil, že je mnohem zranitelnější, než si myslel. Pohlédl na okamžik do stínu, který ho ještě před okamžikem obklopoval, a pak se podíval dopředu. Spíš z instinktu, než v

uvědomělé snaze zachránit si život, stiskl spoušť svého samopalu. Výstřel zešikma zasáhl řadu ocelových válců, kulky se odrazily všemi směry a za nimi létaly úlomky roztříštěného kovu. Výstřely ze zbraně protivníka přišly o pár vteřin později a kulky si ihned našly svůj cíl. Solenko hlasitě vykřikl, když ho krátká dávka zasáhla přímo doprostřed hrudi, trochu se nadzvedl a pak se zhroutil na podlahu hangáru.

Yang už zatím vyběhl ze stínu, ale místo aby zamířil k východu, obrátil pozornost k novému cíli. Právě v tom okamžiku vyskočil ven osamělý muž na druhém konci barikády a zamířil k tělu Franka Davise roztaženému přes svůj samopal. Přestože to trvalo sotva pár vteřin, než se tam Paul Talbot dostal, když se pokoušel vytáhnout těžkou zbraň ležící pod těžkým bezvládným Davisovým tělem, stál nad ním Richard Yang. "Fajn, šéfe. Nechte toho. Zvedněte se. Jestli to neuděláte, prostřelím vám hlavu."

Talbot zvedl vyděšeně hlavu. Z té strany prostoru nikoho nečekal, a tak neposlechl OBrienův příkaz zůstat za barely a vylezl, aby se zmocnil další zbraně, dřív než jim dojde munice z první. Když osamělý terorista před několika okamžiky tak zoufale vyběhl ke středu hangáru, Talbot usoudil, že by mohl toho přerušení využít k tomu, aby se bezpečně dostal k dalšímu samopalu. Mýlil se. "Ty hajzle," řekl Talbot, pomalu se postavil a zvedl ruce nad hlavu. "Ale oni mě ještě neznají. Neprodají můj život za nějaký samopal."

"Na nic jsem se vás neptal." Yang popadl Talbota, obrátil ho, pak mu strčil hlaveň samopalu pod žebra. "Poslouchejte mě všichni," začal Yang silným hlasem. "Vyjdu ven s tím člověkem před sebou. Udělá mi dostatečný štít proti vašim kulkám, a tak vám radím, abyste jimi neplýtvali." Yang začal opatrně ustupovat k východu na protější straně hangáru, dávaje pozor na muže před sebou. "Vím, že tento muž zná každý kout tohoto prostoru, a tak bych ho radši měl u sebe, než aby zůstal u vás."

"Pusťte ho. Necháme vás odejít." Zpoza barikády vystoupil Drew OBrien, ale mávl na Grisbyho, aby zůstal v úkrytu, s hlavní namířenou na Talbota a teroristu.

"No jasně že mě necháte jít," řekl Yang. Rozesmál se. "Povídejte mi ještě něco, třeba o Ježíškovi nebo velikonočním zajíčkovi." Dostal se už skoro k východu a tam se zastavil. "Kurtzi? Slyšíš mě?"

"Jo. Už jsem myslel, že jste na mě zapomněl, že mě tu necháte." Bill Kurtz se zvedl z místa, kde celou dobu ležel v úkrytu za podpěrou exponátu letadla na druhém konci prostoru hangáru. "Už jdu."

"Dobře. Nemám rád nedodělané akce." Yang se díval, jak mladý muž opatrně postupuje k němu se zbraní namířenou směrem k rukojmím u barikády.

"Tady jsem."

"Tak máš smůlu." Beze slova varování Yang stiskl spoušť svého samopalu a vypálil na Kurtze krátkou dávku. Mladík se okamžitě svalil k zemi. Samopal vjeho ruce zařinčel, když dopadl na ocelovou palubu.

"Proboha, vždyť je to jeho člověk," zděšeně vykřikl OBrien. "Proč jste ho zabil?"

"Protože to byl zbabělec. Nebyl k ničemu. Tak mám o starost míň." Yang couvl ještě o krok, pomalu otevřel průlez, pak vyšel opatrně do tmavé chodby za sebou. "Vezmu tady šéfa s sebou jako rukojmí, ale jsem přesvědčen, že nebudete tak pitomí, abyste mě sledovali. Máte pod kontrolou Yorktown, to vám musí stačit."

"Co s ním uděláte?" křičel na Yanga OBrien, když Yang a stařec zmizeli v chodbě vedoucí někam do nitra lodě. Ale odpověď se už neozvala, bylo slyšet jen zvuk jejich doznívajících kroků spěchajících chodbou na neznámé místo.

Oběma to trvalo několik minut, než se protáhli úzkými chodbami vedoucími hlouběji do útrob Yorktownu. Yang Talbota postrkoval, stařec vrávoral a dvakrát upadl - při jednom pádu se dokonce trochu řízl do ruky o ostrý kousek kovu na úzké lávce.

"Kam mě vedete?" zeptal se Talbot a pokračoval vpřed, protože ho do zad tlačilo ústí zbraně.

"Nedělejte ze mne blbce, šéfe. Víte zrovna tak jako já, kam jdem."

"Do strojovny?"

"Teď jste se trefil, zasloužíte odměnu." Yang zatlačil*
hlaveň samopalu hlouběji do Talbotových zad. "Svou odměnu dostanete brzo, tak se nebojte."

Talbot neodpověděl. Místo toho začal přemýšlet, jak by našel nějaký způsob, kterým by Yanga přelstil, jak by odvrátil alespoň na okamžik hlaveň samopalu. I když Yangovi bylo asi dvakrát méně let než jemu, Talbot věděl, že kdyby se mu podařilo zbavit se samopalu, mohl by mít šanci, i když asi slabou.

"Doleva. Otevři dveře."

Talbot se nevzpíral. Překročil práh a vešel do zatuchlého vzduchu zadní strojovny. "Myslel jsem, že motory jste už zničili," řekl Talbot a ukázal na řadu kotlových trubek a součásti turbíny dole. Pach dieselového paliva se těžce vznášel ve vzduchu a pokrýval všechno jemným kluzkým nánosem. Oba muži sestoupili po lávce ještě níže, k základně ovládacího panelu pro motor číslo dva.

"S těmi motory máte pravdu, šéfe, i když to pro vás nebude nic znamenat při vaší dlouhé plavbě." Yang balancoval se samopalem sevřeným pevně v jedné ruce, zatímco druhou se přidržoval zábradlí, aby neuklouzl na kluzkém obložení paluby. "Dolů po žebříku. Sedněte si na zem zády ke stěně. A držte ruce tak, ať na ně vidím. Nepokoušejte se o nějakou hloupost, protože jestli to uděláte, jenom si tím zkrátíte život."

"Přestaň žvanit. Vím, že mě chceš zabít." Talbot pohlédl na Yanga s neskrývanou nenávistí, ještě než začal sestupovat dolů po kovovém žebříku vedoucím do spodního patra strojovny. Když lezl dolů, rozhlížel se po obou stranách v zoufalé snaze najít něco, co by mohl použít jako zbraň. Nic tam nebylo, ani kus železa, ani nějaký nástroj, kus tyče nebo klubko drátu. "Proč mě sem vedeš?" zeptal se Talbot, když se dostal k ovládacímu panelu. Tiše se posadil a složil nohy tak, aby mohl okamžitě vyrazit proti Yangovi, kdyby se přece jen naskytla nějaká příležitost.

"Ještě něco, o čemjsem se vám nezmínil, šéfe," zašklebil se Yang. "Je jasné, že kdybych vás nechal nahoře, přivedl byste ke mně okamžitě partu čmuchalů. Věděl jsem, že se ještě jednou musím dostat sem, a nepotřeboval jsem, aby vaše znalosti lodě někdo využil proti mně."

"Co potřebuješ tady dole?" zeptal se Talbot nedbale. Věděl, že pokud s ním bude Yang mluvit, zůstává mu ještě nějaká naděje. Ještě mu neodbila poslední hodinka.

"Ještě maličkost, ale o ní asi ani netušíte. Kromě vysílačky na můstku - té, kterou jsem už zničil, takže s ní už nemusíte počítat - mám dole ještě jedno rádio, nouzovou možnost, jak se spojit s ponorkou. Chystám se je právě teď použít, abych jim dal vědět, že už jsem na cestě. Až bude po všem, zničím ho taky."

"A pak?"

"Pak vás zabiju."

"Proč?"

"A proč ne?" Yang si upravil kovové brýle, pak udělal ještě krok doleva. "Kromě toho, že mě dost dobře znáte - což vám stejně není k ničemu, protože všichni na téhle lodi za svítání půjdou ke dnu, až ji roztrhají torpéda - je tu také riziko, kterým by mohly být vaše znalosti. I když vám to pravděpodobně není k ničemu, je fakt, že toho víte zatraceně moc o té staré bečce hoven. Když vás zneškodním, vyloučím i pravděpodobnost, že by snad rukojmí mohli přijít na nějakou možnost protiůderu, že by našli nějaký způsob, jak by loď mohli využít proti nám. Když teď mají kontrolu nad Yorktownem, musím zajistit, aby všichni zůstali tam, kde jsou, a loď aby byla mimo provoz."

Yang mávl hlavní samopalu směrem ke strojům po levici. "Jak vidíte, šéfe, myslím, že jsme udělali pěkný kus práce, když jsme proměnili ty stroje v takovou hromadu šrotu."

Talbotovy oči přejížděly řady ventilů, trubek, ovladačů a hřídelů, ze kterých sestávalo ovládací ústrojí motoru číslo dva. I ze vzdálenosti několika metrů mohl Talbot snadno zjistit, že několik důležitých komponentů bylo defmitivně zničeno, takže by celému týmu zkušených techniků trvalo několik dní, než by uvedli strojovnu do provozu.

"Vidím, že oceňujete naše dílo," prohlásil Yang, když si všiml, kam se Talbot dívá. "Ušetřím vám trapné otázky a podám vám informace o tom, že strojovna číslo jedna je zničena zrovna tak."

"Ty jsi opravdu pěkný hajzl."

Yang pokrčil rameny, pak se ušklíbl. "Myslím, že se nad tím budu muset zamyslet. Ale na vašem místě bych si s tím už hlavu nedělal." Yang popošel o dva kroky doleva a ustoupil za kovový panel. "A teď mi promiňte, šéfe, musím si zavolat."

Talbot sledoval, jak Yang ladí rádio a nastavuje ovládání přístroje. Už není čas. Pokus se o něco. Talbot uvažoval, že vyrazí vpřed - což by byl zoufalý čin, o kterém věděl, že má nulovou naději na úspěch, protože Yang na něho stále mířil samopalem. Pak si všiml nepatrného chvění jedné ručičky na ovládacím panelu. Tlak páry v rozdělovacím potrubí číslo tři. Tlak z kotlů ještě nebyl úplně vypuštěn. Rozdělovací potrubí tři. Talbotovy oči těkaly rychle po řadách trubek na stropě, až našly tu, kterou hledaly. Rozdělovací potrubí tři, přetlakový ventil. Ten jediný, který jsme neopravili.

"Haló, Troute, tady je Yorktown," řekl Yang do mikrofonu."Měli jsme problém."

"Pokračujte, Yorktowne."

Talbot se mírně natočil a očima sledoval labyrint trubek vedoucích z rozdělovacího potrubí tři. Křížové potrubí je ještě odpojeno. Nezaslepená trubka je jen kousek nad jeho hlavou. Snažil se nedívat se příliš upřeně na místo vedle Yanga, kde končila trubka a nová sekce ještě nebyla připojena. Rozdělovací potrubí číslo tři je pod tlakem. Může ho uvolnit ventilem na přetlakovém potrubí. Paul Talbot nezaváhal ani na vteřinu, aby jeho mozek neovlivnil některý z tisíce důvodů proti, a vrhl se od Yanga směrem k soupravě pák po levé straně ovládacího pultu.

Než se mohl Richard Yang obrátit a zvednout samopal, stařec rychle přelezl olejem nasáklou podlahu a dostal se k páce ovládající nouzové přepouštění páry pro rozdělovací potrubí číslo tři. V jediném okamžiku uvolnil zabezpečovací řetízek a trhl pákou prudce dozadu. Z nechráněného konce otevřené trubky vytryskl obrovský proud horké páry a vychrlil se do zadní strojovny.

Richard Yang byl sotva metr od otevřené trubky, čelem k ní, když se proud přehřáté páry vyvalil ven. Než byl vůbec schopen si uvědomit, co se stalo, jeho vlasy a oči byly spáleny k nepoznání. Většina kůže na obličeji se změnila v rozměklou hmotu - vrstvu, která byla stržena nesmírnou silou horkého vzduchu a vařící kapaliny. Plastická skla Yangových kovových brýlí se okamžitě roztavila, pak ihned přilnula k odhaleným kostem na kořeni nosu. Yangův krk a ramena - které byly trochu dál od přímého zásahu přehřáté páry - dostaly barvu vařeného raka, když v nich začaly praskat cévy.

Yangův šílený výkřik byl zcela pohlcen řevem unikající páry. Jeho tělo - svaly v divoké křeči - se vrhlo kupředu, kam ho strhla váha samopalu, který držel v rukou. Plastikový mikrofon a gumou izolovaná šňůra se roztavily a přilepily k tomu, co mu zbylo z paže. Když padal dopředu, napjatá šňůra vytrhla vysílačku z police, převrátila ho a shodila na podlahu. Okamžik předtím, než se Yangovo tělo dotklo podlahy, jeho prsty se bezděčně sevřely pod vlivem nesčetných protichůdných signálů vyvolaných v jeho pražícím se mozku. Samopal, který záplava vroucí páry nepoškodila, reagoval způsobem, pro jaký byl určen.

Z hlavně vyrazila krátká dávka kulek, ještě než Yangovy prsty sklouzly ze spouště. Kulky letěly směrem, kam předtím zbraň mířila - k podlaze u základny ovládacího pultu.

Paula Talbota, který zůstal na podlaze, aby byl co nejdál, horká dávka páry zasáhla jen nepatrně. Ale zasáhla ho řada kulek. V okamžiku, kdy střelba ustala a syčení páry umlklo, Paul Talbot ležel bez hnutí na obložení paluby, v bezvědomí, s jednou kulkou v noze, jednou v boku a se třemi kulkami v žaludku.

17

Od chvíle, kdy Skip Locker naposled viděl nadporučíka Teda Nashe, uplynulo třicet minut. To znamenalo, že

jejich plánovaná schůzka v prvním patře Pentagonu už měla deset minut probíhat. Locker přecházel nervózně sem a tam a uvažoval, co dělat dál. Ať jde do prdele, už toho mám dost, abych odtud pomohl nejméně polovině lidí. Už nečekám. Ale navzdory svým vlastním slovům Skip Locker čekal v chodbě prvního patra okruhu C, tak jak mu bylo řečeno. I když informace, které zatím dostal, byly skvělé, kopie poslední dálnopisné zprávy teroristů bude přímo šlehačkou na dortu. Bude to opravdová bomba, která mu zaručí, že se ve své branži vynese až k nebeským výšinám.

"Skipe - tady!"

"Kde sakra jsi?" Locker spěchal chodbou směrem k místu, kde se najednou objevil ve dveřích Nash. "Myslel jsem, že jsi říkal dvacet minut." Locker lapal po dechu, jednak nervozitou, jednak udýchán během po chodbě. "Už jsem myslel, žejsem si spletl místo nebo tak."

"Ne, tady je to správné místo," spustil Nash bez úvodu a rychle vykročil prázdnou chodbou. Ohlédl se a viděl, že Locker kráčí o půl kroku za ním. "Trvalo mi to o pár minut déle, než jsem myslel," pokračoval a zamával v ruce svazkem papírů.

"To je ten dálnopis?"

"Ano. Dálnopis a ještě pár dalších věcí. Co se týká slibu, já držím slovo, přesně tak, jako je budeš držet ty."

"Ukážeš mi to?" Locker zrychlil krok ve snaze dohonit Nashe, ale jeho dlouhým nohám nestačil. "Panebože, zpomal trochu," funěl Locker a přešel do lehkého klusu, aby nezůstal pozadu za vyšším mužem. "Ukaž mi ty zprávy," opakoval a natáhl ruku.

"Ne, tady ne." Nash odtáhl ruku s papíry a přitiskl si je k hrudi. "Nechci riskovat. V budově je ještě příliš mnoho lidí."

Locker pohlédl přes rameno, pak do chodby před sebou. "Nikdo tu není, prokrista. Můžeš je připíchnout na zeď, a nikdo si jich ani nevšimne." Locker ukázal na nástěnku, kterou právě míjeli, jejíž celá plocha byla pokryta nejrůznějšími vládními oznámeními.

"Nebudu pokoušet štěstí. Už tak jsem dost riskoval."

"Jak chceš." Locker pokrčil rameny, spíš rezignovaně, než že by ho chápal.

"Ano." Nash se pak zastavil tak náhle, že se s ním Locker téměř srazil. "Ale mám v úmyslu dodržet svůj závazek stejně jako ty dodržíš svůj. Našel jsem místo, kde budeme moci mluvit bez obav. Místo, kde si můžeš udělat kopie všech dokumentů, které budeš potřebovat. Pak budu muset vrátit originály na místo, než na to někdo kápne."

"Jasně." Locker souhlasně přikývl. Využil krátké zastávky k tomu, aby nabral dech. "Ale kam nás tím maratonským tempem vedeš? Jdeme na nějaké speciální místo?" Locker mávl rukou směrem k nekonečné řadě zavřených dveří lemujících chodbu po obou stranách. "Většina z těch kanceláří je prázdná, můžeme zajít do některé z nich."

"Co mám v plánu, je lepší než jakákoliv kancelář," zašeptal Nash a naklonil se k Lockerovi. "Místnost s kopírkou. A s drtičem papírů. Je to místo, kde je záruka, že nás nikdo nebude otravovat. Dobrý, ne?"

"Výborně." Locker se rozhodl podřídit se Nashovu hloupému nápadu, alespoň na těch pár minut, než dostane materiál, který chce. Pak se Nash stejně stane v těchto zdech persona non grata, tak to protentokrát vydrží, když se tu chce nadporučík ještě jednou rozhlídnout. "Kde je to místo, co jsi vybral."

"Je to jedna ze suterénních jednacích místností."

"Sklepy?"

"Ano."

"Jdi první." Locker slyšel o supertajných prostorách v suterénu budovy - což byla oblast, o které se oficiální dokumenty Pentagonu vůbec nezmiňovaly. Některé z těch jednacích místností, jak se říkalo, byly kryptám podobné prostory s propracovanými bezpečnostními zámky. V každé bylo umístěno ochranné zařízení, konstruované tak, aby zabránilo jakémukoliv odposlechu tajných rozhovorů, které se vedly v místnosti, bez ohledu na to, jak rafinované bylo elektronické odposlouchávací zařízení. Locker se usmál. To, že informace dostane právě na tomto místě, ještě přidá štávu celé historii, protože fakt, že přitom bude používat bezpečnostní zařízení konstruovaná speciálně proto, aby zabránila úniku informací z Pentagonu, je skutečně pikantní. Špetka ironie vždy patřičně okoření jakoukoliv zprávu.

"Pojď za mnou." Nash začal znovu zrychlovat. Když se dostal ke schodišti, bral schody po dvou a dole musel na Lockera čekat. Oba se pak vydali dál. Prošli několika dalšími chodbami a schodišti a ocitli se tváří v tvář ocelovým dveřím, které měly na vnější straně elektronické blokovací zařízení.

"Znáš kód?" Locker ukázal na desítky tlačítek na čelní ploše zámku.

"Doufám, že ano. Když zadáš dvakrát za sebou chybný kód, ozve se hlavní siréna."

"Všemohoucí Bože." Locker se ošil - poslední věcí, kterou by teď potřeboval, byl poplach, který by přivolal strážné. "To není nutné, jenom mi ukaž ty papíry."

Nash si ho nevšímal. Sáhl na zámek a začal vyťukávat do zařízení patřičný kód. Po několika vteřinách si uvědomil, že mu Locker hledí přes rameno zcela záměrně. "Nenapínej oči, abys zjistil ta čísla. Kód se mění dvakrát denně."

"Ach." Locker se provinile usmál; byl chycen při něčem hloupém. Byl to z jeho strany zvlášť nesmyslný nápad, protože zatraceně dobře věděl, že po několika hodinách už nikdy nebude moci vstoupit do Pentagonu - snad ani jako turista. Ale to byla bezvýznamná daň za sólokapra, jako je tenhle. "To je jen zvědavost, nic víc," dodal Locker na vysvětlení.

"Neměj starosti." Nash doťukal poslední čísla, pak sáhl na kliku a otočil jí. Stříbřitá ocelová klika hladce povolila. Za pár okamžiků se dveře začaly otáčet dovnitř. "Už jsme skoro tam."

"Prima." Locker se podíval na hodinky. Pět minut po osmé, tolik cenného času promrhali tím zbytečným předváděním. Přesto však, pokud takový druh šarády bude tím, co mu pomůže dostat od Nashe to přísně střežené

tajemství, nemůže si Locker přát nic lepšího. "To je ten sklep" zeptal se a vešel za Nashem do další chodby vedoucí do útrob budovy.

"Ne." Oba muži zahnuli za další roh, pak vstoupili na schodiště. Sešli dolů po jednom rameni strmých úzkých schodů, pak po druhém. Ještě jednou se ocitli v nějaké záhadné chodbě, také lemované po obou stranách zamčenými dveřmi.

"Tady je to." Nash se zastavil před šedivým otočným ocelovým plátem, který vypadal spíš jako vnitřní část vybavení nějaké válečné lodě než jako součást takové budovy. "Ten zámek má jiný kód," ozval se Nash, když se zastavil před elektronickým zařízením a začal si pohrávat s tlačítky. Po několika vteřinách krátce zazněl hluboký tón bzučáku, pak se nade dveřmi rozsvítilo tlumené žluté světlo.

"Co to znamená?" Locker ukázal na dlouhou řadu barevných světel, ve které svítilo jen žluté.

"To znamená, že místnost je nám k dispozici." Než mohl Nash ke svému vysvětlení něco dodat, bzučák dveří dvakrát pípl, rozsvítilo se nad rámem dveří červené signální světlo a začalo blikat. "To, řekl Nash a ukázal ke světlu, "nám říká, že místnost nemůže být otevřena zvenku. Patří teď jen nám."

"Bezva." Locker překročil práh a následoval Nashe dovnitř. Z nějakého důvodu se na tom místě cítil zvlášt nepříjemně, i když nechápal proč. Místnost sama byla čtvercová, o stranách asi čtyři a půl metru, uprostřed se dřevěným konferenčním stolkem, kolem něhož stála křesla. Osvětlení zajišťovaly dvě řady zářivek. V rohu stála kopírka a něco, o čem si Locker pomyslel, že by mohl být drtič papíru. "Co je za tou stěnou?" zeptal se a ukázal na laminátovou přepážku, která kryla část jedné zdi.

"Ještě dvě další místnosti. Vpravo toaleta, vlevo kuchyně."

"Takže je o nás postaráno ze všech stran, že jo?" Locker se zasmál vlastnímu vtipu.

Nash neodpověděl. Místo toho rychle prošel místností a opřel se o těžké kovové dveře. Za pár okamžiků byly zavřeny. Červené světlo nade dveřmi zevnitř stále blikalo, stejně jako světlo venku. Nash sáhl po klice a otočil jí, až se ozvalo zřetelné cvaknuti. V tom okamžiku přestalo červené světlo nad jeho hlavou blikat a svítilo trvale.

"Co znamená to světlo?" zeptal se Locker. Začínalo ho to bavit, začínal si plánovat, jakjeho zážitky poskytnou nádherný materiál k potřebné výplni, která by měla být součástí historie o únosu.

"To znamená že se zapnula časová sekvence." Nash se znovu nedbale opřel o těžké kovové dveře a zkřížil ruce. "To znamená, že se nikdo nemůže dostat dovnitř - a že my se nemůžeme dostat ven - dokud neuplyne čas, který jsem naprogramoval."

"Výborně." Ale v Nashových očích bylo něco, co Lockerovi napovídalo, že tato zpráva není ani trochu dobrá. "Na jak dlouho jsi to nastavil?" napjatě se zeptal Locker a svá slova vyslovil s většími obavami, než chtěl.

"Na šestnáct hodin."

Skip Locker myslel, že omdlí. Šestnáct hodin! "Co to sakra... ty ses... zbláznil nebo co?"

"Ne. Právě naopak." Ted Nash se začal usmívat - toho dne poprvé. "Dodržím svůj slib, stejně jako ty dodržíš svůj." Nashovi se roztáhla ústa v širokém úsměvu a pokračoval. "Tvůj problém je, že nedovedeš držet jazyk za zuby, že jsi toho řekl až moc. Základním předpokladem dobrého lháře je to, že musí mít dobrou paměť. A takovou podmínku určitě nesplňuješ."

"Nerozumím ti." Locker se opřel o konferenční stolek, stále v šoku. Hlavou mu vířily nesouvislé myšlenky.

"U stánku s hamburgery, těsně předtím, než jsme se rozloučili, jsem se tě ptal na to, jestli chceš kopii zprávy teroristů. Ptal jsem se proto, že jsem chtěl vědět, jestli máš v úmyslu ji použít - ukázat v televizi, dát ji do novin."

"A co dál?"

"Nic, až na to, že jsem ti předtím říkal, že zpráva teroristů obsahuje jejich požadavek na výkupné. Ve své chamtivosti jsi zapomněl, že jsi mi minutu předtím sliboval, že se nikdy nezmíníš o té stránce celé situace - o prezidentově rozhodnutí zaplatit výkupné. Slíbil jsi mi, že nic z toho nezveřejníš."

"Já... já jsem jenom..."

"Ale já ti řeknu, na co jsi ve skutečnosti myslel už tehdy, když jsem ti nabídl to něco víc. Vůně sýra vždycky přivábí krysu." Ted Nash potřásl zhnuseně hlavou a rozzlobeně hleděl na muže před sebou. "Byl to odporný plán, proč jsi chtěl dostat ten příběh za tepla. Taky se vsadím, že by ti z toho koukal pořádný postup. Fakt, že by uveřejnění zprávy mělo za následek smrt těch rukojmí, pro tebe nic neznamenal," dodal Nash opovržlivě.

Locker stál mlčky asi půl minuty. Nakonec začal souhlasně přikyvovat. "Musím se k tomu přiznat," ozval se hlasem kupodivu veselým. Zcela očividně zase nabyl sebevědomí. Stál vzpřímeně a mával rukou na Nashe. "Ale zřejmě budu chtít tu historku i tak. Myslíš si, že ses pojistil ze všech stran, ale s radostí ti řeknu, že jsem tě oblafl. Dal bych přednost tomu, kdybych mohl vyklopit celý příběh vydavateli osobně, ale taková maličkost teď není důležitá. Už jsem udělal opatření pro případ, že by se to nějak zvrtlo. Hlavní věc je, právě v tomto okamžiku," řekl Locker a ťukl si na hodinky, "že jeden z lidí z mé kanceláře vyzvedne záznam z mého zavřeného stolu v místnosti reportérů v přízemí. Na něm je," pokračoval Locker a hlas se mu škodolibě nadýmal pýchou, "přesná kopie této pásky." Sáhl do kapsy a vytáhl z ní miniaturní magnetofon.

"Kopie záznamu mého rozhovoru s tebou? Kopie celého vysvětlování, co se stalo rukojmím, včetně záležitosti s požadavkem na výkupné?"

"Přesně tak." Ale i když se Locker tolik snažil získat v jejich rozhovoru psychickou převahu, zjistil podle Nashova lhostejného povídání o tom, co je na pásce, že už o jeho záměru věděl předtím. Locker nervózně přešlápl a pohlédl nadporučíkovi do očí.

"Až ten tvůj poskok bude brát pásku a přehrávat ji," nonšalantně pokračoval Nash, "myslím, že bude krutě zklamán." Nash si zamnul ruce, než znovu promluvil - na další větu se těšil celou předchozí půlhodinu. "V době, kdy jsi na mne čekal na třetí chodbě okruhu C v prvním patře, jsem měl práci jinde. Dole v přízemí."

"V přízemí?" Locker sebou škubl, i když nechápal, kam Nash směřuje.

"Ano. V kanceláři reportérů. Přirozeně, nemohl jsem se ti vloupat do stolu - to mi bylo jasné. V přítomnosti dalších reportérů v kanceláři, kteří pracovali na zprávách o rozpočtu vojenského letectva, by byl takový pokus příliš riskantní. Ale mohl jsem udělat nenápadně jinou věc - položit na obě strany tvého stolu dva kufříky."

"Kufříky?" Locker byl naprosto zmaten, ničemu z toho nerozuměl. Už zjistil, že se mu nikdo nemohl vloupat do stolu v místnosti plné reportérů. Ale Nash udělal něco jiného.

O čem to sakra mluvíš?"

"O technice, kamaráde. Ted Nash udělal krok k místu, kde uprostřed místnosti stál Locker. "O moderních cívkách. O dvou silných elektromagnetech, které v rozpětí několika vteřin umí zcela vymazat všechno, co je nahráno na páskách. Na tvých páskách. Jestli o tom nevíš, páska se maže magneticky. Když je magnet dost silný, může vymazat i pásku metr vzdálenou." Nash se na chvíli odmlčel a Locker začal znovu úpět, stejně jako na začátkujeho vysvětlování.

"Sakra, ale já znám pravdu!" vykřikl najednou Locker. "Nemůžeš nás tady držet navždy! Až se dveře otevřou, vyrazím ven a řeknu celému světu, co se stalo!" Locker ukázal třesoucí se rukou na svítící červené světlo nade dveřmi. "Tys mě nepodvedl,jenom jsi to celé zdržel!"

"Na to nespoléhej," odpověděl klidně Nash. "Protože to bude tvrzení proti tvrzení. Bude to tvé slovo proti tvrzení všech - prezidentovu, Pentagonu, rukojmí. Nemáš žádný důkaz. Když se nad tím na chvilku zamyslíš, znamená to vlastně, že nemáš vůbec nic. A k tomu si přidej ještě jeden moment - že nemůžeš dát žádnou zprávu do tisku dlouho poté, co ji už přinesly jiné zpravodajské agentury. Když řekneš něco o platbě za rukojmí, chtěl bych se vsadit, že to bude vypadat jako pustý výmysl - jako chuť upoutat pozornost a zakrýt tím nedostatek zajímavých informací." Nash se zeširoka usmál, pak si znovu zamnul ruce. "Mimochodem, je tu ještě něco."

"Co?"

Nash ukázal na miniaturní magnetofon, který Locker před chvílí položil na konferenční stolek. "Vytáhnu pásku z téhle roztomilé věcičky. A pak ji hodím do drtiče. Ale ještě než to udělám, myslím, že bych ti měl něco prozradit," pokračoval Nash a odměřoval pomalu slova, aby Lockerovi nemohl uniknout jejich význam, "až tu pásku totiž zničím, dám si ještě speciální prácičku s tebou."

"Ruce pryč." Locker začal couvat od konferenčního stolu, až narazil zády do jednoho z křesel. "Varuju tě, radši mě nech být." Snažil se, aby to znělo výhružně, ale výsledek byl takový, že promluvil spíš prosebně.

"Pořádně si tě proklepu, abych se ujistil, že nemáš někde na sobě přilepenou další pásku," řekl Nash, jako kdyby Lockera vůbec neslyšel. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by existovala ještě další kopie pásky, ale příležitost trochu potrápit Lockera - i když jen trochu - ho příliš lákala, než aby se jí vzdal.

"Nemám už další pásku. Přísahám."

"Tak jako jsi říkal, že se ani nezmíníš o zaplacení výkupného? Ne, bojím se, že už ani nemáš šanci mluvit pravdu." Nash postoupil o krok k Lockerovi. "Zřejmě si vůbec nedovedeš představit, kolik problémů jsi způsobil. Musel jsem všechno vysvětlit kapitánu Martinovi. Byl tak solidní, že mi dal příležitost, abych se pokusil napravit situaci, kterou jsem sám zavinil. Řekl, že to je jediný způsob, jakým budu mít alespoň částečnou možnost zachránit si kůži. V žádném případě by totiž nemohlo dojít k vojenskému soudu, před kterým bych se mohl hájit."

"Nemohlo by dojít k vojenskému soudu? Co to znamená?"

"Kdyby mě soudili před vojenským soudem, námořnictvo by muselo přiznat, že jsem byl zasvěcen do nějaké přísně tajné záležitosti. Protože se oficiálně k žádné akci s výkupným nepřiznají, vede to k závěru, že bych o ní nemohl nic říct."

"To s tebou jednají dost mizerně," prohlásil Locker s předstíranou sympatii v naději, že by mohl Nashe navnadit tak, aby ho začal považovat za svého spojence v jejich společném boji proti námořnictvu.

"Nejraději bych ti prohodil ksicht tou ocelovou stěnou," odpověděl Nash sevřenými zuby, i když neudělal směrem k Lockerovi žádný zjevný pohyb. "Nezkoušej na mě ty psychologické kecy, už jsem si udělal názor," vycedil pomalu, pak zavrtěl hlavou. "Jak si myslíš, že jsem se do téhle jednací místnosti dostal, tak, že jsem řekl šéfům, že si tu chci udělat piknik? Martin mi ten prostor přidělil, abych se mohl pokusit zachránit, co se dá. Teď to vypadá asi tak, že mám ještě mírnou naději, že mě nevyrazí." Nash zoufale pokrčil rameny. "Až se za šestnáct hodin dveře otevřou, moje problémy teprve začnou. Slouží mi to tu jen pro jednání s někým, jako jsi ty. Ale alespoň se mi podařilo zabránit tomu, že bys ohrozil životy nevinných lidí."

"Poslechni, mohl bych ti pomoct," vyhrkl Locker. "Řeknu jim..."

"Jsi hajzl." Nash udělal další krok k němu. "Vůbec nechápeš, jak zatraceně málo jsi schopen někomu pomoct, alespoň tady. Jenom je mi líto, že jsi neporušil žádný platný zákon, abychom tě mohli pověsit."

"To je fakt. Neporušil jsem žádný zákon. To si pamatuj." Locker se vyzývavě rozhlížel po místnosti.

"Máš pravdu. Až se dveře otevřou, jsi volný. Můžeš vyjít ven. Ale do té doby myslím, že tě přesvědčím, abys se mnou ve všem spolupracoval." Nash se opět usmál, pak ohnul napjatou svalnatou paži. Trochu mu nalož, ne moc. Jak řekl kapitán Martin, možná si pak příště dá lepší pozor na hubu.

"Neporušiljsem žádný zákon!" *

"To máš pravdu, naprostou pravdu." Ted Nash zamířil pomalými kroky k místu v rohu místnosti, kam Skip Locker začal zbaběle couvat.

"Je devět třicet," prohlásila Olga Rodriguezová a zvedla hodinky, aby na ně viděli i ostatní.

"Pojďme na to. Nemůžeme čekat věčně."

"To posoudím já." Jerome Zindell pohlédl přes stůl v malé důstojnické jídelně k místu, kde seděl Ed McClure. úplným vrcholem bylo, že ten člověk zabral místo, kde obvykle sedával kapitán, židli s vysokým polstrovaným

opěradlem. Byla to okolnost, kterou se Zindell rozhodl ignorovat, ale rozhodně neměl v úmyslu ignorovat žádné další McClurovy provokace. "Při současné situaci na Yorktownu budeme muset zůstat ve střehu. Nejsem si jist, že bychom měli vyplout na povrch už teď."

"Souhlasím s kapitánem," řekl Clifton Harrison. Prohrábl si rukou hustý knír, pak promluvil opět chladným a odměřeným hlasem. "Musíme předpokládat, že Yangovo poslední vysílání bylo přerušeno proto, že je rukojmí nějak přemohli. Uvědomte si, že zpráva, kterou vysílal těsně před ukončením přenosu, končila sdělením, že má nějaký problém." Harrison se naklonil dopředu a opřel si lokty o zelený plastikový ubrus. "Protože se už pak celou další hodinu neozval - a protože můžeme říct, že neopustil Yorktown - není možné jinak logicky vysvětlit, co se tam stalo."

"A jaký je v tom sakra rozdíl?" McClure se opřel o opěradlo vyzývavě lhostejným pohybem. Vytáhl z kapsy košile další párátko a strčil si ho do úst. "Když o tom přemýšlím, znamená to jenom, že pro každého z nás zbude víc zlata. Od nynějška je kontrola Yorktownu čistě akademickou otázkou."

"Jak si tím můžete být tak jistý?" Zindell se nechtěl dostat do situace, ve které by musel žádat McClura o názor, ale tato nečekaná změna plánů ho vyvedla z míry a on to věděl. Nehrej si na vševědoucího. Požádej o pomoc důstojníky, když je třeba. Slova jeho otce mu připadala rozumná jako vždy, přestože Zindell moc dobře věděl, že jeho otec by nikdy nepožádal o radu člověka, jako je McClure.

"Problémy na palubě Yorktownu jsou sice nepříjemné, ale jsem přesvědčena, že opravdu nemají žádný význam." Když Olga promluvila, pohlédla přes stůl na Harrisona, pak jí oči sklouzly na McClura a na Zindella. "O pár hodin dřív jsme dostali od Yanga zprávu, že oba motory strojovny byly vyřazeny z provozu."

"To je pravda," přisvědčil McClure. "Yang také potvrdil, že zničil rádia uvnitř lodě a také malou vysílačku na lodním můstku. Jeho nouzová vysílačka pracovala na jediné frekvenci - což znamená, že pokud se ho zmocnili rukojmí, mohou se spojit jenom s námi." McClure se zeširoka usmál. "Tak co by se stalo, kdyby se jim podařilo pověsit Yanga a jeho kamarády za koule? Už teď si musí rukojmí uvědomit, že dosáhli jenom toho, že mají větší prostor k procházení. Místo toho, aby seděli zavření v hangáru, jsou teď uvězněni na palubě lodě, která stojí na vodě - a nemohou ani komunikovat s vnějším světem."

"A co motorový člun? Nemyslíte, že by se mohli pokusit využít k úniku člun?" Zindell se obrátil tak, aby si mohl opřít pahýl své levé ruky o pažení. Rozhlédl se kolem stolu a čekal na odpověď.

První se ozval Harrison. "I kdyby se o to pokusili, jeden malý člun unese asi dvacet lidí. A další čluny na palubě Yorktownu nejsou. Yang se už o to postaral. Kdyby přece jen člun nastartovali, uslyšíme jeho motor sonarem. Pak ho můžeme prorazit a potopit, když budeme chtít."

"Nebo je nechat ujet, jaký v tom bude rozdíl."

"To by nebylo dobré," vmísil se do řeči McClure. Hleděl na Olgu, abyjí dal najevo, žejejí poslední poznámka, že by mohli nechat některá rukojmí uniknout, se mu vůbec nelíbí. "Měli by jít ke dnu s tou lodí, úplně všichni. To je jediná možnost, jak zajistit, že se nikdo nedoví, kdo jsme nebo co chceme dělat. Yang asi ví víc, než jsme mu řekli a - to mi věřte - netrvalo by moc dlouho, než by začal žvanit." McClurovi pohrával kolem úst chladný výhružný úsměšek. "Když mu dají koule do svěráku, bude zpívat jako ptáček."

"Dobře." Zindell se zhoupl dopředu a zabubnoval prsty nervózně o stůl. "Chápu vaše stanovisko." Věděl, že nastal čas rozhodnutí, které odkládal tak dlouho, jak jen to bylo možné. "Čekali jsme dost dlouho. Musím dostat Trout na hladinu co nejdřív, abych nabil akumulátory, jinak budeme mít problémy s pohonem při našem dalším úniku pod hladinou." Zindell vstal, pak se ve stísněném prostoru jídelny obrátil. "Půjdu ještě jednou zkontrolovat Mosse, abych se přesvědčil, že na Yorktownu není nic nového. Až mě přesvědčí, že loď stojí stále nehybně na hladině a že nikdo jiný není venku, vrátím se sem. Pak se vynoříme na hladinu." Aniž by čekal na odpověď, Zindell vyšel ven do chodby, pak se obrátil k zádi a zamířil do centrály Troutu.

"Už máme oproti plánu celou hodinu zpoždění a náš neohrožený velitel má pořád dost času." Ale McClure předtím počkal, až v chodbě dozněly Zindellovy kroky, než řekl něco takového. Vytáhl si z koutku úst rozžvýkané párátko a mrštil jím k zadní stěně jídelny. Přistálo na polici s konvicí na kávu. "Už mě ty kecy unavujou."

"Mě taky - až na to, že si myslím, že žvaníte především vy."

"Opravdu?" McClure seděl bez výrazu, jako by Harrisonova poznámka nebyla určena přímo jemu.

"Ano." Harrison se nahnul na své židli dopředu. "Vezměme si například vaše doporučení o rozmístění výbušnin. To je naprostá hovadina, která by se nám mohla vrátit a obrátit se proti nám."

"Jak?"

"Měli jsme přikázat Yangovi, aby výbušniny z paluby letadla shodil do moře, a ne aby je ukryl na lodi."

"To není dobrá taktika, zbavovat se munice. Člověk nikdy neví, kdy ji bude potřebovat."

"To je hloupost. Nanejvýš dáte rukojmím šanci, aby ji našli."

"Nemají vůbec žádnou šanci. Osobně jsem ukázal Yangovi, kam má výbušniny schovat."

"Podle toho, co jsem o vašich postupech zatím zjistil, mě ta zpráva nemůže nijak nadchnout."

"Prosím," ozvala se Olga, ještě než mohl McClure odpovědět. "Už toho nech. Už se stalo. Nemá smysl se k tomu vracet." Ale i když se dívala na Harrisona, věděla, že její slova znamenají něco jiného, než říká. Bylo to poprvé, kdy ti tři byli spolu pohromadě, a na Harrisona to zjevně špatně působilo. Ať už věděl, k čemu došlo mezi ní a McClurem, nebo se jen domýšlel, bylo to jedno, protože na výsledku se nic neměnilo. "Možná bychom se měli jít podívat do centrály, co dělá kapitán," řekla nervózně Olga.

"Ne." Harrison jí gestem naznačil, aby zůstala sedět na místě. "Budeme se řídit kapitánovými příkazy. Řekl, abychom zůstali tady."

"Výborně." Olga zatoužila pohlédnout na McClura, ale bála se udělat i tak nevinnou věc jako obrátit hlavu. Je chorobně žárlivý. A taky se bojí McClura. Ty dvě věci ho zbavují rozumu. Olga mohla číst na Harrisonově tváři strach z

McClura tak snadno, jako by byl do ní přímo vepsán velkými písmeny. "Nebudeme se přece hádat kvůli maličkostem, hlavní věc se zatím daří. Je to něco, na co můžeme být pyšní."

"Jistě. Pořádně pyšní," odpověděl sevřeně Harrison a jeho rozzlobená slova byla určena Olze. "Ale některé věci, které jsme udělali pak, těmi se chlubit nemůžeme. Souhlasíte?"

"Nemá smysl bavit se tímto způsobem," opakovala Olga hlasem klidným a jemným, jak jen dovedla. Ten člověk je příliš žárlivý, ale i vyděšený. Nemá rozum. Je prudký. Rukou, kterou měla skrytu pod stolem, Olga opatrně odepjala řemínek kolem perleťové rukojeti svého nože. Vytáhla nůž z pochvy a dávala si přitom pozor na to, aby její akce byla dost pomalá, aby žádný její pohyb nevzbudil podezření.

"Nevykládej mi tady sakra, co má smysl, a co ne!" Harrison téměř ječel. Naklonil se dopředu a třesoucími se prsty si prohrábl vousy. "Nepotřebuju, aby mě někdo poučoval! A zvlášť ne taková kurva jako ty!"

"Takže od jaké kurvy by ses rád nechal poučovat?" To byla první slova, která McClure vyslovil od té doby, co odpovídal na Harrisonovu otázku ohledně výbušnin. McClure se otočil přímo k Harrisonovi, pak pomalu sklouzl rukama na jídelní stůl. "Možná bys to slyšel raději od někoho jiného. Možná by ses nechal rád poučovat od kurvy, jako byla tvoje matka."

Clifton Harrison skočil přes stůl jako natažená pružina, jeho tělo se ocitlo na McClurovi ještě dřív, než mohl zvednout ruce k obraně. "Ty hajzle! Já tě zabiju!" řval ze všech sil, potlačované emoce žárlivosti a nenávisti se najednou uvolnily při urážce, která pro něho ve skutečnosti moc neznamenala. Ze stolu začaly létat šálky od kávy a popelníky a hlasitě se tříštily o kovové stěny a podlahu. "Zabiju tě!" vykřikl ještě jednou Harrison a tentokrát byla jeho slova dušena sevřením, ve kterém se s McClurem ocitl.

"Přestaňte! Oba!" Olga vyskočila, pak se vrhla ke stěně a zděšeně sledovala, jak oba muži pokračují v nelítostném boji. Nohy a paže se míhaly všemi směry ajejich těla se zmítala po malé jídelně sem a tam, než se konečně oba zaklesnuti do sebe svalili na zem. Ale Harrison nějak získal výhodu a tlačil McClura k zemi. Harrison začal bezcitně bušit pěstmi do McClurovy tváře, hrudníku a ramen, přestože rány byly částečně tlumeny nevýhodným úhlem, ve kterém se ocitl.

Je to vrah. Aniž Olga věděla, co vlastně chce udělat, vrhla se vpřed. V natažené ruce držela nůž.

Ocel nože zasáhla Harrisona přímo do zad, pár centimetrů vlevo od páteře. Dlouhé ostří mu rychle projelo masem, a než si Olga uvědomila, co udělala, téměř mu rozpůlilo srdce na dva kusy. Harrison zmalátněl, jeho paže a nohy bezvládně klesly na McClura.

"Všemohoucí Bože! Co se stalo?" U vchodu do jídelny stál Zindell. Díval se na těla na podlaze. Z díry kolem zaraženého ostří nože uprostřed Harrisonových zad začala proudit krev. "Co se stalo, proboha?"

"Nic." McClure setřásl nehybné tělo a zvedl se. Párkrát se zhluboka nadechl, pak se obrátil k Zindellovi. "Rozdíl v názorech."

"Cože?" Zindel nevěřícně zíral na McClura a pak znovu na tělo na podlaze.

"Rozdíl v názorech, to je všechno." McClure také pohlédl na Harrisonovo tělo. Pak se podíval na Olgu. Stála kousek od něho s ústy dosud otevřenými a paže jí ochable visely podél těla. "Váš zástupce," řekl McClure a ukázal na Harrisonovo tělo, "se rozhodl, že mě chce zabít." Začal si rozepínat košili a opražovat kalhoty. "Ale jsem rád, že vám mohu oznámit, že váš třetí důstojník chtěl, abych žil." McClure vyslal zářivý úsměv k Olze, pak překročil Harrisonovo tělo, jako kdyby tam ani nebylo. "Jediná věc, kterou mohu říct, řekl McClure, když vycházel zjídelny a zamířil do chodby vedoucí do středu ponorky, "je to, že ona už dospěla k názoru, že není špatné mít vedle sebe takového skvělého chlapíka, jako jsem já."

18

Postupovali opatrně spletitými chodbami s Paulem Talbotem ležícím na nosítkách. Několikrát otevřel oči a jednou nebo dvakrát zasténal, ale kromě těchto projevů se nezdálo, že by v něm zbyl nějaký život.

"Myslíš, že to přežije?" zeptala se Janet Holbrooková, když, se muži s nosítky dostali dost daleko, takže nehrozilo, že by je Talbot slyšel.

"Těžko říct. Nevím." Z kulaté, masité tváře Bennyho Randolfa se vytratil vždy přítomný úsměv. Potáhl si motýlka, pak znovu pohlédl na Janet. "Vyznám se jenom trochu v poskytování první pomoci, to je všechno. Jeho zranění jsou od mých znalostí na míle daleko."

"Zkuste to odhadnout." Drew OBrien položil ruku Bennymu na rameno. "Slyšel jsem, jak jste říkal, že jste viděl během války podobná zranění."

"To bylo před čtyřiceti lety." Benny pokrčil rameny. Věděl, že se vyhýbá přímé odpovědi, protože nechtěl vyslovit nahlas své podezření. "Nevypadá to dobře," pokračoval konečně po dlouhé chvíli mlčení. "Faktem je, že všichni, které jsem s podobným zraněním viděl, nakonec zemřeli."

"Zatraceně." OBrien pomalu kráčel chodbou. Ostatní ho následovali. Dostal se téměř k úpatí dalšího schodiště, když proti sobě uviděl hnát se Jamese Westcotta.

"Říkal jsem, že k něčemu takovému dojde," prohlásil Westcott sotva dýchaje. "Měli jsme z pekla štěstí, že se nikdo další nezranil."

"Ano, to jsme měli. Z pekla štěstí." OBrien se pokusil obejít ho ke schodům, ale Westcott mu zastoupil cestu.

"To jste neřekl správně. Měl jste udělat něco, aby se nic takového nestalo." Westcott rozmáchl ruce, jako by svým gestem chtěl obsáhnout celý shluk cestujících, kteří se potulovali po chodbách Yorktownu. Byli na cestě zpátky na palubu hangáru, jak jim to přikázal OBrien. "Slyším, co říkají. Nevědí, kdy přestat. Chtějí se pokusit nastartovat lodní

motory a mají nesmyslný nápad, že zaútočí na ponorku. Někteří chtějí podniknout útok na ponorku tím malým člunem. Je to šílenství." Westcott pokrčil nos v gestu naprostého znechucení. "Získali jsme kontrolu nad lodí, to by mělo stačit." Jestli zaútočíme, jejich obhájci to budou považovat za akt provokace a nezodpovědnosti. Pak budu mít prohráno. "Musíte takovým řečem udělat konec."

"Kdyby bylo na vás, ještě bychom seděli zamčeni v hangáru vydáni na milost a nemilost bandě těch šílenců. To byste chtěl?" Janet samotnou překvapilo, že vystoupila a začala mluvit, ještě než mohl odpovědět OBrien, ale nemohla si pomoci. Poprvé v životě zcela jasně věděla, že kdyby byla větší a silnější, dala by tomu příšernému chlapovi před sebou do zubů. "To byste chtěl?" pohrdavě opakovala Janet.

"Nebuďte impertinentní, slečno." Westcott se od ní odvrátil a otočil se zase k OBrienovi. "Chci říct, že kdybyste se řídil mými radami, ten stařec by nebyl zraněn."

"Ale ne nadlouho." Nat Grisby sestupoval pomalu po schodišti, aby se dole připojil k trojici. Rozzlobeně pohlédl na Westcotta. "Myslel jsem, že právníci vědí, že by měli počkat na všechny důkazy, než vynesou rozsudek.

"Tak moment..."

"Co se děje?" zeptal se OBrien a přerušil Westcottův protest. Ukázal na schodiště, kde zmizela skupina nesoucí lehátko.

Spousta věcí." Grisby postoupil k němu, pak se postavil tak, aby stál zády k Westcottovi. "Ten starý byl při vědomí dost dlouho a řekl mi pár věcí. Než spustil horkou páru na toho chlapa, co mu říkal Yang, jednoznačně potvrdil fakt, že teroristé nás stejně chtějí ráno zabít, ať už dostanou výkupné, nebo ne."

"Tomu starému člověku nemůžete věřit, vždyť blouzní." Westcott se pohupoval na patách, jako kdyby stál před lavicí v soudní síni a obracel se k soudci a porotě.

"Ten člověk uvažuje naprosto racionálně." Grisby si uhladil huňaté vousy a pak se znovu odvrátil od advokáta. "Jak už víme, letadlo vezlo v nákladním prostoru velkou zásilku zlata. Teroristé už mají zlato na palubě ponorky, která pluje pár set metrů od nás." Grisby mávl rukou k šedivé stěně lodní chodby, jako by tím směrem mohli ponorku vidět. "Za svítání chtějí potopit Yorktown a zmizet, přesně tak, jako to ten člověk říkal, když k nám přišel."

"Ano." OBrien přejížděl nervózně ůzkou po okraji zábradlí. "Myslel jsem na to. Napřed jsem mu taky nevěřil, ale teď už ano. Musíme předpokládat, že teroristé to myslí s potopením za úsvitu vážně, protože v každém případě jsou rozhodnutí zvítězit."

"Proč si to myslíš?" zeptala se Janet.

"Protože to dává smysl, i když jakýmsi zvráceným způsobem. Vyjdou z toho buď s pětadvaceti nebo s pětatřiceti miliony, záleží na tom, jestli dostanou výkupné, nebo ne. Dvacet pět milionů je možná dost, aby je uspokojilo, a deset milionů je prémie navíc. Kromě toho, na základě toho, co vědí o současné situaci, si myslí, že někteří jejich lidé tady na palubě by mohli zůstat naživu. Kdyby nás nechali být a všechno se dostalo k soudu, ti lidé by mohli mluvit - a vědí toho o všech na ponorce určitě dost. Víc, než by si lidi na ponorce přáli, aby někdo věděl."

Říkal jsem vám, že jsme to neměli dělat!" Westcott hlučně kopl nohou do okraje schodů. "Zajali jsme jejich lidi, takže teď nás musí zabít!" Nevěřil ani na minutu předchozímu zdůvodňování, protože jeho vlastní zkušenosti ze soudní síně ho přesvědčovaly, že kriminálníci jsou především užvanění a nic víc - nic než kašpaři s vylízaným mozkem a velkou hubou.

"Buďte zticha, proboha." Grisby výhružně mávl na advokáta. "Vůbec nevíte, o čem mluvíte. Podle toho starého nás teroristé chtěli zabít už od začátku."

"To by neudělali," odsekl Westcott.

Grisby se na něho zamračil, pak se odvrátil. "Ale nejlepší na tom je," začal, když se otočil k OBrienovi, "že ten člověk..."

"Talbot."

"...ano, Talbot, říká, že má nápad, jak bychom se odtud mohli dostat. Je prý to naše jediná šance."

"A jak?" OBrien postoupil blíž ke Grisbymu. Cítil za sebou Janet, která se také zvědavě přiblížila.

"Je velmi slabý. Řekl jsem mu, aby počkal, aby si šetřil síly, než přijdeš a poslechneš si ho."

"Pojďme." OBrien vykročil v čele skupiny a bral schody po dvou. Rychle zahnul do další chodby, právě včas, aby viděl muže nesoucí nosítka prolézat průlezem vedoucím k hangáru. Za několik vteřin je OBrien dohnal. Mávl na muže s nosítky, aby je položili na palubu hangáru. Klekl si vedle Paula Talbota. "Slyšíte mě?" zeptal se OBrien tichým hlasem.

"Slyším už je moc málo času."

"Já vím. Jaký máte plán?"

"Podívejte se." Talbot třesoucí se rukou ukázal do zadní části hangáru směrem k B-25. "To je opravdové letadlo žádná napodobenina. Dostali jsme ho před dvěma lety. Přiletěli s ním až do Charlestonu. Zvedali jsme ho na Yorktown lodním jeřábem z remorkéru" Talbotovi klesla ruka. Zakašlal; z jeho plic se neklamně ozýval zvuk kapaliny. "Motory jsou v pořádku... bude zapotřebí jenom načerpat palivo." Talbot zavřel oči na pár vteřin, pak je znovu otevřel. "Ve skladech pod dílnou máte v nádržích benzin i naftu... Můžete vyčistit svíčky... vložit akumulátor z tahače... mělo by se s ním dát letět."

Do takové věcičky neumístíme všechny lidi!" okamžitě začal vykřikovat své námitky Westcott, takže většina ostatních už neslyšela poslední slova starého muže. "V žádném případě nechci ani uvažovat o plánu, který počítá se záchranou jen několika lidí," dodal Westcott a obrátil se k davu, který obstoupil nosítka se starcem. "To je šílenství. Naprosté šílenství." Westcott se odvrátil, jako by jeho slova byla závěrečnou tečkou diskuse. Několik cestujících začalo souhlasit s Westcottem, když pohlédli nejprve na muže na nosítkách a pak přes hangár na dvoumotorový bombardér z druhé světové války.

"Je moc malý, než aby nás unesl," prohlásil muž vedle Westcotta. "To není dobré."

"Taky je moc velký, aby mohl odstartovat z paluby letadlové lodě. Je to letadlo pro základnu na zemi," přizvukoval další muž ze skupiny.

"Počkejte." OBrien zvedl ruku, aby si vyžádal klid. Šum v davu utichl. "Chce nám říct ještě něco." S výjimkou namáhavého oddechování starce v celém hangáru nebylo slyšet ani slovo.

"To není pravda... může odletět... z paluby Yorktownu." Talbota zachvátil prudký záchvat kašle a hlavou trhal dopředu a dozadu.

"Lehněte si. Budeme pokračovat později." OBrien potřásl chápavě hlavou a snažil se Talbota uklidnit. Natáhl se k němu a upravil pokrývku, kterou měl na sobě.

"Je opravdu nějaká naděje, že by to fungovalo?" Už když tu otázku Grisby vyslovil, znělajeho slova nedůvěřivě.

"Ne," odpověděl OBrien.

"To jsem si myslel."

"To sis myslel správně." OBrien rezignovaně povzdechl, doufal, že něco ze starcových nápadů bude užitečné. "I kdyby se nám podařilo B-25 znovu uvést do provozu - což by se samo o sobě možná dalo - nedostali bychom dovnitř víc než dvanáct lidí." OBrien přejížděl očima po obličejích lidí stojících kolem něho. "Buď musíme udělat něco pro celou skupinu, nebo vůbec nic. Nemůžeme trávit čas vymýšlením něčeho, co dostane do bezpečí jenom několik z nás. To dá rozum, že okamžitě když opustíme s letadlem palubu, bude to pro ponorku signál, aby potopili Yorktown a zmizeli. To by byla jistá smrt pro všechny, kteří by tu zůstali." OBrien poslouchal vyděšený šum hlasů ozývající se ve skupině, ale nechtěl jim lhát. Dostali se spolu příliš daleko, než aby si zasloužili něco jiného než krutou pravdu.

"Nezapomínejte, že je to pozemní bombardér," prohlásil Westcott, aby zpečetil hlasy ozývající se proti Talbotovu plánu. "Vím bezpečně, že není konstruován k tomu, aby odlétal z paluby letadlové lodě."

"To je typická ukázka toho, kolik toho víte," krátce řekl Nat Grisby. "Zase se mýlíte."

"Cože?"

"Jeden z nejslavnějších útoků druhé světové války podnikly právě bombardéry B-25 - odstartovaly z letadlové lodě stejné třídy a stejné velikosti, jako je tahle."

"Tomu mohu jen těžko uvěřit."

"Doolittlův nálet na Japonsko. Třicet vteřin nad Tokiem, nebo jste o tom neslyšel? Odstartovali z paluby Hornetu, který byl sesterskou lodí Yorktownu." Grisby mávl rukou k B-25. "Každý, kdo je dost starý, si to pamatuje, nebo by alespoň měl." Grisby se díval, jak starší lidé z davu pomalu začínají souhlasně přitakávat na důkaz pravdy, kterou vyslovil. "Když se nám podaří letadlo zprovoznit, můžeme odletět z této paluby. Aspoň si to myslím. Co říkáte, kapitáne?"

OBrien se zvedl. Obrátil se a pohlédl na B-25. "Zřejmě ano." Věděl, že dva roky se suchou nádrží letadlu neublíží, že by stroj měl být provozuschopný. "Museli bychom napřed shodit z paluby naše letadlo, abychom ji uvolnili, ale to by neměl být problém, kdybychom použili palubní tahač." Ale ještě když OBrien mluvil, začal zamítavě kroutit hlavou. "Ovšem jak jsem řekl, B-25 nám nebude stačit. Nemůžeme odletět všichni v tak malém letadle."

"A co naše dopravní letadlo - není naděje, že bychom ho znovu mohli použít?"

"To je absolutně nemožné." OBrien pohlédl na obtloustlého muže středního věku v zadní části skupiny, který položil tu otázku. "Z několika důvodů. Podvozek je utržen, a pokud si vzpomínám, myslím, že levé křídlo se u základu zlomilo. I kdyby nebylo na několika místech poškozeno, proudový letoun jeho rozměrů nemůže nabrat na této palubě ani polovinu své požadované startovní rychlosti."

"Aha." Muž, který se ptal, sklopil oči k obložení paluby a upadl do rozpaků.

"Ale byla to dobrá otázka," dodal OBrien. Nechtěl je zbavovat iniciativy, i když se snad jejich nápady mohly zdát naivní. "Uvažujte dál, možná se najde něco, s čím bychom si mohli poradit."

"Poslouchejte mě... prosím..." Talbot se přinutil otevřít oči a pohlédnout na OBriena. Ukázal posunkem na muže kousek od něj. Pak zvedl mírně jednu paži a po novém záchvatu kašle, aby se zbavil žluči stoupající do krku, se pokusil sebrat se natolik, aby řekl, co má na mysli. "Ne pro odlet lidí odtud... ale pro útok... se dá použít..." Talbot mdle ukázal přes prostor k vystavovaným torpédům. "Sestavte jedno torpédo z jednotlivých částí - zaútočte na ponorku... než začne střílet."

"Ale nemáme výbušniny. Žádné z těch torpéd nemá ve výbušné hlavici žádnou výbušninu." OBrien se sklonil k Talbotovím rtům, aby slyšel každé slovo jeho úvah o řešení takového neřešitelného problému, i když byl přesvědčen, že z toho nic nebude. Dát dohromady jedno použitelné torpédo ze starých exponátů v hangáru by snad bylo možné, ale bez výbušné nálože - která samozřejmě na palubě lodního muzea nebude - to není k ničemu. Vypustit na ponorku torpédo bez výbušniny by bylo jako hodit kamínkem po slonovi. Paul Talbot ležel naprosto nehybně tak dlouho, že to všem připadalo jako věčnost. Dvakrát pootevřel oči, ale bolest a únava následkem zranění ho v obou případech přiměla k tomu, aby oči zase zavřel. V hlavě mu hučelo a vířily mu v ní obrovské kruhy. Pálení v žaludku bylo téměř nesnesitelné. Ale nakonec tyto pocity zase na chvíli ustoupily, takže mohl otevřít oči. "Výbušniny," vyslovil zcela zřetelně. "Měli jste je... Yang je někam... ukryl." Talbotovi klesla hlava zase na nosítka, než mohl říct něco víc.

"Měli jsme je?" OBrien vstal celý zmaten. Obrátil se k ostatním, "Chápete někdo, co tím myslí?"

"Myslím, že asi blouzní," rychle se ozval Westcott.

"Nerad to přiznávám, ale mám dojem, že tentokrát poprvé musím souhlasit tady s advokátem." Nat Grisby pohlédl přes rameno na škodolibý úsměv na Westcottově tváři pak opět na OBriena. "Ten člověk ztrácí smysly."

"Mýlíte se - má rozumu víc než dost." Janet Holbrooková přistoupila k OBrienovi, který se skláněl nad Talbotem. "Nechápete, co říká?" Začala rozčileně mluvit. "Výbušniny, které teroristé umístili na palubě letadla - museli

je odtud vzít a schovat někde na lodi!" Janet mávla rukou v širokém gestu. "Někde na palubě Yorktownu je ta poslední věc, kterou potřebujeme! Máme bombardér, který ještě před dvěma roky létal, hromadu starých torpéd, ze kterých můžeme postavit jedno funkční, a teď máme do něho i výbušninu!"

"Ale jestli výbušninu někde schovali, nikdy ji nenajdeme. Tohle je obrovská loď a máme čas jenom do rozednění."

"To by mělo být času víc než dost." Tu větu vyslovil jeden z cestujících. Vstoupil do středu skupiny. O pár kroků za ním šel jeho desetiletý syn - a chlapcův pes. "Aquarius je stopař. A zatraceně dobrý." Muž ukázal na zlatavého psa, který seděl chlapci u nohou a rytmicky vrtěl ocasem sem a tam. "Michael a já jsme ho vycvičili zrovna k něčemu takovému."

"Ten pes umí najít výbušninu?" divila se Janet.

Jasně." Muž pokynul psovi, ten se poslušně zvedl a vydal se k němu." "Potřebujeme jenom nějaký vzorek toho, co hledáme. Aquarius pak výbušninu snadno vyčenichá."

"Tím bych si nebyl tak jist," ozval se hlasitě Westcott z druhého konce skupiny, kam se přesunul. "Tohle není lov na kachny. Pes něco takového nedokáže."

"To není pravda." OBrien se prudce obrátil k Westcottovi.

"Zřejmě to nevíte, ale bezpečnostní služba na většině letišť používá cvičené psy přesně k tomuto účelu - k důkladnému prohledání oblastí, kde by mohly být bomby."

"Výborně. Pach výbušniny by měl být pro Aquaria dost silný. Měl by být schopný zjistit, jestli je výbušnina v určité místnosti, sotva do ní vejde." Muž se sklonil a pohladil psa po hlavě, což způsobilo, že znovu začal vrtět ocasem.

"Můžeme ho vzít do letadla. Necháme ho očichat prostor kuchyňky, kde došlo k prvnímu výbuchu. To by mu mělo stačit," dodal Nat Grisby.

"To určitě." Muž se otočil k OBrienovi. "Co říkáte, to zkusíme. Samozřejmě." OBrien si nadšeně zamnul ruce. Konečně se někam dostali. "Vezměte si s sebou šest lidí. Postupujte křížem krážem, začněte na předním konci lodě. To dá rozum, že umístili výbušniny tak, aby byly co nejdál od nás."

"To bude stačit." Muž luskl prsty a pes se zase zvedl, pak se vydal za ním a za chlapcem přes palubu hangáru, Cestou přibrali několik dalších dobrovolníků.

"Ostatní mi věnujte pozornost," ozval se OBrien, když s uspokojením zjistil, že se pátrací skupina vydala správným směrem. "Rozdělme si několik dalších úkolů. Vytvoříme pracovní skupiny, takže bude zapotřebí, abyste se rozhodli, kde budete nejvíc užiteční." OBrien zkoumal tváře mužů, žen a dětí kolem sebe. Poprvé za tak dlouhou dobu uviděl vjejich očích jiskru čisté naděje. "Pro práci na B-25 potřebujeme lidi, kteří se vyznají ve strojařině. Pokud máte šikovné ruce a rozumíte strojům, sejděte se u letadla." OBrien se díval, jak asi dvacet lidí, jeden za druhým, rychle míří k místu, kde na palubě trůnil historický bombardér.

"Zdá se, že tu máme fůru mechaniků," prohlásil Grisby s ulehčujícím úsměvem.

"Ano. To by mělo být dost, dokud se nic ne oláme tak, že to nepůjde opravit." OBrien si okamžitě vyčítal tak pesimistickou poznámku, ale musel počítat se všemi eventualitami.

"Tak, a co ještě potřebujeme?"

"Dobrovolníky, kteří odstraní letadlo z paluby." Grisby se rozhlédl po skupině. Kývl na lidi, kteří zvedli ruce. "To bude stačit. Sejdeme se nahoře na letové palubě - budu tam za minutu."

Benny Randolf vstoupil do vnitřního kruhu a přistoupil k OBrienovi.

"Myslím, že nejtěžší bude dát dohromady torpéda. Mám nějaké zkušenosti s torpédy z druhé světové války, ale určitě budu potřebovat pomoc kvalifikovaných lidí." Benny pár vteřin vyčkal, ale nikdo ze zbývajících cestujících nezvedl ruku, aby se k němu přidal. "No tak, pojďte, potřebuju na takovou věc pořádné chlapy," řekl zpěvavým hlasem a začal napodobovat úvodní kroky komického tance. "Kdo se chce zůčastnit naší verze torpédového show." Několik lidí se zasmálo. "Není čas na trému na scéně," dodal Benny se smíchem. "Pokud máte strojírenské zkušenosti, pojďte do mojí skupiny - sebereme tu hromadu torpéd na druhém konci hangáru."

"Promiňte mi, prosím, ale vaše torpéda jsou velmi mnoho rozdílné od našich," řekl Takeo Kusaka a vystoupil ze středu skupiny váhající ještě uprostřed hangáru, Starý Japonec se mírně uklonil Bennymu. "Budete-li tolik laskavi a prominete mi moji nevědomost, bude největším potěšením pro mne vám pomoci ve všem, v čem budu moci."

"Bezvadné." Benny položil Kusakovi ruku na rameno. Oba se vydali ke skupině torpéd vystavovaných na protějším konci hangáru. Sotva urazili pár metrů, rozhodl se k nim připojit další tucet mužů a žen.

"Co s ním?" zeptala se OBriena tiše Janet. Ukázala na Talbota, který ležel nehybně na nosítkách s očima zavřenýma.

"Měli bychom ho odtud někam přenést." OBrien mohl snadno pozorovat výraz bolesti na starcově tváři Je tu moc hlučno, moc rušno."

"Seberu pár lidí a postaráme se o něho." Janet mávla na několik žen, které postávaly nablízku. "Kam ho máme dát?" zeptala se, když přišly k ní, aby pomohly těžce raněnému muži na nosítkách.

"To je jedno. Někam, kde je ticho. Mimo ten ruch - ale tak, aby lidé, kteří budou u něho, viděli, co se děje." OBrien se na chvíli zamyslel. "Přeneste ho na lodní můstek," prohlásil ke skupině žen shlukujících se kolem nosítek. "Říkal předtím, že stál na kapitánském můstku, když jsme přistáli. Měl by tam být relativně v pohodlí - a vy budete moci sledovat, co se děje." OBrien věděl, že až akce začne, nebude čas někoho dostávat z lodní přídě. Ale rozhodl se nerozvádět svou myšlenku, protože nebylo zapotřebí příliš podrobně líčit hrozivé vyhlídky, které je mohou čekat. "Nějaké otázky?"

Nebyly, a tak on i Janet mlčky pozorovali, jak ženy zvedaly nosítka a odnášely Paula Talbota směrem k můstku

Yorktownu.

"Počkejte." Ze skupinky několika posledních lidí, kteří dosud stáli uprostřed hangáru, vystoupil James Westcott. "Mám jednu otázku."

"Jakou?" OBrien trpělivě čekal, až ji Westcott vysloví, i když mu bylo jasné, že to bude něco, co se mu nebude líbit.

"Chci se zeptat, kdo vám vlastně dal právo rozhodovat?"

"Aerolinie." OBrien pohlédl Westcottovi přímo do očí. "Let, na který jste si koupil letenku, byl pod mým velením. V důsledku toho za všechny problémy, které při letu nastaly, zodpovídám stále já."

"Jsem rád, že máte takový názor." Westcott vytáhl z kapsy zápisník a naškrábal krátkou poznámku, "Vaše přiznání zodpovědnosti - vlastně závazku - je bodem, který stojí za to si poznamenat. Jenom lituji, že jste neprojevil víc rozumu a dovolil těm lidem," pokračoval Westcott a mávl rukou na místo, kde se Benny a další skláněli nad vystavovanými torpédy, "aby vás přemluvili k nesmyslné a nebezpečné akci."

"Mrzí mě, že to vidíte takhle," odpověděl chladně OBrien.

"O tom nepochybujte." Když Westcott promluvil, všiml si, že mladý Japonec, stojící na okraji skupinky, na něho nenápadně mává, aby upoutal jeho pozornost. Ten mladík byl, jak si Westcott uvědomil, asistentem staršího Japonce, který před pár hodinami tak hloupě řečnil o neústupnosti. Westcott se zase obrátil k OBrienovi. "Ale mám dojem, že vás vůbec nezajímá, co říkám."

"Beru v úvahu všechny faktory, než učiním nějaké rozhodnutí," odpověděl OBrien.

"Je od vás chytré, že to říkáte, ale oba víme, že to není pravda." Westcott neustále hleděl na OBriena, ale ve skutečnosti se už soustředil na mladého japonského asistenta. Doufal, že ten člověk nebude takový blázen a nepožádá ho, aby jim pomohl s jejich směšnou torpédovou akcí. Muž na něho mávl ještě jednou, pak se vydal směrem k průlezu na druhé straně hangáru. "Od tohoto okamžiku se budu prostě distancovat a sledovat vás, jak pokračujete v ohrožování našeho těžce získaného vítězství." Nečekaje na odpověď, Westcott se odvrátil od OBriena a zamířil směrem k mladému Japonci stojícímu o samotě u vzdáleného průlezu.

"Vsadím se, že bude velmi úspěšným právníkem," řekla Janet, sotva od nich Westcott odešel. Tón jejího hlasu dával jasně najevo, že to nemínila jako poklonu.

"Zapomeň na něho." OBrien pohlédl k B-25. "Vylezu do pilotní kabiny. Chci se podívat, jestli přijdu na to, jak s tím letět."

"Myslíš, že je to těžké?" Oba se vydali směrem k bombardéru z druhé světové války. "Vypadá to jako dost nebezpečný typ letadla," řekla Janet. "Zvlášť když ho srovnám s malým piperem, se kterým obvykle lítám."

"Slyšel jsem, že B-25 bývala opravdu ďábel," odpověděl OBrien. "Ale v životě jsem už létal se spoustou podobných strojů. Myslím, že budu schopný ho zvládnout."

"Těším se, až tě s tím uvidím letět." Janet na něho koutkem oka pohlédla, jestli zaregistroval její poznámku. Zřejmě ne.

"Potřebuješ druhého pilota. Poletím s tebou," vyhrkla, když nemohla přijít na žádný jiný způsob,jak by mu to navrhla.

"Ne."

"Ano."

"Je to moc nebezpečné."

"Pak je to moc nebezpečné i pro tebe." Janet se zastavila vedle něho. "Být na palubě Yorktownu není o nic bezpečnější - zvlášť když ho budou torpédovat."

"Snad ne. Člověk nikdy neví." OBrien nervózně přešlápl.

"Přestaň s těmi nesmysly. Oba dobře víme, že lžeš."

"Ano, lžu."

OBrien si přejel jazykem po suchých rtech. Kdyby to bylo jindy anajiném místě, zoufale by toužil pojejí společnosti. Za krátký čas, co ji znal, mu Janet připadala úplně jiná než většina žen, se kterými se ve svém životě setkal. Ale teď nebyl ten pravý čas - a určitě to ani nebylo to pravé místo.

"Můžu letět sám. Není třeba, abys letěla se mnou." Na důraz svých slov OBrien zvedl ruku a položilji Janet na rameno.

"V tom se tedy pleteš." Janet ukázala na B-25, na štíhlou bočně zploštělou přední část letadla vedle nich. "Kromě našeho drahého advokáta se zdá, že všichni souhlasí s tím, že torpédový útok je naše poslední šance. Našejediná šance."

"Ano, ale..."

"Takže, když je to naše jediná šance, využijeme jí, jak nejlíp dokážeme." Janet odsunula OBrienovu ruku ze svého ramene, ale držela ji stále v dlani. "Může se stát cokoliv. Třeba zbloudilá kulka." Stiskla jeho prsty, když mluvila. "Ale jestli...ztratíš vědomí," řekla přerývaně, neschopná hovořit souvisle, "pak nebude mít kdo letět s letadlem, nikdo nebude moci dokončit útok. Já bych to snad dokázala - nebo bych se alespoň pokusila."

"Víš to jistě?" OBrien si stoupl blíž k ní a ještě víc si začal všímat půvabných dolíčků v jejích tvářích, srdečného smíchu, jemných křivek jejího krku. "Nebude to nic příjemného."

"Věř mi, já vím," zasmála se Janet, pak se mu znovu podívala do očí. "Jsem na smrt vyděšená. To asi znamená, že si uvědomuju, jak je to nebezpečné. Sotva mohu udržet žaludek v klidu. Ale hlavní je, že jestli se něco... jestli se ti něco stane... pak bych snad mohla dokončit tu věc. Každý ve skupině dělá to, co umí. Já jsem jediná další pilotka, i když čistá amatérka. Ale moje předpoklady, abych byla tvojí druhou pilotkou, jsou mnohem lepší než kohokoliv jiného. Potřebuji dělat to, co umím."

OBrien stál několik dlouhých okamžiků mlčky, očima přejížděl podvozek staré B-25. Konečně se zase otočil k Janet. "Dobře," prohlásil dutým, bezbarvým hlasem. Tónem, ke kterému se nutil, se snažil zakrýt, jak velice uvažuje o jejím rozhodnutí, bez ohledu na to, jak je logické a nevyhnutelné. "Dobře," řekl znovu Drew OBrien. "Poletíme do útoku spolu."

Shojiro Ichiki si nebyl jist, jestli věc, kterou se chystá udělat, je správná, ale věděl, že ji udělat musí. Když k němu advokát kráčel přes palubu hangáru, Ichiki mu naznačil, aby mlčel, ale následoval ho. Ichiki se obrátil a zamířil do nitra Yorktownu. Ani ne za minutu se dostali k průlezu, který vedl dolů, a Ichiki začal sestupovat ze schodů.

"Počkejte," Westcott ze sebe vypravil něco mezi zašeptáním a výkřikem. "Kam mě vedete? Co to má znamenať?"

"Už brzy. Já velmi málo mluvit anglicky. Muset ukázat."

"Napřed mi to řekněte, nikdo tu není." Westcott se projistotu rozhlédl po šedé, temné chodbě, ve které stáli. Byla prázdná.

"Moc složitý. Ale já souhlasit s vámi. Já vám ukázat." Ichiki nečekal na Američanovu odpověď, ale místo toho procházel jednu chodbu za druhou, až se ocitli na spodní palubě, tři patra pod hangárem.

"To už stačí. Už se nehnu ani o krok, dokud mi neřeknete, co to má všechno znamenat." Westcott zůstal stát u paty schodiště, ze kterého právě sestoupili, i když Japonec pokračoval rychle v cestě chodbou před nimi.

"Už skoro tam. Ichiki mávl rychle rukou. "Ta cesta velmi důležitý."

"Kam jdeme, prokrista!"

"Do rádiový místnost. Velmi zajímavý informace, vy líbit velice." Ichiki se obrátil a znovu přidal do kroku, přestože se o pár vteřin později pro jistotu podíval přes rameno, aby se přesvědčil, jestli ho Američan následuje. Byl za ním. Poté co urazili dalších třicet metrů spoře osvětlenou chodbou, vedoucí k přídi Yorktownu, Ichiki překročil práh průlezu, který hledal. "Jsme tady."

"Už je sakra na čase to vám říkám." Westcott vstoupil do místnosti. "A teď mi konečně řekněte, co to vlastně znamená."

"Nehýbejte se. Mám zbraň."

Westcottovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, co ten mladý Japonec řekl, a několik vteřin si musel pohledem na mužovu ruku ten fakt ověřovat. I při slabém světle, vycházejícím z jediné žárovky v chodbě, zřetelně v jeho dlani viděl obrys tmavé kovové pistole.

"Co chcete? Dejte tu zatracenou věc pryč. Kde jste to vzal?" Westcott postoupil o krok vpřed, jako by chtěl Japonci zbraň vzít.Ichiki zvedl pistoli.

"Opravdu vás nechci zabít, ale budu to muset udělat, jestli bude třeba. Nehýbejte se."

Westcott na místě ztuhl. Krev mu začala tepat v žaludku a na okamžik myslel, že snad omdlí. Za všechny ty roky, kdy jednal se zločinci a obhajoval je, nikdy proti sobě neměl tento konec zbraně. "Co ode mne chcete? Peníze už mi vzali." Westcott udělal váhavé gesto k místu, kde míval peněženku, než mu ji teroristé ukradli, ale pohyb pistole ho zastavil.

"Odpovím vám na vaši otázku," řekl Ichiki. "Nalezl jsem tuto zbraň u mrtvého teroristy, kterého jsem měl prohledat. Nechal jsem si ji pro sebe, přesně pro tento účel."

"Ale co ode mne chcete?" opakoval Westcott, teď už prosebným hlasem.

"Jste pro skupinu jed. Sledoval jsem vás a poslouchal, když se vám téměř podařilo zvrátit názory tolika dobrých lidí. Je nebezpečné nechávat vás s nimi," řekl Ichiki a mávl rukou do chodby, kterou přišli z hangáru.

"Nebuďte směšný."

"Jste to vy, kdo převrací smysl věcí tak, až začnou vypadat směšně. Když prezident mé společnosti, pan Kusaka, promluvil před několika hodinami proti vám, to, co řekl, byla naprostá pravda, i když jste to nepřipustil. Tehdy jsem pochopil, jak nebezpečný můžete být pro naši skupinu."

"To je nesmysl. Neudělal jsem nic jiného, než že jsem poukázal na fakta." Když mluvil, Westcott neustále sledoval hlaveň pistole. Několikrát ho napadlo, že by mohl na mladého Japonce zaútočit, ale jeho vlastní hluboce zakořeněný strach vždy zahnal to nutkání dřív, než se mohlo změnit v uvědomělý plán.

"Odvaha skupiny cestujících z našeho letadla není ničím jiným než tenkou slupkou, která skrývá jejich opravdový strach." Ichiki mluvil jasně a výrazně, jeho slova se odrážela od stěn uzavřeného prostoru, ve kterém stáli. "Můžete pomocí svých ostrých slov, která vás pro tyto účely učí na vašich amerických právnických fakultách, rozleptat naši slupku odvahy. A pakji ztratíme. Něco takového nemohu připustit."

"Chcete mě zabít?" Westcott nemohl uvěřit slovům, která vycházela z jeho úst, ale přítomnost namířené pistole víc než dostatečně potvrzovala tuto možnost. "Nedělejte to. Prosím."

"Nechci vás zabít - pokud nebudete tak pošetilý a nepokusíte se mě přelstít." Ichikiho na okamžik napadlo, co by dělal, kdyby ho muž před ním napadl. Už předtím totiž vyprázdnil zbraň a kulky ukryl ve vzdáleném konci hangáru, aby se vyhnul následkům náhodného výstřelu, ke kterému by mohlo dojít v případě boje mezi ním a tím americkým advokátem. Zatím jeho plán dostat toho muže z hangáru dopadl velmi dobře, lest zabrala. "Za vámi je místnost, kteroujsem hledal."

"Jaká místnost?" Westcott se prudce obrátil a přečetl si výrazný nápis nad průlezem. Srdce se mu zastavilo.

"Ano. Lodní vězení. Uvnitř je pět jednotlivých cel. Prosím, vstupte do jedné z nich." Ichiki ukázal nenabitou pistolí a s radostí viděl, že advokát zamířil na patřičné místo. "Zamknu vás tam. Pak si sednu tady venku s klíčem. Kdybychom byli napadeni torpédem, okamžitě vás pustím."

"Proč mi to děláte?" Westcottův hlas se chvěl. Stál za zamřížovanými dveřmi první cely a díval se, jak Japonec otáčí klíčem.

"Nevím nic o torpédech ani o letadlech," odpověděl Ichiki, vytáhl židli, posadil se před vězeňskou celu a klíč k ní držel v ruce. "Ale zase vím něco o lidech a o odvaze. V tom okamžiku lidé z našeho letu usilovně pracují, aby provedli svůj plán. Toto je můj příspěvek, aby se skupině podařilo úspěšně dokončit boj o naše životy."

19

Z místa, kde Paul Talbot ležel v kóji kapitánské kajuty na můstku Yorktownu, viděl na kormidelní kolo. Mosazné kolo se občas mírně zhouplo sem a tam, což potvrzovalo, že pohon řízení lodě byl vypnut. Bez motorového pohonu, který by je hnal vodou, nebylo třeba řídit loď. Talbot nespouštěl oči z kormidla, až ho opět přemohla bolest, kterou měla na svědomí jeho zranění, a on musel znovu zavřít oči.

"Všechno v pořádku?"

Talbot se přinutil otevřít oči. Pohlédl na ženu, která se nad ním skláněla - byla to jedna z cestujících, jež ho přinesla na můstek a teď se přišla na něho podívat. "Ano," odpověděl Talbot slabým hlasem.

"Ležte klidně. Pošlu někoho dolů do letadla, aby přinesl lékárničku. Určitě v ní najdeme nějaké léky, které vás zbaví bolesti."

Talbot přikývl. I když ta žena byla mnohem mladší, měla stejnou mírnou tvář jako Charlotte. Odrážel se v ní stejný poklidný výraz, jaký po své matce zdědila i jejich dcera Amy. Talbot naznačil ženě, aby se k němu sklonila.

"Prosím... slibte mi... že opustíte můstek... když budou nějaké problémy. V šichni."

"Nebojte se. Víme, co děláme." Žena pečlivě urovnala Talbotovi přikrývku. "Jenom klidně ležte."

Talbot se začal trochu posouvat, jako by chtěl vstát z postele. Ale sotva se mu podařilo zvednout se o malý kousek, rozkašlal se. Hluboký zvuk z jeho plic naplněných kapalinou se rozléhal po malém prostoru můstku Yorktownu.

"Lehněte si. Odpočívejte." Žena, ke které se přidaly další dvě ze zadního konce můstku, jemně pomohla Talbota znovu uložit do kapitánské kóje.

"Ne. Počkejte." Talbot se zase rozkašlal a bolest při pohybu ho opět přinutila zavřít oči. Po několika vteřinách je zas otevřel. "Nemohu ležet. Už to nejde. Špatně se mi dýchá. Musím se posadit..." Talbot skončil poslední větu s novým záchvatem kašle, tentokrát hlasitějším a delším, než byl poslední.

"Ne." Žena se ho pokoušela znovu uložit.

"Možná bychom ho mohli nechat, aby se zvedl." Druhá žena pohlédla na Talbotovu tvář sevřenou bolestí. "Myslím, že jsem někde četla, že je lepší v takovém případě vzpřímeně sedět. Aby kapalina v plicích stekla dolů."

"Víte to jistě?"

"Ne." První žena se podívala na Talbota, pak zavrtěla hlavou. "Jenom hádám. Teď bych potřebovala znát trochu víc, než jen základní první pomoc."

"Prosím. Nechte mě posadit se. Tam." Talbot vysíleně ukázal k rohu můstku, k místu, které bylo obklopeno řadou temných oken odrážejících neproniknutelnou tmu zvenčí.

"Myslí tamtu židli v rohu." Obě ženy pohlédly směrem k levé straně můstku, kde stálo čalouněné otáčecí kapitánské křeslo. "Měly bychom ho nechat udělat, co chce," řekla konečně první žena.

"Máte pravdu. Možná to ví nejlíp. Pomohu vám."

"To půjde. Přivedu ostatní." Druhá žena vyšla z kapitánské kajuty a vzápětí se vrátila s několika dalšími ženami ze skupiny. "Teď opatrně. Zvedněte ho všechny - musíme ho umístit na židli, aby mohl sedět." Bez dalšího slova ženy zvedly Talbota a přenesly ho co nejohleduplněji do kapitánského křesla.

Bolest, kterou při tom pohybu cítil, byla tak prudká, až myslel, že snad omdlí. Vydrž, zůstaň při vědomí. Musíš to všechno vidět. Přestože si opravdu myslel, že by jeho dýchání prospělo, kdyby se usadil vzpřímeně, Talbotův skutečný důvod, proč se chtěl posadit jinam, byl ten, že chtěl vidět na letovou palubu, aby se přesvědčil, jestli plán rukojmí má naději na úspěch. všechno je to moje vina. Bože, prosím, dej, ať z toho vyváznou živi.

"Opatrně. Podepřete mu záda pokrývkou. Ženy usadily Talbota do kapitánského křesla Yorktownu, pak ho obalily přikrývkou, aby seděl ve stabilní poloze.

Talbot, který měl zavřené oči, když ho přenášely na židli, začal poslouchat tlukot vlastního srdce. Poslední chvíli bušilo hlasitěji, ale brzy zase tlukot zeslábl. Teď už zněl slabě, nepravidelně. Talbot otevřel oči. "Kolik je hodin?" zeptal se ženy, která mu byla nablízku.

"Čtvrt na pět. Za necelou hodinu se rozední."

Talbot přikývl, pak pohlédl na hrozivou temnotu venku. Po několika vteřinách nepřítomného pozorování oken zamířil pohledem směrem k letové palubě Yorktownu.

Dole se slabě rýsovaly obrysy křídel a podvozku letadla a doléhal k němu hluk tahače spolu se směsicí hlasů. Zněly klidně, profesionálně, věcně. Za okrajem paluby nebylo vidět vůbec nic - ani ponorku, dokonce ani hladinu oceánu - a to zapůsobilo další zhoršení jeho bolestných pocitů. Ale aktivita na letové palubě mu znovu zvedla náladu. Pokud viděl, práce na přípravě svržení poškozeného letadla z paluby Yorktownu pokračovaly velmi dobře.

"Právě jsme se dověděli zespodu, že B-25 se zdá být provozuschopná," řekla první žena a naklonila se blíž k Talbotovi. Promluvila jemným konejšivým hlasem. "Také torpéda asi budou působit méně obtíží, než se zdálo na začátku. Muž, který si je vzal na starost, počítá s tím, že do svítání budou mít jedno hotové." Žena snadno vyčetla ze starcova výrazu, že promluvila o věcech, na které starý muž myslel.

"Výbušniny." To slovo se vydralo z Talbotových vyprahlých rtů s podivným zvukem, protože měl hrdlo plné žluči.

"Pes."

"Ano. Právě jste spal. Aquarius našel ukryté výbušniny, které odnesli z letadla. Byly v jedné místnosti v přední části lodě."

Tentokrát se Talbotovi podařilo slabě se pousmát, než ho zase přemohl záchvat kašle. Tentokrát se mu zdálo, že cítí v hrdle ještě něco jiného - snad krev. Snažil se na to nemyslet, ale začal si uvědomovat, že přestává být schopen soustředit se na své myšlenky. Pes. Krev. "Jsou tam venku vím to," řekl najednou a nataženým prstem ukazoval do černého prostoru na levoboku.

"Ano. My víme."

"Darebáci." Vyčerpáním mu klesla hlava do opěradla. "Jsou tam pořád. Yang a McClure. "Musíte je zastavit."

"Jistě," odpověděla žena klidným nevýrazným hlasem. Věděla, že se u starého muže začínají projevovat halucinace, jako v posledních hodinách už několikrát.

"Darebáci." Lhali mi. Talbot zakašlal jednou, dvakrát, pak se jeho tělo zachvělo v křeči. "Musíme je zastavit," mumlal téměř nesrozumitelně. Zastavte je. Lhali mi. Musíte. Než zabijí. Smrt. Keith a Thomas. Při myšlence na své vnuky Talbot ucítil, jak se mu hruď začíná stahovat. Jeho oči, i když je měl už zavřené, začaly bolet někde hluboko uvnitř.

"Jen odpočívejte," řekla žena, která se skláněla nad ním , hlasem příliš tichým, než aby mu bylo rozumět. "Budeme teď potichu. Měl byste spát." Žena kývla na ostatní, které stály na můstku Yorktownu. Jedna za druhou, celá skupina, zamířily k průlezu vedoucímu na ochoz. Když míjely Talbota, některé se sklonily a jemně se dotkly jeho ramene a paže, jako by tím gestem chtěly naznačit, že zůstávají nablízku. Ale každá z nich věděla, že už nemůže pro tohoto smrtelně raněného muže udělat nic - nikdo už mu nemůže pomoci.

Keith. Thomas. Amy. Paul Talbot pomalu otevřel oči. Celou minutu hleděl na temné okno můstku, než našel sílu, aby promluvil. "Amy... mi k narozeninám," blábolil. "...loni...* Keith a Thomas..." Talbot se zvedl, sbíraje poslední zbytky sil. "Amy... dala mi..." ukazoval na přehrávač, který ležel na polici kousek od kapitánského křesla.

Žena, která stála k němu nejblíž, si setřela slzy, které se jí hrnuly po tvářích. Pohlédla na Talbotovu tvář - byla zmáčená potem. Jeho prořídlé šedé vlasy také slepoval pot. Krůpěje potu stékaly i po hlubokých vráskách na krku a mizely za límcem košile. Žena si odkašlala, pak promluvila. "Chcete, abych ho zapnula? Mám zapnout ten přehrávač?" zeptala se se rty u starcových uší, s rukou na jeho rameni. Nevěděla, co by ještě mohla udělat. V posledních několika minutách pozorovala náhlou změnu jeho stavu - zvyšující se vyčerpání a skelný pohled jeho očí, pleť, která dostávala nažloutlý odstín.

"Ano. K narozeninám. Amy... zapněte to."

Žena se naklonila k přehrávači a stiskla tlačítko. Pak se obrátila a udělala několik kroků, než začaly z přehrávače na polici vedle Paula Talbota vycházet první zvuky; nebyla už schopná déle se na něho dívat.

Chladná čerň za oknem, která obklopovala můstek, působila, že zvuky melancholického piana zaznívaly ještě ostřeji a vtíravěji, než když je Talbot slyšel poprvé. Pak se ozval hlas Willieho Nelsona a tóny, které zpíval, byly jemné a zároveň ůžasně bohaté. Slova a tóny mu proudily z úst lehce jako voda vytékající ze džbánku. Byla to síla každého tónu a každé fráze z nahrávky Willieho Nelsona, která způsobila, že se stařec zas vrátil zpátky k tomu jedinému okamžiku, na který nedokázal zapomenout. Keith. Thomas. Bože, pomoz jim. Zabil jsem je.

Paul Talbot našel sílu, aby se na kapitánské židli zvedl ještě výš. Zahleděl se upřeně do míst, kde se obzor na východní straně lodě střetával s hladinou moře. Zdálo se mu, že se téměř neznatelně objevují první stopy šedi časného rána, jež se vykrádá ze svého úkrytu jako nějaké ustrašené zvíře plížící se opatrně ven z tmavé jeskyně. "Svítání," zamumlal Talbot. Ale jeho hlas byl příliš slabý, než aby ho někdo slyšel.

Willie Nelson zpíval dál, jeho melodie se nesla nad Talbotem. "Září." Jeho pohled byl zastřen bolestí, únavou a slzami deroucími se mu do očí. Keith. Thomas. Bože, prosím, odpusť mi. Dej, aby přežili. Aby všichni přežili. Dny se krátí Až jich zbude jen pár Září Listopad A těch pár vzácných dní Strávím s tebou Ty vzácné dny strávím s tebou...

Talbotova ruka, která se předtím vysunula kousek ven zpod vlněné přikrývky, do které byla pečlivě zabalena, klesla dolů. Tlukot jeho srdce, který začal být v posledních minutách velmi nepravidelný, se ozval naposledy a pak utichl. Poslední představa, kterou registroval zbytek jeho mysli, byl poslední den, víc než před rokem, kdy se procházel po palubě Yorktownu spolu se svou dcerou Amy a manželkou Charlotte. Spolu s ním kráčeli - držíce se ho prstíky, které jeho dlaň zcela pohltila, s nadšenými a zvědavými tvářemi rozhlížejícími se kolem, když jim všechno ukazoval - jeho vnukové Keith a Thomas. Tváře chlapců byly takové, jaké si je Paul Talbot pamatoval naposledy. Takové,jak sije pamatoval navždy.

Jerome Zindell stál na temném můstku USS Troutu. Ponorka se mírně pohupovala na hladině v slábnoucím vlnění moře, které ji obklopovalo. Zindell viděl, že přesně podle předpovědi se počasí rychle zlepšuje. Nejpozději během dopoledne se obloha úplně vyčistí. Pak jim teplé slunce poskytne další výhodu.

"Počasí hraje v náš prospěch. V poledne bude ještě těžší nás objevit," řekl Zindell těm dvěma, kteří stáli spolu s ním na chladném, vlhkém můstku ponorky.

"Opravdu?" Ed McClure se opřel o kovovou stěnu a přitom neustále hleděl před sebe do tmy. Světelné body několik set metrů před nimi byly nejzřetelnějšími důkazy existence Yorktownu, světla evidentně vycházela z otevřených průlezů vedoucích na letovou palubu lodě. "Proč nás bude obtížnější najít?" konečně se zeptal McClure s nevalným zájmem. Ani se neobtěžoval obrátit se k Zindellovi, protože se netěšil na další přednášku o ponorkách. Pokud šlo o McClura, kdyby už nikdy neviděl další takovou odpornou, klaustrofobickou kanálovou rouru, byl byjenom rád.

"Protože slunce bude ohřívat horní vrstvu vody oceánu. Pokrývka tepla způsobí, že protiponorkový sonar bude ukazovat ještě nespolehlivěji." Zindell se přinutil k úsměvu. Informace o výhodě, kterou jim poskytne ohřívající

se voda, byla jeho eso v rukávu - těšil se, až o tom McClurovi řekne. Ale při předání své informace žádnou radost kupodivu necítil. Myslel si, že je to proto, že začal být příliš ustaraný, příliš nervózní, než aby cítil v posledních několika hodinách něco jiného než napětí. "Vzpomeňte si, jak dlouho Švédové pátrali před několika lety ve své vlastní zátoce po té tajemné ponorce," řekl Zindell, aby se vrátil k tématu. "Byla to proměnlivá teplota vody, která udělala zmatek. Proto ji Švédové nemohli najít."

"Jasně. Teplota vody nám teď pomůže stejným způsobem. Také nám pomůže hluk z potápějícího se Yorktownu," přidala se Olga a napínala zrak směrem k téměř neviditelné siluetě obrovského plavidla. "Díky tomu všemu nás lidé, kteří nás budou pronásledovat, nikdy nenajdou."

"Správně." Zindell pohlédl na ženu. Udělala další krok, aby byla blíž McClurovi - muži, který se před necelou hodinou dopustil vraždy. Šílenci. Opravdu se k sobě hodí. Zindell chtěl dodat ještě něco, co by je oba nějak uklidnilo - ale právě v tom okamžiku zaregistroval blížící se hluk, na který všichni čekali.

"Podívejte se." McClure ukázal na oblohu. Nad ponorkou se ukázalo v dálce osamělé světlo. McClure se zašklebil od ucha k uchu. "Letadlo. Podle zvuku s turbovrtulovým pohonem. Řekl bych hercules." Pohlédl na hodinky. "Mají trochu zpoždění," dodal nonšalantně, jako by mluvil o pozdním odjezdu nějakého dělnického spoje.

"Jenom pět minut," odpověděl automaticky Zindell. Nemusel se dívat na hodinky, počítal velmi pečlivě každý míjející okamžik, takže věděl přesně, o kolik se letadlo opozdilo. "Tam letí padák," řekl. Druhý padák, na kterém trvali ve své poslední dálnopisné zprávě do Pentagonu - padák se světlicí - byl shozen pár vteřin po prvním. Tajuplné fosforeskující světlo, vycházející z něho, osvětlovalo celou oblast a bylo jasně vidět, kam dopadl hlavní padák. Přesně to měli v úmyslu.

"Takže to vypadá, že souhlasili." Olga položila ruku McClurovi na rameno. "Už je to jasné, vyhráli jsme. Teď už zbývá jenom vyzvednout výkupné. Pak se můžeme zanořit a zmizet."

"Nezapomínej na jednu věc." McClure ukázal přímo k přídi ponorky. Obrys Yorktownu začal být zřetelnější díky fosforeskující záři světlice, klesající dolů k místu někde vzadu za lodí, a nastávajícímu kalnému světlu blížícího se rána. "Napřed musíme potopit loď. Pak můžeme vyzvednout výkupné."

"Potopit Yorktown vám připadá důležitější než vaše peníze." Zindell se musel namáhat, aby ta slova pronesl neutrálním hlasem, ale přesto zazněla příliš stroze, příliš vyzývavě.

"Možná," zamračil se McClure. "To ale na věci nic nemění. Dohodli jsme se spolu, že potopíme loď. Takže to teď uděláme." McClure se přestal dívat na Zindella a hleděl na obrovský temný stín staré válečné lodě, která spočívala na vlnách. Bylo ji vidět celou, natočenou k nim bokem, sotva pár set metrů od nich. Pomyšlení, že tu gigantickou loď pošlou ke dnu, mu způsobovalo příjemné mrazení. Bylo to něco, co se nepovedlo ani spojeným silám nepřátel ve třech válkách a teď se to podaří McClurovi samotnému. Bude to nejlepší potvrzení jeho skvělé vojenské taktiky, když už to má tak nazvat.

"Nevzrušujte se - samozřejmě že mám v úmyslu loď potopit. Jak už jsem řekl, potřebujeme akustickou kulisu, která bude krýt náš útěk."

"Tak kdy to sakra provedeme?" McClure nechtěl snížit v očích členů posádky svoji zodpovědnost.

"Za pár minut. Jakmile budeme mít dost denního světla, abychom bez problémů našli bóji s výkupným." Zindell mávl rukou směrem k temnému moři vzadu za mohutnou lodí, k místu, kam klesla na hladinu nádoba s výkupným spuštěná padákem. Druhý padák se světlicí dopadl blízko ní, ale už uhasl ve vodě. "Až vyšleme na Yorktown naše torpéda, budeme mít jen pár minut času, než na toto místo dorazí protiponorkové letectvo. Hluk z potápějící se lodě a oteplující se voda nás dost dobře ukryjí, takže odtud budeme moci bezpečně zmizet. Ale nemůžeme si dovolit proplouvat tuhle oblast jako na vyhlídkové plavbě, musíme vzít roha co nejrychleji."

"Rozumím." McClure chtěl dodat ještě něco, ale překvapil ho náhlý hluk v dálce. "Co je zas sakra tohle?" Obrátil se.

"Podívej se!" Olga stála s otevřenými ústy. Ukazovala na výhled před nimi. I za polosvětla před svítáním bylo zřejmé, že dopravní letadlo Trans-American sklouzlo z letové paluby Yorktownu a zřítilo se do moře. Zahlédli už jen červený ocas letadla, který rychle zmizel pod hladinou.

Jak se to mohlo stát?" ptal se Zindell. Díval se, dokud letadlo zcela nezmizelo v oceánu, a pak se otočil k McClurovi. "To nechápu. Jak se to stalo?"

"Muselo stát blíže k okraji, než jsme si mysleli. Možná že Yang ještě žije. Možná že ho ti lidi na lodi posadili do letadla a vystrojili mu pohřeb v moři." McClure se hlasitě zasmál.

"Jaký je v tom hrome rozdíl? Letadlo by stejně šlo za pár minut ke dnu."

"Ano, ale..." Zindell si nervózně začal třít pahýl levé ruky.

Pohlédl nejprve na loď, pak opět na McClura. "To není v pořádku. Něco tu nehraje."

McClure otevřel ústa, aby odpověděl, ale než mohl vyslovit první slovo, po vodě se k nim nesl další nový zvuk. Skřípavý, vrzavý zvuk. "Podej mi triedr!" McClure vytrhl triedr Olze z ruky, ještě než mu ho mohla podat. Rychle ho zaostřil. Zůstal přímo omráčen tím, co viděl. "To není možné! Jak se jim to sakra mohlo podařit!"

"Co se děje?" Zindell chňapl po triedru. "Ksakru!" Skřípavý vrčící zvuk vydávaly motory. Bylo to letadlo. Sedělo na zadním nákladním výtahu. "Letadlo střední velikosti. Oba motory jedou." Bylo vytaženo z hangáru na letovou palubu hydraulickým zvedákem. "To je neuvěřitelné!"

"Počkejte..." McClure, který našel na můstku ponorky další triedr, se znovu zahleděl na zadní palubu Yorktownu. "Je to B-25, střední bombardér z druhé světové války. Je to starý exponát, který měli na palubě. Nějak se jim ho podařilo nastartovat."

"V tom jim musel pomoct Yang. Možná se dal k nim. Musíme je zastavit." Bez triedru Olga dobře neviděla letadlo na palubě Yorktownu - ale zřetelně slyšela jeho motory. Zvyšovaly otáčky. "Vypadá to, že se chystá odletět!

Dělejte něco! Rychle!"

"Vypalte ty zatracený torpéda, pitomci!" McClure hodil triedr na ocelovou palubu můstku. Roztříštil se na tisíc kousků. "Vypalte torpéda!" zaječel znovu.

"Ano, samozřejmě..." Zindell se prudce obrátil. Chytil palubní telefon ležící na polici před ním a stáhl ho k sobě.

"Centrálo!" vykřikl mnohem hlasitěji, než bylo nutné. "Tady kapitán - připravte všechna torpéda k odpálení!" Pohlédl přes rameno na loď. B-25 stále seděla na zadním konci prázdné letové paluby, motory v chodu, nos namířený směrem ke středu paluby. *

"Opravdu teď musíme připravit torpéda - není třeba, abychom ještě něco udělali?" zeptala se Olga. Oči stále nespouštěla ze scény před sebou.

"Ne. Nic. Všechno je hotovo." Zindell byl rád, že dlouho předtím prozíravě připravil torpéda ke střelbě. Všechna čtyři torpéda byla seřízena a zacílena už před několika hodinami všechno, co ještě zbývalo, bylo dát příkaz muži v centrále, aby stiskl tlačítko pro odpal. "Odpalte torpéda!" řval Zindel(do mikrofonu přístroje visícího mu na krku. "Číslo jedna až čtyři! "Odpalte je všechna! Teď!"

20

Hluk ve starém válečném letounu byl neuvěřitelně hlasitý a Jane Holbrooková se několikrát přistihla, že má chuť zvednout ruce a přitisknout si je k uším. Zastavilo ji však vědomí, že musí být připravena převzít povinnosti druhého pilota v okamžiku, kdy vzlétnou, k čemuž mělo dojít každým okamžikem.

Janet rychle přejížděla očima přístrojový panel před sebou. Přístroje - ty, které zbyly, protože jinak byly v panelu jen skličující prázdné díry - jí nejasně něco říkaly. Ještě jednou se pokusila přesvědčit sama sebe, že B-25 není nic víc než trochu větší piper, se kterým běžně létala. Až do té chvíle si to stále opakovala. Ale tváří v tvář archaickému a napůl vybrakovanému přístrojovému panelu letadla, které bylo skoro o patnáct let starší než ona, bylo obtížné vzpomenout si i na nejzákladnější zásady pilotování. Nestarej se o nic kromě palubních přístrojů. Půjde to s nimi zatraceně těžko, ale budou fungovat. Budou pracovat stejně jako ty, které jsi byla zvyklá ovládat. Ty základní předstartovní instrukce, které jí dal Drew před letem, jí hodně zvýšily sebevědomí. Ale teď, s běžícími motory a otáčkami na plný výkon, s vibracemi a hlukem, její pracně vybudovaná skořápka sebedůvěry najednou zmizela, jako by byla pouhým vláknem babího léta.

"Připrav se!" Drew OBrien musel křičet, aby ho bylo slyšet. Ohlédl se doprava na mladou ženu na místě druhého pilota. Vypadala zmateně, snad i vyděšeně. Ale něco ve způsobu, jakým držela hlavu, jak se rozhlížela po pilotní kabině, řeklo OBrienovi, že obstojí. Byl opravdu rád, že se Janet rozhodla jít do toho s ním.

"Jsem připravena." Janet ukázala rukou na prázdnou letovou palubu Yorktownu. Všichni lidé z jejich skupiny - muži a ženy, kteří pomáhali připravit B-25 ke startu - stáli na jedné straně bezpečně z cesty. Od tohoto okamžiku osud všech bude záviset na tom, jak dokáže OBrien ovládat starý válečný bombardér.

OBrien bez dalších slov odbrzdil letadlo. B-25 sebou trhla dopředu, s rychlou a uklidňující akcelerací. Ale konec krátké letové paluby se rýsoval nedaleko před nimi a její okraj působil ještě děsivěji vzhledem k její výšce nad vlnami. Kdyby se letadlu nepodařilo nabrat dostatečnou startovní rychlost do okamžiku, než se dostane k okraji paluby, zanořilo by se nosem do vody. Zmizelo by pod vodou velmi rychle - ještě rychleji než ponorka. Kdyby B-25 přepadla přes palubu, z pilotní kabiny by nebylo úniku a nikdo z lidí uvnitř by se ani nevzpamatoval.

Zrychlující se B-25 už projela dvě třetiny letové paluby Yorktownu, když OBrien ucítil první známky reakce palubních přístrojů, které držel v rukou. Jakmile měl za sebou tři čtvrtiny dráhy, najednou poznal, že B-25 vzlétne každým okamžikem. Před OBrienem bylo posledních sedm metrů, když prudce trhl k sobě kniplem. Letoun se s námahou zvedl z Yorktownu a zadní konec paluby zůstal jen několik centimetrů pod otáčejícími se koly. "Zařadit vyšší rychlost! Zasunout podvozek!"

"Podvozek jde nahoru!" Janet trhla za páku, aby zasunula kola.

"Podej mi zprávu!"

Janet se prudce otočila doleva a natáhla se, aby sledovala ponorku - byla to rutina, kterou si mnohokrát vyzkoušeli, ještě když seděli v hangáru a čekali, než je vytáhnou na letovou palubu. Naštěstí se na oblohu začaly prodírat z obzoru první sluneční paprsky a mdlým světlem ohlásily nastávající den. "Ponorka stále ve stejné pozici. Žádné známky pohybu," zakřičela OBrienovi do uší. Když se letadlo stočilo do zatáčky, aby se přiblížilo k ponorce, prudký úhel náklonu umožnil Janet ještě lepší výhled na dlouhou hrozivou siluetu, která byla jejich cílem. "Žádné torpédo se neobjevuje!" *

"Víš to jistě?"

Ano!" Janet znovu zkoumala předek ponorky, ale byla si jistá, že se neukazují žádné bubliny, žádná zjevná brázda. Jak jí předtím řekl OBrein, dlouhá zpěněná brázda by byla známkou toho, že na Yorktown byla vržena torpéda. "Po torpédech ani stopy. Na můstku ponorky jsou lidé, zdá se že tři. Počkej. Jdou teď dolů!"

"Už není čas." OBrien trhl kniplem prudce doleva. Stará B-25 okamžitě zareagovala. Když se obrátila v nebezpečné sevřené zatáčce, její konstrukce začala v prudkých poryvech vibrovat. Navzdory přirozeným instinktům pilota OBrien nedbal na tyto projevy a držel letadlo v tak malém kruhu, jak se jen odvážil. "Otevřít pumovnici! Připravit!"

"Otevřít!" Janet zatlačila na další páku v pořadí, tak, jak se to učila. K řevu naplňujícímu pilotní kabinu se přidalo svištění větru a hluk ještě vzrostl. Pohlédla přes rameno, aby si ověřila, jestli se velké dveře v břiše letadla

otevřely. Byly otevřené. Přejela očima dlouhé jasně zelené těleso torpéda, které sedělo v pumovnici. Janet viděla, že pod nimi se převalují vlny s bílými čepičkami. Dlouhá bílá šňůra, která vedla z pilotní kabiny k uvolňovacím svorkám torpéda, volně visela. "Pumovnice otevřena! Torpédo připraveno!"

"Moment... Moment..." OBrienova slova, jež musel křičet, se většinou ztrácela v proudu vzduchu a hluku motorů, které je téměř přehlušovaly. Ale i když ho nemohla slyšet, bylo víc než zřejmé, jakýje plán, víc než jasné, kdy je třeba spustit torpédo.

Ponorka - sedící nízko, ale bez hnutí na hladině - se začala rychle zvětšovat, když se objevila jako cíl v předním okně pilotní kabiny B-25. Staré letadlo mířilo přímo na ni.

"Moment..." OBrien tlačil dál na knipl, aby se dostal ještě níž k hladině oceánu. Zvedl pravou ruku z regulátorů výkonu a držel ji významně před Janet. "Teď!" zařval, když nastal správný okamžik. Ruka mu klesla, aby potvrdila jeho verbální signál, pro případ, že by ho nebylo slyšet.

Ale Janet ho slyšela dobře. Zatáhla prudce za dlouhou šňůru, kterou si okamžik předtím omotala kolem ruky. Uspořádání, které lidé ze skupiny připravující torpédo vymysleli pro uvolnění starého torpéda z pumovnice, se zdálo jednoduché - a takové, že si mysleli, že bude spolehlivější než starý zrezivělý systém spouštění bomb. Ale i když se šňůra napnula, Janet pocítila sevření v žaludku, které jí říkalo, že něco není v pořádku.

"Co se děje?" křičel OBrien. Nemohl spustit zrak z palubních přístrojů, nebyl schopen odtrhnout oči z čelního okna a ohlédnout se za sebe, aby se přesvědčil sám. Trup ponorky se černal pod tupým nosem B-25 a OBrien čekal, co mu řekne Janet.

Janet se ohlédla. Jasně zelené torpédo bylo stále v pumovnici, ale viselo teď v podivném úhlu. Ručně vyrobená přední svorka se uvolnila, jak měla, ale koncová šňůra ne. Torpédo teď trčelo napůl vevnitř a napůl venku, čelní sekce s náloží zablokovaná v přední části pumovnice staré B-25.

Když dal Jerome Zindell patřičný příkaz, trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že torpéda Troutu se z nějakého důvodu neodpálila.

Edward McClure, který přešel na druhý konec můstku ponorky, aby odtud lépe viděl potápějící se Yorktown, se prudce obrátil k Zindellovi. "Co jste to ksakru udělal? Kde jsou ty zatracený torpéda?"

"Všemohoucí Bože." Zindell stál na místě, pohled upřený přímo před sebe. Nevšímal si McClura a místo toho se soustředil na hlas, který se ozval ve sluchátkách, hlas z centrály, vysvětlující, že když stiskl tlačítko pro odpálení, vůbec nic se nestalo.

"Dělejte něco, rychle." Olga ukázala zděšeně na letadlo na letové palubě Yorktownu, které před několika vteřinami začalo rolovat po startovací ploše.

"Nezvedne to včas." Ale zatímco se McClure díval, stará B-25 se odlepila od paluby a začala stoupat. "Letí sem," prohlásil McClure a všichni tři sledovali, jak starý bombardér zahajuje první sevřený obrat, při kterém se otočil a zamířil na ně. "Odpalte ty prašivý torpéda. Musíme jim zatopit odtud!"

Zindell strhl palubní telefon z hlavy a hodil ho na zem. "Nevím, co se stalo, všechno bylo připraveno." Aniž by čekal na slova ostatních, vlezl do otevřeného průlezu v podlaze můstku ponorky a sestupoval dolů po žebříku, jak nejrychleji dovedl, jednou rukou se přidržuje příček. "Zavřete průlezy, klesneme pod hladinu," zavolal na Olgu, která poslední zůstala na můstku Troutu.

"Ještě ne. Nikam nepůjdeme, dokud neodpálíme torpéda!" vyštěkl na Zindella McClure a oba muži stáli proti sobě v malém prostoru velitelské věže nad centrálou.

"Můžeme odpálit torpéda, až se zanoříme."

"Říkal jste mi, že bude jednodušší odpálit je z povrchu. Nechci riskovat, že bychom je minuli."

"Pokud stojíme v blízkosti Yorktownu a míříme přímo na ně, výstřel torpéda je relativně jednoduchý - nebo aspoň bude, pokud je uvedeme do provozu." Zindell, který vypadal šokovaně, se obrátil k odchodu.

McClure ho chytil za rameno. "Poslouchejte. Je mi jedno, jestli jsme na hladině, nebo pod vodou, ale jestli je kruci ještě možnost je odpálit, tak to radši udělejte. Na tom jsme se dohodli." McClure si Zindella mrazivě měřil. "Jinak toho budete litovat, to vám slibuju."

"Ale co letadlo?" ptal se Zindell. "O co se pokouší?" Podíval se k průlezu nad hlavou, který už Olga uzavřela. Za všechny roky služby na ponorkách Zindellovi nikdy nehrozilo nebezpečí skutečného útoku a teď to byl pro něho nový děsivý zážitek.

"Klídek, to vůbec nic neznamená." McClure se opřel o skříň periskopu a záměrně se pokoušel vypadat lhostejně. "Do té staré kraksny zřejmě nacpali tak tucet lidí - víc jich to neunese." Zvláštní úsměšek se objevil v koutku McClurových úst. "Nejspíš hromadu ženských a děcek."

"Jak víte, že tam pilot není sám? Jak víte, že na nás nechce zaútočit?"

"Nebuďte směšný." McClure mávl rukou směrem ke stropu nad hlavou. "Kdyby to měl v úmyslu, už bysme tu nebyli. Dávno by nás zasáhl." Právě v tom okamžiku se řev letadla přiblížil natolik, že ho bylo možné slyšet i v utěsněné ponorce. Hluk utichl stejně rychle, jako se přihnal. "Chápete, co tím myslím? Pokouší se nás vyděsit, to je všechno. Nic jiného nemůže dělat. Jenom fixluje."

"To si jenom myslíte." Ale Zindell musel připustit, že to, co říká McClure, zní rozumně. Po několika vteřinách váhavě přikývl na souhlas. "Dobře. Napřed se zanoříme, pak začnu pracovat na torpédech. Olgu necháme stát u periskopu, aby kontrolovala zaměření na cíl." Zindell kývl na ženu, pak se obrátil k McClurovi. "Ale jestli na ten problém nepřijdu tak do deseti minut, zapomeneme na loď i na výkupné a budeme si odtud zatraceně rychle pomáhat pryč."

"Fajn." McClure neměl v úmyslu zapomenout na Yorktown, ani na peníze - za deset minut, ani za deset hodin -

ale v té chvíli nemělo smysl se o to hádat. Možná že za deset minut už budou torpéda mířit na Yorktown.

"Loď pod hladinu," přikázal Zindell, když sestoupil z žebříku vedoucího z velitelské věže do centrály. "Na hloubku periskopu. Udržovat pozici a mířit na cíl."

"Ano, pane." Muži v centrále rychle uposlechli příkazu a brzy byl USS Trout na cestě do hloubky patnácti metrů a nad vlny vyčníval už jen periskop. "Co myslíte?" konečně se zeptal McClure, když sledoval Zindella, jak se chvíli sklání nad hlavní odpalovací deskou... "Bude to fungovat?"

"Ještě nevím, vypadá to..." Zindellovy oči, které chvíli těkaly po elektronické desce, najednou našly odpověď, již hledal. "Idioti!" Otočil se, tvář zkřivenou vzteky. "Odpalovací deska byla manuálně odstavena!"

"Co to znamená?" McClure bezděčně o krok ustoupil od Zindella.

"Při tom zaplavení vodou, ty pitomče! Nepřemístili jste s Olgou posunuté ovladače, když jste manuálně prováděli to propláchnutí z přední torpédovny!"

"Ne... nevěděl jsem, že to máme udělat."

Zindell nečekal na další McClurovo vysvětlení, obrátil se a rozběhl se co nejrychleji úzkým prostorem ponorky k přední torpédovně. Odpálím ta torpéda manuálně. Věděl, že může vystřelit torpéda individuálním aktivováním manuálních pákových spínačů na každém torpédometu, že to bude rychlejší, než kdyby se pokusil obnovit spojení hlavní odpalovací desky a uvést do správného sledu elektronické údaje.

"Počkejte,jdu taky!"

Zindell ignoroval McClurův křik, přestože slyšel jeho kroky blízko za sebou. Oba se dali do běhu úzkou chodbou vedoucí kolem kapitánovy kajuty a důstojnické jídelny. Nanejvýš minuta a uděláme jim peklo. Zindell se ani neotočil, aby zjistil, jestli je McClure pořád za ním, protože teď věděl, že už nepotřebuje ničí pomoc. Poté, co přemístí pár ventilů a pák, bude schopen manuálně odpálit torpéda na Yorktown. Jerome Zindell překročil práh průlezu a zamířil rovnou k torpédometům. Do prdele s McClurem. Je to zatracený šílenec. Nechal by nás zabít, kdybych mu to dovolil.

Když přeletěl Drew OBrien nad ponorkou, stočil B-25 do mírného pravého náklonu. "Převezmi řízení-jdu dozadu."

"Co mám dělat?" Její slova zněla spíš jako prosba než jako otázka, ale přitom Janet nezaváhala a převzala řízení, jak jí bylo řečeno.

"Reaguje dost ztuha. Udržuj rychlost letu takovou, jaká je." OBrien ukázal na příslušný ukazatel na panelu druhého pilota a začal se zvedat ze svého sedadla. "Mírná otáčka, pak přímo a vyrovnat, abys měla nějaký prostor pro manévrování. Až se dostaneš dost daleko, otoč zpátky a srovnej se s ponorkou, tak jak jsem to udělal předtím já."

"Počkej!" Janet bojovala několik dalších vteřin s palubními přístroji, než byla schopna soustředit pozornost, aby dokončila, co chtěla říci. "Podívej se z bočního okna - ponorka se začíná zanořovat!"

OBrien se naklonil nad Janet a vyhlédl z okna. Nebylo pochyb, dlouhý černý trup pomalu mizel ve vodě. "Ale dopředu se nepohybuje, že?"

"Co to znamená?"

"Že stojí na místě a klesá. Aby odpálila torpéda." Aniž čekal na odpověď, OBrien skočil do zadní části pilotní kabiny a odtud zamířil rychle k pumovnici. S každým centimetrem, o který postoupil dozadu, burácení svištícího vzduchu a hučení větru výrazně stoupalo. V okamžiku, kdy stál u roznětky zeleného torpéda, začaly se mu oči zalévat slzami, vyvolanými drážděním chladného, vlhkého větru vířícího kolem něho. OBrien se obrátil k pilotní kabině a přiložil dlaně k ústům. "Namiř na ponorku," vykřikl, jak nejhlasitěji mohl. "Vytlačím torpédo ven!"

Janet se k němu ohlédla, na tváři zmatený výraz. Konečně zavrtěla hlavou na znamení, že neslyšela, co Drew říkal, třebaže byl od ní sotva pět metrů.

OBrien se znova obrátil k torpédu. Usadil se na křížové výztuze na předním konci pumovnice a modlil se, aby poznala, co má na mysli. Budu muset odhadnout naši polohu, to je všechno, co se dá udělat. OBrien se začal soustředit na pohyby letadla, tak aby měl představu - i když jen přibližnou kdy budou zas blízko ponorky, aby se mohl pokusit svrhnout torpédo. Buď opatrný, je to naše jediná naděje. OBrien uchopil levou rukou kovový sloupek, aby udržel stabilitu, do pravé ruky pak vzal volný konec visícího lana ze svorky na zadním konci torpéda. Pohlédl dolů na špici torpéda. Lidé na Yorktownu zajistili výbušninu tak, aby zbraň byla při manipulaci co nejbezpečnější, a odpalovací kolík namontovali prostě doprostřed roznětky torpéda. Zatlačí-li se kolík dovnitř, spustí roznětku, která odpálí nálož. OBrien se opatrně postavil po stranách vyčnívajícího kolíku, aby se nemohlo stát, že by na něj zatlačil náhodou.

Najednou se B-25 začala prudce kymácet ze strany na stranu. OBrien ještě pevněji sevřel levou rukou sloupek, aby zabránil tomu, že by byl vyhozen ven pumovnicí, která byla kousek před místem, kde seděl na příčné výztuze. Co se kruci děje? Vrhl rychlý pohled přes rameno ve snaze zjistit, jestli prudké pohyby jsou způsobeny turbulencí nebo ztrátou ovládání, ale z místa, kde seděl, to nebyl schopen poznat. Houpavé pohyby na okamžik ustaly, ale pak začaly zmítat letadlem ještě ostřeji. Je to úmysl. Houpavé pohyby byly příliš výrazné, záměrné a rychlé, než aby to způsobila ztráta ovládání. Je to signál. Janet mi dává signál k odpáleni torpéda! OBrien okamžitě jednou rukou škubl za šňůru, zatímco veškerou silou svých nohou tlačil proti nosu torpéda.

"Pomůžu vám."

"Nech mě být, už jsi toho udělal dost, ty pitomče!" Jednou rukou odtlačil Zindell od sebe McClura. Pak se opět obrátil k torpédu číslo jedna. Všechny ostatní ventily a páky byly nastaveny, zbývalo jen stisknout tlačítko manuálního odpálení. Jerome Zindell se natáhl k poslednímu spínači, který potřeboval k manuálnímu odpálení torpéda na Yorktown.

Jak měla Olga Rodriguezová přikázáno, zůstala ve velitelské věži Troutu. Zvedla a zamířila periskop a prvních

několik vteřin určovala, jestli pozice ponorky vzhledem k Yorktownu zůstala stejná. Pak začala hledat na obloze letadlo, které odlétlo před pár minutami z paluby letadlové lodě.

Poprvé ho zachytila, když byl periskop otočen do levé čtvrtiny. Nejdřív si myslela, že se letadlo vzdaluje, ale za pár vteřin si uvědomila, že se zvětšuje - rychle se zvětšuje, přilétá čelně, řítí se prudce přímo dolů. Náš periskop vyčnívá tři metry nad hladinu. Na ten oni míří! Hrůzný pohled na letadlo, ženoucí se přímo na ni, způsobil, že Olga strnula na místě, rukama svírajíc v křečovitém sevření zaostřování periskopu, oči přilepené k čočkám.

Působením síly, která byla na ni vyvíjena, se konečně roznětka jasně zeleného torpéda Mark 14 uvolnila z místa, v němž se vzpříčila proti výztuze pumovnice letadla. Torpédo se převrátilo ven, pak rychle spadlo do vody pod nimi. Hnací ústrojí uvnitř torpéda, které bylo předem seřízeno tak, aby se dalo do chodu až mimo letadlo, začalo pracovat podle plánu. Dvojité vrtule na konci torpéda se již otáčely, když zelené těleso zmizelo pod mořskou hladinou. Naváděcí systém Mark 14 byl nastaven tak, aby udržoval torpédo v hloubce šesti metrů, ale vzhledem k váze a úhlu vypuštění z letadla torpédo kleslo dolů příliš hluboko, než aby začalo hned pracovat. Torpédo Mark 14 se právě začalo seřizovat na správnou hloubku, když jeho roznětka tvrdě narazila na plochou kovovou stěnu velitelské věže USS Troutu.

Olga Rodriguezová si nevšimla jasně zeleného projektilu, který vypadl z letadla a zanořil se do vody nedaleko od ponorky. Místo toho plně soustředila pozornost na letadlo samo. Stiskla tlačítko a otočila čočky periskopu prudce nahoru, aby mohla sledovat, jak dvoumotorový letoun neškodně prolétl nad její hlavou. Pokouší se nás vyděsit, je to všechno humbuk. To byla poslední uvědomělá myšlenka, která se Olze mihla hlavou.

Jasně zelené torpédo z B-25 narazilo do ploché strany velitelské věže ponorky necelé dva metry od místa, kde stála Olga a hleděla do periskopu. Při nárazu nálož detonovala. Ocelové boční stěny se prolomily dovnitř, jako by to byly jen kousky tenké umělé hmoty. Olžino tělo se roztříštilo na nerozeznatelnou krvavou směs masa a kostí už v okamžiku prvotního nárazu.

Síla pokračující exploze začala působit na ponorku jako obrovský otvírák na konzervy. Roztrhla střední sekci ponorky téměř na dva kusy, jako by to byla pouhá hračka rozříznutá pilkou na kov. Uvnitř ponorky se rozbil nebo zbortil každý příčný článek. Pokud členům posádky a nejbližšímu zařízení neublížil samotný výbuch, zničil je příval mořské vody. Jako by se prolomila mohutná přehradní hráz, masivní stěna vody smetla během několika vteřin po výbuchu všechno, co ještě ve střední sekci ponorky zbývalo. Voda nelítostně srazila a odnesla každého člena posádky, odtrhla a smetla veškeré zařízení ponorky. Rychle proudila do dalších předních i zadních sekcí ponorky, které nebyly zpočátku poškozeny silou výbuchu. Když se mořská voda prohnala trupem USS Troutu, začal prudce klesat ke dnu.

Když torpédo explodovalo, Jerome Zindell byl tvrdě sražen na palubu a jeho prsty se odtrhly od manuálního odpalovacího spínače torpédometu číslo jedna těsně předtím, než ho mohl stisknout.

"Co se děje!" Edward McClure se zvedl z ocelové podlahy, kam upadl vedle Zindella. "Co se děje?!" opakoval. Poprvé v životě ta slova zněla i jemu samému vyděšeně.

"Muselo nás něco zasáhnout." Zindell potřásl omámenou hlavou, aby se vzpamatoval z nárazu, který ho téměř omráčil. "Musíme se odtud dostat." Ale než mohl udělat cokoliv jiného, než jen vstát, uviděl přední okraj přívalu vody ženoucí se ke kajutním schůdkům sousedního oddělení a k přední torpédovně, kde stáli. "Průlez - rychle!" Ziňdell klopýtl kupředu, když sebou ponorka pod jeho nohama nepříjemně trhla. Namáhavě se blížil ke dveřím, nepravidelné pohyby ponorky, zmítající se ze strany na stranu, mu znemožňovaly udržet rovnováhu. "Zavřete průlez! Pomozte mi!"

První nával vody se rozlil přes ocelový práh a do přední torpédovny v okamžiku, kdy McClure dorazil k průlezu. Oba beze slova začali bojovat, aby utěsnili dveře proti vzrůstající síle valící se vody na druhé straně, kde stoupala každým okamžikem výš a výš. Sotva okamžik předtím, než úsilí přesáhlo jejich fyzické možnosti; se jim nějak podařilo uzavřít vodotěsné dveře a otočit uzávěrem.

"Co uděláme teď?" McClurovy oči byly rozšířené, srdce mu tlouklo, tvář byla zmáčená vodou i potem.

Zindell se rychle nadechl, aby se vzpamatoval, pak se namáhavě zvedl.

"Havarijní průlez na stropě." Ukázal nahoru. "To je jediná cesta ven."

Ponorka sebou zase začala škubat. Někde za ním se ozval silný hrozivý praskot - zvuk drceného, kroutícího se kovu. "Vydržte!" Zindell křičel, ale spíš jen pro sebe. Přestože se pevně chytil madla průlezu, nepravidelné, křečovité, stále prudší pohyby ponorky ho opět srazily na zem.

"Potápíme se, jdeme ke dnu - musíme kruci odtud pryč!" McClure neudělal v panickém chvatu víc než dva kroky k únikovému východu uprostřed místnosti, a světla uvnitř najednou zhasla. "Pomoz mi, Bože, pomoz!" nesmyslně volal McClure, pokoušel se vstát a znovu padal. V torpédovně nastala neproniknutelná tma.

Zindell si nevšímal McClurova hysterického křiku. Tápavě si razil cestu dopředu, ve známých sekcích místnosti se dobře orientoval hmatem navzdory děsivé tmě, která je obklopovala. V jednom okamžiku narazil do McClurovy nohy, ale neřekl nic. Jaderná ponorka Thresher se potopila, zůstalo tam 129 lidí. Když mu hlavou probleskly ty staré novinové titulky, Zindell pokračoval v hledání žebříku, který vedl k únikovému průlezu.
Sto dvacet devět plus můj otec. Můj otec.

Hluk prvního nýtu trupu, který vrazil do torpédovny, byl překvapivě hlasitý - tak silný, jako by ve stísněném, malém prostoru vystřelila kulovnice. "Co to bylo - co se stalo?" řval znovu McClure a tloukl divoce kolem sebe v zadní sekci torpédovny, naprosto dezorientován a v úplné panice. "Kde kruci jste? Pomozte mi!"

Ale Zindell neodpovídal. Nýty vystřelují dovnitř. Jsme příliš hluboko. Už se z toho nedostaneme. Nalezl spodní konec, žebříku vedoucího k havarijnímu průlezu, ale místo toho, aby začal šplhat nahoru, klesl pomalu k zemi. Proud vody v torpédovně se přelil přes něho a on strnule zůstal sedět s vědomím toho, co se děje. Příliš hluboko.

Hloubka, která rozdrtí.Havarijní průlez nebyl k ničemu, protože ponorka už klesla příliš hluboko, potopila se příliš blízko ke dnu oceánu, než aby někdo mohl přežít mimo loď na víc než okamžik.

Při potopení USS Thresheru umírá sto dvacet devět lidí. Zindell začal hlasitě a hystericky vzlykat, když z namáhaného trupu začaly vystřelovat další a další nýty a létat prostorem klesající ponorky. Hlasitě narážely na ocelové stěny, které se brzy zbortí, jako by to byly jen vaječné skořápky. Zindell seděl v neproniknutelné temnotě a věděl, že stejně jako on čekal i jeho otec nekonečně dlouho na blížící se osudný okamžik. Za dalších několik vteřin nebo maximálně pár minut skončí život Jeroma Zindella v důsledku enormního tlaku stejného moře, které rozdrtilo jeho otce před více než dvaceti lety.

Drew OBrien vyšel z pumovnice staré B-25 a stanul za sedadlem druhého pilota. "Zcela jistě jsme je potopili," řekl OBrien tichým hlasem, když se díval Janet přes rameno směrem k částem vraku vznášejícím se na vlnách. Výkon motoru letadla byl seřízen na nižší otáčky, takže jejich hovor mohl probíhat s menším vypětím. "Je tam taky olejová skvrna," dodal OBrien. V hlubině pod nimi se začala objevovat bublající mastná plocha. "Ponorka šla určitě ke dnu."

"Díky Bohu." Janet Holbrooková naklonila bojový letoun do dalšího obletu nad oblastí, tentokrát dost širokého, aby mohli přeletět nad Yorktownem. "Podívej - všichni jsou na palubě." Ukázala ven z předního okna. Před nimi byla letová paluba mohutné šedivé letadlové lodě plná cestujících z letu 255. "Mávají nám."

"Ano." OBrien položil ruku na Janetino rameno. "Vezmi to přímo a zamávej křídlyjako předtím."

"Jasně."Rázně rozhoupala křídla letadla, aby odpověděla na pozdrav lidem, kteří na ně dole mávali. OBrien se na ni díval. "Je to úžasná žena. Bez ní bychom to nikdy nedokázali. Otevřel ústa aby řekl Janet, jaká byla odvážná a schopná, jak nepostradatelná. Ale než vyslovil první slova, rozmyslel si to a rozhodl se neříci nic, alespoň v té chvíli.

Janet jemně zatlačila knipl dopředu a ještě trochu s letadlem klesla. Letěla se starou B-25 rovnou k široké palubě Yorktownu, sotva patnáct metrů nad hlavami lidí, kteří vděčili za své životy tomu starému pozůstatku válečného letounu. Pod nimi se zableskla paluba letadlové lodě a Janet se ohlédla na OBriena. "Kam to namíříme?"

"Rovnou na západ, dokud neuvidíme pobřeží. Paliva máme víc než dost, abychom se dostali na zem. Mělo by se nám po dařit najít nějaké vhodné letiště, až se dostaneme k pobřeží."

"A co lidi na Yorktownu?"

"Jsem přesvědčen, že námořnictvo je brzo objeví. Určitě sledují každý pohyb, alespoň z dálky."

"To je asi pravda." Janet se na pár vteřin odmlčela. Pak znovu pohlédla na muže stojícího za ní. "Nechceš převzít řízení?" Ukázala na knipl, který držela v ruce.

"Vůbec ne. Už jsem viděl dost tvého pilotního umění, abych věděl, že nepotřebuješ, aby ti někdo pomáhal." OBrien jí začal jemně třít ramena. "Pak ti trochu pomůžu při přistávání ale všechno ostatní bude na tobě. Už jsi dokázala, že to zvládneš."

"Díky." Janet se mírně usmála, pak se znovu obrátila k řízení...

"Jenom drž směr. Měli bychom už brzo uvidět pobřeží."

"Dobře."

OBrien se přesunul od Janetina sedadla a usadil se do křesla druhého pilota. Když si zapnul bezpečnostní pás, znovu na ni pohlédl. Byl si jist, že Janet Holbrooková je ta nejkrásnější, nejschopnější a nejodvážnější žena, kterou kdy potkal. Až budou na zemi, chtěl Drew OBrien věnovat dost času tomu, že jí to řekne. A až to dopoví, má v úmyslu jí říct ještě mnohem víc.